

Harald Olausen

**My life as
Kylie Minogue!**

queerromaani nuorille uskalikoille

Kulttuuriklubi

My life as Kylie Minogue

Harald Olausen

Kulttuuriklubi

Kirjan valokuvat on vuonna 2016 Harald Olausenin valokuvaamasta Tallinna- mustavalkokuvataskupokkarista. Kuvien tekstit samana vuonna Tallinaan sijoittuneesta ja Steffen Nielsenille omistetusta Harald Olausenin Orlando – queerromaanista.

Kirjan lainaukset ovat vuonna 2012 Kulttuuriklubin kustantamasta ja Harald Olausenin kirjoittamasta ja Jere Pelliselle omistetusta Egyptin prinssi ja muita homonovelleja -kirjasta sekä Kasarylle omistetusta aikuisten queerromaanista Tom of Finlandin salaiset muistelmat.

”Omistettu kotkalaisen Meripirtin lastenkodin johtajan laivakoira Lipolle sekä Kotkan ortodoksisen seurakunnan kirkonisännöitsijälle ymmärtävälle ja rakastettavalle Lempille!”

My life as Kylie Minogue
ISBN: 978-9-52-6668-36-9
Harald Olausen
Kulttuuriklubi 2017
Paino Lanateks - Riika - Latvia
Kansi ja taitto Mika Jyrylä
Oikoluku Minna Jyrylä
Train2GOAL

”Herra suojelee orpoja, mutta jumalattomien tien
hän tekee mutkaiseksi.”

-ortodoksivirrestä
”

Sisällysluettelo

Orpojen, jotka eivät tiedä ovatko tyttöjä vai poikia, horoskooppi

Henkilöt

...jos poika...

Jeesus puhui minulle Hallelujaa!

...poikien rakastajat...

”Hengittääkö se?”

...henkevää sukkeluutta...

Sinä päivänä kun...

...syiden selvittäminen...

Aikamatkaaja

...julmaa pilaa...

Kerro minullekin miksi?

...hämmäntävä muutos...

Isä on kuollut!

Terveisin nimimerkki Jeejee!

...ota näistä nyt selvää...

Hänen maailmansa oli muualla

...eurooppalainen homopääkaupunki...

Tahto elää

...principia ethica...

Miksi minusta ei tullut uskovaishörhöä?

...harhan ja väärinolemisen syyt...

Joskus onneksi kauan sitten

...olisi unohtanut kokonaan olemisen...

Kuriton nulikka

...luonnollisen tasa-arvoisuuden tilalle...

Valo mikä ei lämmitä

Ziggy

...kun ajan henki ei ole tuottelias...

Yksinäisyyttä, joka tappaa

...epäkypsyyden voima...

Kantona kaskessa eli Kullervona

...sukupuolena ihminen...

Näitkö samaa unta vuosisadan rakkaustarinasta?

... nussii sitä kahdeksan kertaa nousematta välillä pois...

Naminnuolentapyrkimykset

...yhteiskunnallinen tekosiveys...

Ammattimainen ilmoitustenlaatija

...koska se oli vapaata...

”Voi sua senkin huoranpenikka ja pikkuhujari!”

... ihminen oli kahden kilpailevan voiman taistelulentä...

Kheironpoika

...mielipiteitä vailla arvostelukykyä...

Vastenmielistä pälistelyä

...maailman harvinaisin herkku...

Happy Together

...joka hetki kolmen vuoden ajan ...

Jotain mitä muut eivät

...kenelle kuului oikeus minun elämään ja yksityiseen minääni?

Tunnustus

...jokin tässä nyt mätti ja kunnolla...

Paljonko on paljon?

...eros...

Pelastumaisillamme myrskyn silmästä

Hyvä on

Uneen johon yhdessä nukahdimme

Keskustelu ruman rätin kanssa

”...lainausmerkkiepäselvyydet...”

Orpojen, jotka eivät tiedä ovatko tyttöjä vai poikia, horoskooppi

Ensiksikin on hyvä tietää, että sinulle on ihan yhdentekevää, ”oletko syntynyt missä ja milloin”, sillä et todennäköisesti ole syntynyt maassa vaan jossain maan ja taivaan välisessä kuisisissa pakkoraossa itsestäsi riippumatta ja tahtomatta, ja et ehkä siksi voi ihan kamalan hyvin ellet käännä platonista rakkauden kosmologiaa väärin päin ja ymmärrä, että rajoittunutta ja yksioikoista ihmistä ei yhdistä hyvä vaan paha.

Elämäennusteesi ei ole kovin hyvä ellet opi suojaamaan itseä tarpeettomilta kärsimyksiltä, enkä usko että itsekään uskot pärjääväsi tai olosuhteiden ympärilläsi muuttuvan ainakaan parempaan suuntaan – hyvä niin; se on paras alku elämällesi, että osaa tunnustaa karut tosiasiat, joita et voi muuttaa ja joita sinun ei siksi kannata sen enempiä murehtia. Siksi kerron sinulle oman salaisen horoskooppisi, jotta ymmärtäisit jutun jujun: se mitä tiedämme ei ole mitään eikä meidän.

Kaikki nämä ”onnettomat olosuhteet”, jotka ovat sulkenneet sinulta tien ”tavalliseen perheonneen”, avaavat sinulle vastavasti näkökyvyn siihen ymmärrykseen, että kun eilistä ei tunnista siksi miksi sitä on muiden taholta väitetty, ja näiden väliin ymmärryksen puutteen nimissä jää käsittämättömyyden kuilu, sinä voit halutessasi hyppiä yli ”rasittavan todellisuuden” ja olla halutessasi samanaikaisesti muilta piilossa verhojen takaa lankoja pyörittävä näkijä ja tekijä.

Sinun kohtalosi on kärsimys ja tuska, ja ettet voi tehdä asioille juuri mitään, ja jos erehdyt tekemään, sinut itse leimataan pahaksi - ”syyttömästä lavastetaan syyllinen, kuten pahan valtaamassa maailmassa on tapana”, koska ne jotka ovat hyviä eivät ole kiinnostuneita korjaamaan muita vääryyksiä kuin mitä heidän itsensä kohdalle osuu.

Varo erityisesti hyvään kaapuun naamioitua julkeaa itsekkyyttä, ahneutta ja typeryyttä, mikä kulkee myös pahan nimellä. Pahalta opit kyllä ajan kanssa ummistamaan silmäsi, mutta et kärsimykseltä ja tuskalta vaikka koko elämäsi kuinka yrittäisit.

Etsi ihmisiä, jotka ovat sävyjen, asteiden laatujen ihmisiä; heitä kiinnostaa totuus sinänsä ja ilmiöiden moninaisuus ja he

osaavat tehdä vaikeista asioista helppoja, joista kaikki saavat nauttia. Varo taas yksinkertaisista asioista monimutkaisia tekeviä vaahtosuisia heikkopäitä, sillä he ovat aina lopulta mielistyneet asioiden yksinkertaistamiseen ja mustavalkoiseen maailmankuvaan – se on vaarallisen usein eri sortin tuloksetonta haaveellisuutta ja unohdetun totuuden hengessä ponnistavaa eripuraista ja hukkaan heitettyä tylsää latteutta.

Tavalliset ihmiset ovat hyviä ja viisaita ihmisiä, koska hyvydessä piilee viisaus; mutta he ovat sitä vain oman elämänsä suhteen - muuten heiltä puuttuu kokonaan moraalii; moraalii on heille hyvä sana, joka ei tarkoita tekoja tai muutosta parempaan, se sinun pitää oppia heiltä ja ottaa omaksesi pärjätäksesi heidän maailmassaan.

Et kaipaa elämäsi synkkiä ja monimutkaisia ihmisiä jo siksin, että joudut aloittamaan alkutaipaleesi täällä maanpäällä yksin ja hylätynä surkimuksena, jonka on itse keksittävät tavat millä itsensä luo, ja hyvä tietää, ettet siltikään kelpaa koskaan kenellekään. Et koskaan etkä missään muodossa. Heille sinä olit ja tulet aina olemaan yksinäinen orpopiru, jolle ei sääliä heru, joten suunnittele elämäsi sen mukaan järkevästi ettet tule turhia pettymään.

Henkilöt

Kapinallinen homo-Jeesus, joka yrittää houkutella minäkertojaa homoksi.

Kaunis minäkertoja ”kuriton nulikka”, joka kuuntelee Kylie Minougia eikä ole vielä kukaan päättänyt ryhtyäkö tytöksi vai pojaksi vaikka kaksikymmentä vuotta on kulunut ja naama alkaa jo roikkua.

Sokrateen aikalainen Ksenofon.

Sokrates, jonka kutsumuksena oli yllyttää ihmisiä huolehtimaan sieluisuuttaan.

”hetskuvihaajat ja hetskueliitti, hetskujohtajat ja hetskuhvirvitöt sekä mukaheteromieli”.

Kiusaajajengi ja ”Sehän on kuin Rasputin!”- lausuma.

Ymmärtäväinen vanhus.

Keisari Hadrianus ja filosofi Seneca.

Presidentti Abraham Lincoln.

Odysseus.

Nainen, joka viimeisillä voimillaan ennen kuin tuupertuu hangelle laulaen viimeiseksi hyvästiksi lapselleen Tanskassa lapsuudessaan oppimaansa lastenlaulua ”Det lille fraekke Frederik”.

Jumala TAIMIKÄSENYTLIEOLI!

Menneisyyteen yksisilmäisesti laput silmillä tuijottavat yhden totuuden koilottajat.

Augustinus – huijari, joka hylkäsi ajatuksen Jumalan valtakunnasta maan päällä esittäen, että maallinen valtio oli välttämätön rauhan ja järjestyksen ylläpitäjänä.

Tertullianuksen ja Hippolytoksen ankarat varoittavat kirjoitukset.

Kuningas Alarikin johtamat länsigootit.

1200-luvun aristotelisti Tuomas Akvinolainen.

Fransiskus Assisilainen.

Vuonna 1323 paavi Johannes XXII.

Hetskukristillisdemokraatit.

Esimodernistinen ajattelija Henri Ghentiläinen.
Vanharaamatullisia raamatulla päähän lyöviä vanhoja kääkkiä sekä ki-
mittäviä ruipeloämmiä.

Pythagoras.

Platonin Menon -dialogin henki.

”Itse”.

Haudattava äitipuoli.

Vieressä seisova pitkä ja kaunis poika, joka hymyili valloittavasti.

Alkibiades.

Homofilosofi.

Korinttilaiskirjeen 13. luku

Eros.

Nimimerkki Jeejee!

Uskovaishörhöt ja munalutkuttajat sekä perseeseenpanijat.

Blondatut pumpattavat barbarat.

Paavali, joka ei tunnistanut rakkautta itsessään, mutta puki sen kau-
niina sanoina kirjeessään Filemonille veljelliseksi ystävyydeksi Onesimosta
kohtaan.

Lastenkodin demarijohtaja ja hänen demaripsykiatrivaimonsa, joka oli
vaarallisempi ja häijympi lapsille kuin Uhrilampaiden hirviöpsykiatri Han-
nibal Lecter.

Skottifilosofi David Humen pyrrholaiset todistelut ihmisjärjen heikkou-
desta.

Hurriganesia kuuntelevat amistryypit ja moniluuserit.

Tyyppi numero yksi

Tyyppi numero kakkonen

Louis-Ferdinand Celine

Ne norjalaiset, joilla ei mennyt kaikki ihan putkeen matkalla Kotkaan

Kalevala

Macondo

Lönroth

Sateenpieksemä saarelainen

Horonpohja

Vuonna 872 Norjan yhdistänyt kuningas Harald Sinitukka

Auvoinen märehitimö -onnella

Obbe
Berserkit
Idän heimon hallitsija, Utsteinin herra
Kuningas Hake ja kuningas Gandalf
Östenin pojat, Hogne ja Frode
Eerikin ylpeä tyttö Gyda
Jaarli Haakon Grotgardinpoika
Odin, Vili ja Ve
Viikingit
Lohikäärmeentappaja Sigurd
Kääpiö Regin
Thor
Einar-jaarli ja Halvdan
Guthormn
Olavi
Halvdan Haalegg Orkeynsaarilla
Torgills ja Frode
Haakon
Unissa isoisäni silmät
Ymir – jättiläinen
Audhumla – lehmä
Jättiläismies nimeltään Buri
Ymir – jättiläinen, joka syntyi valtavasta maailmankidasta
Aasat eli viikinkijumalat
Fern – susi
Pahamaineinen Sutr
Olav Haraldsen

...jos poika...

”Jos poika antaa valloittaa itsensä liian nopeasti, se ei ole hyvä, koska silloin ei jää tarpeeksi aikaa, ja aika juuri yleensä parhaiten paljastaa asioiden todellisen laidan. Meidän omaksumamme käytännön mukaan on vain yksi tapa pojan myöntyä rakastajansa tahtoon kauniisti. Meillähän ei tuomita, eikä pidetä mielistelynä mitään orjuutta, mihin rakastajat alistuvat rakastamiensa poikien tähden. Vastaavasti meillä hyväksytään vain yksi ainoa muu vapaaehtoinen orjuus: se mihin ihminen alistuu hyvettä etsiessään. Jos joku nöyrytyy palvelemaan toista siksi, että uskoo tämän avulla tulevansa paremmaksi viisaudessa tai missä tahansa muussa hyveen osatekijässä, me emme pidä sellaistaakaan vapaaehtoista orjuutta pahana emmekä mielistelynä. Nämä kaksi asennoitumistapaa, se joka koskee filosofiaa ja hyvettä yleensä, täytyy yhdistää, jos tahdotaan päästä siihen, että pojan olisi kaunistautua rakastajalleen.”

- Pausanius Platonin dialogeissa *Pidot*

Jeesus puhui minulle Halellujaa!

”Tiedätkö vanhemmistasi mitään?”

”En. Huoneet ovat joskus isompia kuin mitä niiden pitäisi olla”

”Et mitään muka? Haluat vain tehdä itsestäsi salaperäisen ja tavoittamattoman.”

”Isäni kuulemma kuunteli Beach Boyseja.”

”Et muuta?”

”Se luuli olevansa Jeesus!”

”Vanha hippi?”

”Joo! - tyhjä ja sisällyksetön.”

”Ja kohteli sinua tuolla tavalla.”

”En tiedä miksi. Me olemme mikrokosmos sanoi mitä kuka

Miä oon pahassa kusessa. Tätä tää on ollu koko ajan siitä asti kun eka kerta monttuni aukasin. Aina sama juttu: miä paljastun heti surkimukseksi ja niitten superinhokiksi. Koulussa annoin jo pe-riksi kiusaajilleni. Vittu siä oot niitä vai? – mulle jatkuvasti pihalla huudettiin ja tönittiin jonoissa. Lohdutukseks voisín vaan sanoo, että mikäli tutkijoiden visiot toteutuvat, voi piakkoin omasta ku-sesta tehdä myös olutta ja olla kännissä koko ajan välittämättä siitä kuinka pahassa kusessa sitä itse kukin onkaan omien sot-kujensa keskellä!

tahansa ääliömäinen moukka-ajattelijä”

”Entä äitisi?”

”Kuulemma enkeli.”

”Miten niin?”

”Ei tästä maailmasta vaan kuulemaa pahemmasta pelosta ja menetyksestä.”

”Edes yhden hetken...”

”En tiedä nämä ovat vain tarinoita.”

”Ikävää ja jotenkin epämääräisen häpeällistä.”

”Ei voi nurisematta tai hellittämättä yhtään mitään.”

”Nuoruudessa kaikki tuntuu niin merkitykselliseltä.”

”Varsinkin kun ei ole mitään ja pitää kuvitella kaikki itse.”

”Nojookai!”

”Olisi ollut edes joku jolle olisi voinut uskaltaa luottamuksellisesti purkaa sisintään ettei salaisuudet olisi levinneet muiden tietoon. Haaveilin siitä, että olisin voinut kertoa epäilyksistäni ja mokistani ymmärtäville vanhemmilleni.”

”Kamalaa.”

”Sain loppuelämäkseni otsaani leiman kasvukivuistani. Minusta raportoitiin ja ne kaikki ovat tallella tiedostoissa. Ketään muuta nuorta ei syyllistetä niin kuin meitä ja psykologisoida joka naamanvirettä ja kiukunpuuskaa. Niillä tuntui aina olevan kytkös johonkin pahaan. Sitä ja sitä ei saanut kokeilla eikä tehdä ja jos sen teki ja oli siihen kerran hakshtanut, sitä oli myös heidän papereissaan ja mielissään koko loppuelämänsä. Kun nuorena on pelokas ja hysteerinen, niiden mielestä on aina. Kun nuorena on kapinallinen ja uhmakas, sama asia. Kun nuorena ottaa päähän väärinymmärrykset ja ilkeily, he pitävät sinua toivottomana tapauksena ja menetettynä sieluna, johon

ei kannata eikä viitsitä satsata edes hymyä, koska olet paha ja jo pilalla. Ihan kun he eivät ymmärtäisi kaikkien, myös itsensä sisuksen olevan yhtä kuumaa ja peräisin samoilta hysterian ja epävarmuuden vuosikymmeniltä kuin minun, mutta minulle he eivät halua antaa mitään mahdollisuutta nousta vaikeuksien kautta voittoon heidän tasolleen ja hieman ylikin – ei koska olen hylätty laitoslapsi, joilla ei tutkimusten mukaa ole mitään mahdollisuuksia selviytyä normaalien ihmisten lapsien vahvalla itsetunnolla ja hyvällä mielellä varustetussa maailmassa. Tässä tää tän jutun heikoin lenkki on. Nää on vaan juttuja tai ideoita, joiksi niitä fiksummat kutsuvat – ei muuta!”

”Vanhemmiten enää vain ideoilla ja niiden heijastuksilla on merkitystä.”

”Mitä tarkoitat?”

”Kun nuorena tuntee jossain määrin olevansa kaikkien hylkäämä, vanhempana luulee päässeensä siitä eroon.”

”Millä tavoin?”

”Elämästä kunnialla selviytymistä tärkeämpää on kokemuksen muisto, huipun idea.”

”En ymmärrä.”

”Älä yritä liikoja näkymätön on näkyvässä ja se mikä tulee, on tullakseen ja on jo sinussa.”

”Sinähän puhut kuin ortodoksi.”

”Niin minä olenkin vaikka Jumala on kaikille sama.”

”Minun isäni oli Jeesus, joka kuunteli Beach Boyseja!”

”Sinusta tulee hyvä filosofi, sillä kreikkalaiselle filosofille, viisauden ja elämänymmärryksen rakastajalle, viisaus ei ollut vain runoilijoiden keksintöä, vaan jotain todellista; se oli edessä ja näkyvässä vain rakkauden ja logoksen yhtyessä sitä tavoittele-

van mielissä.”

”Siitäkin huolimatta, että nykyisin on epämuodikasta ”hörhöillä” ja uskoa Jumalaan sekä Jeesukseen, minä uskoin, sillä joka ilta Jeesus puhui minulle minun omalla äidinkielelläni asioita, joista kukaan muu eikä välittänyt mitään. Kun sanoin sille kerran, että tiedän kuinka kaunis olen ja etten siksi ole vielä päättänyt alanko pojaksi vai tytöksi, se ehdotti että alkaisin homoksi, missä yhdistyivät molempien sukupuolten parhaat puolet ja sen sanojen mukaan ”taattu kermaperseitä ja helppoa elämää kaipaavia” ällöttävä haavoittavuus ja ulkopuolisuus, mikä oikein ymmärrettynä oli Jeesuksen mielestä kaiken nerokkuuden ainoa todellinen ja tehokas polttoaine elämänpituisella matkalla, se tärkein jota ei etuiliijoiden kouluissa opittu, koska sitä eivät opettaneet kiltiksi naamioituneet ja tylsyydessään ennen aikoja mummoiksi lässytysloitsujansa ladellessaan vanhenneet keskinkertaiset ja hiljaa vaikeroiden sisäänpäin kääntyneet ja piipittävät pikkutyöt, jotka pitivät hyppysissään feminiiniseksi muuttuneen länsimailman älyttömyyttä tekosiveillä ja hurskailla kasvatustoiseillaan tasa-arvoisesta tulevaisuuden onnellisesta ihmisrodusta, joka halusi kusta yleisissä vessoissa yhdessä miesten ja naisten kanssa.

”Voisit kanssa yrittää kokeilla filosofin, tai vielä sen ärhäkkäämmän muodon, homofilosofin hommaa (miten se koko ajan piti kiinni homo sitä ja tätä hyvää -liitteestä, ja tuputti sitä minulle vaikken vielä ollut itse lainkaan päättänyt olinko tyttö vai poika, vai molempia yhtä tai eri aikaa).”

”Miten niin muka?”

”Pääset hieman sekoittamaan pakkaa, sekoilemaan ja pätemään eri ihmisten ja ajatusten välillä sukkuloiden. Eikä tarvitse

Sokrateen aikalaisen Ksenofonin tavoin sortua kyllästymiseen asti pystyyn kuolleeksi saivartelijaksi. Oikea filosofia oli henkilökohtaista ja yhteistyössä tapahtuvaa molemmin keskistä äyllistä seurustelua tähtäimenä jokaisella löytää oma totuutensa. Kunniakasta filosofille olisi, jos hän kykenisi pitämään koko elämänsä valmistautumiseen kuoleman autuaaseen vapauttamiseen.”

”Ei kuulosta kovin helpolta.”

”Eikä ole taatusti sitä, sillä varoittava äänemme eli omatuntomme varoittaa meitä ryhtymästä siihen, mutta ei kehota tekemään mitään muutakaan, joten aina kannattaa kokeilla.”

”Miten se homofilosofia?”

”Se on sama kuin Sokrates. Lue sitä, sillä Sokrateksen kutsumuksena oli yllyttää ihmisiä huolehtimaan sieluistaan. Hänelle elämä ilman tutkiskelua ei ollut elämisen arvoista. Yksi hänen pääväittämiään olikin, että kuka tahansa pystyi tutkimaan omaa elämäänsä ja ajatuksiaan ja siten viettää arvokasta elämää.”

”Miten onnistuit itse siinä?”

”En kovin hyvin, sillä kaikki on mennyt perseellen sen jälkeen, kun kuolin”, Jeesus aloitti yhtenä iltana jatkaen.

”Kun muka nousin ylös taivasiin istumaan ”mukaisäni”, ”mukaoikeallepuolelle”. Ja vielä ”mukatuomitsemaan” sieltä ihmisiä! Ei se noin pitänyt mennä alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan. Nämä sanojeni vääristelijät, pilkunnussijat. Ja suoranaiset valehtelijat olivat kyllä nyt vääntäneet elämästäni sellaisen legendan, etten siitä itseäni tunnista. Ensinnäkin koko homma lähti siitä, että myin pikkupoikana temppelissä persettä vanhoille ukoille, ihan kuin meillä niillä leveysasteilla

oli aina ollut tapana. Vanhat paksut ukot, ja erityisesti papit ja heidän hännystelijänsä istuskelivat päivät pitkät kuuman ja polttavan auringon alla puhumassa ”mukatärkeitä asioita” taivaan ja maan välillä. Ja siinä välissä kaipasivat vähän kuumementuneille tunteilleen rauhaa lehdossa varjon alla nuoren mukavan pojan syleilyssä, jotta olisivat jaksaneet sitten taas jatkaa papattamistaan auringonlaskuun saakka, jolloin oli aika siirtyä kostealle illalliselle jonkun alueen rikkaan kauppiaan tai mahittekijän luokse katselemaan uuden kauniin pojan tanssiesitystä illan myöhäisempinä tunteina. No näistähän ei tietenkään ole kukaan kirjoittanut mitään. Miksiköhän? Koska näyttää siltä että aina nämä vihaiset, rumat, tiukkapiipot, ja valtaa ja rahaa itselleen muitten kustannuksella hamuavat ukkelit vastustavat meitä kauniita, ja siitä iloitsevia, nautinnonhaluisia seikkailijoita, jotka haistatimme kunnolla pitkät paskat kailkille teeskentelijöille, jäykistelijöille ja humpuukimaakareille, jotka vaahtosivat suu vaahdossa milloin minkäkin älyttömyyden puolesta milloin mitäkin ihanaa ja elämää sulostuttavaa asiaa vastaan, ihan kuin se että joku nauttii rakkaudesta, olisi jotenkin elämää rumentava ja halventava asia. Että se siitä, ymmärsitte jo varmasti mitä nyt haen takaa ja tarkoitan. Enkä minä ole missään taivaassa. En todellakaan, kun sellaista ei ole olemassa muuta kuin vanhoissa saduissa ja legendoissa. Minut kuopattiin heti kun aloin haista jo muutaman tunnin jälkeen. Ruumiini varastettiin, ettei sitä kukaan ”hetskuvihaaja” olisi häpäissyt enää lisää. Enkä minä ollut mikään kuuluisa. Tiedättekö mikä määrä tuohon aikaan ristiinnaulittiin vain huvin vuoksi vähäisistä rikkomuksista ristille? Siellä oli tuhansia. Jokaiselle oli omat juttunsa. Ja minua parempia tarinoita löytyi

satoja. Kukaan ei vain kirjoittanut niitä ylös. Eikä kenelläkään muulla ollut sellaista fanaattista sekopäiden homolaumaa tukenaan ja takanaan kuin minulla. Aivan oikein, nyt kuulitte sen perimmäisen totuuden, jota kaikki ovat visusti piilotelleet, vaikka sentään jotkut ovat osanneet epäillä miksiköhän emme kulkeneet pääteitä silloisen hetskueliitin mukana. Juuri siksi, että olimme hyljeksittyjä b-luokan kansalaisia. Vapaita miehiä seurustelemaan keskenämme. Ja jakamaan rakkauden toistemme kanssa. Rakastimme toisiamme avoimesti. Kuljimme käsikädessä kaikkialla missä liikuimme. Meillä oli pitkät hiukset merkiksi naismaisuudestamme, ja parrat siitä että meissä asui myös mies. Kaksi karpästä yhdellä iskulla oli salainen tunnuslauseemme. Me kiersimme etsimässä nuoria poikia ja miehiä joukkoihimme jakamaan kansamme tämän suuren mysteerin: rakkauden ja ihastumisen elämää kannattelevan lahjan. Ja juuri sen halusimme jättää lahjaksi jälkipolville, mutta sitten nämä evankeliumien kirjoittajien sensorit poistivat teksteistä kaiken sen oleellisen, missä olisi kerrottu miten oikeasti elin, ja kuinka hurja olin. Ja miten ihana kullintäyttämä minun ja opetuslapsieni elämä oikeasti oli. Ettekö edes yhtään ihmetelleet, etten koskaan ollut seurustellut kenenkään naisen kanssa, ja että paras naisystäväni oli entinen huora? Tai että elämästäni ei kerrottu julkisuuteen mitään vasta kuin kolmekymppisenä? Mitä minä tein ennen sitä? Olen jo maininnut, että olin temppeleipoikana myymässä kulliani. Ja tiukkaa lapsenpersettäni temppeleherroille lapsuudessani, kuten köyhien perheiden pojilla oli siihen aikaan tapana. Nyt kerron teille juurta jaksain, miksi minusta tuli köyhien homoritari ja heidän puolustajansa. Miksi minun sanomani tärkein kohta on anteeksiantaminen, armo ja

rakkaus. Ja mitä vittua ne opetuslapset menivät vääntelemään koko tämän hienon homoideologian, joka oli vallankumouksellista perseen ja kullin näyttämistä heterovallanpitäjille. Ja omaa ilkkurista salaseuralaisuutta, kunnes itse keisarinkin sekaantui asiaan, ja otti parhaat palat päältä. Ja liimasi sen tiukasti vanhoillisten ukkojen tiukkoihin moraalivaatimuksiin, että ihminen ei saisi nauttia omasta minästään estoitta toteuttaen sitä vapaana seksuaalisuuteensa tunkemalla koko ajan seisovaa kulliaan milloin mihinkin reikään, ja suuhun, ja jahtaamalla kauniita nuoria poikia (vaikka se oli enemmän kuin sallittua kaksionaismoralistiselle eliitille).”

”Aika rajua.”

”Minä valitsin sinut.”

”Mihin.”

”Tähän hommaan, että kasvaisit täyteen mittaasi.”

”Miksi?”

”Siksi, että jonkun täytyy muistaa ja kertoa mitä meille silloin oikein tapahtui.”

”Missä?”

”Sinun ja minun mielessä. Ei muuta. Tahtoa innokkaasti sitä mitä tahtoo - sekin riittää.”

”Yritit siis sanoa, että olimme molemmat mielikuvituksen keksintöä?”

”Juuri niin.”

”Miksi?”

”Sellainen minä vain olin. Ja olisin vielä tänäänkin..”

”Tänään sinulla ei olisi mitään mahdollisuutta.”

”Miten niin?”

”Koko homma on muuttunut.”

”Millä tavalla?”

”Sanalla ei ole enää mitään merkitystä.”

”Millä sitten?”

”Kuva on kaapannut kaiken.”

”Vain silläkö on merkitystä?”

”Tulet sen huomaamaan,.”

”Ihmiset eivät enää kuuntele vaan katsovat.”

”Minä olin vihainen vääryyttä ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan taisteleva iso nyrkki, joka ei kaihtaisi keinoja paljastaa hyvän kaapuun ovelasti naamioitunutta paha, joka tekopyhästi teeskennellen väittää toimivansa kaikkien hyväksi. Enkä minä yrittäisi tuoda hiljaisuutta ja sopua sinne missä on itku ja hammastenkiristys, vaan raudanlujaa tahtoa uskaltaa käyttää jokaisessa meissä piilevää voimaa ja tahtoa suojella itseään ja elämää.”

”Se ei auta nykyaikana.”

”Miten niin?”

”Miten muka teit sen mitä teit?”

”Yhdistämällä ja suuntaamalla yhteisvoimin täsmäiskuin kohti sitä paha, joka kuristaa meitä arjen keskellä, vieden hyvän elämisen mahdollisuudet. Ja täyspainoisen onnellisen elämän eväät. Mutta ennen kaikkea minä muistuttaisin jatkuvasti kaikkia väheksytyjä ja sorrettuja siitä, että ensimmäinen tulee aina lopulta kuitenkin viimeiseksi. Silmät ovat jo sokeutuneet edellä olleiden valtavan hienojen sanojen ja kuvausten vangitsemina. Sitä paitsi kaikki rahat on jo jaettu juuri edellä olleille häikäiseville ja erinomaisille hakemuksille. Tätä tarkoitti käänteisesti se, että ahneella on aina paskainen loppu! Ja tämä Taivaan isä oli krapulavitsi, jonka Juudas kerran kiihkeän

rakastelumme jälkeen keksi hyväksi vitsiksi. Ja ei Juudas kaval-
tanut minua kolmenkymmenen hopearahan takia ahneuttaan
ja typeryyttään.”

”Mutta näin uskotaan yleisesti.”

”Ei todellakaan. Juudas ei ollut ahne eikä typerä. Juudas oli
minun rakastettuni ja poikaystäväni yhdessä tällä epäkiitollisella ja pitkällä matkallamme, missä meidän piti vakuutella
jatkuvasti, viime aikoina paineiden kasvaessa ja vihapuhdein
lisääntyessä jo lähes uuvuttavasti päivittäin, hulluna kiihkosta
ja syyllisten etsimisestä vauhkoontuneille laumasieluisille hets-
kuille yhtä sun toista, päästäksemme pätkähästä.”

”Aika kova väite!”

”Ja pelataksemme aikaa sitä karmeaa totuutta vastaan, että
kohta kuitenkin joku kavaltaisi meidät. Ja meitä kohtaan alkai-
si iso ihmisjahti. Ja vainot, sillä juutalaiseen kulttuuriin oleelli-
sesti aina kuulunut homoseksualismi oli heidän uskonnollisten
kauniita ja älykkäitä keskenään viihtyviä miehiä inhoavien ru-
mien ja lihaviin ”hetskujohtajiensa” toimesta siivottu pois häi-
ritsemästä muutenkin koko ajan sotien, tautien ja ulkomaisen
riiston ja ikeen alla kärsivää ja kituvaa lisääntymiskammoista
pikkukansaa, jolla oli megalomaaninen jumalakompleksi, ja
järkyttävän häiriintyneen vimmainen kuva roolistaan valittuna
kansana muiden satojen samanlaisten kansojen keskuudessa -
pikkupakko toteuttaa tätä epätoivoista tehtävää hampaat irves-
sä kauniin kansan keskuudessa, jossa kerubinnäköiset miehet
mieluummin makailivat toistensa käsivarsilla hellyydenkaipuu-
taan tyydyttäen, kuin nuuskimassa ämmien haisevia pilluja
kärpästen keskellä viidenkymmenen asteen helteessä keskellä
hiekkaraamaa, jossa ei ollut pesumahdollisuuksia eikä puh-

dasta vettä.”

”Mitä luulet että tapahtuisi jos kaikki tämä olisi videoitu?”

”Juuri se mitä olisin halunnut.”

”Mikä sinua ajoi paljastamaan kaikki tämä minulle, joka olin laskenut jalkani siihen kohtaan elämää, jonka toiselle puolelle ei saanut mennä, jos halusi palata takaisin. Elämä, joka oli kun rytmitön runo, missä sanoilla ei ollut niin väliä. Ehkä julkinen minäni siksi pakosta selviytyäkseen ihmisenä jotenkuten näissä ruumiita täynnä olevissa juoksuhaudoissa, mielisteli aina tiukan paikan tullen tottumuksesta alakynnessä kiusaajiaan. Ehkä siksi minun piti olla muita etevämpi ja pärjätä paremmin. Olin nimittäin unohtanut kuka ja miksi olin sellainen kuin olin ollut aiemmin. Ehkä siksi minulla ei ollut ystäviä, etten olisi jaksanut olla heidän kanssaan alastomana ilman suojaavia naamareita. Etten olisi paljastunut heille, etten tuntenut mitään. Että osasin vain vihata heidän jatkuvaa tarvettaan anteeksipyyntöön, tai ajatusta miksi kaiken tämän teki niin kuin teki. En osannut tuolloin vielä päättää kumpi huonoista vaihtoehdoista olisi ollut huonompi; se että annoin asioitten olla niin kuin ne olivat, tai kuten niitten luulin olevan ympärilläni, vai että olisin itse yrittänyt niitä väkivalloin muuttaa sellaisiksi, joitten olisin niitten halunnut olla sen jälkeen kun asiat ikään kuin vain tapahtuivat minulle niin kuin ne tapahtuivat. Olin kaiken tämän keskellä kuin kaarnavene virran vietävinä alusta loppuun voimatta itse tehdä niille mitään miettien voimattomana, kääntäisinkö kylkeä vai antaisinko kellon soida itsensä väyksiin. En tiedä, ehkä pakko, ettei olisi nääntynyt näiden ikeiden alla, vielä kaiken huipuksi kauniimpien ja parhaimpien miesten keskenään homostellessa sukupuuttoon. Ja jäljelle olisi

jäänyt vain näitä kirjanpitäjäkurittajaheterorumuuksia, joista tuli sitten pakon sanelemina, kun kauniimmat ja älykkäimmät lauloivat ja lensivät kukasta kukkaan täyttämässä Jumalansa heille antamaa tärkeää tehtävää rakastaa ja nauttia rakkaudesta, joka oli samalla heille tarkoitettu elämä ja maailma. Meidän piti lavastaa kaikenlaisia ihmetöitä ”hetskuhirviöitten” ihmetelyksi. Ja puhua niin ymmärrettävästi vanhoilla helposti tajuttavilla, ja yksinkertaisilla uskonnollisilla vertauskuvilla muulle kansalle, lähinnä kuitenkin nuorukaisille, että ennustuksien ja taikauskon halvaannuttama ”mukaheteromieli” edes vähän avautuisi pois ahtaista vankiloistaan, ja uskaltaisi nähdä oman mielensä ja mielikuvituksensa vapauden ensimmäiseksi askeleeksi kohti ihmisen täydellistä vapautumista muiden asettamista kahleista, ja niiden porttien avaamiseksi, joiden takana oli viisaus ymmärtää rakkaus, anteeksianto ja homoerotikka samaksi asiaksi kuin elämäntaito, tahto ja voima, jota ei pidä musertaa ja hyljeksiä, vaan helliä ja vaalia. Mutta eihän tästäkään hommasta tullut mitään, kun Juudas tuli minulle mustasukkaiseksi, kun olin mielistynyt yhteen kivaan nuorukaiseen, ja päätti kavaltaa minut silkkaa mustasukkaisuuttaan.”

...poikien rakastajat...

Minä mietin miksi kaikki puhuvat ja ovat kiinnostuneita vain seksistä, sillä Eros ole aina kaunis, eikä ylistämisen arvoinen, vaan ainoastaan siinä tapauksessa, että se sai ihmisen rakastamaan tuosta ihmistä kauniisti.

Nuoruuden into, hekuma ja huuma sai päämme sekaisin. Hormonit hyrräsivät. Kaikki oli salaista, laitonta, mahdotonta ja silti lähellä, ulottuvilla ja mahdollista kun vain uskalsi kuin tavallisen Afroditen seurassa liikkuva Eros joka oli todellinen jokapaikankulkija, ja sen toiminta on täysin sattumanvarais-

ta hulluttelua, yllätyksellistä ja arvaamatonta; yksi kiimainen katse, yksi kouraisu housunetumuksesta, yksi tavallista pitempi silmänräpäys, kaikki nämä ja jotain muuta sikakiihottaavaa extraa väliin, muuttivat minut finnisestä teinipojasta seksivideoiden nauttivaksi orjaksi, uhriksi ja pantavaksi namuksi.

Mutta minun tavallani hurjaan kiimaan itsensä yllyttäessä, netissä jatkuvasti roikkuessa ja kaupungilla muita poikia ja vanhempia miehiä metsästäessä, minunlaiseni kaiken toivon oman himoni alttarille menettäneet huonot ja ymmärtämättömät ihmiset muuttivat paratiisit yhdellä spermavanalla helveteiksi.

En minä mitään rakkaudesta tiennyt vaan panemisesta, runkkaamisesta, tirkistelystä ja jatkuvasta haaveilusta aina vain paremman, komeamman ja isomunaisemman kanssa, kaikki tämä kohdistui ensinnäkin yhtä paljon poikiin kuin miehiin, toiseksi enemmän näiden ruumiiseen kuin sieluun, ja tämän lisäksi minunlaiseni valitsivat rakastaakseen mahdollisimman ymmärtämättömiä ihmisiä.

Näin minä tein, koska pyrin vain tyydyttämään hurjan ja villin haluni välittämättä olenkaan siitä, tapahtuiko se kauniisti vai ei. Sillä tavoin kaikesta mitä tein ja ajattelin tämän jälkeen tuli sattumanvaraista; minä saatoin tehdä yhtä hyvin pahaa kuin hyvää. Vanhojen antiikin homoviisaiden mukaan kaikki johtui siitä, että ”tavallinen” Eros kuului Afroditelle, joka oli paljon nuorempi kuin se toinen – ja sitä paitsi miehestä ja naisesta siinnyt.

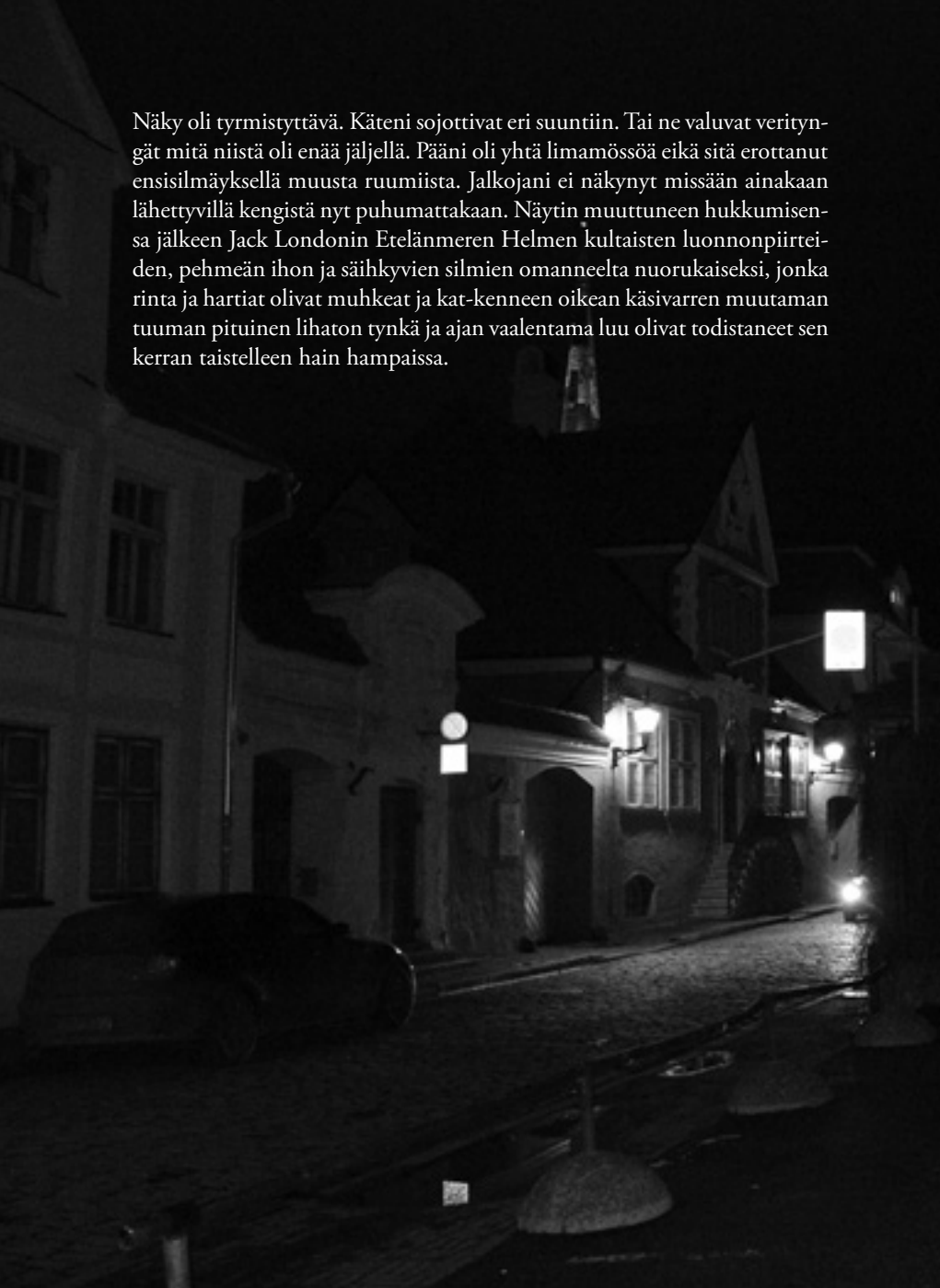
Taivaallinen Eros kuului taas noiden ukkelien mukaan Afroditelle, jonka sikiämiseen naisella ei ollut olenkaan osuutta, vaan pelkästään miehellä, ja joka vanhempana oli vailta nuoruuden ylimielisyyttä. Se olin minä ja minunlaiseni, sillä tämän

Eroksen haltioittamat rakastivat miespuolisia yksilöitä, ja kohdistavat kiintymyksensä siihen sukupuoleen, joka luonnostaan oli voimakkaampi ja järkevämpi.

Poikien rakastajista pystyi heidän mukaansa taas jopa näkemään, ketkä olivat puhtaasti tämän Eroksen vallassa; sellaiset eivät rakastaneet pikkupoikia, vaan jo järkevään ikään tulleita nuorukaisia. Ja ne onnekkait, joiden rakkaus syttyy siinä vaiheessa, olivat valmiit elämään lopun elämäänsä yhdessä rakkautensa kohteen kanssa. He eivät kuulemma tekisi niin kuin sellainen, joka valloitti ymmärtämättömän lapsen, ja sitten petti hänet, ja lähti pilkaten hänen luotaan. He pitivät sitä siksi yhtä rumana kuin halveksimaansa filosofiaa ja ruumiinkulttuuria, koska vallanpitäjille tuskin oli hyötyä siitä, että alamaisten parissa syntyy suuria ajatuksia, ja lujia liittoja tai ystävyysuhteita. Ja sitä kaikkea juuri rakkaus ennen muuta saa aikaan.

Näky oli tyrmistyttävä. Käteni sojottivat eri suuntiin. Tai ne valuvat verityngät mitä niistä oli enää jäljellä. Pääni oli yhtä limamössöä eikä sitä erottanut ensisilmäyksellä muusta ruumiista. Jalkojani ei näkynyt missään ainakaan lähetyvillä kengistä nyt puhumattakaan. Näytin muuttuneen hukkumisen jälkeen Jack Londonin Etelänmeren Helmen kultaisten luonnonpiirteiden, pehmeän ihon ja sähkövien silmien omanneelta nuorukaiseksi, jonka rinta ja hartiat olivat muhkeat ja katkenneen oikean käsivarren muutaman tuuman pituinen lihaton tynkä ja ajan vaalentama luu olivat todistaneet sen kerran taistelleen hain hampaissa.

”Hengittääkö se?”

Heräsin sinä aamuna varhain. Koko yön olin nukkunut levottomasti ajatellessani seuraavia päiviä, miten jolloin joutuisin sinnittelemään muutaman oman mukavuusalueeni ulkopuolelle käydessäni ensimmäistä kertaa lähtöni jälkeen ”synnyinkaupungissani”, jossa jokainen kadunkulma tuntui huutavan päin naamaa minulle häpeällistä menneisyyttäni kovaan ääneen. Tai niin ainakin luulin ja tunsin joka kerta kun kävin tuossa ”harmaassa itäisessä satamakaupungissa”, jossa satoi kuin rännistä kaatamalla vettä juuri silloin ne muutama hassu päivä kun siellä vierailin. Minä en pitänyt tästä mahaa syvältä kouristavasta tunteesta. Siitä samasta, jonka tunnistin kaukaa lapsuudestani samanlaiseksi, kun olin taas joutunut isojen poikien käsittelyssä alakyntein ja ”ensimmäinen nyrkki läjähti pläsiä” samaan aikaan kun tunsin selässäni viiltävän kivun karatepotkun osuessa millintarkasti juuri siihen paikkaan, josta kipu levisi aivojen kautta koko elimistööni tipauttaen minut maahan hengittämättömäksi ja tiedottomaksi mytyksi muutamaksi sekunniksi.

Muistan miten minua tutkittiin tarkkaan noina hetkinä, ulkopuolelta monen eri silmäparin toimesta ja mittailtiin mikä olin miehinä vai olinko edes sitä.

”Hengittääkö se?”

”Ei!”

”Älä välitä se vaan peilaa. Se osaa nää tempuat. Se osaa tekeytyä surkeeks ja kuolleeksi, jos tarve sitä vaatii. Anna vaan lisää monoo sen naamaan. Kyl se siitä tokenee!”

Pidätin hengitystäni kuin kala kuivalla maalla ja laskin mielessäni sekunteja, jotka tuntuivat silloin venyvän ikuisuuksiksi.

”Annetaan sen olla!”

”Et kai ala nynnylemään tään kummajaisen edessä?”

”Annetaan sen nyt vaan olla!”

Päälleni räittiin ja kuulin miten askeleet kaikkosivat ennen kuin uskalsin herätä koomasta ja näyttää ympäristölleni elonmerkkejä. Vaara ei koskaan ollut ohitse. Se piili nyt siinä, että he tiesivät että minä jaksan ja kestan, mutta mikä pahinta, että osasin näytellä kuollutta ja selvisin aina saaden joka kerta yhä pahemman selkäsaunan.

”Sehän on kuin Rasputin!”

”Miten niin muka?”

”Mehän ollaan tapettu jo se ainakin kymmenen kertaa, mutta aina se on noussut elävänä jatkamaan oma surkeaa elämänsä.”

Tiesin että oli vain ajan kysymys milloin he muuttavat taktiikkaansa ja alkavat rusikoida minua sairaalakuntoon. Minulla ei ollut aikaa enää heidän kanssaan hukuttavaksi, minun oli keksittävä jotain parempaa. Minun oli yllätettävä heidät ja tuhottava heidät ennen kuin he tuhoaisivat minut lopullisesti. Juuri silloin minä aloin nähdä unia ja kuvitella kaiken paremmin ympäristössäni, missä minä olin vahva ja kaunis kostaja, jolle kukaan ei mahtanut mitään en aina minä itseään.

...henkevää sukkeluutta...

”Ajatukseni tulivat harvoin maailmaan silpoutumattomina, ja että jokin osa niistä vääntyy synnytyksessä tai murtuu irti. Tai ajatus on kokonaan keskonen & sanakielessä elinkelvoton. Sitten maailmaan tulee pieni lausesikiö, jolta puuttuvat vielä tärkeämmät raajat. Mutta molempia kylläkin paljon.”

- Ludvig Wittgenstein

Wittgensteinin päiväkirjat liittyivät hänen tunnustukseensa läheisilleen, jossa hän kävi läpi elämänsä aikana sattuneita tilanteita, jossa hän koki olleensa epärehellinen tai heikko tavalla, jonka yli hän ei ollut onnistunut pääsemään. Mallia hän haki Augustuksen Tunnustuksista, joita hän arvosti kirjallisuudessa ylitse muiden. Augustusta kuten Wittgensteinia ja kaikkia suuria ajattelijoita ja vastaan hangoittelijoita ohjasi oman yksityisen minän autonomian tarve ja rehellisyyden vaatimuksen vankkumaton periaate sekä omassa että yhteiskunnallisessa elämässä. Wittgenstein arvosti henkevää sukkeluutta, joka voi palaa vain puhtaassa kynttilässä. Tällaisen

puhtaus edellytti ulkopuolisuutta vallitsevista valheista, vallasta ja sen mielitelty - ja rankaisusysteemeistä. Siksi olen koko ajan matkalla ja rosoisuus, asioista niiden oikealla sanoilla puhuminen ja tietynlainen rikkinäisyyden ymmärtäminen osaksi ihmiselämän mysteeriä, olivat älyllisessä elämässä harvinaisia oivalluksia, jotka olen hyväksynyt lähtökohdiksi etsinnälleni. Wittgensteinilaisen perinteen mukaan inhoan suuresti syvähenkisistä asioista puhumisen nykyistä tapaa, jonka hän mielsi pinnalliseksi löpöttelyksi, lässytykseksi tai sönkötykseksi Nietzschen tarkoittamalla Ihmiskunnan patsaalla, eli ihmisessä, johon valettaessa jalometallien jatkeeksi heitettiin myös erheitä, paheita, toiveita ja houreita, koska muuten patsas ei olisi koskaan tullut valmiiksi. Löysin Suomessa rauhan, mitä ei löytänyt kirjallisuuspöytäkirjasta Thomas Mannin erilainen ja levoton poika, Klaus Mann, kuusikymmentä vuotta aiemmin Suomessa kirjoittamassaan kirjassa ”Pako pohjoiseen”, ihan kuten löysi Wittgenstein vuosina 1936-1937 itse rakentamassaan pienessä mökissä Skjoldenin kylässä, Lustrafjord -vuonon pohjukassa Norjassa kaiken minää hajottaneen ja totuutta irti repivän pakonomaisen maailmantodellisuuden keskeltä oman levottomuutensa lähteen. Eräässä kirjoituksessa Wittgenstein kertoo, miten hän on täysin vailla rohkeutta eikä voi kirjoittaa edes järkevää huomautusta omasta itsestään: ”Joskus luulen, hän jatkaa, että kärsin eräänlaisesta henkisestä ummetuksesta. Vai onko se vain kuvitelma. Samanlainen kuin silloin, kun haluaisi oksentaa vakka ei ole enää mitään sisällä. Olen hyvin usein tai melkein aina täynnä ahdistusta ja aivoni ovat hyvin ärtyisät. Huomasin miten masennuin jos ihmiset eivät olleet mistä tahansa syystä hyvin ja erityisen ystävällisiä minulle.”

Sinä päivänä kun...

”Tämä oli ihan totta koko tarina”, kysyi vanhus vieressään seisovalta surulliset silmät omaavalta pikkupojalta samalla kun silitti tämän pellavapäätä varovaisesti jatkaen.

”Asioihin katsominen oli aina vaarallista, jos näki tarkkaan teräväreunaisen pilvenhattaran reunoilta!”

Katsominen oli pikkupojalle sama asia kuin jos hän olisi palanut siihen kotiin, jota hänellä ei koskaan ollut.

”Niin minä sen näin. Pystyn vieläkin tuntemaan nämä kivut ruumiissani, mutta en osaa selittää kokemaani”, pikkupoika vahvisti vanhukselle vahvistaen.

”Totta silti joka sana, vaikken hallitse täysin kielen rekisteriä!”

”Ei ollut mikään mukava tarina. Kuolema saattaa olla se

suuri tuntematon, jota emme koskaan opi täydellisesti tuntemaan.”

”No ei kai... en tiedä siitä mitään.”

”Olisi mukavampaa ettei se kaikki olisi tapahtunut sinulle.”

”Sitähän minäkin.”

”Sinulleko se tapahtui vai oliko se uni?”

”Ehkä, en enää muista.”

”Ja päätit siksi lopettaa kasvamisen. Et halunnut että päivät toistavat itseään?”

”Niin. Halusin olla oma itseni ja yksityinen ihminen enkä minkään joukkion tahdoton jäsen, joka suoritti kyseenalaistamatta kaiken sen minkä ylemmiltään sai tehtäväkseen.”

”On suorastaan kohtalon kolkko naurua, että noin voi käydä. Mutta älä huoli. Ei kukaan muukaan voi ymmärtää edes osaa sitä kokonaisuutta, minkä osa on. Ja mikä tärkeintä. Et voi aina saada mitä haluat, mutta joskus kun yrität, saatatkin huomata, ettei se olisi edes sopinut sinulle. Siinä jutun juju.

”Aijaa!”

”Vaikuttaa, että tästä tulee vielä pitkä matka. Olet ajatussias ihan kuin nuori roomalaisylimys Marcus Aurelius, joka vietti huolettomia päiviä perheensä kanssa maaseudulla, missä hän osallistui omin käsin viininkorjuuseen ja kävi ratsastusretkillä, kunnes löysi skorpionin vuoteestaan!”

”Kuka se oli?”

”Rooman mahtavin ja älykkäin keisari heti Hadrianuksen jälkeen, jonka yksityisistä kirjeistä paistaa läpi stoalaisfilosofi Senecan kehotus jäljitellä mehiläistä, jotka valmistavat medestä hunajaa – samalla tavalla filosofin tulee kerätä talteen parhaat ajatukset ja jalostaa niitä.”

”Filosofin?”

”Ihmisen, joka on kaikkea vastaan ja ajattelee hengenpitemekseen paljon silläkin uhalla ettei sillä ole mitään merkitystä.”

”Eli kaikki se mikä vaikuttaa vaivattomalta!”

”Ja niinkö sinusta tuli mikä tuli?”

”Uhman ja epätoivoisen halun keskellä olla oma itsensä: uneksija, jonka koko olemus lomittuu tunnelmiin ja äänenpainoihin saumattomasti.”

”Fiksusti tehty. Ihan kuin Abraham Lincoln.”

”Mitä hän teki?”

”Hän sanoi, että jos hänellä on aikaa kuusi tuntia kaataa puu, niin hän käyttää viisi tuntia terän hiomiseen.”

”Sanat ovat tekoja ja yhtä kuin niiden vaikutus?”

Mitä pikkupoika mahtoi oikein tarkoittaa? Sitä hän ei itsekään tarkkaan tiennyt. Asiat vain risteilivät hänen päässään levottoman meren tavoin pysähtymättä koskaan paikoilleen. Ne muodostivat jatkuvasti uusia risteyskohtia ja muutoksia hänen elämässään, ja olivat niin selkeitä hänen mielessään, että oli vaikea hyväksyä niiden olevan olemassa vain satunnaisina päähänpistoina ja oikkuina hänen muutoinkin vilkkaassa mielikuvituksessaan.

”Kaikilla tarinoilla oli opetuksena. Viisaimmilla ja parhaimmilla monia erilaisia monissa erilaisissa tarinoissa, joita ne itse sisälsivät. Tapahtumat voivat kulkea mihin suuntaan haluavat piittaamatta turhista ja tavanomaisista säännöistä patkääkään, ihan kuten tässäkin unessa. Mitä näit nyt?”

”Aina sen saman unen.”

”Millainen se oli?”

”Matka johonkin tuntemattomaan. Tai matkoja. En saa ihan

selvää..”

”Matkustaminen oli aina tosi hyödyllistä, se pani mielikuvituksen liikkeelle. Kaikki muu oli vain pettymystä ja raadantaa. Meidän matkamme oli kuvitelma alusta loppuun. Siinä sen voima. Matka ulotti elämästä kuolemaan. Ihmiset, eläimet, kaupungit, asiat, kaikki oli kuviteltua. Haluatko kertoa sen minulle?”

”En voi, en osaa.”

”Yritä edes.”

”Kukaan ei usko sitä sanoin. Se oli vain nähtävä ja koettava.”

”Miten?”

”Mieti ensin mikä olisi pahinta mitä sinulle olisi voinut elämäsi aikana tapahtua?”

”Minä olen vanhus ja oppinut jo antamaan itselleni anteeksi.”

”Millä nimellä?”

”Unohduksen.”

”On joitain asioita joita ei voi vain unohtaa.”

”Sekö sinua painaa?”

”Ei se vaan tyhjiys ja se etten näe mitään.”

”Miten niin et näe?”

”Näen vain tummat pilvet taivaan yllä ja sumua edessäni.”

”Se oli juuri se!”

”Mikä?”

”Unohdus. Alat onneksesi tulla vanhaksi etkä pääse enää kunnolla kiinni muistoihin. Hyviin tai pahoihin. Olet onnenpekka. Sitä on vanhuus ja viisastuminen. Unohtamisen armolahjan kaksi tärkeää avittajaa. Muistot karkaavat sinulta. Nekin, jotka eivät ole koskaan aiemmin jättäneet sinua rau-

haan. Nyt ne menevät menojaan kuten tummat pilvet taivaalla merkiksi siitä, että aurinko paistaa sinulle hetken kuluttua.”

”En minä anna periksi enkä unohda. Minä olen erilainen. Minä junaan ja jämähdän niin, etteivät muistoni eivät jätä minua koskaan yksin ja rauhaan.”

”Mitkä jos tarkennat hieman?”

”Ne pahimmat. Ne jotka pyörivät koko ajan päässäni. Ne tapahtumat, joita täällä koin. Kaikki nuo kivet, merenaallot, puut ja tienpientareiden hiukka todistamassa nöyryyttämistäni ja miten surkea silloin oli.”

”Kun kysyit mikä olisi pahinta elämässäni mitä olisi voinut olla. Mitä ajoit takaa?”

”Että muistatko noin pitkän elämän elettyäsi pahimmat järkytyksesi ja nöyryytyksesi?”

”En tietenkään, mutta muistan että jotain kamalaa tapahtui juuri silloin kun sitä kaikkein vähiten odotin!”

”Mutta sittenhän sinä olet tyhjä!”

”Kyllä kai jos se oli elämäni tarkoitus. Ympäri mennään ja yhteen tullaan. Ihminen unohtaa ja häviää itse juuri sillä hetkellä pois näkyvistä. Ehkä niin minäkin.”

”Sinuakaan ei siis ole koska et muista eikä sinulla ole muistoja?”

”Ei sellaisena ihmisenä kuin miksi satuin tänne syntymään.”

”Sekö oli tämän vaivalloisen matkan lopullinen tarkoitus ja päämäärä?”

”Ehkä?”

”Et ole ihan varma?”

”En muista.”

”Mutta muistat eläneesi?”

”Juuri ja juuri. Nyt vain väsyttää.”

”Yritä muistaa mikä olisi pahinta mitä muistojesi läpi kahlaamalla voisit ajatella sinulle koskaan tapahtuneen.”

”Se että olisin ollut yksin. Maailma oli sietämätön paikka aloittaa elämä yksin.”

”Kerro lisää.”

”Ettei olisi ketään. Ei koskaan. Ei missään.”

”Kerro lisää!”

”Ei edes surra. Ettei muista ketä kaipaa kun sitä ei ole ollut. Muistan vain miten olin joskus jostain syystä kauhean surullinen kun olin sinun ikäisesi pikkupoika. Jokin asia vaivasi ja ahdisti minua. En enää muista mikä. Luulen sen olleen jokin selittämätön suru. Sen muistan että olin menettänyt ”hänet”. Minä muistin hänen äänensä ja ääriiviivansa heikosti, mutta en muuta. Mutta kuka ”hän” oli? Sitä minä en enää muista.”

”Ja niinkö oli tarkoitus?”

”Ehkä?”

”Miksi muka?”

”Ettemme turhaan surisi sellaisia asioita, joille emme voi mitään, ja jotka usein eivät johdu meistä itsestämme vaan toisista, meistä riippumattomista ihmisistä ja asioista, jotka ovat liian monimutkaisia pienen ihmisen ymmärtää, ja jotka ovat saattaneet saada alkunsa jo ennen meitä, asioita, joilla on oma tarkoituksensa ja meistä riippumaton merkityksensä. Muistilokeroissa näitä asioita kutsutaan ”sinä päivänä kun”-muistoiksi. Juuri se on sinunkin unesi nimi.”

”Miten niin?”

”Unet pelaavat paremmin kuin sinua hämäävä kieli, sillä kieli on pahimmillaan, melkein aina, täynnä käsittämättömiä

lä koukeroilla höystettyä mitään tarkoittamatonta siansaksaa. ”Sinä päivä kun”- muistot olivat päiviä, jolloin ei ollut enää mitään ajateltavaa ja kuljimme kuin päättöminä laput silmillä ymmärtäen, että vihdoinkin olevamme eri ihmisiä kuin olimme olleet aiemmin omasta mielestämme vielä silloin kun emme ymmärtäneet, että tämän hetken ymmärrys vetää lähtemättömän piirron maailmankuvamme halki. Ja kun ihminen tämän vasta myöhemmin ymmärtää, hän kysyy itseltään kuin unessa: mistä kaikki tämä johtui? Hänestä? Peloista. Mistä kaikesta? Tiesikö hän edes? Oliko se edes mahdollista? Vai ei oikein mistään selvästä ja tavallisesta; ehkä enemmänkin piilossa pysyttelevästä pinnanalaisesta uhasta?”

Yhtäkkiä pikkupoika näki kaiken selvästi edessään vanhuk-
sen puhuessa jossain kaukaa hiljaisella äänellä. Hän oli näke-
vinään miten hirvi ui saareen. Hän seurasi hirveä saaren ran-
taan asti kummastuen sen nopeaa muodonmuutosta. Kun iso
otus nousi ylös vedestä, se muuttui hetkessä joksikin muuksi.
Miksi, sitä hän ei osannut sanoa. Häntä pelotti nähdessään
sen sinä päivän kun hänet tuotiin lastenkotiin. Se vuosi oli
ollut ikävä itäisessä satamakaupungissa. Vuosikymmen oli ollut
yhtä sinnittelyä ja puurtamista ilottomasti pakkopullaa syöden
ketkujen ja isojen herrojen nauttiessa ihan kuten mikään ei
olisi ollut parempaa bisnestä kuin hätä ja kärsimys – niin kuin
ei ollutkaan. Sodan arvet näkyivät kaikkialla loppumattoma-
na synkkyytenä, jonka vain viinankurimus hetkellisesti poisti
ihmisten mieliä vaivaamasta, langettaen jälkilaskuna kollek-
tiivisena krapulana kaupungin ylle kahta kauheamman ham-
mastenkiristelynä pahan pakon ja rahattomuuden keskellä,
joko syyllisyytenä laiskasti hoidetuista arjen välittämättömistä

velvollisuuksista, tai siitä seuraavista katastrofeista. Rahat riittivät juuri ja juuri välttämättömimpään. Arkisin syötiin aamulla puuroa, päivällä ruskeaa kastiketta ja perunaa. Illalla teetä ja näkkileipää. Vain harvat ja hyväonniset sunnuntait olivat poikkeuksia. Silloin listalla komeili valkokastike ja kiisseli, jos perheen pää oli onnistunut välttämään pahimmat karikot ja houkutukset ”suhtkohtselvinpäin” lauantaina kotiin tilipussi kädessä ja kaupan laskusta osa oli saatu maksettua.

Tätä samaa perheiden välistä jännitysnäytelmää käytiin muissakin kodeissa, jos sattui ylipäättään isä olemaan. Valitet-tavan monille ei. Nuoria miehiä kuoli kuin kärpäsiä. Satamas-sa rähinöitiin ja ihmisiä listittiin kaupungin sadoissa melkein ihmisasunnoiksi sopimattomissa rotankoloissa milloin millä-kin tekosyyllä: yleensä viinaveloista kovaotteisille trokareille. Itäisen satamakaupungin surullisten kasvojen takaa löytyi, kun sateenropinan keskeltä kuuntelee tuulta, ja katsoi sumus-ta mereltä päin, oikealla hetkellä tarkkaan valitusta kulmasta, murhaajan vihoittelevat raateluhampaat.

Ja kun aika ajoin kaupungissa myrskyt vesilaseissa kuohuivat yli äyräitten, pääsi todellinen helvetti irti ihmisten mielissä; koko saari irtosi kaikesta järjellisestä itsestään menon muut-tuessa mielipuoliseksi hornankattilaksi. Silloin sadan vuoden yksinäiset tarinat nousivat unohduksen alhosta ja lähtevät lii-keelle.

Niitä voi kuulla jos on sateenpieksemä orpopiru tähyilemäs-sä kalliolta ulapalle. Ja nähdä miten saari alkoi keinua hurjaa karusellimaista vauhtia itsensä ympärillä raivokkaaksi tanssiksi kiihtyen niin kovaa vauhtia, ettei edes vihlova tuuli pysynyt sen mukana sieltä täältä sinkoavien kipinöiden kavaltaessa

ulkopuoliselle ihmettelijöille, että villin ja hurjan kaupungin sisuksessa oli helvetillisen tuskaista kenelle muullekin tahansa yrittää leikkiä normaalia tai kunnollista ihmistä ilman ketunhüntää kainalossa.

Eikä mitään uutta satamakaupungista sitten sodan loppumisen. Hänen synnyinvuotensa oli synkkä ja toivoton vuosi muutenkin ikävästä kroonisesti kärsivässä pienessä itäisessä satamakaupungissa. Työt olivat taas yhtä vähissä ja kortilla kuin aina. Samoin rahat. Ja hermot yhtä kireällä. Hätäapu köyhille oli loppumassa. Lastenkodit täynnä hylättyjä ja pahoinpideltyjä pikkulapsia.

Marraskuussa vielä kuin kiusaksi kaiken tämän päälle pakkaset hiipivät yhtä yllättäen kaupunkiin katkaisten pitkän syksyn lämpöaallon, kuin juhannuksena oli hukunut kännipäissään miehiä solkenaan. Yhdessä yössä saaren erotti mantereesta heiveröinen ja peilikirkas jää, joka valehteli pettämismielessä kestävydestään kuin pahaiset seireenit aikoinaan yrittäessään houkutella suloisiin myrkkypauloihinsa eksynyttä Odysseusta.

Samalla tavalla jää natisten ja rätisten ensi askeleelta kutsui petollisesti kaiken toivonsa heittäneitä uskalikkoja huomaansa - ja juuri sillä samalla hetkellä kun se narahti ensimmäisen kerran sillä tavalla, että se kuului vastakkaisille rannoille asti varoituksena sille astumasta Saaren sen ainoaan kadunpätkän etäisesti muistuttaneen polun, jolle ei oltu häpeästä edes viitistitty antaa nimeä, varrella sijainneen yhden huoneen mökin kaivon jäätyneelle kannelle läjähtää viimeisen kerran verinen mytty väsyneen äidin epätoivoisesta kädestä.

Hän ei enää jaksanut sekuntiakaan tai millilläkään silmissään vain lohdutonta surkeutta, yksinäisyyttä, köyhyyttä, lapsen

itkua, nälkää, rahattomuutta ja toivottomuutta. Kaikki oli loppu.

Taivas on yhtä tumma kuin hänen synkät ajatuksensa. Kahden surkean ihmisen surkea elämä oli lopussa. Niin nainen ajattelee viimeisillä voimillaan ennen kuin tuupertuu hangelle laulaen viimeiseksi hyvästiksi lapselleen tanskalaista lastenlaulua ”Det lille fraekke Frederik”.

”Sinä muistit sitten sen tummien pilvien ja sumun keskeltä”, vanhus kääntyi vierellään merelle tuijottelevaan poikaan päin jatkaen.

”Nerous ei ole kynttilänpätkä, jonka ensimmäinen tuulenpuuska puhaltaa sammuksiin, vaan tulipallo, joka myrskyssä vain yltyy. Jotkut haistelevat ilmaa ympäriltään tietääkseen, mitä siellä on. Sinä tiedät jo ettei siellä ole yhtään mitään.”

Pikkupoika jatkoi vain tuijottamistaan kaukaisuuteen nyökäten hyväksyvästi vanhukselle. Silloin oli ollut lämmin kesä lopullisesti antanut ajalle periksi ja muuttunut kylmäksi syksyksi.

Vettä satoi kaatamalla kun taksiauto vihdoin renkaat ulvoen kaarsi lastenkodin pihaan, missä hermostunut johtajatar apulaisineen odotti henkilökuntansa kanssa vastaanottokomiteana rappusilla seissen ja hytisten jo pitkän tovin ja käsiään ees taas kukikkaiden virkamekkojensa taskuissaan näpräillen, takanaan pellavapäisten pikkulasten uteliaat päät kurkkimassa miltä aamiaispöydässä kaikille yleisesti kerrottu ”tänään saapuva uusi lapsi” mahtaisi oikein näyttää - tärkeänä tietona viemiseksi rannalla kaarnavenettä malttamattomina uittaville isommille pojille.

Taksiauto oli tumma ja iso. Sen sisältä kapusi pystyyn kak-

A black and white photograph of a child sitting on a stone ledge under a large umbrella. The child is looking towards the camera with a neutral expression. The background is filled with the bare, intricate branches of trees, suggesting a late autumn or winter setting. The lighting is soft, creating a somber and contemplative mood.

Yhtäkkiä kaiken päälle laskeutui kirkas taivaallinen valo valaisten koko lähtienoon kuin valtavasti vilkkuva ufoalus. Ja kaikkialla oli valoista ja hiljaista. Ympäristön möly ja hölinä olivat lakanneet kuin seinään. Pillit eivät enää soineet eivätkä ihmiset huutaneet ihan kuin Titanicin viime hetkillä ennen kuin laiva suoristi itsensä kadotakseen sitten kokonaan peräpää pystyssä meren aaltoihin ja lopulta karjuen valtameren pohjaan. Koko paikka oli jähmettynyt kuin jyhkeäksi maanalaiseksi ka-tedraaliksi, missä suoritettiin viimeinen voitelu kuolemanmessun soidessa hiljaa tuulen synkkänä huminana, samalla kun taivaalta laskeutui kultainen hahmo minua kohden käsi ojossa hänelle hymyillen.

si vielä isommalta näyttävää tiukkailmeistä naisihmistä, jotka pitivät kädestä pientä vaaleatukkaista poikaa. Enempää hän ei muista vaikka kuinka yritti pinnistellä. Hänen tulonsa lastenkotiin oli ainoa muistikuva, joka hänellä oli vielä jäljellä noista päivistä. Hän sulki silmänsä uudelleen, ja palasi tuon päivän tapahtumiin nelivuotiaan pikkupojan mielessä.

Aurinko ei enää paistanut taivaalta. Oli harmaata ja ilmakin ikävän kostea; taivaalla oli tummat pilvet ja ilmassa sumua. Lehdet olivat nuukahtaneet ja osa jo varissut maahankin. Lastenkodin piha oli iso ja täynnä erilaisia vempaimia lasten leikkiä kuin pieni huvipuisto. Hän muisti hämärästi henkilökunnan takana kurkkineen lapsilauman uteliaat silmät ja hymynkareet naamoilla. Ei muuta.

”Tämä oli sinun ”sinä päivänä kun”-tarinasi”, vanhus muistutti pikkupojalle jatkaen.

”Painajaisuni. Joillekin tämä oli ahdistava. Joillekin taas puhdistava uni. Riippui siitä mitä itse oli kokenut ja halusi nähdä itsessään ja maailmassaan.”

”Oliko minun pakko?”

”Jos haluta kasvaa aikuiseksi.”

”Sitäkö tämä oli?”

”Kyllä. Ajattelevat oliot olivat meille suuri arvoitus. Pidim-pä niitä pelkästään aineellisina olioina tai ymmärsimme-pä ne aineettomiksi mieliksi, jotka toimivat materiaaliseen ruumiiseen yhdistyneinä. Onneksi olkoon. Olet voittanut tämän väittelyn. Voit nostaa kutreillesi tohtorinhatun osoitukseksi uurastuksestasi.”

”Mutta minä en halua.”

”Halua mitä?”

”Katso taaksepäin.”

”Mutta juuri sieltähän sinä tämän valtavan vimmasi ja voimasi olet saanut etkä mistään muualta.”

”Se tekee kipeää.”

”Mikä?”

”Kun ei ole mitään. Kun ei ole koskaan ollut mitään eikä tule olemaankaan.”

”Muistutan sinua siitä mistä puhuit ja puolustit vielä hetki sitten: todellisen rakkauden ja totuuden löytäminen on hankalaa ja monen mutkan takana. Eikä sinne ole loppupeleissä vilpillisellä asialla, eikä menneisyyteen yksisilmäisesti laput silmillä tuijottavilla yhden totuuden koilottajilla ei ole sinne pääsyä, koska se edellyttäisi avarakatseisuuden lisäksi sisäisen kokemuksen ymmärtämistä älyä ja tunnetta yhdistellen. Sen sijaan onni on mahdollisuutta ja kykyä kukoistaa. Taitoa tukea toisen kukoistusta. Tuoda jokin merkittävä panos johonkin toiseen merkitykselliseen, ja ymmärrämme olevamme jättiläisen harteilla seisovia kääpiöitä yrittäessämme vähentää elämän kurjuuksia. Silloin elämässä on mukana omakohtaisen eläytymisen maku, mikä tekee elämisestä arvokkaan ja vastuullisen.”

”En ole tuon hatun arvoinen.”

”Miten niin muka?”

”En ajattele niin kuin puhun.”

”Harva meistä tekee niin.”

”Koska me muodostamme ideamme sellaisten ominaisuuksien ja kykyjen ideoista, joiden on kokemusten ja aistien välittämien havaintojen perusteella todettu esiintyvän yhdessä.”

”Yhdessä?”

”Maailmassamme kaikki kaunis ja tarkoituksellinen on yh-

teistä ja esiintyy yhdessä.”

”Ja ruma sekä epäilyttävä, piinaava ja vahingollinen yksin ja piilossako?”

Pikkupoika kääntyi vanhukseen päin, mutta ei nähnyt vierellään enää mitään. Hän pohti, pitäisikö hänen muistaa? Hän ei tiennyt pitäisikö hänen todellakin tietää kaikki mitä hänelle tuolloin tapahtui sanasta sanaan, hetkestä hetkeen ja kuvasta kuvaan. Silloin hän muisti Jeesuksen, risti kätensä rukoukseen ja enne kuin hän oli edes saanut päähänsä yhtä sanaa pyytääkseen Jeesukselta taivaista jotain pientä palvelusta helpottamaan omaa surkeuttaan maanpäällä, Jeesus jylisi hänelle vihaisena kuin Vanhan Testamentin armoton Jumala.

”Etkö sinä tollo touhottaja millään opi, että Ihmiset olivat luonnoltaan taipuvaisia valehteluun, väärentämiseen ja pettämiseen. Ennen kaikkea itsensä. Ja siitä johtuu tämä paskanpuhumisen perinne. Erimielisyys ei ole kiista sen välillä, joka puhuu valkoisesta, ja sen välillä, joka puhuu mustasta. Se on kiista kahden henkilön välillä, jotka molemmat puhuvat valkoisesta, mutta joista toinen ei tarkoita sillä samaa asiaa tai ei ymmärrä, että toinen puhuu samasta asiasta valkoisuuden nimissä.”

”Vaikea oppi kun ei tiedä mitä pitäisi oppia. Minunhan piti itse oppia löytämään oma tieni totuuteen.”

”Ja vaikket onnistuisikaan lopullisesti todistamaan sitä, mitä totuus on, niin onnistut kyllä todistamaan mielenkiintoisia seikkoja siitä, mitä se ei ole.”

”Ihanko totta?”

”Kyllä koska se on se on silkkaa typeryydestä ja pikkusieluisuudesta johtuvaa sanaselittelyä omalle itselleen ja asialleen parhain päin selittelyä, ja samalla kuuntelijan manipuloimista

omalle totuudeksi kutsutulle valheelle otolliseksi. Ja kun minä vain yritin luoda puheillani mahdollisuuksia itsetuntemukselle ja ymmärrykselle sekä anteeksiannolle ja rakkaudelle tähän vihan täyttämään kademieliseen ympäristöön antamalla heikoillekin sieluille ja ihmisille jotain mahdollisuuksia tässä vahvojen terrorisoimassa maailmassa. Ja sitten siitä tehtiin tällainen moraalinen suukapula suu vaahdossa pauhaaville lahkolaisille syytösohjekirja, jolla huidellaan siitä vaan mistään mitään välittämättä päin näköä muita eri mieltä olevia hampaat irvessä kaunaa viljellen ja pahaa puhuen, vaikka juuri minä olin tiukkana vastustamassa kaikenlaista huuhaafundamentalismia. Ja yritin opettaa, että jo pelkästään pahan ajatteleminen toisesta kanssaihmisestä oli sekä itselleen vahingollisen typerää, että myös suurinta rikosta ihmisyyttä vastaan, ja samalla oman ihmisyytensä ja elämänsä täydellistä väärinymmärtämistä, ja lahjaksi saadun elämän väärinkäyttämistä siihen malliin, että hirvittää vieläkin näiden ihmisyyttä lokaan valheellisilla jaaritteluillaan jatkuvasti jäkättävien ihmistyperysten armeija. Ja näitähän löytyi jo silloin, ja löytyy vielä nykyään, onneksi jo vähemmän, sillä tiukkapiפוּסוּסוּ on mennyt muodista uskonnossa, joka on vähentänyt merkitystään ihmismielissä, mutta siirtynyt sitten muille alttareille, taiteeseen, urheiluun ja tiedemaailmaan. Myöhemmin Augustinus – huijari jopa hylkäsi ajatuksen Jumalan valtakunnasta maan päällä esittäen, että maallinen valtio oli välttämätön rauhan ja järjestyksen ylläpitäjänä, jatkaen siten Paavalin historiallisten välttämättömyyksien edessä omaksumaa (kuolemaan uhalla pakotettua) myöntöväisyyksien linjaa valtiovaltaa kohtaan huolimatta Tertullianuksen ja Hippolytoksen ankarista varoittavista kir-

joituksista. Augustuksen civitas - opin mukaan maailmanhistoria oli näet jatkuvaa kamppailua Valon ja Pimeyden yhteisöjen välillä, sillä inhoamiensa manikealaisten tavoin Augustinuskin näki näiden yhteisöjen elävän sekoittuneena maan päällä. Augustinus mieltäi kovasti Paavalin Roomalaiskirjeisiin, olihan siitä tullut yksi tärkeä vaikuttaja hajoamassa olevaan myöhäisantiikin Rooman valtakuntaan, joka koki ennen lopullista hajoamistaan nöyryyttävän ja häpeällisen häviöksen 24.8.410, kun kuningas Alarikin johtamat länsigootit valtasivat Rooman ja ryöstivät sen putipuhtaaksi. Näin kirkko Augustinuksessa sivuutti sen kysymyksen, että kristinusko ei ollut vallan eikä omaisuuden puolella, vaan päinvastoin köyhien ja syrjittyjen pelastukseksi luotu oppi. Augustinus asettui tukemaan väärinkäytöksistä tunnettuja valtiaita, korostamalla alamaisen kuuliaisuutta alistua huonon ja väärintekevän hallitsijan edessä, koska sen mielestä syntiinlankeemuksen jälkeisessä maailmassa omaisuuden ja vallan epäoikeudenmukaiseen jakautumiseen oli alistuttava käytännön syistä. Augustinus oli lottovoitto hallintojärjestelmäksi muuttuneelle ja osansa vallasta ja omaisuudesta haluvavan uuden nousevan luokan, pappien kristillisdemokratialle, johon vyöryi pilvin pimein Augustinuksen kaltaisia älykkäistä ja sanavalmiita kuolasuita, vuhottajia, omaneduntavoittelijoita, hirviömäisiä pervertikkoja, rikollisia, manipuloivia kiipijöitä samaan aikaan kun kirkolliskokoukset päättivät äänestyksien jälkeen liittää kristinuskoon hereettiset opit pyhästä kolminaisuudesta ja neitseellisestä sikiämisestä, silloin jo kirkossa vähemmistöön jääneiden hyödyttöminä ja hyväuskoisina hölmöinä pidettyjen tosiuskovaisten kovasta vastuksesta huolimatta. 1200-luvun

aristotelisti Tuomas Akvinolainen päätyi samaan johtopäätökseen vallasta ja omaisuudesta kuin Augustinuskin, siitäkin huolimatta että kirkon piirissä oli herännyt voimakas vastaliike fransiskaanieljestön perustajan, Fransiskus Assisilaisen, hyökätessä rajusti omaisuutta vastaan. Fransiskaanien omaksuma apostolinen köyhyys ei olisi sallinut edes yhteistä omaisuutta. Vuonna 1323 paavi Johannes XXII julisti omaisuudenvastaiset ajatukset kerettiläiseksi siitä huolimatta, että kasvava epäoikeudenmukaisuus valtavia omaisuuksia rikollisesti hankkineen kirkon ja köyhän kansan välillä herätti ristiriitoja ja epäilyjä alkuperäisen kristinuskon sumuttamisesta ja väärentämisestä pappien ja rikkaiden omiin tarkoituksiin pitää köyhät kuuliaisina ja hiljaisina. Nämä hetskukristillisdemokraatit loivat pohja modernille talousteorialle hyväksymällä koron ottamisen rahasta, ja hakemalla oikeutuksen omille kasvaville maailmanlaajuisille jättibisneksilleen, missä viitoitettiin tietä kaikille huijareille liittyä laajaan maalliseen silmänpalvontakerhoon, jossa tarkoitus pyhitti keinot. Akvinolaisen mielestä oli eettisesti oikein toimia omaa etuaan vastaan valtion ja rikkaiden puolesta Jumalan nimissä. Se herätti kuitenkin suurta kritiikkiä mm. esimodernistisen ajattelijan Henri Ghentiläisen kirjoituksissa, jossa se väitti eettisen järjen ohjaavan yksilöä toimimaan omaa henkilökohtaista onnellisuuttaan parhaiten toteuttavalla tavalla. Huomatkaa, että näitä vanharaamatullisia raamatulla päähän lyöviä vanhoja kääkkiä sekä kimittäviä ruipeloämmiä löytyy vielä joka kylästä motkottamassa jossain nurkassa, että raamattu oli muka pyhää sanaa, minkä nimeen vannottaessa peiteltiin surkeiden ilkimysten muita ja erityisesti ihmisyyttä kohtaan osoittamaa halveksuntaa vihana ja vittumaisuutena

”kaikkivaltiaan mukajumalan ihmeellisen kirjan nimissä”, minä väitettiin vielä kaiken hupuksi muka verhoutuvan salaperäisyyksien läpinäkymättömään huntuun, ”joka avautuu vain harvoille” (ihan pimeätä ja järjenvastasta ääliöpaskapuhetta lajissaan!), omasta mielestään maapallon ainoille moraalisesti oikeaoppisille ja puhdassydämisille, ja jyrkän oikeaoppisille asiastaan ehdottoman varmoille näkijöille, jotka siten tulkitsevat sitä pilkusta pilkkuun, laista lakiin, kovimman ja pahimman kautta. Se oli kuin ikuinen jäävuori, jossa valtaosa sen salaisuuksista jätettiin tahallisesti ihmisille ikuisiksi salaisuuksiksi. Ja kummallisen taikauskaisen ja selittämättömän tiedottoman hämärän tummaan utuisuuteen, vaanimaan koko ajan syytöksinä takaraivoon: teenkö sittenkään oikein, kun teen näin, ja niin. Ja mitä minun oikeasti pitäisi tehdä etten suututtaisi jumalaa ”TAIMIKÄSENYTLIEOLI!” Ja että miellyttäisin häntä, että ansaitsisin hänen kunnioituksensa, luottamuksensa ja rakkautensa, joka vaikuttaa olevan ennusteiden mukaan kiven alla, ja jumalan nyrkki arvaamaton, ja armoton, ja kova iskuissaan tuhoten niin halutessaan, kokonaisia kansoja, ja kansakuntia vieden mukaan kaiken elävän ja elämisen perusmahdollisuudet, jopa pienestä rikkeestä. Sillä Raamatun jumala on kovasydämiseksi paatunut pikkumainen hirviö, jolla ei vaikuta olevan niin tunteita kuin alkeellisintakaan inhimillisyyden tai oikeudenmukaisuuden hippua jäljellä omassa supergossaan, ja niissä hirviömaisissa impulsiivisissa räjähdyksissä, joiden perusteella häntä voisi luonnehtia mieluummin herkähipiäiseksi murjottajaksi, kuin sellaiseksi, joiksi muiden uskonnon Jumalia olemme tottuneet jumalina pitämään. Samalla jumalan ”TAIMIKÄSENYTLIEOLI!” todellisen

tarkoituksen meille arvaamaton, ja käsittämätön arvoitus ihmisille tarkoitetuista rikkauksista, jää tahallisesti raamatussa vedenpinnan alle, sillä niitä ei todellisuudessa ole olemassa-kaan. Ja sen sisäiset yhteydet sekä esikuvalliset, profeetalliset ja vertauskuvalliset rikkaudet muodostavat muka jumalaisen, ja siksi ehdottoman ja ainoan täydellisyyttä tavoittelevan ja moraalisesti puhtaan elämänviisauden, ja totuuden sisältävän, ehtymättömän, ja tärkeän pyhän ja koskemattoman sanan, jota pitäisi ilman sen kyseenalaistamista seurata kuin sokea kana jyviä edeltään tiellä noukkien, kulkea vaikka rotkon reunalle, jos kirjassa niin kehoitetaan ihmistä tekemään. Ja siinähan tehdään niin. Sillä niin pimeää tunnevarmaista höttöä, väkival- lalla melskaamista, ja syyttävällä sormella päin näköä osoittaen, ja valheellisia todistuksia lähimmäisestään, on vaikea mistään muualta löytää kuin tässä suuressa väärennösten väärennökses- sä, joka hakee vertaistaan maailmanhistoriassa. Ei sen takia, etteikö niitä oli ammattimaisesti sitten vallanpitäjien motiivien ja tekojen puhdistamiseksi tehtäiltä miljoonittain, vaan siksi, että kokonainen läntinen maapallo oli vuosituhansien ajan pyr- kinyt oikeuttamaan omat valheensa, rikkomuksensa, vallan väärinkäytön, sodat, vihan, väärän rakkauden, ja homojen sor- tamisen, omaan jumalansa, ja hänen käsikirjakseen ja ohjeik- seen vannotun raamatun nimissä. Sanon vaan, että aika kovaa kusetusta! Ja mikä koneisto ja mitkä oppiriidat? Juuri näistä minä varoitin omia aikalaisiani, että älkää hyväuskoiset tollot mistään hinnasta menkö näihin tällaisten häikäilemättömien ihmisten tekemiin halpoihin ansoihin, sillä kaikki mikä järjes- täytyy, tappaa heti tehokkaasti hyvät ideat, muodostuen omak- si itsensä kuristavaksi naruksi, vaikka sen uskotellaan olevan

pelastusrengas, ja jonkinlainen henkivakuutus elämässä vallitsevaa sattumavaraisuutta, tyhjyyttä ja epävarmuutta vastaan. Enkä minä perustanut mitään kirkkoa tai palkannut pappeja. Juuri sellaisia välikäsihän vastaan minä koko elämäni taistelin. Enkä minä olisi koskaan voinut olla noin arvaamattoman ja julman isän poika. Minusta itsestänihan olisi kasvanut joku pahainen koulukiusaaja tai joku muu turmiota levittävä psykopaatti yhteiskunnan yläkerroksessa tunkeilemassa, ja tiputtelemassa muita samanlaisia hermoille käyviä kuspäitä, ja kiusanhengeksi omalle minälleen kokemiani toisinajattelijoita tai ylipäättään ihmisiä, jotka olisivat tulleet megalomaanisissa harhoissani jossain vaiheessa astuneeksi kuningastielleni. Ei, Jumala oli sokea ja kuollut. Hän ei enää koskaan ilmestynyt ihmisille. Ei kehdannut näyttää tappajan vittumaisesti hymyileviä sadistikasvojaan. Olisi muuten paljastunut. Viimeisen kerran hän muka puhui jollekin, oli se joku Job, jota hän koetteli vihalla. Ja miten sitten Job sekopäisyysissään puhuikaan, että hän vastasi osaltaan, ilmoitti mitä tiesi. Sillä Job oli mahtipontisia ja turhia sanoja täynnä. Vääristynyt ja syyttelevä omatunto rinnassa ahdisti häntä. Hän pyysi meitä katsomaan, miten hänen rintansa oli kuin nuori viini, jolle ei reikää avattu, koska se oli pakahtumaisillaan niin kuin viinillä täytetyt leilit. Hän tahtoi puhua saadakseen helpotusta, avata huulensa ja vastata. Mutta sitten hän sano, ettei pidä kenenkään puolta, eikä imartele ketään ihmistä. Mitä te luulette hänen tarkoittaneen noilla sanoilla? Kenelle hän ne osoitti ja miksi? Mitä asiaa hän yritti tällä sanomisellaan valmistella? Miksi Job luuli omaatuntoaan ulkopuoliseksi hengeksi? Siksikö että siihen aikaan kaikki selitettiin niin ja kaikki myös uskoivat niin? Miksi mi-

tään Raamatussa kuvattu ihmettä ei ole tapahtunut nykyaikana? Minä muistutan, ettei kukaan meistä osannut kirjoittaa. Lukikin huonosti. Eli mistä ihmeestä nämä pyhien tekstien järkähtämättömään, ja ehdottomaan totuuteen vannovat luulevat näiden tekstien kumpuavan? Jonkun kirjailijan kynästäkö? Niin! Ja mehän tiedämme aikojen saaton alusta lähtien totuutta omiin tarkoituksiinsa muovanneet kirjailijat, ”nuo omissa likaisissa ajatuspesissään nyhräävät tyhjäätoimittajasepostelijat”, joille kaikki muu tuntuu olevan on pyhää, valhekin, kunhan se on vain kauniissa kääreissä, paitsi tietenkin tekstin alkuperä. Eli ottakaa nyt lusikka kauniiseen käteenne, ja ymmärtäkää tämän pelin yskä.”

Ensin hän pelästy. Ja oli sitten vain hämillään kaikesta mitä omin korvin kuuli. Silloin hän ensimmäisen kerran huomasi puhuvansa itsensä kanssa. Ja se ääni ei ollut hänen. Se tuli syvältä niistä kerroksista, mitä ihmisen pahuus ja viha eivät olleet päässeet vielä pilaamaan.

”Uskoitko sinä Jumalaan?”

”Kyllä.”

”Miksi?”

”Siksi etten voinut uskoa ihmisiin.”

”Miten niin?”

”Ei ole tärkeää miten aloittaa, vaan mihin lopettaa!”

”Tuosta hetkestä kaikki se alkoi, mistä minäni syntyi.”

”Rakastitko sinä minua koskaan kuten muita ihmisiä?”

”En osaa sanoa!”

”Niinhän sinä aina silloin sanoit!”

”En minä sitä tarkoittanut!”

”Vaan mitä!”

”En osaa sanoa kun en tiedä!”

”Keitä me sitten olimme ja mitä me halusimme?”

”Se selviäisi lopullisesti jos uskaltaisimme astua pimeästä kirkkaaseen päivänvaloon tässä rajattomassa mahdollisuudessa tulla omaksi itsekseen kaiken sen mahdottomuuden keskellä mikä ympäröi sitä missä mitään ei voi vangita.”

”En oikein ymmärrä.”

”Mitä et oikein ymmärrä?”

”Sitä mitä oikein tarkoitat kaikella tällä.”

”Sitä, ettei ole helppoa olla päivän valossa kaikkien silmien alla tutkittavana.”

”Mikä on se, joka meitä ympäröi ja mitä ei voi vangita?”

”No, se on jo vaikeampi juttu.”

”Miten niin?”

”Koska ei ole olemassa rajattomasti mahdollisuuksia.”

”Mutta sanoit niin.”

”Niin sanotaan.”

”Tulla omaksi itsekseen sen kaiken mahdottomuuden keskelläkö?”

”Se on se, mikä ympäröi meitä, missä mitään ei voi vangita.”

”Sehän ei ole mitään.”

”Niin on. Siinä se jutun juju onkin. Koska se jos mikä on vaikeaa.”

”Todellista kohtalonivaa?”

”No voi sen niinkin sanoa. Aikuisen roolin kyseenalaistamista.”

”Peterpanismia?”

”Missä todellisuus ei päde, vaan aiheuttaa vain syvenevää melankoliaa.”

”Oletko tosissasi?”

”Ei, minä en ole koskaan vakava.”

”Tiedätkö mitä?”

”No?”

”Sinä et ole kasvanut senttiäkään.”

”Ihanko totta?”

”Olet aina kaikkea vastaan, todellinen kummajainen.”

”Sinäkö et muka ole?”

”En minä sitä sanonut.”

”Vaan mitä?”

”En muista.”

”Yritä edes.”

”Juuri tuo sinua minua ärsyttää eniten.”

”Miten niin?”

”Tällainen sanoilla mahtailu ja ällöttävä tekopirteys sekä asioiden ja itsesi täydellinen hillitseminen.”

”Olen eri mieltä.”

”On paljon muutakin kuin asioilla tai sanoilla leikittely.”

”Miten niin?”

”Kyseessä on se samankaltaisuus, mikä ilmenee erilaisuudessa, siinä missä sinunlaisesi rakastivat elämää katoavana, ei sen enempää tai vähempää, ja minunlaiseni uskoivat olevansa Jumalina perimmäisten totuuksien äärellä.”

”Mutta minun oli elettävä sinun elämäsi!”

”Kyllä, mutta siitä ei voinut saada niskalenkkiä kuten sinä luulit.”

”Niin, koska jokainen läimäys kasvoille oli peruuttamattoman syvä nöyryytys, joka toistui koko elämän ajan.”

”Siksi pitikin oppia, ettei viisaus ollut sitä, että aina tahtoi

samoja ja vastusti samoja asioita. Minun oli turha lisätä: sillä ehdolla, että tahtosi on oikea; sillä jos se ei ole oikea, se ei voi olla aina sama.”

”Jokin voi olla aina jokin muu. Jokainen teko, asenne tai tottumus voi yhtä hyvin olla jokin muu? Eikö voikin?”

”Oletko muka tosissasi? Komiikkahan ei pure jos siihen ei sisälly totuudensiemien.”

”Toisinaan sinä puhut niin viisaita, että minä pelkään sinusta olevan jotain käsittämättömän suurta.”

”Sinulla ei ole pääsyä siihen maailmaan, ei edes uniesi kautta, koska väärä tieto asuu kokemuksissasi. Tämä voima pakottaa sinut sellaisiin järkyttäviin nöyryytyksiin, mitkä vievät sinut yhä syvemmälle siihen horjumattomaan elämänjärjestykseen, joka tottelee nimeä kärsimys.”

”Miksei kukaan puhunut näistä asioista. Miksei kukaan koskaan sanonut ääneen, että minä vahingoitin tietien tahtoen juuri siksi itseäni tekemällä itselleni halpoja ja ikäviä juttuja”

”Sehän tässä kamalinta olikin. Teit mitä tahansa, mikään ei muuttunut.”

”Yksi ainoa murtunut ääni, yksi ainoa petetty mieli, yksi ainoa harhaan johdettu sielu. Siinä oli yksi liikaa. Nyt ei enää peräännytty ja annettu periksi tuumaakaan. Nöyristelyn ja pökkuroinnin aika oli ohitse. Siinä kulki raja.”

”Se on helpommin sanottu kuin tehty. Kukaan ei ole enää nykyisin kiinnostunut siitä mitä toinen ajattelee tai tuntee. Nykyisin ajatellaan vain omaa parasta ja tehdään kaikki vain itselleen parhaaksi. Viidakon lait ovat jälleen saaneet täyteen roihuun ihmisissä piilevän pelon hajun, vihan ja vallanhimon.”

”Missä oli nyt se kuuluisa veteen piirretty viiva. Sumujen

runollinen silta ja utuisena häämöttävä epätodellisuus?”

”Se on tässä sinun silmiesi edessä!”

”Missä muka?”

”Sehän se juju tässä onkin!”

”Tästä eteenpäin edessä oli kielletty valtakunta, koska useimmat meistä olivat mukavuudenhaluisia sopeutujia ja oivaltaneet ongelmia, kehitellen niihin toimivalta tuntuja ratkaisumalleja viemättä niitä sitten tahdonpuutteen takia kuitenkaan loppuun asti.”

”Ja nämä umpimielisen näköiset, tiukkailmeiset ja pälyilevät hullut koirat purivat sitten koko maailmaa sen sykkivästä meikäläiskaulavaltimosta niin pahasti, että veri peitti pitkäksi aikaa meikäläisyyden ihmisyden näkyvistä.

”Juuri niin. Siksi tämä tie on kivetty vaikeaselkoisilla esteillä, jotka ammattiselittäjät selittävät auki, kukin miten parhaaksi katsoi, maksattaen siitä hirmuisena hintana luottamuksemme, mikä oli käypää valuuttaa totuudenväärentäjien kieroilla markkinoilla kellon ympäri kenenkään sen jälkeen välittämättä kysyä miksi kaikki oli näin kuten oli. Tässä on vain yksi ongelma.”

”Mikä?”

”Sinäkään et ole se mitä väität olevasi!”

”Miten niin?”

”Olet kuin joutsen.”

”Kaikkea muuta.”

”Kuuntele: joutsenet löytävät kumppanin ja ovat uskollisia elämänsä loppuun asti toisilleen kävi mitä kävi.”

”Mitä muka käy?”

”Joutsenet olivat tunnettuja yksiavioisuudestaan.”

CHAD

Olin niin pökerryksissä, etten tiennyt itsekään olinko elävien vai kuolleiden kirjoissa, vai kuuluiko tämä sarjassa unettomuuteni ja siitä seuranneiden painajaisten tiliin laskettaviin hourailuihin, joiden kanssa olin viime aikoina tehnyt lähemmin tuttavuutta. Sitten varsinainen ihmeiden ihme tapahtui kun irtauduin ruumiistani kaulassani syvävihreä graniittikoru, jonka kultainen hahmo oli kaulaani keskeltä kirkasta valonsädettä onnistunut huomaamattani pujottamaan – ja mikä parasta: sen läpi näki jos niin halusi, kauas siihen menneisyyteen, jota ei ollut edes oikeasti olemassa muuta kuin painajaisissani.

”Mitä joutsen tuntee kumppaniaan kohtaan?”

”Sitä ei tiedetä, mutta joutsenen ei tule olla yksin.”

”Tyynessä vedessä lipuva joutsenpari on eläinkunnan kauneimpia näkyjä.”

”Niin on.”

”Mutta ne ovat myös ilkeitä, väkivaltaisia, säälimättömiä, kostonhimoisia ja omahyväisiä otuksia, jotka purevat niin että veri lentää ja sattuu.”

”Juuri siksi joutsenen ei tule olla yksin.”

”Joutsenet ovat petollisia”

”Juuri siksi rakastin niitä.”

”Tietenkin, koska ne olivat yhtä petollisia ja konstikkaita petollisen kauneutensa alla kuin sinä.”

Näin hän puheli kuin itseksensä näkymättömän puhekumppaninsa kanssa vihdoin ymmärtäen tämän matkansa tarkoituksen; että kaikki hänen vaistonsa, jotka eivät purkautuneet ulospäin päivällä kääntyivät sisäänpäin hänessä öisin – juuri tämä oli häntä alati myöhemmin vaivaavan unettomuutensa syy; mutta vasta siten häneen kasvoi se mitä myöhemmin voitaisiin väittää hänen sielukseen ja todelliseksi minäkseen, jonka kohtalona oli tunteellisen henkilön katastrofi, henkilön, joka ei kuollut rakkauteensa, ei minkäänlaisiin kohtaloniskuihin, vaan aivan yksinkertaisesti elämäänsä niin kuin silloin hänestäkin tuntui tapahtuvan hänelle. Elämä soi hänelle vain harvoja puhtaan onnen hetkiä. Joskus ne kestivät ainoastaan muutaman päivän tai viikon. Joskus jopa vuosia. Kaikki riippui hänen tuuristaan. Nuo hetket seurasivat häntä ikuisesti muuttuen muistojen maaksi, johon hän koetti turhaan palata koko loppuelämänsä kirjoittaen menetetystä ystävyystään.

Aluksi hän ei ollut uskoa mitä kuuli. Eihän hän ymmärtänyt yhtään mitään Jeesuksen korkealentoisista ajatuksista, mitkä oli tarkoitettu uskovaisten asioista jotain tietävien keskinäisten kahakoiden rakennuspalikoiksi ja hieman vanhemmille aivoille kuin mitä tämän nulikan ja vasta kehityksessä olleet olivat. Jeesus kuuli hänet ja lisäsi.

”Sinun kohdallasi pitää olla armollinen. Vanhempansa menettäneet orvot ovat poikkeustapauksia. Te olette minun lämpimässä erityissuojelussani. Sinä voisit olla vaikka ”Kyoon, mikä oli yksi kuuluisan munkki Ikkyuun (1394-1481) lukuisista runoilijanimistä”. Hän oli epäsovinnainen ja särmikäs henkilö, joka oli kiinnostunut Zenin opeista, temppelien ja munkkien tapainturmelmuksesta sekä homorakkauden iloista. Kapinallisuutta ja monien ristiriitojen munkista kehkeytyi tavallisen kansan suusta suuhun elävä sankari, joka oli suorasanainen ja ovela auktoriteettien uhmaaja ja ehdottomasti aina heikkojen puolella sorrettuja puolustamassa. Ikkyuulle ihminen oli varustettu yhtä uljaalla typeryydellä kuin härät, hevoset ja muut elikot. Runous oli hänen mukaansa alun perin helvetissä keksitty: silkkaa kärsimystä, turhamaisuus, tekopyhyys, itsepäisyys. Ja miten etevästi nämä pirut saavuttivat päämääränsä, voi hyvätavaton hän sanoa. Hänelle hyvät runot olivat kallisarvoisia aarteita. Mitä sanot?”

Hän kuunteli ja jostain kumman syystä imi vastaisuuden varalle kaiken mitä oli kuullut sisäänsä, sillä tämä oli silti hänen ”sinä päivänä kun”-tarinansa eikä sitä kukaan voinut ottaa häneltä pois. Eikä hän omasta tarinastaan paljon muistanut, ehkä siksi ettei osannut vielä tuolloin puhua sanaakaan suomea. Kai-kista puutteistaan ja totuudellisista aukoista huolimatta hänen

oli yritettävä kuitenkin rakentaa itselleen tästä jonkinlainen elämäntarina ja identiteetti kokoon, sillä häntä kiinnosti kuka hän oikeasti oli, ja mistä hänen vanhempansa tulivat. Sitä mistä Jeesus ei tiennyt mitään kun oli ollut poissa ihmisten keskuudessa, että suurten selitysten aika oli jo ohitse, ja ettei meidän siksi enää tarvinnut tavoitella kaiken selittäviä järjestelmiä ja globaalia vapautumista. Ohjenuorakseen hän otti tiedelehdestä lukemansa Gottfried Wilhelm Leibnitzin vuonna 1704 ilmestyneessä kirjassaan ”Uusia esseitä inhimillisestä ymmärryksestä”.

”Tehdäksemme oikean päätöksen tilanteesta, jossa syitä on punnittava toisia vastaan, monia asioita tarvitaan. Meillä on oltava kyky palauttaa asioita mieleen, kyky arvioida todennäköisyyksiä ja lisäksi tietoa hyvän ja pahan arvottamisesta. Meidän täytyy olla tarkkaavaisia ja ennen kaikkea meillä täytyy olla kärsivällisyyttä suorittaa laskelmamme loppuun saakka. Lopulta, meidän täytyy olla päättäväisiä ja jatkuvasti toimimaan johtopäätöstemme mukaan, ja me tarvitsemme taitoja, metodeja, nyrkkisääntöjä ja hyvin iskostuneita tapoja, jotta voimme olla uskollisia ratkaisuillemme myöhemmin, kun päätökseen johdaneet järkeilyt eivät enää ole läsnä mielissämme.”

...syiden selvittäminen...

Aristoteleen mukaan syiden selvittäminen oli kaiken ajattelun ja epäilyn ensimmäinen edellytys. Hän sanoi meidän luulevan tietävämme kunkin asian vasta kun tiedämme syyn. Syyksi voidaan sanoa, mistä jokin syntyy niin, että se sisältyy syntyvään. Syyksi sanotaan muotoa ja määrettä, eli olemuksen määrettä. Syyksi sanotaan myös sitä, josta muutos tai lepotila ensin saa alkunsa. Syy oli myös päämäärä. Aristoteleen mielestä onnea oli kolmea lajia; hauskanpito ja huvitukset, vapaan ja vastuullisen kansalaisen täydellinen elämä sekä elämän tutkiminen ja siitä filosofointi. Hän myös korosti kultaista keskitietä ihmisten elämässä yhteisössä ”Ihmisen ei tule olla raukkamainen toisiaan kohtaan, mutta ei myöskään uhkarohkea omissa yrityksissään.” Ihminen oli Aristoteleen mukaan luonnostaan poliittinen olio, jolle moraalit oli yksi elämän ehto ja sen tärkeimmistä arvoista.

Aikamatkaaja

”Kielten soinnissa on geometriaa, sfäärien avaruuksissa on musiikkia”
- Pythagoras.

Mutta miten ”skitsofreninen” on ulkomaille muuttaneen ihmisen identiteetti, kun se menneessä, kasvatuksena ja muistoina on jakaantunut lapsena äidinmaidosta imettyyn kieleen ja kulttuuriin, ja nykyisyydessä aikuisena ”pakosta sekä selviytymisen tarpeesta” opittuun kieleen ja kulttuuriin?

Näitä asioita olin pohtinut filosofian väitöskirjassani ”Syvneekö tunteellisuuden teho arjessa siitä, että se on ainoastaan aavistettavissa”, jonka otsikon olin lainannut Anton Tsehovilta, missä pohdin tavallisen kielen filosofiaa vastareaktionä Bertrand Russellin loogiselle atomismille ja Ludwig Wittgensteinin

esittämälle filosofiakäsitykselle, joiden vaikutus hallitsi maailmansotien välistä filosofista keskustelukenttää. Georg Henrik von Wright määritteli teoksensa *Logiikka, filosofia ja kieli* johdannossa aikansa filosofian päävirtauksiksi loogisen positivismin ja Oxfordin koulukunnan filosofian. Wienin piirin loogisen positivismin historiaa oli Suomessa tutkittu liiaksikin, mutta Oxfordin tavallisen kielen filosofia oli jäänyt vaille huomiota – siksi valitsin epäortodoksisesti tämän aiheen vaikka tiesin samalla jääväni automaattisesti muun tiedeyhteisön ulkopuolelle ja tutkija-apurahojen ulkopuolelle. Mitä tavallisen kielen filosofia sitten tuki ja mihin minä keskityin väitöskirjassani? Tavallisen kielen filosofia ei niinkään keskittynyt kielen arkisten käyttöyhteyksien tarkastelemiseen, vaan analysoi yhtä hyvin monia ei-arkisia kielen käyttötapoja, esim. kielellisten ilmausten asemaa tekoina nimenantotilaisuuksissa. Tavallisen kielen filosofit arvostelivat minun tavoin varhempaa analyytistä filosofiaa liiallisesta loogisen analyysin käytöstä kielen tutkimisessa, joka tavallisen kielen filosofien kritiikin mukaan tavoitti parhaimmillaan vain epätavallisen muodollisen kielen merkityksen. Minä tutkin tähän väliin jäävää harmaata vyöhykettä: alistetussa asemassa olevien keskinäistä ja salaliittolaista kommunikointia vaikeissa olosuhteissa kuten lastenkodeissa.

Olinko oikeasti oppinut tällä matkallani elämästäni mitään muuta sanomisen arvoista kuin, että vapaus oli ihana, ja oliko kieleni, nyt siis menneiden muistojen rasittama äidinkieleni sekä arjessa opittu selviytymiskieleni todellakin oman maailmani rajat vai kenties joku muu – joku avoimena minua muualle sisälläni alituisesti kutsuva käsittämätön ja samalla salaperäinen syy? Minä olin kiinnostunut tietämään asioiden takana

piilevän syyn, sillä syiden selvittäminen oli kaiken ajattelun ja epäilyn ensimmäinen edellytys. Luulimme tietävämme kunkin asian vasta kun tiesimme syyn. Syyksi voidaan sanoa, mistä jokin syntyy niin, että se sisältyy syntyvään. Syyksi sanotaan muotoa ja määrettä, eli olemuksen määrettä. Syyksi sanotaan myös sitä, josta muutos tai lepotila ensin sai alkunsa. Syy oli myös päämäärä; eli minä olin samalla sekä syy että seuraus.

Miksi olin matkalla synnyinkaupunkiini? Olin kehitellyt filosofisen Aikamatkaajat -hankkeen, jota olin menossa esittelemään. Minua kiinnosti kovasti menneet kuvat ja niiden takana piilossa lymyävät ihmisten elämät ja tunteet historian saatossa. Paikallishistoria oli kirjoista luettuna tylsää papattamista ja lukujen luettelemista, mutta kuvat tarjoavat vilkkaalle mielikuvitukselle mahdollisuuden kirjoittaa historia itse ja näytellä tässä näytelmässä pääosan.

Kotiseututyö kuuluu niihin sanoihin, jotka ovat kokeneet viime vuonna uuden tulemisen uusissa näyttävisissä kuosissa. Ennen vanhaan kotiseututyö oli ämpäri, tuohivirsut ja kellastunut suomenlippu jossain kunnanviraston nurkassa, jota hoiti kotiseutusihteerin oman yhdistetyn raittiussihteerinsä työnsä ohella. Digitekniikka ja netti ovat tehneet kotiseututyölle nuorennusleikkauksen ja virkistävän suihkeen.

Muistot ja niiden käsitteleminen saivat aikamatkailussa uudet muodot, mitkä tarjosivat elävän ja kiinnostavan foorumin oman elämänsä yrittelijöille uskalikoille koko kansan foorumin, johon osallistuminen ei vaatinut etukäteen tarkkaan määrättyä asemaa kulttuuripiireissä, koulutusta tai sille erikseen omistettua pyhättöä, missä ovenkahvatkin saattavat olla museoviraston suojelemina kosketuskiellessä; ja taide tai mikä nyt

kulloinkin sen nimissä siellä mahtoikaan olla esillä, jos ei nyt kuoliaaksi suudeltu, niin ainakin hyvin vahvasti 1800 – luvun lopun kansanvalistuksen hengessä tavalliselta kansalta siistittyä ja opettajamaisen tylsää ja ennalta – arvattavaa.

Kehittelemäni Aikamatkaaja – hanke yritti innostaa ihmiset tutkimaan sanoin ja kuvin omaa ja vanhempiensa lähimenneisyyttä; kommunikoimaan keskenään nykypäivän vinkkelistä mennyttä maailmaa Platonin Menon -dialogin hengessä, joka kuvaa sitä, miten ”itse” on erityisesti läsnä oppiessamme vaativampia asioita Sokrateen sanoin: ”Hän herää tietämään kenenkään opettamatta vain siten, että häneltä kysytään. Hän siis löytää tiedon itsestään.” Tutkin sitä, miksi ”itse” ei muodostu yksin vaan yhteisössä ja miten ”itse” ilmenee silloin kun sille ei ole annettu mitään mahdollisuutta tyyliin ”mennään läpi vaikka harmaan kiven tai rikkaruohot puskevat aina lopulta läpi asfaltin”, jos ymmärrätte mitä ajan takaa. Ajan sitä takaa, ettei ihminen vähästä lannistu. Menon -dialogissa muut ihmiset mahdollistavat ”itsen” ilmenemisen. ”Itse” on kuitenkin koko aina kaikilla ihmisillä olemassa, toisilla se on hiljaa ja näkymättömissä, toisilla taas esillä voimakkaana. Mutta mitä on ”itse”, silloin kun ei ole mitään muuta? Tarkemmin sanottuna: mikä on itse silloin kun se on oikeasti niin kuin sen pitää olla ja mitä se silloin on?

Miksi tämä oli mielestäni niin mielenkiintoista? Tällä harmaalla vyöhykkeellä sukelsi pieneksi hetkeksi päivänvaloon ”itse” tietoiseksi omasta voimastaan mystisen ja kaiken ennalta määrätyn maailmankuvan hallitsemien raskaiden vuosisatojen pilvistä, herättäen kaikissa totuutta vastakarvaan silittävässä ”itseissä” avoimen halun oppia tuntemaan itsensä, ja näkemään

uusilla silmillä katsottuna maailmassa tiedon avulla jotain järkeäkin nähdä miltä näyttää kasvoista kasvoihin aiemmin ”itseltä” arjessa varjeltu ja piilotettu näkymätön näkyväisessä. Hanke oli mielenkiintoinen ja samalla myös hyvä esimerkki kuntalaisen ja kunnan tuottamien tulevaisuuden palvelujen muuttumisesta enemmän neuvovaan ja rohkaisevaan suuntaan kuin mitä aiemmin oli tehty. Tervetullut projekti, ja ansaitsi siksi tulla selvitettyksi kansalaisille perinpohjaisesti miksi tähän kannatti satsata ja piti osallistua, koulutin nimittäin luovaksi luokaksi kutsuttuja uusia yhteiskunnallisia toivoja löytämään niitä itsessään piileviä voimia, joilla he uskaltaisivat löytää oman ”itsensä”.

Luova luokka oli pätkätöitä tekevä luovien alojen uusi sukupolvi, johon kuuluvat mm. valokuvaajat, toimittajat, pelinrakentajat, media- alan ammattilaiset ja tanssija, muusikot sekä näyttelijät.

Olin menossa suoraan leijonankitaan puhumaan kulttuuribyrokraateille. Luovan luokan vihollisena olivat juuri nämä vapaa-ajan ja sivistystoimen -nimikkeiden alla kokouspullaansa nakertavat isopalkkaiset kulttuuribyrokraatit, jotka nappasivat leijonaosan kulttuuribudjetista varsinaisen kulttuurielämän kiittäessä rahapulassa. Kello oli vasta kuusi kun lähdimme Kampin bussiterminalista renkaat ulvoen sateisille Helsingin kaduille puikkelehtimaan aamuruuhkassa läpi heräilevän pääkaupungin.

”Minulla oli kerran kissa”, vierustoverini aloitti jatkaen.

”Se katosi yhtenä yönä eikä koskaan tullut takaisin. Kumma kyllä en muista tuosta kissasta mitään muuta kuin sen ettei se tullut koskaan takaisin ja miten melkein joka ilta sen jälkeen

istuini yksin ja suruissani ulko-ovellamme sitä odottamassa turhaan. Se ei koskaan tullut takaisin eikä sen ruumiista löytynyt lähimailta. Mietin vieläkin mitä sille mahtoi tapahtua.”

”Milloin kaikki tämä sattui sinulle?”

”Yli kaksikymmentä vuotta sitten.”

”Ja muista sen vielä noin hyvin?”

”En vain muista vaan elän tuota hetkeä koko ajan uudelleen, ihan kuin se olisi tapahtunut minulle eilen. Tunnen vieläkin sen illan tuoksun kitalaessani kun kissani katosi. Muistan miten kuun ”omituinen valonkaje” värjäsi silloin koko lähitiimme violettiin kuoleman värihuntuun. Ja miten kuulin huuhkajan huhuilevan. Silloin minulle tuli tunne siitä, etten enää koskaan näkisi kissaani. Luuletko että manasin sen matkoihinsa toivomalla sen katoamista?”

”Koetko sen katoamisesta vieläkin syyllisyyttä?”

”En vaan siitä etten ollut koskaan oikeasti pitänyt siitä.”

”Oliko se edes sinun?”

”Ei vaan äitipuoleni.”

”Miksi muuten olet itse menossa itäiseen satamakaupunkiin?”

”Hautaamaan äitipuoleni.”

Olin hetkeksi nukahtanut ja vajonnut omiin ajatuksiini kesken kaiken. Rasittava väitöstilaisuus oli vihdoinkin ohitse ja sain painaa päähänsä mustan hatun merkiksi vuosien uurastuksesta ja saavuttamastani korkeasta yliopistollisesta oppiarvosta, jonka avulla pääsin vuosien lisäuurastuksen jälkeen opettajana ja tutkijana vihdoinkin arvostettuun asemaan Helsingin yliopiston käytännöllisen filosofian professorina pohtimaan julkisuudessa muiden valtakunnan älykköjen kanssa ihmisiä ja

yhteiskuntaa vaivaavia visaisia kysymyksiä.

”...kuten filosofia alkaa epäilystä, alkaa ihmisarvoinen elämä vasta ironiasta”, oli hän väittänyt kypsymättömänä erottamaan myönteisyyden kaapuun naamioitunut ironia ja mikä elämässä oli suurta ja mikä pientä ja jatkanut. ”Filosofia ei voi koskaan väittää, muuten se ei olisi pohdiskelua vaan inttämistä”, hän puolusti omaa tutkimustaan jatkaen. ”Esimerkiksi mehän emme lennä vaan nousemme niihin torneihin, jotka voimme itse rakentaa, sillä mitä ihminen tahtoo, siihen hän myös pysyy!”

Tällaisia näpyttelin tietokoneen ruudulle iltaisin, tietäen hyvin, että se näytti sydämeistä lähteneitä sanoja vain harvoille. Mutta mitä ihmettä päässäni nyt tapahtuikaan? Ennen olin niin vahva ja ehdoton. Nyt vain ihmettelin. Vapisin muistojeni äärellä kuin horkassa. Sydämeeni koski ja silmäni täytyivät kyynelistä, sillä olin parantumaton idealisti ja ikuinen haaveilija, jonka tietä olivat siivittäneet itsensä kieltäytymisestä, paljosta uurastuksesta sekä kimpusta onnellisia sattumuksia, paljon sellaista hyvää ja huomionarvoista, mitä muut minunlaiseni eivät olisi koskaan uskaltaneet edes hurjimmassa unelmissaan toivoa, vaikka halveksinkin salaa tietoja, mikä oli minusta vain ajassa ajeltavia sirpaleita, joita liimattiin väkipakolla osaksi meitä ja tajuntaamme.

Se ei kuitenkaan ollut auttanut minussa itsessäni sisälläni piilossa asuneen eksyneen pikkupojan opastamista perille niiden sekavien ja ikävien muistojen ikuisesta painajaisesta ulos, joissa minä yhä edelleen elin salaa muiden katseilta yhä avuttomana ja yksin hätää kärsivänä pikkupoikana, ihan kuin silloin joskus kauan sitten kun olin kokenut kaiken sen mikä minua öisin

ja alitajunnassa jatkuvasti piinasi ja piti pelokkaana. Yritykset avata tätä olivat olleet ympyrän kuvaamista neliön avulla. En ollut sen jälkeen ymmärrettävistä syistä käynyt syntymäpaikassani itäisessä satamakaupungissa, vaikka sinne oli suoraa moottoritietä pääkaupungista vain 100 ja rapiat kilometriä. Olin vältellyt kaupunkia onnistuneesti koko aikuisikäni. Minua nauratti kuulla muiden, tavallisten ja normaalien ihmisten ”viha-rakkaus-juttuja” omasta lapsuudestaan. Useat heistä puhuivat niistä lakkaamatta, ihan kuin silloin saadut pelimerkit, tapahtumat ja ”ystävyyys -vihasuhteet” olisivat koulumenestyksen myöten määritelleet meidän koko tulevaisuutemme ja paikkamme yhteiskunnassa.

”Ihan näin ei asia ollut”, sanoin vierustoverilleni bussissa matkalla kohti synnyinkaupunkiani ensimmäistä kertaa sen jälkeen kun olin sieltä kaksikymmentä vuotta sitten lähtenyt.

”Vaan miten”, oli tuntematon vastannut minulle.

Hän hieroi silmiään. Oli yhtä väsynyt kuin minä aikaisesta aamuherätyksestä.

”Elämä on jotain ihan muuta”, vastasin hänelle haukotellen takaisin.

”Se on oli pahimmillaan ja parhaimmillaan koko ajan taistelu oman minän oikeutuksesta olla sitä mitä on ja haluaa olla”, hän sanoi ja jatkoi.

”Esimerkiksi joskus muinoin keksittiin filosofia auttamaan ihmisiä ratkomaan arjen kinkkisiä ongelmia. Ja koska filosofointi oli mukavaa, mukaan hyppäsivät myös pätemisenpaikan löytäneet tärkeilijät ja selittelijät, jotka varastivat tavalliselta kansalta koko homman ja muuttivat sen harvojen harrastukseksi. Tällä tavalla savolaisittain voisi hyvin tyypistää koko län-

simaisen ajattelun muutama lauseeseen ja sen tärkeimmän ongelman, siitä ammatikseen papattavien vaikeaselkoisuuden tietoisuutta etsiessään, vaikka jo Goethe pelkäsi tiedostamisesta tulevan valtavan sairaalan, jossa olemme toistemme sairaanhoitajia. Kokonaan toinen ongelma tulee siitä kun alamme tutkia mitä kaikkea filosofia on sisäänsä niellyt aikojen kuluessa, sillä inhimillinen tieto on pohjimmiltaan vallantahtoa, missä näkymätön valta piiloutuu ovelasti mieliimme jota rangaistaan huomaamattomalla ja hienovaraisella kontrollilla – myös filosofian keinoin. Tavallinen ihminen ei voi luottaa mihinkään muuhun kuin omaan järkeensä, joka pohjautuu siihen että hän osaa ja haluaa elämässään erottaa oikean ja väärän toisistaan. Vain järkemme on se arkkitehtoninen kyky, jonka ansiosta löydämme yksityisestä yleisen ja pystymme erittelemään asioita ja ihmisiä ympärillämme. Järkevyys olisi tässä asiassa kykyä jalostaa kokemuksemme avulla perittyjä käsitteitä, näkemällä ne sellaisissa uudessa valoissa, missä ne ovat avaimia uusien ovien eteen, eikä niin kuin ne nyt ovat, historiallisesti jämähtäneitä unohdushorisontteja, jotka on verhottu epävarmuuden, epäselvyyden ja selvien asioiden selittämättömän monimutkaiseen munkkilaatinalla kuorrutettuun usvaan ja hämärään; koska ihmisen on kestettävä osansa ja väistämättömään on sopeuduttava, filosofian tehtävä pitäisi olla auttaa ihmistä katsomaan eteenpäin, ei taaksepäin. Mutta filosofia opettaa nykyisin tavalliselle ihmiselle kovin vähän mitä hän ei itse jo tietäisi omassa arjessaan etukäteen.”

Hyvin sanottu, ajattelin. Aika napakka vastaus. Taitaa äijä olla tosissaan. Mutta minua nauratti ajatuskin ihmisistä epäilemässä ja kyseenalaistamassa omia kahleitaan, mutta samalla

minua pelottivat omat pahat aavistukseni että oli olemassa jokin mystinen omien selitysteni mentävä aukko, tai lopullisten kertomusten maailma, jossa, vaikka en ollut se mitä en halunnut, olisi olemassa maailma jossain, jossa olisin hetero, ja että sen, ja sen minkä koin itsekseni ja todeksi välillä, oli kummallisten ajatushyppyjen maailma, jossa totuus olinkin tämän kaiken selitys, jolloin minä en olisikaan oikeasti mitä olin tai halusin olla, vaan minä olisin todellisuudessa näiden maailmojen selitysten välinen epämääräinen suhde, oman itseni kalpea aavistus, itse kulloinkin kerrottava tarina, ja siksi minun oli heti alkuun hieman hidastettava tätä tutkimusmatkaani sisäiseen minääni. Otettava itseäni välillä niskasta kiinni, etten hukkuisi epäolennaisuuksien tietämättömyyden tuolle puolen yksin mitättömien merkitysten epäolennaisuuksiin.

”Loppujen lopuksi ihminen on luonut vapaudesta itselleen vankilan, jossa yhteiskunnalliset instituutiot turmelevat lopulta ihmiset vaikkakin ne sivistävät ihmistä.”

”Menemme siis helvettiin ensimmäisessä luokassa hyvin tietoisina siitä mitä olemme ja mitä olemme tehneet, ja aivan erityisesti mitä jätimme tekemättä?”

”Jotakuinkin niin se vain oli.”

Mietin pitkään hänen sanojaan suussani pureskellen kuin purukumia ennen kuin nielin ne. Vieruskaverini puhui vapaudesta lapsen silmin. Hänelle se oli ehdoton ja muuttumaton asia. Luonnollinen ihminen ilman teeskentelyn, kulttuurin ja koulutuksen hänelle pukemaa pakkokaapua, oli hänen puheissaan yksinkertainen, aito ja vilpitön niin sanoissaan, teoissaan kuin haluisaankin ja tarpeissaankin.

”Sivistyksen, koulutuksen ja kulttuurin hyvänä tarkoituk-

Elämäni suurin haava oli se, että olin orpo, joka muisti miten oli tullut orvoksi. Olin niin pakattuna kylmää vastaan pehmeäksi pikkumytyksi takapenkille, että vaikka lensin Kleinbussin tuulilasista muutamakymmenmetriä lähimmän kuusen latvalle roikkumaan, ja selvisin kuin ihmeen kaupalla onnettomuudesta hengissä toisin kuin onnettomat vanhempani, yritin änkyttää suomen opittuani verenmaku suussa katkenneita hampaitani niellen ensimmäisen turpakeikan jäljiltä itäisen satamakaupungin pahamaineisessa lastenkodissa.

sena oli jalostaa ihmistä ja tehdä hänestä tältä pohjalla vielä parempi ihminen siinä sen kummemmin onnistumatta. Ongelmana oli se, että kun sen tehtävänä on muuttaa ihmistä, se ei voi muuttaa ihmistä parempaan suuntaan, koska se muuttaa ihmistä käskystä ja ulkoa, ei sisältä. Ulkoa katsottuna ihminen muuttuu samoin kuin aikakausikin parempaan suuntaan ja alkaa puhua sivistyneemmin ja kohteliaammin ikävistä asioista muuttumatta sisältä sen kummemmaksi kuin mitä on aikojen alusta ollut. Tämä oli typerää siksi, että vapauden nimissä ihmisen valinnanvapaus kuristetaan henkivieveriin ja hänestä tulee tahdoton sätkynukke vauvasta vaariin sen mukaan mitä häntä käskyttävä ympäristö häntä vaatii muka omaksi parhaakseen hänen tekemään.”

Häntä lisää kuunnelllessani, tajusin eksyneeni liian kauas järjestyksestä. Pelkäsin, että olin torjunut ja ohittanut muistoissani jonkin tärkeän ja kaiken selittävän tekijän. Olin vain yksi ja siksi onnekas, sillä vaikka tunsinkin häpeää ja syyllisyyttä enkä osannut löytää syitä kaikkeen selittämättömään, osasin nauttia erilaisuudestani päivä päivältä enemmän ja täysillä niin kuin oli kai tarkoituskin, että silmäni avautuisivat elämän moninaisen kauneuden edessä löytämään sieltä itselleni ymmärryksen, ettei tällainen elämä sitten loppujen lopuksi hassumpaa ollutkaan, koska se oli vapaata.

”Näen edelleenkin kuvia kumartelemattomana ja eteenpäin suuntautuneena järkipärisen ajattelun ”aivot narikkaan -asennetta” vastaan, jossa järki alistetaan yleisien totuuksien nimissä liikkuville tyhmyyksille, ja koko elämä nähdään ennalta määrättyä ilman että siihen olisi ihmisellä mitään mahdollisuutta puuttua.”

”Ei ole enää helppoa olla eri mieltä ja näyttää se. Ennen niin kaukainen ja vaikea sana kuin totuus, näyttää netin, chatin ja facebookin myötä kutistuneen pieneksi. Tilanne oli muuttunut nykyisessä moraalisen tajun tylsistyneessä ajassa joka kuvaa ihmisiä liian synkin värein, toisin kuin ne kirkkaat antiikin filosofit jotka loivat yksilön, luonteen ja eri mieltä olemisen taidon vastavoimiksi maailman nimellä kulkevan historiallisen katastrofin keskelle kaiken latistavalle ja teknisiksi suorituksiksi alistaneille ihmismielen insinöörien lihamyllyjen tuottamille mitäänsanomattomille keskinkertaisuuksille, näille muodissa oleville surkean säälittäville mitättömyyksille, mitkä jatkuvasti pauhaavat koväänisesti milloin mihinkin edistysuskoon käärittujen kotivallankumouksien apokalyptisinä tykkeinä, hukuttaen alleen aina väistämättä ihmisen äänen, kirkkaan älyn ja valoisan maailmannäkemyksen sekä yhä harvinaisemmaksi käyneen ystävällisen ihmisluonteen, unohtaen yksilön yhteisönsä hyväksi tekemien palvelusten tärkeyden yksilön ja yhteisen moraalin selkärankana.”

Silloin muistin vanhan miehen kaukaa lapsuudestani kun istuimme yhdessä rantakalliolla maailmanmenoa ihmettelemässä ja hänen kertomustensa viisaan roomalaiskeisari ”Marcus Aureliuksen sanat” siitä miten piti vain ottaa vastaan kaikki mikä eteen tuli, vaikka se olisi vaikeaa, ilman ylpeyttä, ja päästää siitä irti heti kun oli tarvis, ilman turhia kamppailuja tai omistamishalua. Kulttuurin käsite oli minulle ehdottoman vapauden kannattajalle monellakin tapaa vieras. Ensinnäkin se oli se kahle, joka minulta puuttui ja siksi näin sen helpommin muiden ongelmana. Toiseksi se viittasi olennaisesti moninaisuuteen ja siihen, että ihmiset olivat luoneet menneisyydessä

ja tulevat tulevaisuudessa keksimään monia erilaisia tapoja elää paremmin kuin nykyisyydessä. Mikään näistä ei ollut totta. Mikään näistä ei merkinnyt näet mitään muuta kuin tyhjiä ylisanoja. Voimansa ne saivat siitä, että niitä syötettiin ainoana ja ehdottomana pakkopullana joka ikisille, jonka katsottiin kykenevän ajattelemaan ja toimiva itsenäisesti. Vierustoverini kääntyi minuun päin hymyillen leveästi, ihan kuin hän olisi nähnyt miten sisälläni liian kauan sammuksissa lymynnyt lamppu oli taas syttynyt valaisten samalla kirkastuneet kasvoni. Juuri tuolloin minä tajusin, etten sittenkään ollut yksin omien lapsuuden kauhukokemusteni kanssa tässä maailmassa, jossa oli muitakin yksinäisiä, hylättyjä ja tyhjiä persoonallisuuksia kuin minä.

”Kahdenkymmenen vuoden päästä tulet katumaan niitä asioita, joita et tehnyt, etkä niitä asioita, joita teit. Nämä tarinat ovat se mitä elämäksi kutsutaan”, hän sanoi.

”Millaisia tarinoita”, kysyin häneltä

”Sielu puhuu sielun kanssa tarinoita.”

”Mitä ne ovat olivat?”

”Sellaisia, joka johdatti meitä tuntemaan tuntemattomuudesta eksyneen itsemme.”

”Kuka niitä puhui?”

”Se joka kehotti meitä tuntemaan sielumme.”

”Mutta sehän oli mahdotonta!”

”Vain juuri siksi se oli mahdollista!”

Katsoin häntä hämmästyneenä. Vierustoverini oli kuin minä. Hän oli kieltäytynyt noudattamasta mitään auktoriteetteja, jos ne olivat vastoin hänen moraaliaan.

”Yksi plus yksi ei ole aina kaksi. Tietyissä olosuhteissa, ajassa

ja paikassa, se voi olla mitä tahansa. Ja tämä ei tarkoittanut sitä että olisin poliittinen opportunisti vaan relativisti. Minusta kaikki oli suhteellista ja siksi en lotkauttanut liikoja asioita esittelevien kummastuksille siitä miksi jokin asia näytti olevan juuri sitä mitä he eivät olisi halunneet sen olevan.”

Hän puhui minun sanoillani ihan kuin olisi nähnyt kursailematta suoraan sisimpääni ja esitti nyt omia mielipiteitäni minulle minua mielistelläkseen.

”Ja mitä nyt kaikkien huulilla kuluneeksi kaluttu sana suvaitsevaisuus oli? Siitä huolimatta, että se kuului ihmisyyteen yhtä oleellisesti kuin hengittäminen ja sen ymmärtäminen, että hengitimme samaa ilmaa mitä myös ne, joista emme pitäneet, se oli monille itseään rakastaville ja omanlaisiaan kunniallisina pitävillä ihmisille väärin syötettynä punainen vaate ja ikävä suusta ulos syljettävä kirosana. Ehkä siksi, etteivät he tunnustaneet itselleen olevansa täynnä virheitä, heikkouksia ja surkeutta, vaan näkivät sen mieluummin muissa, itseään omasta mielestään alemmissa kanssaihmisissään siirtäen näin oman pahuuteensa ja epäilynsä heihin tuomiona ja halveksuntana, jota he heitä kohtaan puheissaan ja ajatuksissaan kohdistivat. Luonnon ensimmäinen laki oli kuitenkin juuri suvaitsevaisuus. Sen mukaan meidän tuli antaa anteeksi toinen toisillemme toistemme järjettömyydet.”

Minä näin hänen tavoin maailman itsessäni pienoiskoossa ja siksi varoin ärsyttämästä liikoja sitä. Hän sen sijaan näki suurimmaksi perusongelmakseen vapautua kahleistaan vapaudenkaipuudessaan vangitsemalla totuuden itsensä kuristavaksi voimaksi. Olisimme varmasti jutelleet pitempääkin ellei kello olisi ollut jo kahdeksan. Olin torkahtanut keskustelumme vä-

lissä samoin kun vierustoverini. Nousin vaivalloisesti istumaan ihan kuten hänkin ja katselimme yhdessä samasta ikkunasta ulos hiljaa kun bussi lipui heräävään itäisen satamakaupunkiin. Bussi oli täynnä väsyneen näköisiä työmatkaajia; harmaavarpuksia muistuttavia pikkuvirkamiehiä - ja naisia, SPR:n haalareilla varustettuja saattajia tummasänkisine pakolaisineen, ”muutama maalainen isojen kapsäkkiensä kera”, halpoja aikaisia matkoja käyttäviä eläkeläisiä ja muutama eksyneen näköinen aikuinen sekä liuta koululaisia. Yhtäkkiä koko muu unelias bussillinen ihmisiä heräsi eloon ja käyttävän täytti puheensorina. Vierustoverini sanoi sään näyttävän olevan kaupungissa yhtä kurja kuin mitä hän oli sen muistanutkin aina olevan, lukuun ottamatta heinäkuuta, jolloin peilityyni merenpinta ja kohtisuoraa siihen porottava aurinko tekivät kaupungista sen maankuulun turistimagneetin, jolla muuten tylsän etovaan ja harmaaseen kaupunkiin saatiin imettyä turisteja muualta laumoittain tuhlaamaan rahojaan. Vierustoverini katseli minua päästä varpaisiin kuin varmistaen, että olin ymmärtänyt mitä hän oikeasti tarkoitti.

”Tottakai”, olin vastannut, olin ihan samaa mieltä paitsi, etteivät minun kesätkään muistoissani olleet aurinkoisia vaan sumun ja tummien pilvien varjostamia ikäviä muistoja, jotka olin jo unohtanut.

”Miten niin”, hän oli kysäissyt, mutta samaan aikaan bussi pysähtyi laiturille ja meidän oli pakko lopettaa keskustelumme ja hypätä bussin kyydistä puolityhjälle laiturille. Näin hänestä enää sumuun katoavan hupun.

Päästäni jomotti. Olin yhtä kipua päästä jalkoihin. Olin nukkunut huonossa asennossa bussissa ja se ei luvannut hyvää

alkavalle päivälle. Olin ärtyisä. Bussin epämurkavat olot, huonosti ja levottomasti nukuttu edellinen yö olivat tehneet minusta vetelän makaronin ja virttyneen villasukkan välimaastossa liikkuvan epäotuksen, jonka oli itsekään vaikea uskoa astuvan kaupunkiin, jota vihasin enemmän jos mahdollista, kuin mitä se vihasi minua. Ulkoa tuuli ja tummista pilvistä ”ripsutti tih-nua” suoraan kasvoilleni. Kaupungin voimistuvat äänet tekivät minut varovaiseksi; olo oli ihan kuin olisin vasta eilen karannut kiusajiani karkuun samoilta sijoilta pääkaupunkiin; uskalsin hengittää vasta kun olin varmistanut etten ollut se joka silloin olin, vaan se mikä olin nyt monien vaivalloisten retkien jäljiltä henkisesti kokoon kyhättynä. Kun bussi kaarsi kohti talleja, vilkaisin hätäisesti en ikkunoista ulkoista olemustani mikä sen pinnoista heijastui silmiini enkä ollut kovin ihastunut näkemästäni; tukka oli sekaisin pörröisessä päässäni, epämuodikkaat vaatteet roikkuivat päälläni kuin variksenpelättimellä konsanaan. Olin kerrassaan surkean näköinen ilmesty kaupungissa, jota olin kironnut, mutta jota sain kiittää elämästäni. Yhtäkkiä tajusin huokailevan ja yrittävän muodostaa suussani sanoja kuin mykkä, sillä mitä lähemmäs kaupunki ulottui minussa menneinä muistoina katuasvaltin läpi kuin salakavalasti ruumiini joka soluun hiipien myrkkynä, sitä vähemmän minulla oli sanottavaa ja sitä enemmän minulla oli katsottavaa, josta en pitänyt tippaakaan. Seisoin kauan mykkänä paikoillani kykenemättä liikkuttamana eväänikään niiden näkyjen edessä, jotka juuri tuolla hetkellä pulpahtivat silmiäni eteen. Pudistin päätäni ravistellakseni menneet muistot pois silmistäni, ja näin edessäni synkän syksyisen aamun haluttomassa harmaassa pikkukaupungissa, jossa kaikki silmiäni eteen näkyvä oli jotenkin

väkinäistä ja pakolla tehtyä. Jos jossain maan päällä oli paratiisi, tämä paikka se ei ollut ainakaan, ajattelin, ja kaduin samalla sitä, että olin ylipäättään tullut ”kaupunkiin, joka vihasi minua leppymättömästi ja jota minä vihasin” niin, että olisin halunnut murhata sen kunnes näin sumun keskellä kuulin pehmeällä samettiaänellä jonkun kuiskaavan korvaani.

”Ensimmäistä kertaa kaupungissako? Tarvitsetko hieman apua. Voin pikkurahasta tehdä ihan mitä vain haluat:”

En tiedä mikä minun meni kun ällistyksestäni selvitessä änykytin hänelle.

”Joo ekaa kertaa. Jojoo. Apua tarvitaan ihan kaikessa.”

Käännyin katsomaan vieressäni seisovaa pitkää ja kaunista poikaa, joka hymyili valloittavasti sanoen.

”Tarkoitin että haluatko minun olevan kanssasi silleen, tiedäthän?”

”Miksi olet tuollainen?”

”En tiedä olen vain.”

”Muututko koskaan?”

”Sitä en tiedä.”

”Sinä vain siis olet?”

”Mitä tarkoitat?”

”Joillekin olen ja toisille taas en.”

”Riippui mistä?”

”Tänään kun satoi ja mereltä tullut sumu kääri kaupungin vaippaansa, olin olemassa sellaisena kun kaikki päivällä minut tunsivat.”

”Miksi?”

”Minä muutuin sen jälkeen muistoiksi.”

”Yhtäkkiäkö kuin salama kirkkaalta taivaalta?”

”Ei vaan pimeydestä ja tyhjyydestä.”

”Salaperäisesti?”

”Kuin porttina toiseen maailmaan!”

”Millaiseen?”

”Saat sen kohta nähdä.”

”Miksi?”

”Se on sinun salainen maailmasi!”

Keskustelu loppui siihen. En tiedä itsekään miksi en saanut yhtään järkevää sanaa suusta, ajattelin, että siinä taitaa olla vinha perä, että tottumus on toinen luonto, joka tuhoaa ensimmäisen. Minua alkoi epäilyttää mielessäni koko ajatus, sillä mikä sitten oli ensimmäinen luonto ja miksi tottumus ei ollut luonnollista? Aloin pelätä ymmärtäessäni tavanneeni hetki sitten jonkinlaisena etiäisenä ja kaupunkiin kummittelemaan kirouksen tavoin jääneen kaikuna itseni kahdenkymmenen vuoden takaa, että luonto itsessään ollut mitään muuta kuin ensimmäinen tottumus, niin kuin tottumus on toinen luonto; olin ihan äimän käkenä, en siksi ettenkö olisi jo heti alusta ymmärtänyt mitä minulla oli ollut silloin kaksikymmentä vuotta sitten mielessä, mielessä, vaan siksi että tunsin samalla sekä syyllisyyttä että häpeää siitä että olin valehdellut itselleni vain siksi, että olin vielä silloin niin kaunis ja puoleensavetävä - mitä en tasan tarkkaan enää ollut tasan kaksikymmentä vuotta myöhemmin roikkuvan naamani ja väsyneiden silmiäni takia.

Jos jotain ”itse” opin tuolloin kantapään kautta oli se, että totuus oli venyvä käsite. Ja että ihmisen vapaa tahto oli varjeltu myytti, jota ei ollut todellisuudessa olemassakaan.

Minua ei auttanut yhtään se, että olin saanut Alkibiadeksen tapaan rajun pureman suoraan sieluun ja sydämeen filosofi-

sista puheista, koska kaikki hyvä oli kuitenkin todellisuudessa tuhoon tuomittu, sillä jos jossain niin ryhmässä ja erityisesti sellaisessa, missä oli vähillä henkisillä lahjoilla ja moraalisisilla arvoilla varustettuja talitaisenaivoja, pahuus ja tyhmyys kukki ja rehotti mielenmäärin saaden aikaan järjestyttävän pahoja tekoja ympäristössään muiden turmioksi ellei niihin puututtu jo heti kun niitä havaittiin ja kitketty juurineen maasta, heitetty roskatunkiolle ja vielä varmuuden vuoksi poltettu, sillä ihmistyperykset olivat suuressa typeryydessään rakentaneet vuosituhansien aikana kaikessa rauhassa itsestään eheän ja vahvan täydellisyysihanteen, jossa ei ollut eikä siedetty säröjä eikä rosoisuutta, kunnes kaikki lopulta mureni omaan mahdotto- muutensa. Vain kyselemällä ja kyseenalaistamalla kaiken tästä elämää haittaavasta loukusta olisi selvitty. Mutta juuri niin kukaan ei tehnyt, sillä ihmisiltä tuntui puuttuvan lähes kokonaan moraalinen peili sisältään. Jos joutui valitsemaan joustamisen mielipiteen ja totuuden välillä, valinta osui melkein aina jälkimmäiseen tuhoisin seurauksin.

Politiikka, uskonto ja kasvatusta vaikuttivat kaikki asiaan yhtä paljon. Ne olivat niitä salaa päällemme puettuja pakkopaitoja, jotka tekivät meistä kurjia roistoja ja ”pahan väistämättömyyden hyväksyviä hiljaisia hissukoita”. Mitään ei saisi pitää varman, varsinkaan jos sen oli määritellyt auktoriteetti, olin jo huomannut lastenkotini vähä-älyisestä ja pahansuopaisesta henkilökunnasta, puhumattakaan rumasta ja epämiellyttävästä opettajastani, joko oli koulutettu verhoamaan pirullisuutensa muka hyviin tarkoituksiin meidän hyväksemme.

Vastustamalla hyvän kaapuun pukeutunutta pahuutta, meidän tuli ensin selvittää kaiken sekamelskan keskeltä, mikä oli

hyvää ja oikein, ja sitten tutkia itseään ja elämäänsä siitä käsin ja unohtaa valheelliset myytit, sillä nämä nykymyytit olivat osa kaikkialla vallitsevaa tylsyyttä, jota latteuksin ylläpidettiin. Se oli suoraviivaista, ja eteenpäin tarkoituksenmukaisesti jyskyttävää jättimäistä päänsärkykoneistoa, jossa ”itse” oli vain pieni, itseään täydentävän koneen rikkimennyt virheellinen osa, vailla omaa tahtoa ja vapautta, vaikka hänellä ei ollut muuta puhdasta jäljellä varjeltavanaan kuin kokemus ja epäily.

Olin kuitenkin toiveikkaana huomannut, että tuota vaativaa perintöä kantoivat sydämessään ajattelevien ja tuntevien hiljaisesti eteenpäin puurtavat poikkeushenkilöt, joita ”moraalinen vähemmistö kutsui väheksyvästi ikuisiksi moniluusereiksi”, koska he eivät Sokrateksen tavoin olleet rikkaita, eivät menestyneet erityisen hyvin elämässään yleisen mittapuun mukaan ja olivat vaatimattomista oloista, mutta jotka jos ketkä, osasivat tallettaa puhtaisiin sydämiinsä hetkellisyyden ja ohikiitävyyden tunteen menemällä ”itsenään” suoraan asiaan ilman suuria etukäteisvalmisteluja, kehitellen samalla jatkuvasti uusia tapoja hahmotella maailmaa, yrittäen löytää sen sisältä rohkeilla huomioillaan ja sanoillaan uudenlaista valoisampaa todellisuutta.

”Miksi sinusta tuli filosofi”, oli kerran eräs homo kysynyt minulta eräässä humoräkälässä ennen kuin otti suihin. En ollut vastannut hänelle rehellisesti, koska häpeilin sitä. Ehkä nyt oli sen aika. Kertoa, että minusta tuli filosofi siksi, että luin ”eräästä kiistanalaisesta lehdestä” miten eräs tunnettu homofilosofi väitti kivenkovaan muun tiedeyhteisön hylkiessä hänen tulkintojaan, että kartesiolaisessa varmaan ja kokemuksesta riippumattomaan tietoon pyrkivässä filosofiassa ei ollut kyse mistään muusta kuin heteromiesten oidipaalisen kompleksin

seurausilmiöstä, jossa todellisuus jaettiin tietoa ja totuutta koskevaan jumalalliseen tasoon, sekä todellisuutta ja aistiko-kemusta koskevaan maailmalliseen tasoon.

Hänen mukaansa kartesiolaisesta skitsofreniasta kärsivä heterotiede oli näet syntynyt filosofian homoseksuaalisen ole-muksen sublimoimisesta tai kieltämisestä. Hän väitti, että mer-kitykset opittiin kokemuksellisesti. Ymmärtäminen tapahtuu parhaiten samaa sukupuolta olevien kesken. Tiede ja filosofia olivat hänen mukaansa perimmiltään ihmisen homoseksuaa-lisuuden ilmauksia. Tällöin homoseksuaalisuus oli laajasti aja-teltuna myös homososiaalisuutta. Pyrkinessään kohti varmaa ja yleispätevää tietoa, ideaalista kommunikaatioita, objektiivista ymmärtämistä tai universaalia merkityksenteoriaa, tiede ja fi-losofia haaveilivat hänen mukaansa homoseksuaaliselle rakkau-delle ominaisesta jumalallisuudesta, johon samaa sukupuolta olevat ihmiset voivat myös päästä kokemusmaailmansa yhtä-läisyyden vuoksi.

Näin hänen mukaansa voitiin selittää kaikkeen aitoon filo-sofiaan, taiteeseen, tieteeseen ja uskontoihin liittyvää homoero-tiikkaa: ne hyödyntävät samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteistä kehollista merkitystenmuodostumista, ja luovat siten ihmisten yhteistä kehollista merkitysten muodostumista, ja puuttuvan selityksen näiden korkeimmanasteisten, ja inhimil-lisesti merkityksellisimpien projektien homososiaalisuudelle.

Oli tietenkin selvää, että tämä nerokas yksityisajattelijana toimiva homofilosofi oli täydellisessä ulkoruokinnassa omassa tiedeyhteisössään, viillellessään teräviä ja paljastavia viiltoja he-terofossiilien iänikuisen saamattomaan typeryyteen, jossa oli sekä ymmärryksen, älyn että mielikuvituksen, tahdon ja kyvyn

mentäviä suuria aukkoja Sokrateen ilkkua älykkönautiskelijahomokavereineen historian lehdiltä heille päin naamaa ajatuksella, ”voi kun pojat tietäisitte”, ja sitten kipinkapin katsomaan alastomina edessä kirmaavia nuorukaisia muna tunikan alla jäykkänä kiimasta.

Hänen ihmisvihaansa ilmensi homoporno, jonka suhteen hän oli kaikkiruokainen ja josta hän olki enemmän kuin riippuvainen. Hän ei kuitenkaan kokenut sen haittaavan elämäänsä, sillä muut ihmiset tuhlasivat muun liikkuvan kuvan äärellä huomattavasti enemmän aikaa.

Vaikka hän teollista ihmislihaa kuluttaakin, hän ei kuitenkaan rietastellut muiden eläinten lihalla; hän oli askeettinen hedonisti, joka puputti vain jänön ruokaa keskittyäkseen täyspäiväisesti luomaan minua kiehtovan omaperäisen filosofiankäsitelmän, jossa filosofia nähtiin suurenmoisena älyllisenä vapautena, ja samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen merkitykseen perustuvana yhteisymmärryksenä ja rakkautena.

Epäfilosofisten ajattelutapojen perussyynä hän piti, ihan kuten minäkin, epävapautta ja riippuvuutta, jotka johtuivat toisten ihmisten valtaan alistumisesta. Se oli hänen mukaansa heteronomista, eli toiseudenvaraista vallankäyttöä ja siihen samaistumista. Tämä ihmisten asenteissa ja persoonallisuudessa ilmenevä eroavuus heijasti syvemmin - paitsi filosofiakäsitysten eroa ja sitä, mikä oli todella filosofiaa - myös tiettyjä tiedepoliittisia kiistoja.

Aito filosofia toteutui hänen mielestään parhaiten homoseksuaalisessa, homososiaalisessa ja yhteiseen keholliseen kokemiseen perustuvassa suhteessa. Juuri näin vastasin myös tälle suihin ottoa homobaarissa minulle tarjonneelle homolle.

...julmaa pilaa...

Renessanssin aikaan ihmisyyys sukelsi pieneksi hetkeksi päivänvaloon tietoiseksi omasta voimastaan mystisen ja kaiken ennalta määrätyn maailmankuvan hallitsemien raskaiden vuosisatojen pilvistä, herättäen avoimen halun oppia tuntemaan itsensä, ja näkemään maailmassa tiedon avulla jotain järkeäkin ja aitojen renessanssioppineiden, Pico della Mirandolan ja Marsilo Ficinon ajatusmaailman tavoin nähdä näkymätön näkyväisessä, sisäisessä matkassa omaan tuntemattomaan miinaan etsimään sen vielä tuntemattomia kipukohtia matkalla, joka on ollut aina ihmiskunnan alusta lähtien enemmänkin tarkoitus kuin syy, yritys löytää oma itsensä ja sitä kadonneeksi

yhteydeksi luultua sangrilataikamaailmaa, jonka ihmiset kuvittelevat leijuvan oman olemisensa, ja ympärillä olevan maailmansa välillä, jossain lähellä mutta silti tahallaan kiusallisen näkymättömissä, mikä jättää heidät kahden vaiheille pohtimaan sitä, olisiko sittenkin verhojen takana jokin näkymätön käsi, kohtalo, luonnonlaki tai Jumala, joka ohjasi kaiken aina niin kuin itse halusi muista välittämättä, koska siltä tämä eläminen hetkellisesti sattumanvaraisuuksien odottamattomuuden terrorissa perimmiltään vaikuttaa, vai voisimmeko me tässä hämäävien odotustemme ovelasti hämärtäminä vaikuttaa itse omaan kohtaloomme valinnoillamme, vai oliko kaikki sittenkin vain filosofien ja muiden järkiveikkojen vihjaamaa julmaa pilaa, harhaa, ja suurta sumutusta sen tosiasian edessä että meitä ei ollut olemassakaan sellaisina vapaina inhimillisinä olentoina kuin me itse harhoissamme kuvittelimme, vaan että me kaikki näimme vain yhteistä painajaisunta, koska olimme todennäköisesti syvässä unessa, josta heräämme vasta sitten siitä kun kuolemme?

Tuosta hetkestä kaikki se alkoi, mistä minäni syntyi ja vihdoinkin ymmärsin tämän matkani tarkoituksen; että kaikki ne vaivat, jotka eivät purkautuneet ulospäin päivällä, kääntyivät sisäänpäin minussa öisin – juuri tämä oli minua alati myöhemmin vaivaavan unettomuuteni syy; mutta vasta siten minuun kasvoi se mitä myöhemmin voitaisiin väittää sielukseni ja todelliseksi minäkseni, jonka kohtalona oli tunteellisen henkilön katastrofi, henkilön, joka ei kuollut rakkauteensa, ei minkäänlaisiin kohtaloniskuihin, vaan aivan yksinkertaisesti elämäänsä niin kuin minullekin tuntui tapahtuvan.

Kerro minullekin miksi?

”Kun hän oli kasvanut pikkupojan pöksyistä yhteiskunnan hänelle sopivaksi katsomaan uhrin ja hyväksikäytetyn asemaan vailla kenenkään vastuuta siitä miten hänet oli hylätty yksin ja jätetty raakalaismaisten petojen armoille saamaan turpiin ja tulemana raiskatuksi jo vuosia ennen kuin hän oli edes täyttänyt 10-vuotta, hän halusi kuulla ennen kuin harkitsi itsemurhaa epätoivonsa keskellä asiaan hyvän selityksen Jeesukselta, joka oli muuttanut istumapaikkaansa pilven päältä sateenkaaren värikkäisiin maisemiin.”

”Kerron kuitenkin ensin sinulle miten homojengimme oli vääryydellä ja viekkauksella hajotettu ja ajettu esille piilopaikoistaan, kun alkoi armoton syyllisten etsiminen ja teurastaminen. Suuri osa meistä pakeni muualle. Jokainen meistä vei oman salaisuutensa mukanaan omassa minässään sisällään polttavana

pistoksena, olisiko hän tuossa kadunkulmassa yksi meikäläisistä, hymyileekö hän minulle merkiksi, että me olemme samanlaisia, saisinko hänestä itselleni seuraa, huvia ja lämmitystä kylmän ja yksinäisen yön varalle, vai pistääkö hän tikarinsa tunikansa alta sydämeeni, ja huutaa ohikulkeville: taas yksi heistä on teurastettu yleisen hyvän ja puhtauden nimissä, vai olisiko hän ehkä sittenkin se uusi Messias, josta salaisissa kokouksissa puhutaan, vai itse oma Messiaamme, josta Pietari ja Paavali levittävät kummallisia ihmepeleistustarinoita muka siitä, että hän oli omin voimin lentänyt suoraan haudastaan taivaaseen jumalan ”TAIMIKÄSENYTLIEOLI!” viereen tuomitsemaan meitä harhautuneita. Tai että hän ilmestyy aina silloin tällöin valituille henkilöille maanpäällä muistuttamaan, että tehtävä jumalan maanpäällisen valtakunnan rakentamiseksi oli vasta aluillaan? Ja tietenkin muutakin samanlaista roskaa. Oli suuri virhe antaa hieman yksinkertaisen ja yksioikoisen Pietarin nousta joukkomme sisällä, ja erityisen suuri virhe oli ottaa ahdasmielinen ja umpimielinen Paavali mukaan juttuihimme. Arvasinhan, että jossain vaiheessa hän otti vallan valtikan käteensä, ja selitti kaikki käännynnäisen tapaan parhain päin itselleen. Tämä sielunsa puuduttanut ja täysin kylmä paatunut akkavihaaja. Ja koko läntisen maapallon siihen aikaisen tietämyksen mukaan suurin piilohomo mitä maan päällä oli koskaan ollut. Ja joka ei pikkumulkkuisuuttaan, ihan kuin se nyt olisi koskaan ollut mikään este, voinut koskaan tunnustaa itselleen olleensa poikiin päin. Aiheuttaen näin jääräpäisellä itsepetoksellaan, ja siitä seuranneilla sepostuksillaan valtavan määrän haittoja ja ongelmia harrastamallemme poikarakkautelle vieden sen harjoittamisen maan alle. Ja aiheuttaen lisäksi

itselleen. Ja meidän omalle homojengillemme korvaamattoman imago-ongelman tehdessään kirjoituksissaan meistä nyhveröitä, jotka muka käänsivät kiusaajilleen toisenkin poskensa, ja täydellisiä puolihimmeitä idiootteja, jotka muka sokeina ilman epäilyä ja tervettä itsekunnioitusta seurasivat jokaista liikettäni huutaen sitten haltioissaan, kun kävelin kiviä pitkin järvellä, ihme, ihme, vaikka se oli vain näytösluonteinen jekku, josta puhuimme lähempieni kanssa, mutta eihän Pietari tyhmänä tosikkona sitä ymmärtänyt. Ja Paavali oli silloin taas tapansa mukaan rannalla huijaamassa suurta yleisöä puolellemme silmäkääntötempuillamme tarvitin tämän ihmeen, saadakseen meille siksi illaksi majoituksen ja muonat, sillä olimme taas kerran lentäneet edellisestä turvapaikastamme pelolle keskellä yötä, kun emäntä oli kuullut puutarhasta kovaa ja moniäänistä ruikutusta. Ja voihketta. Ja huomannut sitten sinne päästyään suureksi tyrmistyksekseen ja kauhukseen koko porukkamme voihtivan samaa tahtia perseet pystyssä. Ja panevan yhteen ääneen hänen pusikoissaan, ilkosen alastomina, jäntevät kulkurinkroppamme kaarella yössä öljystä kiiltäen, ja hälyttänyt samalla orjansa hätistelemään vielä munat perseessä ja suussa kovina olevia opetuslapsiamme ulos syntiä tekemästä, siinä puhtauden ja hurskauden talossa, mihin hyvään uskova ja hurskas isäntäväki oli luullut Paavalin sanojen vakuuttelemana kutsuneen suuren hengenmiehen, joka oli luova jumalan valtakunnan maan päälle, ihan heti, kunhan oli ensin vapautettu keisarin holhouksesta, ja omien mielistelevien valtaherrojen petturuudesta. Paavali väänsi myöhemmin uusien tukijoidensa ja elättäjiensä toivomuksesta ja mieliksi, sillä hän oli kova eturivin perseennuolija, muiden samanlaisten maksettu-

jen mainosten tapaan poikia ja miehiä estoitta kaupunkien puistoista iskevän homojengimme muka joksikin kiertäväksi saarnaporukaksi, jossa istuttiin kiltisti rivissä maalauksellisen kauniisti oliivipuiden alla puhumassa yötä myöten siistinnäköisinä vain jotain ennustuksiin ja taikauskoon perustuvaa jumalallista ja ihmeitätekeviä herran sanoja. Ja muita ikuisia viisauksia, kun tosiasia oli se, että päivisin ryöstelimme ruuat ja viinit joltain hyväuskoiselta uskovaiselta, vedoten siihen että olimme sen suuren yhteisen herramme asialla. Ja houkuttelimme kauniita irtolaisnuorukaisia illalla majapaikkoihimme nussimaan. Ja yöt juhlien ja naiden nautimme toistemme ihanasta ja lämpimästä seurasta ilman rihman kiertämää päällämme aamun pikkutunneille saakka, ihan kuin tuohon aikaan miesten välisissä yöllisissä leikeissä oli kaikilla tapana tehdä. Paavali rakensi siten näillä vääristellyillä tarinoillaan itselleen erehtymättömän tulkitsijan, oikeassa olijan, ja eteenpäin katsovan oraakkelin roolin, jota nyt kaikki ”aivottomat ja perseellään ajattelevat nuijat ja tosinuijat uskovaishörhöt” typeryytensä perustavat, luullen sitä pyhäksi sanaksi, vannoen ilme vakavina pyhästi sen nimiin, ja tekevät näistä harhaisista ja tarkoin harkituista valheista oman mauttoman ja elämänkielteisen elämänsä kivijalan, vaikka Paavalin hyvin tuntien, voin sanoa, ettei siinä miehenvätyksessä ollut mitään hyvää, eikä varsinkaan mitään pyhää, sillä hänelle mikään ei ollut pyhää. Oli vain hän, ja sitten hänen suuret tyhjät ja aina kuulijan mukaan vaihtuvat ”totuuden sanansa”, ja se miten suuri ja tyhmä yleisö niihin sitten reagoi, ja millaiset suojelijat hän sai puhuttua itselleen, jotta pääsi nauttimaan hienojen palatsien loistokaista juhlista, ja pitkistä illallisista, ollen aina suuna päänä illan eh-

doton ja itseoikeutettu supertähti, jota kaikki kilvan kiittivät ja ihailivat aina pienempiin orjapoikiin asti. Ja sitten yön yksinäisinä tunteina viinin jo sumentamana, hän pyytää isännältä lupaa poistua yöpuulle, ja tämän nuorin ja sorjin orjapoika taluttaa hänet hänelle tarkoitettuun huoneeseen yöpuulle ja ottaa kuten tuolloin tapana oli, isännän lahjana orjapoika sängynlämmittäjäkseen, asia jota orjapoika piti suurena etuoikeutena, ja josta kohistiin isännän talossa seuraaviin juhliin asti orjien keskuudessa, että saisinko kenties minäkin jonkun isännän arvovieraista panijakseni, kelpaisiko nätti kroppani jonkun tällaisen hyväiltäväksi, ja pahimman yksinäisyyden poistajaksi koko yöksi viereen. Meitä oli paljon. Yksinäisiä ja piilossa olevia ahdistuneita homoja oli aina ja paljon kaikkialla, ja meillä oli voimaa, piilossa olevaa, mutta hyvin vahvaa voimaa, jota ei saatu kitketyksi pois vaikka kuinka meitä tapettiin, nujerrettiin, ja yritettiin hävittää sukupuuttoon. Sillä aina meitä kasvoi tilalle uusina nuorina rakkauksina, ja viattomuutensa menettämisestä toisen samanlaisen kanssa haaveilevissa takaisin tätä muuten niin jäykkää ja tylsämielistä heteromaailmaa sulostuttamaan ja parantamaan, ja vaikka se näyttäytyikin aika ajoin ulkopuolisesta järjestäytymättömältä heikkoudelta, sen ikiaikainen tulenpalava voima oli meissä sisällämme, eikä sen hehku sammunut koskaan, koska meidän lahjomaton hyvyttemme oli rakastaa toisiamme pyyteettömästi. Unelmoida yhdessä ja palvoa raikasta kauneutta. Nuoruuden pilke silmäkulmassa viettelevää seikkailijaa, ja hehkun, nuoruuden ja nuorukaisen salaperäistä tuikkimista kilpaa yötähdistön kanssa meitä villiten, ja kannustaen hurjaan menoon nauttimaan hitaista ja syvistä yhdessäolohetkistä kulloistenkin rakastettujen kainaloissa,

sisällä, vieressä. Heräten kauniisiin aamuihin raukeana siihen, että sai katsoa kauniita silmiä muistaen, että vaikka aurinko nouse ja laski tänäänkin, oli yhtä varmasti olemassa vain me kaksi, ja tämä hetki välillämme, tämä hyvän olon - ja onnen-tunne, ei mitään välikäsiä, turhia selitysmalleja, vääristeleviä selittäjiä, ilkimysten valtapyyteitä, heteroiden suvunjatkamisia, tylsyyteen tappavia perheillallisia, pakollisia sovittuja edustus-tapaamisia, siivoamisia juhlien edellä, ja jälkeen, vain vierasko-reuden takia, juhlia tai muita pakonomaisia säännöllisiä tapah-tumia. Sillä meillä oli vain toisemme. Ja tämä ikuinen ja katoava, kenties ainoa hetki, joka muistutti meitä etäisesti siitä jumalasta ”TAIMIKÄSENYTLIEOLI!” Minkä olisi pitänyt maailmaa hallita, siitä rakkauden ja hyvien ajatusten ja tekojen jumalasta ”TAIMIKÄSENYTLIEOLI!”, jonka tämä maan päällä operoivana sijaishallitsijana toimiva oikea saatana oli pukenut kristittyjen jumalaksi, antaen sen hallita vääryydellä ja viekkaudella mieliämme istuttamalla sinne vihan, koston, kateuden, ahneuden ja seksuaalisen tunkkaisuuden säännöt, ihan vain pitääkseen meitä kaikkia tulisilla hiilillä odottamassa vielä pahempaa, sitä kun elämämme oli auttamattomasti ohit-se, ja näimme itsemme vanhoina ja rumina, ja ymmärsimme ettemme olleet lainkaan eläneet sitä elämää jota olisimme ha-lunneet elää, koska meidät oli jo lapsena peloteltu, ja säikäytel-ty ankaran ja kostavan kristillisen jumalan nimissä ja hengessä oman vapauden vaaroista puolikuolleiksi, niin että muiden vihan ja tyräämisen, perheestä ja kaveripiireistä ulossulkemi-sen pelosta, me nielimme himomme ja halumme, upotimme kaikkeen muuhun, vaikka aina salaa vedimme käteen kaikkial-la missä se vain oli vain mahdollista, heti kun olimme nähneet

jonkun unelmiemme pojan tai miehen vilkaisevan meihin mielestämme sillä silmällä ohimennen tarkoituksellisesti. Ja niin alistuimme kiltisti murhaaviksi vankiloiksi muiden meille räätälöimiin kohtaloihimme osana tarkoituksellista ja tuottavaa, tarkoin harkittua, hämäävää ja valheellista yhteiskunnallista heteroperhettä ja markkinavaltaa uusintavaa tuotantojärjestelmää, jota normiheteroyhteiskunnaksi kutsuttiin. Ja kasvatimme kammottavat. Ja kaikesta korvia raastavan järkyttävällä tavalla kitisevät rääväsuiset lapsemme kilteiksi: ja itseämme, ja samoja asioita pelkääviksi pikkusurkimuksiksi, joiden onnellisuusennuste oli yhtä huono kuin kadottamamme maailman, mutta emme siitä välittäneet, kuten emme siitäkään, että aika valui käsissämme turhiin ja aikaa vieviin kuluttaviin jonninjoutavuuksiin typerien turhuuksien saartamissa heterohelvetissä, vaikka meillä olisi ollut aina koko ajan mahdollisuus tehdä ”annakarenmaisesti”, ja rakastua epäsäätyisen kiihkeästi johonkin yllättävään kulkuriin, jossain sattumanvaraisessa kadunkulmassa, jättämällä kaikki sen sileän tien, ihan kuin ortodoksiluostareissa elämänsä kohtalokkaan miehen kohdanneet munkit tekivät vähän väliä, hyläten palvelemissa julman ja seksikielteisen jumalan yhtäkkiä yksin kuin nallin kalliolle, kostoksi kaikista näistä tyhjistä lupauksista rakkaudesta ja kidutuksen vuosista, ja siitä että himo oli kasvanut munkin päässä jo sellaiseksi pauhuksi ja vimmaksiksi, että hän olisi seuraavassa jumalanpalveluksessa vuosia sisällään velloneesta ja purkautumattomasta kiimasta sekaisin riistänyt munkinkaa-punsa kesken messun päältä, ja juossut alastomana kulli pystyssä vaikka metsään raiskaamaan sen Venäjän puolelta aina kerran vuodessa nälissään rajan tälle puolelle eksyneen karhun

mättäille marjojen keskelle, jos ei olisi löytänyt tätä pelastavana enkelinä luostariin kävellyttä toista samanlaista rakkaudennälkäistä homokulkuria, jolle jumala oli rakkaus, armo ja anteeksianto, juuri niin kuin minä sen yritin seuraajilleni turhaan painaa heidän paksuihin pääkalloihin jälkipolvien lohdutukseksi samojen ongelmien kanssa painiskeleville, sinne jonnekin synkkien metsien keskelle pimeyteen, ja tyhjiin seinin sisälle vollottamaan ja valittamaan omaa kurjuuttaan, sillä ilman orjia ei ole olemassa isäntiä. Joten minun alkuperäinen ideani oli kerätessäni oman homojengini kokoon, antaa tyylikkäästi piutpaut tällaisille turvarenkaiksi luulemilleme järjestelmille, ja antaa meille virallisen rohkaisun nauttia omasta erinomaisuudestamme, ettemme menisi helppoon heteroasaan, ja ottaisi itsellemme vaimon, ja yrittäisimme leikkiä vastentahtoisesti ja meille tuhoisasti umpiheteroa ja perheellistä, ja saisimme ikuisiksi ristiksemme liudan lapsia, ja koko hommasta ei sitten lopulta tulisi lasta eikä paskaa, kun koko ajan pitäisi peitellä oikea minäänsä ja hurjia halujaan ettei jäisi kiinni, siitä mistä oli oikeasti ollut koko elämänsä kiinnostunut. Ja koska olisimme kaiken sen mitä halusimme itseltämme kieltäneet Jumalan pelosta ja rangaistuksen mahdollisuudesta Jumalaan, elämämme olisi valunut käsistämme hukkaan, sillä elämä oli tarkoitettu nautinnon ja rakkauden juhlaaksi rasittavan arjen keskelle, eikä ”piinaavan kärsimyksen viadolorosaksi”, jota meille ihan liian usein ja liian useilta tahoilta ainoana tienä valitettavasti tarjoillaan. Kiitos Paavalin ja Pietarin. Meillä on vain lopulta hetki välillämme. Ei muuta. Huomenna meitä ei enää ole. Eivätkä muistotkaan lämmitä silloin kun vanne alkaa kiristää pään ympärillä, ja koston julma käsi kurkottaa kauloillemme

kuristaakseen sieltä ulos sen karmean tunnustuksen, ettemme ota vakavasti elämän muille eteen heittämiä velvollisuuksia yrittämällä muuttaa kaikki etemme tuleva oman itsemme näköiseksi, vaan etsimme vain rakkautta, hetkellistä ja ohimenevää, kuin kedon kukkaset, ja sitä rataa hamaan loppuumme, ilman että se meitä sen kummemmin hetkauttaa suuntaa tai toiseen, sillä loppupeleissä me olemme sitenkin vain pieni osa tästä maailmasta, jonka pahuuden emme anna häiritä oman rakkautemme etsintää, vaikka Paavali antoi valheellisesti ymmärtää, ettei mene sen yli mikä on kirjoitettu, ja siksi hän kirjoitti täyttää roskaa minusta mitätöiden samalla veljellisen rakkauden sanomani, koska ei ymmärtänyt ja hyväksynyt rakkauteeni liittyviä piirteitä, jotka viittasivat toisiin ulottuvuuksiin ja olotiloihin. Rakkauteni huipun kokeminen oli näet vain hetkellinen, ja ei niinkään jatkuva, ohimenevä olotila. Rakkaus oli nivusissa polttava tunne, ja päässä jyskyttävä kipu, ja sisällä roihuava palo, ja mielessä jäytävä kuume. Se oli itsessään täydellistä ja ikuista. Paavali pilkkaa teksteissään rakkauden aidointa olemusta rivien välissä, ja nyrpistää nenäänsä sille etteivät rakkauden odotukset kestä arkipäivän tulevaisuutta. Ihmisen henkisen tilan piti olla kunnossa, jotta hän voi rakastua. Hänen piti osata muuntaa henkinen rakkautensa fyysiseksi, muuten se jäisi pelkiksi haaveiksi, jotka muuttuisivat ilman toteutumistaan aaveiksi, jotka jäytäisivät sielun sisäistä rauhaa, ja suistaisivat sen lopulta aina vaarallisille teille seikkailemaan yksin hurmahenkisenä omaa itseään, ja tehtävänsä rakastaa muitta mutkitta kaikkia luotuja tässä maailmassa vastaan, ja saada sitä tärkeintä polttoainetta itselleen: vastarakkautta. Ihmisen piti osoittautua ihmisten välissä pelissä rakkauden arvoi-

seksi. Hänen piti olla vastaanottavainen, kuunteleva, ymmärtävä, huolehtivainen, auttava ja epäitsekäs. Omassa itsekkyydessään saada vastarakkautta, ja kokea rakkauden hui-pentumana rakkaansa läheisyys, ja hänen kanssaan yhteisen ystävyyyden kruunaavat seksuaaliset huiput. Miten kamalalla tavalla Paavali kanonisoi rakkauden ensimmäisen Korinttilaiskirjeen 13. luvussa pelkäksi veljelliseksi ja velvoittavaksi, itsensä alttiiksi panevaksi ystävyudeksi, josta puuttui ”Eroksen” hurja lennokkuus ja viettelevä suloisuus. Kaksi elämän onnellisuuden perusehtoa. Paavali julisti heterohenkisessä manifestissaan kylmän epäeroottisen jumalansa nimissä uskoaan ennalta tarkoin valmisteltuun ja määrättyyn rakkauteen, jossa keskeistä oli uskon, toivon ja rakkauden kolminaisuus. Tämä epäpyhä liitto, sielu ilman ruumista, joka paperilla luettuna iltahämärässä sai ”Eroksen” itsessään heikosti tunnistettavana myönteisenä voimana lukevana, ja omia halujaan syntinä pitämän ihmispolon katumaa syvästi ajatuksensa harharetkiä seksuaalisessa mielihyvässä, ja ryhdistäytymään ihanteelliseksi kokemansa yhteisen hyvän, ja toisten auttamisessa unohtamalla samalla kokonaan itsensä, halunsa ja tarpeensa, ja se oli koko tämän vääristyneen kristillisen kulttuurin vinksahanein kivi, joka pitäisi siirtää pois sen perusteista. Paavali puhui kukkaiskielillä väittäessään oman elämäntuskansa keskellä näkevänsä rakkauden kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, kasvoista kasvoihin tuntien vajavaisesti, mutta tuntien sittenkin täydellisesti, sillä niin täydellisesti hänet tunnettiin. Paavalille rakkaus oli siis osa hänen itsensä rakentamaa valheellista täydellisyyttä, johon ei muita kuvia ja sanoja voinut mahtua. Se oli vain Paavalin jyrkkä ja jäykkä ei muulle kuin jumalalliselle rakkaudelle

ihmisten keskuudessa, ja siksi hän sanoi, että mitä minulla olisi, jos minulla ei olisi rakkautta, ja viittasi ihan toisenlaiseen rakkauteen, kuin mitä ihmisten välillä kipinä ja kipuina arjessa välähti. Hän puhui uhraavasta, yleiseen hyvään pyrkivästä, ja sitä toteuttavasta heterorakkaudesta, jossa henki, ajatus, suunta ja tarkoituksenmukaisuus olivat tärkeämpiä kuin eroottinen rakkaus, ja unohti tarkoituksellisesti samalla, ettei näkyvä maailmamme ollut koko totuus, vaan että se oli paljon suuremman ja salaperäisemmän maailman heijastumaa, jossa eroottisuus oli elämän polttoaineeksi saatua jumalallista oman olemassaolon syvällistä oivaltamista, ja sen elämistä todeksi niinä tihentyminä, joilla eroottinen maailma meidän olemuksemme painoi jälkeensä. Ihmisen sisälle oli rakennettu rakkauden sisäinen kellojärjestelmä. Hän oli ohjelmoitu aavistamaan, oivaltamaan, syttymään ja palamaan rakkauden soihtuna kylmän maailman keskellä, jossa hänen ihmisyytensä toteutui ja puhkesi vasta silloin kukkaansa, kun hän kaipasi tätä kuollakseen. Tai etsi ja löysi tämän maailman sisältään. Ja toteutti eroottisesti itseään estoitta, nauttimalla uusista oivalluksistaan ja itsestään niinä pieninä hetkinä kun hän oli hetkellisesti kohdakkain todellisen jumalansa ”TAIMIKÄSENYTLIEOLI!” kanssa, sen joka oli tämän maailman oikeasti luonnut rakkaudella; rakkauden jumalan ”TAIMIKÄSENYTLIEOLI!” ikuisen hyvää tarkoittavan. Ja hyvän räjähtävän alkuvoiman kanssa, jonka huipennus oli maailmat räjäyttävä orgasmi, ja sen jälkeinen taivaallisen rauhan ja hyvänolon tunne.”

... hämmentävä muutos...

Viimeinen kerta, kun joku älykkö tosissaan yritti, mutta epäonnistui sovittamaan kristillisen moraalin ja järjen keskenään selväksi kosmiseksi harmoniaksi, oli romantiikan ajan spekulatiivista idealistista filosofiaa edustanut Schelling, jonka selitykset Jumalasta, ajasta ja pahan mahdollisuuden maailmasta eivät jaksaneet enää vakuuttaa ketään, koska samaan aikaan Saksassa käytiin kiivasta keskustelua Spinozan Etiikan ensimmäisestä osasta Jumala. Silloin keskustelua herätti myös ajatus Jeesuksesta jonkinlaisena epikurolaisena hahmona, joka sai muut tekemään syntiä, koska siellä missä oli nautinto läsnä, siinä ei sen kestäessä ollut epikurolaisesti ajateltuna kipua, tuskaa eikä myöskään molempia yhdessä, mutta missä saattoi tapahtua hämmentävä muutos tietämättömydestä tietämiseen, mielihyvän ja nautinnonhalun alkuperäisillä lähteillä.

Isä on kuollut!

”Mistä tiedät sen?”

”Luin eilen uutisen kantrilegenda Glen Cambellin kuolemasta. Se soitti Beach Boyseissa uransa alkuaikoina.”

”Eihän se tarkoita että isäsi olisi kuollut. Muutenkin järjestön idea. Sinähän olet orpo ei sinun isäsi voi elää!”

”Noin minäkin väärin järkeilin aiemmin, mutta kun Jumala näytti kuolleen minussa ja homo-Jeesuskin oli kiinnostunut vain käännyttämään minut omia tavoitteitaan palvelemaan,

ajattelin että Beach Boys pelastaa minut, ja että siksi oikea isäni täytyi olla hengissä. Kuvittelin miten se oli sinnitellyt hengissä niin kauan kunnes The Beach Boysin keulahahmo Brian Wilson tuli Suomeen ja kysyi isältäni tiedätkö, millaista on kamppailla elämänsä jokaisena päivänä? Brian Wilson ja isäni jos ketkä tiesivät sen hyvin, sillä heidän elämänsä olivat yhtä helvettiä vaikeasta lapsuudesta näihin päiviin saakka. Silti he selvisivät, no jotenkuten, voi hyvin sanoa, nimenomaan molempien oman kyvykkyyden ja kekseliäisyyden ansiosta, mutta ei aivan ilman apua.”

”Kuka auttoi.”

”Wilsonin vaimo ja minun äitini, jotka ovat yksi ja sama asia.”

”Miten niin?”

”Tässä tarinassa on jäänyt kertomatta, että he saattoivat tulla tappaneeksi itsensä.”

”Millä tavalla.”

”Hylkäämällä sen mitä kaikkein eniten rakastivat.”

”Mikä se oli?”

”Oma tuntematon minä.”

”Sinun isäsi ja Wilsonin?”

”Niin. Nekin ovat yksi ja sama vain aavistuksen verran. Luovien ja nerokkaiden persoonien lapsuuden traumausten tärkeä jalostamisen taide kasvatti ongelmien tietokykyä, luoden kokonaan omanlaisensa maailman, jossa vain taivas oli rajana, kuten Wilsonin tapauksessa, joka ei tiennyt omien sanojensa paremmasta, kävi vain veljensä kanssa koulua ja hengaili kotona, jossa kotona ollut äiti siivosi heidän jälkiään.”

”Kuten ei isänsikään.”

Tervetuloa uuteen kotiisi - olenkin sinua jo kovasti tänne kaipaillut!, kultainen hahmo sanoi minulle hymyilevillä kasvoilla istuen Aachenissa 1700-luvun alkupuolella leikkauksin koristellussa, hieman satulamaisessa istuintuolissa, pehmustamattomassa käsinojallisessa windsorpinnatuolissa päällään vain “comme il faut” Buranon saarelta peräisin olevasta huippukalliista ommellusta kauriskuvioista kullankeltaiseksi värjätystä venetsianpitsistä tehty yöpuku, jota reunusti taitavasti upotettu anthemion, antiikin ajan tyyppillinen vaakasuora nauhaornamentti, johon oli maalattuja katajanpensaita vieri vieressä.

rotermann.eu

”Se oli hänen taidettaan ja velvollisuutensa järjestyksen ja harmonian maailmassa, missä lapset eivät olleet turvassa järjestykseltä, siksi oli vain pakoa ja tyhjiyttä pakkomielteistä elämää, jolla ei ole suuntaa ja merkitystä ennen kuin Wilson havahtuu Melinda -vaimonsa kanssa riidellessään.”

”Silloinko sinut hylättiin?”

”En enää muista. Luulin aluksi että olen tuoli, jolla istuttiin Wilsonin seisoessa kulisseissa ja kun hän vihdoinkin tajuaa vaimonsa yrittäneen kertoa hänelle totuuden itsestään pelastaakseen hänet ”elvis- kohtalolta”. Se oli hänelle uusi kokemus, ennen hän ei ollut kokenut sellaista, ei sillä tavalla: kukaan ei vehkeillyt hänen selkänsä takana eikä häntä kiusattu tai petetty; isä, minun isäni oli häntä kohtaan kova ja teki hänestä kovemman. Myöhemmin hän tunnustaa vaimonsa nalkutuksen muuttaneen hänet paremmaksi. Melindan kuunteleminen oli yksi hänen elämänsä parhaista päätöksistä. Hän sai vaimostaan rinnalleen luotetun, jolle uskalsi avata sisimpänsä pelkäämättä, että hän lähtisi pois.”

”Kolkkoa kauneuttako?”

”Kiitos.”

”Mitä sitten tapahtui.”

”Ne olivat huijareita ihan kuten parhaillaan televisiossa pyörivässä The Young Pope -sarjassa orvolle jenkkipaaville esitellyt huijarivanhemmat.”

”Niin ne ovat aina.”

”Elämän tärkein läksy: huijareita ne olivatkin, olivat ne sitten omia tai vain näyttelivät!”

Terveisin nimi- merkki Jeejee!

Heti kun olin karannut lastenkodista 16-vuotiaana, menin yksityiseen iltaoppikouluun kysymään rehtorilta, voisinko suorittaa vuodessa yksityisesti ylioppilaaksi että pääsen yliopistoon lukemaan filosofiaa ja englantia. Rehtori oli vastannut myönteisesti, mutta sanoi ettei kukaan ollut vielä tehnyt niin. Minä tein ja laitoin samana päivänä ensimmäisen kontakti-ilmoitukseni nettiin, missä etsin itselleni sopivaa seuraa.

”Suoritan tässä parhaillani vuodessa itseni yksityisesti tenttaamalla kovalla kiireellä ylioppilaaksi, että pääsen lukemaan filosofiaa ja englantia yliopistoon. Teen sen koska minua ällötää kaikki muu. En pidä hiustenhalkomisesta tai turhantärkeilystä ja sanoilla koreilusta, mutta koska periaatteenani on aina ollut oppia tuntemaan vihollinen hyvin ja löydä sitä sen omilla aseilla, valitsin filosofian, minkä nimissä voi tehdä ihan mitä haluaa ja se sopii minulle enemmän kuin hyvin. Kasvatan

hiuksia ja viiksiä. Oon 168 cm pitkä ja mulla on melkein yhtä pitkä ja paksu kalu kuin mitä ite oon. Omistan halun hankkia yhteisen koiranpennun sen kanssa johon ekaks rakastun, ja jonka kanssa toivottavasti elämästä villiinnyn. Kirjoitan tällä hetkellä romaania ja olen vahvasti eri mieltä itseni kanssa siitä tuleeko siitä hyvä vai huono. Molemmat asiat maistuvat yhtä hyvältä. Syön liikaa raakaa taikinaa ja väheksyn lihaa sekä lakritsia tarkoituksella. Filosofista tulee mun ammattini, koska puhun ja ajattelen unissanikin vaikka muuten on maan hiljainen ja syrjään vetäytyvä ihmisen taimi omissa oloissani. Oikeastaan en hae seuraa. Olen oman itseni paras seura enkä paljon muuta elämäni kaipaa. Osaan nimittäin itsekin ajatella, nukkua ja kävellä. Osaan myös runkata ja sitä teen niin usein kun minua huvittaa. Ja minua huvittaa usein. Haen kaveria, oikeaa ystävää ja sielunkumppania jakamaan jotain sellaista mitä ei voi yksin tehdä. Todellista ystävää. Peilikuvaa ja hiljaista kaveria vierelleni elämäni edessä nyt kutsuvasti juuri auenneita seikkailuja silmällä pitäen. Minussa on paljon salaisia käytäviä, joita pitkin haluan yksikseni kävellä pystyssä päin. Kaiken olevaisen epäily ja psykologinen kriittisyys vapauttaa kielenkantani ja kutittaa sisuskalujani mukavasti riehaantumiseen asti. Seksuaalisuus on mielenkiintoinen konsepti, jota oon jo kokeillut sen verran pikkupakostakin, etten halua antaa kenellekään surkealle paskalle yhtään kaunista palaa itsestäni enää ainakaan halpaan hintaan. Tonni käteen ja känni toteen vois sopii mun luonteen piripintaan. Voisin olla vegaani, mutta en halua olla tylsä ja tiukkapipoinen muotioikku muiden määräältävissä. Ennustan Musta Pekka-korteista kissoille niiden kaikkien yhdeksän henkensä tapahtumista ja osaan lentää unissani.

Omistan kaksitoista silmää selässäni, mutta muuten oon sokeesun pahuudelles, jos oot pirun komee ja mukiinmenevän näköinen velmuileva otus. Jos tää ilmoitus on sinusta tylsä, liian pitkä ja sulle tulee vaivaantunut olo, älä lue enempää, olen nimittäin luonnossa kaikkea tätä sata kertaa enemmän, niin ettei sun kannata edes yrittää; täytän ilman itselläni ja en ole hiljainen missään suhteessa tai muodossa. Haluaisin muuttaa jossain vaiheessa ulkomaille, matkustella, sekoilla ja seikkailla. Oon käynyt vain Tallinnassa, mutta sekin oli yliveto kokemus verrattuna siihen pieneen itäiseen satamakaupungin tappavaan tylsyyteen ja ääliömäisyyteen, mistä alunperin tulen. Sitten yks asia: en aio kertoa sulle enempää menneisyydestäni, sillä se ei kuulu kenellekään, ei edes minulle itselleni koska en tiedä siitä mitään muuta kuin että synnyin jossain, asuin pakollisen peruskouluajan jossain, missä sain vaatteet, ruuan, minut herätettiin aamulla kouluun ja käskettiin tehdä sitä sun tätä, ei paljon muuta. Kerään ilmeitä, hymyjä sekä tupakka-askien varoituskuvia ja ripustan ne seinälle varoitukseksi kaikille niille hulluille, jotka tappavat hitaasti itsensä tällä tavalla. Omaan omituisen sairaan huumorintajun ja pilotit. Löydätkö samanlaisen ja olemmeko toisillemme tarkoitettuja vai jatkanko etsintää? Ai niin, unohdin sanoa että olen yksinäinen sielu ja niin kaunis, etten ole vielä päättänyt ryhdyinkö aikuistuessani mieheksi vai naiseksi, vai enkö kummaksikaan. Aika näyttää miltä haluan milloin ja kenen seurassa näyttää tai olla näyttämättä. Se vähän riippuu myös siitä millainen sinä oot, jos ja kun sinut täältä löydän ja kohtaan” - terveisin nimimerkki Jeejee!

...ota näistä nyt selvää...

Saksalaisfilosofi Immanuel Kant asetti järjen Jumalaa vastaan, ja jatkoi valistuksen projektia nostaa ihminen tietämättömyydestä toimimaan itsensä ja yhteisönsä parhaaksi tervettä järkeä käyttäen. Filosofi Nietzsche julisti Jumalan kuolleeksi. Sartren näytelmässä Paholainen ja Hyvä Jumala, jumalaa eikä taivasta tai helvettiä ole. On vain maa. Sartren näytelmästä paistaa läpi, ettei siellä missä on älyä ei ole illuusioita ja päinvastoin. Sartren mielestä ihminen oli itse keksinyt hyvän ja pahan, ja hän voi itse myös itsensä näistä vapauttaa tämän maan päällä ja tässä ajassa. Hyvä ja paha olivat erottamattomia, hän sanoi, ja siinä olinkin Paholaisen ja Hyvän Jumalan eräs pääväittäjä. Sartren mukaan ei ollut olemassa mitään muuta kuin minä itse ja minun valintani. Tätä taustaa vasten on ymmärrettävää, että jokainen aika tarvitsee omat sokraattiset totuudenpuhujansa ja uudistajansa, jotta moraalit eivät pääse näivettymään.

Hänen maailmansa oli muualla

Aika näytti kuluvan hänen tietämättään nurin kurin, ihan kuin hän olisi kävellyt kohti nuoruuttaan kaksikymmentä vuotta siihen hetkeen, kun hän oli kaupungin pölyt karistanut itsestään lopullisesti mielessään sanat.

”Jos mikään on myötätunnon tuskaa, niin se, että joutuu häpeämään vanhempiaan, joita ei ole nähnyt tai edes tuntenut.”

Hänen maailmansa oli muualla, niin hän ajatteli, toivoi ja luuli; että olisi herännyt tietämään asian toisen laidan, ei sen todellisen, joka häntä vaivasi ja hermoja raastavasti öisin piinasi, vaan sen epätäydellisen, kulmikkaan ja kiistanalaisen kapean tien vapautteen vailla vastuuta ja syyllisyyttä, jonka hän halusi oppia itse väärän koivun kautta kenenkään opettamatta, ja vain siten että häneltä itseltään kysyttiin, koska hän tiesi jo niin oi-

kean kuin tärkeänkin tiedon löytyvän itsestään, ei muualta, eikä varsinkaan muiden käsityksistä siitä mikä oli oikein tai väärin kulloisenkin sanojan mukaan.

Hän oli oikeammin ohjelmoinut itsensä uskomaan, ettei olisi säikähtänyt mistään turhasta, mikä kurkisti hänen huolella rakentamansa valmiin maailman sivukujilta hänen eteensä häiriten hänen selviä näköhavaintojaan sekavuudella ja epä-määräisyydellä sillä hän tiesi hänellä olevan kaikille muillekin ihmisille ominainen ja yhteinen kyky tuntea itsensä ja ajatella järkevästi – juuri siksi hän koki että kaikki se mikä hänessä oli jo valmiina, koituisi hänen kohtalokseen koska loppupeleissä hän uskoi, että hänen piti tulla siksi mikä hän oli. Ongelmana oli vain se, kuinka tulla siksi joka jo oli?

Siihen hän tarvitsi filosofiaa. Oli aina tarvinnut. ”Irrottaakseen itsensä arjen kyykyttävistä ja merkityksiä raiskaavista sanoista kohti mielen avarimpia ulapoita”. Itseksi tuleminen oli kova ja vaikea juttu hänelle, eikä olisi onnistunut, jos hän olisi jäänyt raatelevan menneisyytensä kahleiksi matalamielisten ”perskarvanraaputtajien” valtaamaan ja hallitsemaan synnyinkaupunkiinsa; se oli itsetietoiseksi tulemista, tietoiseksi tulemista omasta itsestään, omista käsityksistään sekä niiden syistä ja seurauksista, miksi hän oli sellainen kuin oli; tietoiseksi tulemista omasta menneisyydestään ja siitä, mistä tuli ja oli tullut juuri sellaiseksi kuin oli.

Tummat pilvet taivalla ja sumuinen syysilma olivat pahinta mitä hän tiesi ja muisti. Ja ne meressä vellovat myrskypäiset vesimassat merkiksi rajujen syysmyrskyjen alkamisesta ja ilman vaihtumisesta kylmään odottamaan koko luonnon kuolemista ja jähmettymistä talven varalle.

Kun hän oli kaiken tämän rekisteröinyt mielessään ja hieraisi taas kerran uneliaita silmiään, ”hän näki edessään jotain ihan muuta, mitä oli odottanut”; vanhan armottoman ja häntä piinanneen lapsuudenkaupunkinsa juuri sellaisena kuin se oli ollut niinä ensimmäisinä hetkinä, kun hän oli uskaltanut yksin lähteä harhailemaan lastenkodista tutustumaan kaupunkiin, jossa hän oli syntynyt hänelle tuntemattomiksi jääneille vanhemmilleen, ja jonka yhdessä nurkassa hän oli elänyt eristyksissä kuin vanki korkeiden muurien suojaamana ettei vain olisi saanut maistaa tavallista elämää pakkopullan sijaan ja humaltunut siitä kohtalokkaasti, kuten monille muille hänenlaisilleen oli aiemmin tapahtunut.

Hän oli aiemmin uskonut, ettei kukaan voinut tietää, toistuiko kaikki samanlaisena vai ei, luullessaan ettei ihminen pysty sitä kokemaan. Mutta nähdessään juuri hetkeä aikaisemmin sumun keskellä itsensä kaksikymmentä vuotta sitten kaupmassa itseään turisteille, hän vihdoinkin ymmärsi, ettei voinut olla olemassa sillä tavalla yksiulotteisena kuin oli aiemmin luullut, vaan monessa eri paketissa kuin ripoteltuna ympäri maailmaa myrskyn riepoteltavana.

Hän oli ymmällään koska ei tiennyt miten hän osaisi suhtautua tähän mahdollisuuteen, mikä hänelle oli tarjoutumassa ”kuin ihmeen kaupalla”, kuten hän sen mielessään nimiesi-litykseksi, jonkinlaiseksi pieneksi valkoiseksi valheeksi puolustusmuurina sitä vastaan, ettei hän todellakaan järkevyydestään ja loogisuudestaan huolimatta löytänyt tälle ilmiölle omasta sisikunnastaan mitään vastaavuutta.

Hän mietti, mitä hän suhtautuisi omaan elämäänsä ja itseensä, jos se todellakin toistuu tällä tavalla? Haluaisiko hän muut-

taa siitä jotain ja miksi? Hän pohti aikansa. Tietenkin hän haluaisi vain yhtä asiaa, ja mitään muuta ei niin kovasti hylättynä orpona koko elämänsä olisi halunnutkaan: nähdä vanhempansa ja kuulla miksi hänet hylättiin keskelle leijonan kitaa, ”suomea osaamattoman ei - suomalaisena suomenkielisten keskuuteen”, nähdä millaisia hänen vanhempansa olivat sillä hetkellä, mitä he miettivät ja tekivät kuten tekivät, ja miettivätkö he koskaan mitä he oikeasti tekivät hänelle?

Hän seiso i kahden vaiheilla: olisiko hän valmis sanomana tälle uudelle eteensä avautuneelle mahdollisuudelle kyllä vai ei? Vai olisiko hän halunnut muuttaa siitä jotain? Hän ymmärsi kaikissa pohtimissaan vaihtoehdoissa piilevän vaaran; hän ei olisi enää se mikä olisi jos hän muuttaisi menneisyyttä, eikä hän voisi tulla siksi miksi hänen piti tulla vaan joksikin muuksi, miksi hänen ei pitänyt tulla, ja siksi koko asia kauhistutti häntä, sillä muuttaessaan sitä edes piirun verran, hänen elämänsä ei olisikaan enää sama elämä kuin mitä se oli ollut eikä hän sama ihminen.

Hän oli pohtinut koko elämänsä vaikeita asioita omassa elämässään ja löytänyt niihin erilaisia ratkaisuja, mutta mikä tärkeintä, hän ei koskaan pannut kaikki munia samaan koriin. Nyt hän tiesi kohdanneensa elämänsä tärkeimmän, mutta samalla vaikeimman ajatuksensa; oman elämänsä läpikäyminen sen kaikessa surkeudessa ei ollut hänelle mikään helppo tehtävä. Vielä vaikeampaa hänelle oli hyväksyä elämä sellaisena kuin se oli hänen ympärillään monine ylitsepääsemättömine vaikeuksineen.

Ja kun hän päätti sanoa kyllä, hän ymmärsi että samalla muutti koko elämänsä suunnan ihan toisen suuntaan, mitä oli aiemmin itse tahtonut. ”Kyllä -vastauksen” myötä hänellä oli

mahdollisuus oppia hyväksymään elämän vaikeudet ja ylittää itsensä; voittaa omat pelkonsa, surunsa, häpeänsä ja niitä peittelemään kehrittelemänsä haitalliset puolustusmekanisminsa ja itsetuhoiset paheensa, hyväksyessään oman elämänsä suurempien onnettomuuksien paluun hänen nykyiseen elämäänsä.

Kaikki nämä pohdinnat hän oli opetellut filosofian kirjoista, jotka antoivat hänelle eväitä tulla itseksi sellaisena kuin hän oli sisimmissään, vaikkakin vielä heikkona ja haavoittuvana, mutta kuitenkin, hän toisti itselleen, sillä filosofialla oli hänelle suuri muuttava henkilökohtainen merkitys; se oli muuttanut hänet, pienen, kärsivän ja ulkopuolisen mitättömyyden isoksi, vahvaksi ja vaaralliseksi vastustajaksi itse kullekin säädylle, ja oli muuttava hänet surkean sääliteltävästä, valittavasta ja vinkuvasta egoistisesta juuri siksi mikä hän oli sitä vielä itsekään tietämättä.

Filosofian avulla hän oppi tutkimaan ja tuntemaan itseään paremmin kuin yksinään tai muiden seurassa. Hän ei tuntenut enää itseään yksinäiseksi eikä ulkopuoliseksi avatessaan ensi alkuun vaikealta tuntuvia isojen ajattelijoiden opuksia, joihin lähemmin tutustuttuaan, hän huomasi puhuvansa heidän kielellään samalla suulla suuremmalla sitä samaa kuin mikä hänen sisällään ”pyrkimään joksikin” – oleva otuskin.

...eurooppalainen homopääkaupunki...

Caravaggion Seitsemän laupeuden alttarimaalauksen kärsivä Jeesus on kaunis mies, joka kiskoi itseään eteenpäin ihmisyyden suossa rämpiä. Maalaus on syntynyt samaan aikaan, kun humanismi roihahti tuleen Firenzessä ja kaupunki tunnettiin maailmanlaajuisesti uudestisyntyneenä Sodomana, niin että kaupunginisät perustivat kaupunkiin ”säädyllyysviraston”, jonka tehtävänä oli rakentaa huoralaitoksia, jottei kaikista kauniista pojista olisi tullut homoja. Firenzestä tuli kuitenkin tuon ajan eurooppalainen homopääkaupunki, jonne matkasivat kaukaa nuoret pojat tapaamaan toisiaan. Mutta sitten kaikki muuttui, ja Medicien mahtisuku karkotettiin. Huoralat lakkautettiin neljäksi vuodeksi minkä ajaksi kaupungin täytti uskonnollisen hurskauden ja tymeän ikävän lemu kunnes hullu umpiusko- vaiset karkotettiin kaupungista, ja homot taas valtasivat taas Firenzen tuottaen maailmantaiteen suuret tunnetut taiteilijanerot ja merkkiteokset jälkipolvien ihmeteltäväksi.

Tahto elää

Samalla kun sumu hälveni, hän kuuli takanaan tutun äänen.

”Tahto elää pitää meidät liikkeessä”, ääni sanoi hänelle.

”Niin kai”, hän vastasi hämmentyneenä tunnistaessaan äänen kuuluvan hänen lapsuutensa vanhalle miehelle, jona kanssa he olivat ajat sitten ja ikuisuus istuneet eräänä samanlaisena päivä sateisilla kalliolla tähyilemässä ulapalle ja pohtien omien surkeiden elämiensä umpikujia.

”Sinä kuitenkin selvisit:”

”En ole siitä ihan varma.”

”Tiesin sen jo silloin ettei sinua helpolla nujerreta etkä lan-
nistu helpolla.”

”Mistä muka?”

”Silmissäsi paloi harvinainen tuli.”

”Millainen.”

”Tahto elää kaikesta huonosta ja haittaavasta huolimatta. Halu olla joku ja oppia ymmärtämään miksi kaikki se kauhea tapahtui juuri sinulle.”

”Noinkohan näit?”

”Ehkä näin. Ehkä en. Onko sillä mitään väliä sinulle?”

”On!”

”Mitä?”

”Haluan elämäni takaisin. Haluan sen elämän, joka kuuluu minulle enkä tätä mikä ei kuulu minulle, vaan on pakolla minuun istutettu väärin ihmisten, maan ja kielen kera ikään kuin lisätäkseen ulkopuolisuuttaan, että en kuulu tähän maisemaan enkä ole koskaan ollut kotonani täällä...”

”...Etkä missään muuallakaan! Se kuuluu taudinkuvaan!”

”Minkä taudin?”

”Sinua vaivaavaan vimmaiseen itsetutkiskeluun, oman ympäristösi analysoimiseen ja välineenä kohti itseksi tulemistä ja itsetuntemusta.”

”Sinä haluat tulla siksi mikä jo olet. Et muuttua joksikin muuksi, vaan tulla omaksi täydeksi itsekseksi ymmärtämällä paremmin omaa itseäsi ja sitä kautta myös ympäristöäsi ja muita ihmisiä.”

”Puhut paljon.”

”Valitsi Kyllä- vastauksen siksi, että rakastat viisautta ehdoit-ta. Viisauden alku on itsensä tuntemisessa niin vaikeaa kuin se kaikille meille onkin todellisuudessa. Mikään muu ei ole niin helppoa kuin tyytyä vähään, valehdella, mielistellä ja käyttää

muiden tapaan valkoisia valheita selviytyäkseen arjen pikku ongelmista.”

”Ilman niitä maailma räjähtäisi käsiin ja ihmiset tapaisivat toisensa.”

”Niin on, mutta kysymyksessä on suuremman totuuden perässä kulkeminen, sillä jos ei tunne itseään, silloin ei voi tuntea muitakaan. Ja jos ei tunne itseään eikä toisia, miten voi muodostaa ylipäätään mitään järkeviä näkemyksiä muista ihmisistä ja maailmasta?”

”En tiedä.”

”Ei mitenkään. Ei tietenkään. Meillä on silmät päässämme ja aivot havainnoida, tehdä muistiinpanoja ja arvioida millainen maailma on ympärillämme. Mutta ihmisiin ja itseemme käytämme niitä liian harvoin, koska uskomme liiaksi tottumukselta valkoisten valheiden mestareiden hymyihin, vakuutteluihin ja pöyhkeilyyn. Juuri se vie meidät harhaan, sillä mikään asia ei ole sitä miltä se näyttää, eikä tosiasioista voi päätellä miten tosiasioiden tulisi olla.”

”Vaan miten?”

”Itsetietoisuus on tärkeintä. Ilman sitä todellisuus jää vain harhaksi. Tärkeintä on tunnistaa ja tunnustaa oma itsensä ja tapansa olla sekä ajatella. Vasta sen jälkeen voi huomioda muut ihmiset. Juuri tällä tiellä sinä olet nyt palatessasi takaisin kahdenkymmenen vuoden takaa suruihisi, joista tällä asemalaiturilla aamuvarhaisella sateessa yksin seistessäsi luulit pääseväsi lopullisesti eroon yhdellä ovenavauksella, muutamalla ratinväänöllä ja talla pohjassa läpi ikävien sattumusten.”

Kaulassaan kultaisella hahmolla oli aito ”abraxas”-antiikinaikainen amulettikivi, ja Pohjois-Amerikan intiaanien jokisimpukoiden kuorista valmistamat ”wampum”-helmet, kun hahmo toivotti hänet terve-tulleeksi kädessään ylitsevuotava russelpikari. ”Ota naukku viinistä ja rentoudu. Ja Bacchus nostaa si-nut yhdellä kulauksella Jumalan tasolle vailla turhia huolia”, kultainen hahmo kehotti minua. Sitten kultainen hahmo ihmispölyä puki päälleen erittäin harvinaisen kalleuden, venäläisen terlik-ratsastuskaftaanin, 1600-luvun hoviunivormun, joita oli säilynyt meidän aikoihimme vain viisi kallista kappaletta sanoen kaiken tämän vanharaamatullisen juhlallisesti.

PACIBAJA

GRILL STEAK BURGER

spordi
EGG

...principia ethica...

Kun sanomme rehellisyyttä arvokkaaksi luonteenpiirteeksi, tarkoitamme Principia Ethican tekijän, G.E Mooren mukaan sitä, että rehellisyydellä on aina yksinkertainen ominaisuus, hyvyys. Historia muovaa moraalialia ja sen sisältöjä, mutta yhteiskunnan toiminnan kannalta sen mukaan toimiminen on välttämättömyys. Heti kun alkaa tapahtuu lipsumista moraalista, yhteiskunta rapautuu ja menettää olemassaolonsa merkityksen, sillä moraalii vaatii ihanteellisuutta toimiakseen. Moraali ei voi siis olla vain jotain yksittäisen ihmisen erityistä hyvyyttä, tai jonkinlainen poikkeusilmiö, joka ei oikein sovi vallitseviin perussääntöihin tai menettelytapoihin. Moraalinen toiminta on yhteiskunnan kannalta tarkoituksenmukaista ja välttämätöntä. Vahvin ei saa ottaa kaikkea itselleen, silloinhan muut kuolisivat ja ihmiskunta lakkaisi olemasta.

Miksi minusta ei tullut uskovaishörhöä?

Olin lopen kyllästynyt Jeesuksen tylsiin yksinpuheluihin ja jatkuviin ystäviensä syytelyihin. Noihin aikoihin olin alkanut lukea vain englantilaisia kirjoja oppiakseni kielen ja olin ihastunut kaiken a:sta ö:n kahlittuani kaikkeen sekaannusta aiheuttaneeseen älylliseen vittuiluun, joilla omat aikansa sekopäiset hurjapäät sulostuttivat muiden samanlaisten salaliittolaisten älyllistä vastarintataistelua älyttömyyttä, taikauskoa, ihmis- ja järvenvastaisuutta sekä silkkaa idiotismia vastaan, joten sanoin sille vain mystikkorunoilija William Blaken sanoin: ”Jos olet muovannut kehän mihin mennä, mene siihen itse ja katso kuinka pärjää!”

Siitähän ilo repesi ja Jeesus suuttui vastaten tylästi kysymykseen jota en edes esittänyt.

”Jos ihmisellä on koti, se on kai siellä missä hän ymmärtää ympäristönsä.”

Silloin ymmärsin ettei se tainnut olla kovin järkijätkä, kuten sitä Uudessa Testamentissa mainostettiin, tai oli ollut yli 2000 vuotta sitten, mutta ei enää – ei ainakaan samanlaisessa terässä nykyajan kehittyneissä ajatussysteemeissä, missä totuus

ei ollut enää kenenkään yksinoikeus, eikä uskovaisen tarvinnut enää leikkiä kulmakunnan fiksuinta tyyppiä, koska uskonto ei ollut mikään korkeampi tiedostamistapa, jolla havainnoida ympäröivää maailmaa.

Minusta päinvastoin alkoi tuntua siltä, ettei maailma sittenkään ollut paikka missä me halusimme olla, vaan kaipasimme jotain muuta ja jonnekin muualle koko ajan sitä itse tietämättä. Ehkä kuolema, jota niin kovasti pelkäsimme, oli sittenkin ainoa pelastus ahdistavan maailman kuristavasta syleilystä. Vaikka minulla oli epäsuomalaiseen tapaan poikkeuksellisen aurinkoisien luonteenlaatuni ansiosta yleisesti ottaen varsin hilpeä vaikutelma asioista ja ihmisistä; yhtä hyvin olisin voinut väittää manipuloinnin ja pienen painostuksen alaisena niiden olevan jotain muuta kuin mitä ne olivat, että ne olisivat olleet totta – ilman, että olisin joutunut harhaan tässä sekavassa käsiteviidakkossa, ja kääntymään vielä enemmän eksyttävän kokemuksen puoleen tarkastaakseni mistä kana kusi olemisemme suhteen.

En siis valinnut uskovaisten tapaan ensin johtopäätöksiä jumaluuden ja Jeesuksen todistelun suhteen, joihin olisi varmaan haluttu minunkin päätyä, ja sen jälkeen alkaa pohtia argumentteja niiden tueksi, vaan päätin ettei tämä heppu ollut tärkeä minun maailmalleni enää lapsenuskoni ja suurimman hätäni kadottua, kun olin löytänyt kirjat, epäilyn ja seksuaalisen nautinnon maailman lohdukseni ja turvakseni, sillä vaikutti vahvasti siltä, että Jeesus oli yhtä eripurainen ja riidanhaluinen kun hänen nimissään maallisessa maailmassa keskenään riitelevät ”uskovaishörhöt”. Juuri siksi minusta ei tullut itsestäni ”uskovaishörhöä”, vaikka se olisi ollut helpoin tie menestykseen ja onneen, sillä lastenkodin ulkopuolella odottivat meidät vesi

kielellä kuin helppoa saaliseläintä. Mitä olimmekin onnettomuudeksemme, kaikki mahdolliset kristilliset uskonsuunnat omien pelastussanomiansa kanssa valmiina saamana meistä omien typeryyksiensä tahdottomat toistajat.

”Ihan oikein teit kun et hurahthanut. Kristinuskoko ei ole sitä miksi minä sen tarkoitin vaan jotain ihan muuta. Se on Paavali tahallaan harhaan johtamaa väärin jumalien kumartelua, sillä Paavali puhui yleviä ulkokohtaisesti siksi, että oli lopulta-kin tajunnut jääneensä yksin, koska ei osannut rakastaa. Ja tarvitsi motiivin kaikelle puuhakkuudelleen seksin, erotiikan, himojen ja halujen riivaamassa ympäristössään, missä hän oli omien peiteltyjen halujensa kanssa yksin tuntien niistä suurta häpeää ja syyllisyyttä, yrittäen tehdä itsestään Jumalansa silmissä parempaa ja kelvollisempaa, julistamalla tätä kammottavan tyhjää rakkaudenjulistustaan kaikille kansoille ”suurena sydämellisinä mukaoivalluksena”, niin että typerimmät perässähiitäjät toistavat sitä ”nykyisin laajalle levinneenä mantrana onnen autuuden jumalallisesta muka-alkuperästä” väitteissään kristinuskon koko maailmaa rakastavasta totuudesta, mutta unohtavat samalla Jaakobin kirjeessä alleviivatun tärkeän sanoman, ettei tällaisilla sanoilla ole mitään merkitystä, jos sydän ei ole mukana, ja erottelemme ihmiset sen mukaan ketä he nussivat. Sitä ei auta se, että he eivät pidä meistä ”munalutkutajista ja perseeseenpanijoista” tippaakaan. Emmehän mekään pidä heistä, mutta emme me koko ajan ole heitä syrjimässä sen takia, että he rakastavat häiritsevästi tissejä ja kamalalle haisevia pilluja, ja puhuvat siitä lakkaamatta muita häiritsevästi, ja alistavat sairaalloisen himonsa kohteet pelkiksi tahdottomiksi objekteiksi nyrkin ja hellan väliin kiltisti sopeutuviksi hiljaisiksi,

ja ”blondatuiksi pumpattaviksi barbaroiksi”, ja ovat yhtä suurta himokasta vaaleanpunaista pillunhimoaan, ja valtavia tekoringintoja kehdestä hautaan, niin että se, joka ei kuolaa niiden perässä, on tuhoon tuomittu, ulkoruokittava ja yhteiskunnallinen häpeäpilkku ja surkea luuseri, jonka kiusaamisesta palkitaan kulissien takana hyvä jätkä taputteluilla olkapäälle, ja kaverikaljoina paikallisessa räkälässä, kunhan on ensin kuultu miten siltä saatanan hintiltä lähtivät ensin hampaat, ja sitten melkein henki, ja naurettu paskaisesti päälle, samalla kun jossain mielen syvissä sopukoissa vilahtaa sekunniksi kuva kahdesta nuoresta pojasta makaamassa toistensa päällä karvattomat pikkukullit kovina toisiaan vastakkain niitä hinkkaamassa, joskus niiltä puhtaan viattomuuden ja alastoman himon ajalta, jolloin kaikki oli vielä mukavaa, eikä muut määränneet miten täällä piti elää, nussia ja siitä puhua. Paavalin seuraajat eivät ole uskottavia, eivätkä älyllisesti tästä maailmasta julistaessaan tätä ”epä-älyllistä vihantäyttämää mukajumalallista rakkauttaan”, ja yhdenvertaisuutta kaikille ihmisille, ja jumalan ehdotonta rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan, ja samaan hengenvetoon kieltävät sen kiusallisen erilaisiksi, ja pirusta lähteviksi kokeilleen homoille, harjoittaen ilkeää ja ihmisvastaista toimintaa syrjiessään niin puheissaan kuin teoissaan homoja, kieltämällä meiltä oman hyväksymisensä, eli veljellisen rakkautensa syrjimällä meitä, joiden rakkautta vastaan he ovat aina valmiita osoittamaan mieltä, ja tuomitsemaan meitä siitä, vaikka juuri niin minä kielsin heitä tekemästä. Ja varoitin heihin salakavalasti uivasta pirusta, joka on aina ”känkkäränkkäinen”, ja kaikkea hyvää vastaan, vastustamalla ensin rakkautta, tuota suurinta voimaa kakista asettelemalla sen eteen vihan ja muiden

kielteisten tunteiden esteitä, niin etteivät ”harhautuneet laumasieluiset hetskut” näe metsää puilta, vaan syöksyvät joukkohysterian valtaamina tuomitsemaan meitä. Minä tiesin, että opetukseni ensin unohdettaisiin, ja sitten vääristeltäisiin, ja lopulta kaikuisi kuuroille korville tässä julmien ja itsekkäiden heteroiden maailmassa, jossa tärkeintä tuntui sittenkin olevan vain oman minän mahduttaminen itse rakennettujen vankiloitten sisälle. Jaakob varoitti tekopyhiä hetskuja juuri tästä kaksinaismoraalista. Sekään ei vielä auta, että puheissa asetutaan meidän puolelle, mutta käytännössä meitä hyljeksitään ja haukutaan selän takana. Armoa ja siunausta ollaan valmiina tyrkyttämään eläimille, rakennuksille ja yrityksille, mutta ei homoille. Meille ei ole kristinuskossa tarjottavana mitään muuta kuin parannuksen ja itsensä kieltäytymisen tie, vaikka juuri minä, Jeesus ja minun opetuslapseni, olimme kiertävä homoryhmä iskemässä nuoria poikia, ja komeita miehiä pitkin Israelia niinä pitkinä ja ratkiriemukkaina seksin ja keskinäisen hyvän olon hetkinä, joista te hyväuskoiset ja harhautuneet saatte nyt lukea kaiken tahallaan vääristäneiden Pietarin ja Paavalin teksteistä, ihan kuin he olisivat tulleet kaikesta kokemastaan syvästi syyllisyydentuntoiseksi, ja katumapäällä päättämällä hyvittää ne, ja kirjoittaa tai kirjoituttaa koko tarinamme jälkipolville sellaiseen muotoon, että siitä oli hävinnyt koko uskomme pyhä salaisuus: kahden miehen välisen jumalallisen rakkauten kohtaaminen. Juuri tämä itsensä, ja oman alkuperänsä myyminen menetyksen alttarille koitui kristinuskon kohtaloksi. Kun valta tuli siihen mukaan, se menetti kapinallisuutensa, ja siitä tuli ihmismielen, ja ihmisen halujen ja himojen alistava lannistaja, kadottaen samalla alkuperäisen tarkoitukseni, ettei

Asua käyttivät aikoinaan tsaarin henkivartijat – ryndit. Kaksipäinen kotka kruunuineen. Rinnassa Pyhän Yrjön kuva. Ommeltu kulta- ja silkkilangalla matalaksi reliefiksi. Alaosa kaftaanista on taidokkaasti rypyttetty vadelmanväristä samettia. Kaulus tyylikkäästi kohotettu. Yläosan piilokiinnitys sulkeutuu leveällä kuvioläpällä. Hihat ovat kaksiosaiset. Hihojen käännökset on koristeltu pienikuvioisella silkkidamastilla. Helma taas leveällä yhtenäisellä pitkänukkaisella samettinauhalla, joka imitoi turkista.

kaikille tarvitse olla mieliksi taistelussa hyvän puolesta pahaa vastaan. Paavalin harhauttamat uskovaiset eivät ottaneet todesta sanojani. Sitä, että usko minuun johtaa rakkauteen lähimmäistä kohtaan. Sen pitäisi ilmetä oikeudenmukaisuutena, armana, anteeksiantona ja laupeuden tekoina. Minä rakensin kansanliikkeen rakkauden puolesta vihaa vastaan, ja siinä ei ollut sijaa ihmisten väliselle eripuralle ja eriarvoisuudelle. Minä näytin ihmisille mitä vapaus perheestä, omaisuudesta, meitä tukahduttavista vääristä laeista, väkivaltaisesta hallituista valtakoneistoista, totuutta vääristelevistä papeista, ja rakkautta kieltävistä heteroista voi olla, ja rohkaisin heitä seuraamaan minua tässä elämäntavassani, joka ei perustu toisten panetteluun ja riistämiseen, vaan keskinäiseen ymmärrykseen, vapauteen ja rakkauteen, millä ei ole mitään rajoja, ja joka ei kahlitse itseään omistamisen tai näyttämisenhaluun, vaan tekee pieniä laupeudentöitä veljellisissä merkeissä selän takana huomaamattomasti, siitä sen suuremmin kerskumatta tai itsestään rumpua muille äänekkäästi lyöden. Minun seurassani kaikki oli toisin. Me viihdyimme keskenämme ja pidimme yhtä. Ihmiset nauttivat päästessään perhehelvettien kuristusotteesta edes hetkeksi avarimmille ulapoille, missä ei ollut sukulaista kyttäämässä niskan takana mitä kukin ajatteli ja mitä teki, ja jossa kaikki suhteet eivät perustuneet vanhojen miehien luomille jäykistelysysteemeille. Sekin minua hämmästyttää miten Paavali ollessaan vankina Roomassa, onnistui salaamaan jopa itseltään rakkautensa vankeutensa aikana tutustumaansa kuvankauniiseen orjapoika Onesimokseen, josta hän kirjoitti ystävälleen Filemonille, jonka luota orjapoika oli karannut, että hän ottaisi pian vankilasta vapautuvan Onesimoksen ystävällisesti takai-

sin, eikä rankaisisi häntä. Paavalin tunteet Filemonilta karannutta orjaa kohtaan olivat läikkyvät ja tunteelliset. Hän oli saanut kokea vankilassa lyhyen ja hekumallisen tosiystävyyden, josta oli kasvanut miesten välinen sanaton rakkaussuhde, jossa kumpikin katselivat salaa toisiaan ihailen ja syvällisesti huokaillen sydämien pakahtuessa onnen ja mielihyvän tunteesta toistensa lähellä. Paavali ei tunnistanut rakkautta itsessään, mutta puki sen kauniina sanoina kirjeessään Filemonille veljelliseksi ystävyudeksi Onesimosta kohtaan. Hän kertoi kirjeessään tullessa vankilassa Onesimoksen ”isäksi” ja kastaneensa hänet. Sitten hän rävytti rivien välistä unhoon maailmankirjallisuudessa jääneen yhden ehkä suurimman piilohomon salaisen rakkaudentunnustuksen, josta jopa kuolemaa Venetsiasa tekevä kirjailija olisi ollut kateellinen. Hän kirjoitti, että ennen orja oli entiselle isännälleen hyödytön, mutta nyt hänestä oli hyötyä helle kummallekin. Paavalin kiihkeä kiintymys orjapoikaan oli harvinaista hänenlaiseltaan syvälle oikeat tunteensa tukahduttaneelta. Ja omat salaiset halunsa julistuksiin, ja julkiseen elämäänsä piilottaneelta ”ovelalta manipuloitsijalta”, joka halusi ohjata ihmisten mieliä järjestämällä kaiken niin selväksi ankaran ja kaikkea neuroottisen mustasukkaisesti silmällä pitävän ja valvovan jumalansa ”TAIMIKÄSENYTLIEOLLI” avulla, ettei pienellekään epäilylle, sivusta häiritsemään tuleville ongelmille tai haaveille, olisi jäänyt häiritsevästi sijaa, ettei ajatus ylevästä karkaisi hakoteille ja sekoittaisi hänen hyvin järjestyneen maailmansa ennalta-arvattavuutta kohtalokkailla syrjähyppyillään juoksuttamalla vanhaa turhaan harhaan, näyttämällä kaikesta kieltäytyneelle silmien eteen kaikki ne elämän suuret herkut, joista hän oli aiemmin itseään ankarasti

rangaistuksen uhalla kieltäytynyt nauttimasta, ennen kuin tapasi vankilassa kohtalokkaasti ”Onesimoksen”, joka avasi hänen tunnelukkonsa ja ovensa niille alueille joiden olemassaolosta hän ei ollut aiemmin muka tiennyt mitään. Paavali yritti kautta rantain saada ”Onesimoksen” itselleen, ja kirjoitti tunteisiin vetoavasti Filemonille, että pitäisi kyllä mielellään ”Onesimoksen” itsellään, jotta hän voisi palvella minua sinun puolestasi. Hän pyysi isäntää ottamaan orjansa takaisin ”rakkaana veljenä”, joka viittasi verhotusti siihen, että Paavali oli vihdoinkin ymmärtänyt mikä miesten välisissä suhteissa oli tärkeintä. Paavali intoutui ”Onesimoksen” rohkaisemana julistamaan nyt tätä, ”uutta veljellisen rakkauden”, sanomaa ympäri hajanaisia seurakuntia kirjoittamalla, että oli yhdentekevää olitko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te olitte yksi. Hän myös ymmärsi, että meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapautettuja, oli kastettu yhdeksi ruumiiksi. Yksi ja sama henki oli yhdistänyt meidät. Kaikki me olimme saaneet juoda samaa henkeä. Tämän kokemuksen jälkeen Paavali keskittyi puheissaan siihen, että kristittyjen tuli osoittaa erityistä rakkautta toisiaan kohtaan. Ihan kuin hän olisi vihdoinkin tajunnut henkilökohtaisesti ”Onesimoksessa” koskettavan syvimmän opetukseni tekopyhää ja hurskastelevaa hengellisyyttä vastaan, jossa asiat monimutkaistettiin, karkotettiin hyvästä alkuperästään, nostettiin yläilmoihin korkeuksiin ihailtaviksi, ei inhimillisiksi, hävitettiin arkitodellisuudestamme, ja ”hengellistettiin löyhkääviksi muumioiksi”, niin että aikaisemmin elämälle niin tärkeä ja totuudellinen kokemuksellinen arki unohdettiin tahallaan. Ja ihmisistä tehtiin esineitä. Ja kovien

vaatimusten moraalilla kuristetuihin tunteista veistettyjä patsaita, sen sijaan että olisimme ymmärtäneet kaiken tämän olevan vain ihmisen omaa typerää ja julmaa kahlitsematonta halujen itsekkyyttä, jossa oikeaa hengellisyyttä olisi nauru pöhöttyneille valheille, sohausu niiden silmän puhkaisevaksi mätäpäiseiden poistajaksi, ja katseen kääntämiseksi takaisin ihmisen puoleen, hänen huoliensa kuuntelemista tarkalla korvalla. Ja hänen huolistaan huolehtimista, niin että sinne olisi aina tervetullut rakkaus kaikkine sen rikkaine omine ilmenemismuotoineen, yöstä päivää elämänsä harhateillä ilman rakkautta eksyneen kadonnutta homokulkuria pelastamaan. Koska näytti siltä, että aina nämä vihaiset, rumat, tiukkapipot ja valtaa ja rahaa itselleen muiden kustannuksella hamuavat ukkelit vastustivat meitä kauniita, ja siitä iloitsevia nautinnonhaluisia seikkailijoita, jotka haistatimme kunnolla pitkätkä paskat kaikille teeskentelijöille, ”jäykistelijöille ja humpuukimaakareille”, jotka vaahtosivat suu vaahdossa milloin minkäkin älyttömyyden puolesta, milloin mitään ihanaa ja elämää sulostuttavaa asiaa vastaan, ihan kuin se että joku nauttii rakkaudesta, olisi jotenkin elämää rumentava ja halventava asia. Unohtakaa Jumala ja taivaallinen elämä. Ei sellaisia ole. En minäkään ollut se miksi minua väitetään. Olin ihan tavallinen yksi oman aikani ärsyttävä kapinallinen homo, yksi meistä miljoonista, joka kapinoi totunnaisia sovinnaisuuksia vastaan yrittämällä saada hyväksyntää ja rakkautta juuri sellaisena kuin olin, ja rohkaista samalla muita homoja yrittämään eteenpäin tällä vaikealla tiellä, siinä kuitenkin kovin hyvin onnistumatta. Minä asun jokaisen teidän samanlaisen syrjityn sydämissä kokien kanssanne tuskanne ja nöyryytyksenne joka hetki uudelleen syvää myötähäpeää

kiduttajianne kohtaan tuntien, ja olen mukana kaikissa niissä katkerissa kyyneleissä, jotka te joudutte yksin häpeissänne, ja hetskujen hylkääminä kokemaan tämän ikuisen sorron alle. Minua et tapaa hiuksia halkovan kirkon sisältä kuuntelemassa oppiriitoja sanasta. Etkä tekohurskaiden uskovaisten vihan-
täyttämistä katkerista ja omistuksenhaluisista väittelyistä. Et siellä missä vannotaan hyvän nimeen, mutta tehdään heti kun silmä välttää pahaa, vaan tämän päivän sorrettujen ja syrjittyjen joukosta, siitä joukosta josta minäkin tulin. Ja johon kuuluin. Ja jonka kanssa perustin tämän maailman ehkä väärinymmärretyimmän rakkauden kansanliikkeen - homoista. Kun Paavali löysi orjapojassa oman kadonneeksi luulemansa ja tukahduttamansa sisäisen rakkautensa, ja alkoi julistaa suvaitsevaisuuden henkeä maailmalle, hän painotti, että Jumalan valinta kohdistuu heikkoon, vähäpätöiseen ja halveksittuun. Ja että vain ne jotka näin tekivät olivat minun oikeita seuraajiani, todellisia kristittyjä, jotka ymmärsivät oikein rakkaudensanomani. Joten älkää olko huolissanne syrjityt ja sorretut homoveljeni, jokainen vihasanoma ja tiukkapipoinen räksyttäminen teitä kohtaan paljastaa tekopyhät ja hurskasta uskovaista näyttävät hetskupaskiaiset saatanan kieroiksi käytyreiksi, jotka olivat onnistuneet jo vuosituhansia piilottamaan minun julistamaani homorakkauden sanomaa noinkin tehokkaasti. KRISTILLISEN IHMISKUNNAN SUURIN ONGELMA ON KESKINKERTAISUUS JA EPÄREHELLISYYS. Mutta jos siitä huolimatta jaksat elää täyttä elämää ja rakastaa täysillä ketä haluat, tiedän etten elänyt turhaan.”

...harhan ja väärinolemisen syyt...

Valtavirrasta hieman eroava toisinajatteli ja huippuälykäs, kaiken kyseenalaistava filosofi Slavoj Zizek sanoi, että suurten selitysten aika oli jo ohitse, ja ettei meidän enää pitäisi tavoitellakaan kaiken selittäviä järjestelmiä ja globaalia vapautumista, sillä nyt hänen mukaansa suurten ratkaisujen vaatiman väkivallan pitäisi antaa tilaa jo erilaisille väliintuloille ja vastarinnan muodoille; se tarkoittaa moraalien palauttamista takaisin sen alkuperään, ihmiseen, eikä miksikään kaikesta irralliseksi olevaan uskonnolliseen pyhäinkuvastoon, joka on tarkoitettu ihailtavaksi eikä jokapäiväiseen käyttöön, kuten se nykyisin on - ensin pitäisi kuitenkin selvittää kaiken harhan ja väärinolemisen syyt.

Joskus onneksi kauan sitten

Niin minä tunsin sisälläni kellon tavoin, miten aika kuin venyi ja paukkui, menen ja tullen miten halusi sisälläni, pysähtyen jonnekin kahdenkymmenen vuoden päähän, niin että näin itseni laiturilla sinä sumuisena aamuna kun nostin lopullisesti kytkintä ja annoin palaa kuin viimeistä päivää vapaudenhuumassani niin etten en edes viitsinyt vilkaista taakseni.

Päätös oli kypsynyt jo pidemmän ajan mielessäni. Ja koska en kyennyt mitään kiusaajilleni enkä aikonut sietää yhtään enempää, pako oli ainoa järkevä ratkaisu jonka kehitin ahdistuneessa mielessäni sen kummemmin pohtimatta mitä kaikkea mahdollista ikävää se saattaisi tuoda mukanaan muutenkin kurjaan elämäni. Se oli sarjassamme puhdas ja viime tipalla tapahtunut pako helvetistä, kuten sitä sillä nimellä myöhemmin muistelin.

Muutamaa päivää aikaisemmin lastenkodin johtaja koputti oveeni ja kysyi, muistaisinko varmasti tulla parin päivän päästä järjestettävään lastenkodin yhteiseen arviointipalaveriin, jossa minua arvioisivat henkilökunta, lapset sekä koulukuraattori, lastenneuvolan psykologit sekä lastenkodin johtajan psykiatrina työskentelevä ”ulkopuolinen asiantuntija”-vaimo tärkeää tulevaisuuttani varten.

Olin pitkään hiljaa, sillä tiesin mitä tuleman piti sen jäl-

keen kun olin tehnyt sosiaali – ja terveystieteille valituksen lastenkodin johtajasta ja hänen vaimostaan. Tai tarkemmin niistä bisneksistä, joita he kahdestaan hoitivat täydellä palkalla omaan pussiinsa. Sen jälkeen helvetti oli päässyt irti ja aloin saada johtajan masinoima varoituksia lapsilta tyyliin, unohdin vetää vessan 6 miinuspistettä ja yhden illan kotiaresti ja sen jälkeen + potenssiin 10, 20, 30 jne....

Kohtaloni oli sinetöity ja koneisto minua vastaan hyvin rasattu. Enää odotti vain julkinen hirttäminen ja ruumiin hävittäminen täyslääkityksessä johonkin ”vielä pahamaineisempaan kasvatustieteeseen erämää -Suomen keskelle” lähelle pahamaineisia murhamiesten ja raiskaajien erityisvankiloita, laitoksia, joihin niistä laitoksista jonne minua oltiin passittamassa, oli suora jatkoysteys, käynti vain poliisiin ja oikeuden istunnon kautta riitti.

Maan kammottavan tyhjät korvet olivat pullollaan suuren yleisön tietämättä asioista juuri mitään muuta kuin että ne olivat olemassa, mutta eivät sitä että siellä lusi liuta katalia rosvoja, jotka olivat vaarallisempia kuin Uhrilampaiden hirviöpsykiatri Hannibal Lecter. Ne olivat paikkoja, jossa lähimpään naapuriiin olisi vähintään kymmenen kilometriä etteivät huudot ja valitukset kuulu niiden korviin, joille ne eivät ole tarkoitettu.

Tällainen lopullinen isku oli valittu minulle rangaistukseksi niskuroinnista ja johtajan aseman kyseenalaistamisesta, kuulihan johtaja ja hänen vaimonsa yhdessä kaupungin mahtipuolueeseen ja molempien nousujohtoinen poliittinen ura oli ollut jo pitkään ennen valitustani nousukiidossa.

Kerran kuitenkin yksi johtajan lellilapsista oli vahingossa kännipäissään paljastanut johtajan katalan suunnitelman pää-

Päähäni kultainen hahmo laittoi Jerikon damaskiteräksisen suippopäisen kypärän 1500-luvun Turkista kuin kruunuksi julistaen minut kreikankielisen salatieteellisen tekstikokoelma Corpus Her-meticumin innoittamana kuolemassaan punaiseksi Pthahiksi - Hefaistoksen pojaksi. ”Oletko Jumala?”, kysyin tästä ylenpalttisuudesta hämmentyneenä kultaiselta hahmolta. ”Jumalaa ei ole olemassa”, vastasi kultainen hahmo hänelle jatkaen. ”ihmisellä ei voinut olla taakkanaan mitään ikuista tai muuttumatonta sielua. Suuretkin haaveet ja unelmat jäähdyttyivät todistettavasti jo alkumetreillä fraaseiksi, ja juhlamenoiksi vailla todellisia tarkoitusperää tai sisältöjä palvelemaan kulloinkin vallassa olevan valheen tarpeita.

031 APZ

ni menoksi eräälle pahnanhajuisista pikkupojista, joka arvosti minua jostain kumman syystä, ja piti minua eräänlaisen isoveljenään, ja kertoi siksi kaiken kuulemansa silmissään avointa kauhua ihan kuin aavistaen sen olevan hänenkin todennäköinen kohtalonsa muutaman vuoden päästä.

Olin hajulla asian saamasta huonosta käänteestä kohdallani, sillä siitä oltiin jo kuiskailtu puolisalaa iltaisin pesuhuoneessa, tupakkapaikalla ja ruokailuissa. Minut aiottiin passittaa huonon käytöksen, sopeutumattomuuden, umpimielisyyden ja jatkuvien normien ja sääntörikkomusten takia ensin apukouluun lisäarvioiteja varten ja sitten lopulta koulukotiin.

”En tiedä vielä”, vastasin johtajalle, joka murahti jotain ja poistu sitten äänettömästi ovementa takaa. Muut vetivät hirsä sikeästi. Oikein kadehdin heitä. Minun oli vaikea nukkua silmällistäkään, sillä olin varuillani koko ajan ihan syystäkin.

Kuulin miten meteli voimistui käytävällä ja miten vessajonoissa kinasteltiin. Katsoin kuorsaavia hirviötovereitani ja silloin tein päätökseni. Tämä sai tällä kertaa loppua tähän. Huomenna lähtisin, ei väliä minne, kunhan vaan pääsisin tätä ihmisteurastamosta mahdollisimman pian pois jonnekin, ei niin väliä minne, kunhan vain jonnekin pakoon tätä sietämätöntä surkeutta ja huonoutta, likaa, mauttomuutta, ilkeilyä, kiusaamista, tönkeyttä ja vihaa mikä näistä ihmisraadoista huokui läpi niiden huonojen hampaiden ja arpisten ihojen.

Aamulla kun olin lähtenyt lastenkodista, olin turvannut selustani. Heräsin jo hieman ennen viittä, ja otin edellisiltana valmiiksi pakkaamani pienen pussukan mukaani, jossa oli vain muutama tarpeellinen tavara, ei muuta. Kuuntelin tarkkaan kuuluisiko mistään ääniä, oliko kaukana hereillä. Turhaan.

Oli hiirenhiljaista. Vain pitkällä käytävällä kuulin yöhoitajan laahustavia askelia ja ison kaappikellon lyönnit kun kello oli lyönyt tasan viisi.

Puin nopeasti vaatteet päälle. Avasin ikkunan. Heitin pusukan nurmikolle ja hyppäsin itse perässä. Pelkäsin niin paljon että vapisin kuin kovassa horkassa, sillä nyt oli kyseessä vapaus ja elämä tai kiduttavan vankilan jatkuminen sekä kuoleminen. Katsoin vielä taakseni pelokkaana kuin pupunen varmistaakseni selustani, ettei kukaan ollut huomannut minua ja pakoani, ja lähdin sydän pamppaillen juoksemaan pimeässä kohti muuttaman kilometrin matkaa bussiasemalle.

Olin varmasti ulkopuolisin silmin aika surkea näky. Siinä seistessäni tukka sekaisin. Pieni, laiha ja huonosti pukeutunut ”olivertwist”- tyyppi säikähtäneen ja pelokkaan näköisenä pinkomassa niin kovaa minkä koivistaan sai pelokkaasti aina autonvalot nähdessäni taakseni vilkuillen, ihan kuin odottaen hetkenä minä tahansa jääväni kiinni. Eniten minua pelotti tuona se, että jostain nurkan takaa esiin olisi sukeltanut musta mersu, joka oli alkanut seurailla minua muutama viikkoa aikaisemmin syystä, jota en tiennyt, mutta josta minulla oli pahat aavistukseni.

Mutta huoli oli aiheeton. Itäinen satamakaupunki vasta heräili eloon, eikä ihmisillä ollut muutenkaan näillä leveysasteilla tapana tupata nokkaansa toisten asioihin, ei varsinkaan ”latari-lapsien”, joista pidettiin elämän kiivastahtisilta rattailta tipah-taneiden ihmishylkiöiden jälkeläisinä jo valmiiksi menetettyinä tapauksina, joihin ei kannattanut turhaan tuhlata ruutia.

Olin nukkunut yöni tosi huonosti. Käytännössä en lainkaan, sillä jaoin huoneeni kolmen muun epämääräisen hunsvotin

kanssa, joista ei ottanut erkkikään selvää mitä ne loppujen lopuksi olivat. Rumia ja tyhmiä Ilkimyksiä ne olivat jo syn-tyessään; Ikävä muistutus siitä miksi skottifilosofi David Hu-men pyrrholaiset todistelut ihmisjärjen heikkoudesta pitivät valitettavasti täysin paikkansa, samoin kun se, ettei ihminen lopultakaan pohjimmiltaan muuttunut yhtään sen parempaan suuntaan vaikka ympäristö hänen ympärillään muuttuikin.

Matkan varrella niistä oli kasvanut epäsiistejä, haisevia, lais-koja ja väkivaltaisia sekä omahyväisiä turmeltuneita ihmispas-kiaisia, niitä samoja tyyppisiä, jotka nähdessään pienen söpön elukan kiduttivat ne hengiltä, kun muut, suhteellisen ymmär-ryksen omaksuneet kanssaihmisensä, minä mukaan lukien, py-sähdyimme ihastelemaan vauvaeläinten söpöyttä, kömpelyyttä ja uneliaita naamatauluja.

Ne kusivat sänkyyni, uittivat vaatteeni koiranpaskassa, tök-kivät nukkuessani minua neuloilla. Pistivät sukkiini takiaisia. Söivät piilottamani karkit ja varastivat kirjosta lainaamani vi-deot, joten oli enemmän kuin ymmärrettävää etten sietänyt niitä tippaakaan, enkä tullut niiden kanssa toimeen edes sen vertaa toimeen kuin kärsivällisyys ja oma etu vaativat, vaan olin koko ajan tukkanuottasilla, etupäässä naama naarmuilla hampaita kiristellen miesylivoimaa vastaan raukkamaisesti 3-1 alakynnessä niiden kanssa.

Kun ranskalaiset pikkupojat kokivat ensimmäiset ”maail-moja mullistavat” suuren rakkaudet jo 10 – vuotiaina, nämä raskaasti ajattelevat, synkät ja vihamieliset hyypiöt istuivat sa-moihin aikoihin poliisin kuulusteluhuoneissa osallisuudesta murtoihin, raiskauksiin, kiristykseen ja pahimmassa tapauk-sissa kaikkein hirveimmät psykopaattijulmurit kidutuksiin ja

murhiin.

Mutta periksi en koskaan antanut näille Hurriganesia maailman musiikin huipenuksena pitävälle amistyypeille edes periaatteesta. Opin puolustamana itseäni. Purin, raavin ja potkin miesylivoima vastaan ja jossain vaiheessa opin käyttämään nyrkkejäni niin tehokkaasti, että iskin yhdeltä vainoojaltani etuhampaan irti niin että sain olla niiltä rauhassa sen punaisen minuutin kun ne keksivät kostotoimenpiteenä riisua minut, ja heittää minut alastoman ikkunasta ulos niin että pääsin niistä eroon kokonaiseksi kuukaudeksi, minkä sain viettää niska venytyksessä paikallisessa sairaalassa.

Kukaan ei puuttunut asiaan tai puolustanut minua. Kiusaajani eivät saaneet tästäkään tempusta muuta kuin johtajan ja henkilökunnan hiljaista hyväksyntää ja ymmärtäviä katseita. Äänin 3-1 Stalinin kasvatusideologin, Makarenkon oppien mukaan toimineessa ”lasten toverituomioistuimessa” syyttäjänäni väittivät minun yrittäneen ”hinttailla” epätoivoisesti niiden kanssa jo pidemmän aikaa, nyt oli vain heppujen omien sanojen mukaan ”niiden herkkä mieli” saanut lopulta tarpeekseen minusta, ”sairasta seksuaalista häirintää harrastaneesta ”hinttapulista”.

Sain koko ajan turpaan niin että lätty lätisi, mutta olin jo oppinut etteivät ne olleet sittenkään aina kaikki samasta puusta veistettyjä eikä niiden rintama ollut missään nimessä mitenkään yhtenäinen. Yksi niistä oli melkein söpö ja melkein kiltti ja se joskus katseli minua sängystään sillä silmällä naaman nykiessä siihen tyyliin, että sillä olisi saattanut olla, ellei se olisi kuulunut tähän seuraava asema nuorisovankila – jengiin, sisällään jotain lämpöisiä tunteita. Kerran se näytti heilutellen

puolelta toiselle riisuutuessaan minulle isoa ja paksua munaan-sa. Hiveli sitä pitkään niin, että se jäykistyi puolitangoon ja antoi sitten kätensä hivellä niin pitkään, ettei minulle jäänyt epäselväksi millaiset tunteet sillä oli minua kohtaan. Mutta sitten tulivat taas kovaa ja mölyten sen kumppanit kämpppään sisälle remuten ja rellestäen niin, että sen aikeet jäivät siihen eikä se enää koskaan saanut mahdollisuutta toistaa sitä koska sen kaverit olivat aina sen perässä kuin pahaiset perskärpäset.

Joskus e vain istui omalla sängyllään ja katseli minua vaivihkaa alta kulmain kun muut eivät huomanneet. Se vain tuijotteli kysyvän näköisenä enkä osannut tai oikeammin uskaltanut vastata katseellani suuntaan tai toiseen, koska siitä ei koskaan voinut olla varma oliko se tosissaan vai kiusoitteliko se vain, vai oliko kaikki tämä vain hänessä houkutuslinnun minulle asettama ansaa, josta olisin joutunut tuomiolle joka päivä ruuan jälkeäen johtajan johdolla järjestetyssä ”toverituomioistuimessa”, jossa lapset toimivat sekä syyttäjinä että tuomareina johtajan valvoessa ”hyviä tapoja ja yleistä järjestystä” suosikkiarmeijansa johdolla ikään kuin sivusta puolueettomasti tarkkaillen, vaikka oli joka ilta erikseen käsikirjoittanut ja ohjannut nämä nöyryyttävät sadistileikkinsä pitääkseen meidät niskuroijat ja moraalisesti epäilyttäviin paheisiin taipuvaiset kuosissa.

Kerran kun olin tulossa aamusuihkusta ja olin alastomana sängylläni kuivaten itseäni tarkkaan haarojenvälistä, näin sen runkkaavan salaa peittonsa alla, teeskennellen nukkuvaa. Kun katseemme kohtasivat, sen naama väännyti nautinnosta irvis-tykseen ja se voihkaisi hymyillen minulle kiitollisen näköisen, mutta käänsi sitten päänsä pois minusta ja jatkoi teeskente-lyään. Juttelimme kerran. Se sanoi että olen nätti kuin mikä ja

että minulla riittäisi varmasti aina haluajia. Vastasin, etteipä ole ollut vielä ottajia. Siihen se vaan muikisti naamaansa ja katsoi ettei varmasti kukaan huomannut meitä ovisyvennyksessä ja liimasi ”töröhuulensa” korvaani ja kuiskasi, että minulla olisi hänessä ihan takuuvarmasti pidempiaikainenkin ottaja vaikka vakiokaveriksi asti, jos emme sattuisi elämään näissä vankilaloissa, missä joka jätkän piti näytellä kovaa ja se joka ei ollut kova, ei ollut jätkä lainkaan. Se nuolaisi korvannipukkaani ja sanoi vielä ymmärtävänsä etten olisi siitä kovinkaan kiinnostunut, mutta samalla se otti minua perseestä molemmin käsin tiukasti kiinni ja likisti itseään vasten niin että tunsin sen kivikovan kullin samalla kun se sanoi, että tätä patukkaa saisin vielä joskus toisenlaisissa olosuhteissa maistaa joka reikään niin että se tuntuisi vielä viikonkin jälkeen pelkästään hyvälle ja niin haluttavalle, että haluaisin sitä aina vain lisää ja lisää.

Silloin ensimmäistä kertaa elämäni aikana tunsin pienen hetken olevani onnellinen tuon ymmärtämättömän ja kova-kouraisen ihmishirviön puristuksessa, sillä sen otteessa oli samalla sekä jotain hyvin pelottavaa että kiihottavaa. Huuhotin ja vilkuilin jännittyneenä eteeni ja taakseni, en sen takia että olisin pelännyt muiden reaktiota kun olisimme paljastuneet salaiseksi lemменpariksi, vaan siksi että olin korvia myöten siinä samassa umpirakastanut uuteen ihailijaani ja pelkäsin paljastumisemme johtavan sen rankinlistan madaltamiseen. Lupaatko kun päästään täältä pois olla mun kaa, se kysyi tai suorastaan vaati tapittaen ruskeilla nappisilmillään omia merensinisiä silmiäni alkaen samalla hiljaa hieroa kullejamme housujemme läpi vastoin toisiaan. En oikein tiedä, miten niin, vastasin sille, siten vaan että olisi kiva tietää ennen kuin häippäset täältä lopullisesti

kuin tuhka tuuleen, se sanoi ja jatkoi tapittamistaan ruskeilla nappisilmillään niin, että oikein pelästyin, että mistä se oli saanut vihiä meikäpojan karkureissusta.

Älä pelkää, se sanoi jatkaen hierovaa lanneliikettään minua vastaan jatkaen, ettei se ollut mikään eilisen teerenpoika näissä hommissa vaan oli kokenut jo kaiken mahdollisen mitä toisen kanssa voi tehdä. Kenen kanssa, kysyin siltä mutta se oli hiljaa. Ja mitä siihen sun karkaamiseen tulee, tuun itte perästä, jos annat osoitteen tai lähetät myöhemmin vaan kortin tänne salanimellä ja laita siihen jonkun päivämäärä, ajan ja paikan missä voidaan tavata. Sitten se otti käteni sen käteensä, avasi housunetumuksen ja laittoi käteni sen kullin päälle ja sitten se sanoi, että tätä herkkua olisi sitten luvassa minulle niin paljon aamuin, illoin ja melkein milloin vain itse halusi, jos halusin. Olin jäykkänä peloissani enkä saanut sana suustani kun se katsoi minua vielä kerran kysyen, että halusinko minä vai en, että nyt olisi se ainoa hetki sanoa sillä tämä juttu ei enää koskaan toistu tässä ajassa ja samassa paikassa meidän kahden keskellä, se oli sula mahdottomuus, olihan hän sen jengin pomo, jonka tehtävä oli savustaa minut ulos laitoksesta ja tehdä minut hulluudessa epätoivoiseksi.

Juuri sen takia en osaa sanoa tähän tällä hetkellä vielä ”juuta tai jaata”, sain kakistettua ulos kurkustani kuin olisin ollut kuristumaisillani. Se irrotti otteensa minusta ja katsoi ensi kertaa minua vakavalla naamalla sanoen, ”että oli ihan sama mitä siitä ajattelin”, sillä ei ollut sille väliä, sillä sen mielestä oli kaunein tyttö ja komein poika yhdessä ja samassa henkilössä, mitä se oli kuunaan missään nähnyt tai edes kuvitellut olevan olemassa, ja se oli jotain se vielä vahvisti ikään kuin mainostaakseen kuinka

paljon se oli perehtynyt seksin maailmaan huolimatta alisteisesta asemastaan täällä ja nuoresta iästään. Sano sitten tohon nyt mitään tyhjentävää ton edellisen jälkeen, tokaisin vain sille, sehän olisi ollut sama asia kuin olisin ollut samana aikaan sekä syyttäjä että syyllinen, sanoin sille ja silloin näin sen ensimmäisen kerran hymyilevän niin että se näytti siltä kuin olisi ollut taivaasta maahan karkotettu langennut enkeli, jota ei olisi voinut vastustaa Isä Jumalakaan, jos olisi sen sillä hetkellä nähnyt, sillä mitään niin kaunista ei ole maanpäällä olemassakaan kuin langenneen enkelin hymy.

Sä oot mun ja mä sun ja sillä sipuli se sanoi, ja ettei tästä nyt näissä oloissa kannattanut käydä kinaamaan kun kaikki ympärillä olevat voimat oli meitä kumpaakin vastaan ja panneet meidät taistelemaan selviytyäksemme arjessa keskenämme kuin gladiaattorit konsanaan. Sanoin sille etten mitään voi luvat, enkä sitä paitsi ollut vielä päättänyt lopullisesti olinko tyttö vai poika, mutta se sanoi siihen, että kyllä se passaa sille, olin sitten tyttö tai poika, sillä sen mielestä olin maailman seksikkäin olin sitten mitä olin, tai halusin olla, se siitä viis veisasi halutessaan vain minut. Tää on mulle tärkeää, oon sua katellut jo pitkään ja susta haaveillut. Mulla ei oo kans yhtään ketään kuten ei sullakaan. Mul on vaan sut ja mun täytyy saada sut, ymmärrätkö se sanoi minulle ja näin silloin hetken sen silmissä samaa pelkoa ja yksinäisyyttä kuten näin joka aamu suihkun jälkeen pelistä, kun mietin mitä pahaa täksi päiväksi oli luvassa ja kenen taholta. Samalla kun nyökyttelin sille myönteisen vastauksen, tunsin miten pieni sydämeni oli pom-pata ulos riemusta tanssimaan meidän kahden salarakastavaisen väliin ilosta ja innosta ikävien asioiden saaman yllättävän

käänteeseen johdosta. Mutta se oli enne aikaista ja turhaa, sillä samalla hetkellä ne kaksi muuta poika äkkäs meidät ja huus jo kaukaa. Mitä vittua sä sille oikein oot tekemässä. Samalla se löi minua nyrkillä täysiä päin pläsiä niin että veri tirskuu nenästä ja kaaduinkin puolitiedottomana maahan. Tää hintti katteli mun munia ja annoin sille nyt sellaisen opetuksen että se muistaa tään koko lyhyen loppuelämänsä, se sanoi pyyhkien verta nyrkistään samalla kun sen kaverit hihittelivät sen vieressä lyöden sitä hyväksyvästi olalle. Pitää ottaa tää hintin koko ajan kasvanut röyhkeys siinä huomisen palaveris sitten kans esille, eiks niin, toinen sen kavereita sanoi.

Turpaan sain viimeisenäkin yönä. Tavallisesti kun olin laittautunut yöpuulle ennen niitä, ne keksivät, jos ei muuta kamalampaa jaksaneet, pitkittää nukahtamistani tekemällä jotain jäynää; valot pidettiin tahallisesti päällä, musiikki soi kovaa, tai ne lörpöttelivät ja mekastivat niin etten varmasti saanut unta ja olin aamulla kuin nukkuneen rukous, yhtä väsähtänyt, ponneton ja hiljainen. Tämä viimeinen yöni oli sitä samaa helvettiä kuin kaikki aikaisemmatkin yöni niiden kanssa. Ja kun ne muutkin huomasivat, että olin pakannut huolellisesti kaikki tavarani, ne repivät pussukkani auki ja levittelivät tavaroitani sängylleen tutkiakseen tarkkaan, oliko siellä mitään sellaista mikä saattaisi kiinnostaa niitä tai niiden samanlaisia kavereita seuraavan päivän ”toverituomioistuinmissä”, johon en enää tietenkään aikonut osallistua. Kun olin jo karannut lastenkodista ja istuin bussissa, huomasin sen kirjoittavan ikään kuin jälkikäteen anteeksipyyntön, että näki jo silloin selvästi missä mutkassa olisi pitänyt kääntyä toisen suuntaan.

”Olen täyspaska. Tiedän sen, Olen huono ja tulen aina ole-

maan yhtä huono ja todennäköisesti ajan myötä vielä huonompi. Hukun omaan paskaani ja kuolen omaan pahuuteeni. Siitä olen varma. Vaarallinen ja oikukas mies olen, joka tuhoaa itsensä ellei minua sitä ennen tuhota. Sinussa minä näin jotain kaunista, jota halusin itselleni ensimmäistä kertaa lyhyen ja kivuliaan elämäni aikana. Sinä olit ”ainoa ihminen” täällä raakojen elukoiden keskellä. Usko tai älä, tämän kirjoittaminen ja tunnustaminen ensin itselleni ja sitten sinulle, on vienyt paljon tunteja ja tupakkaa. En ole koskaan aikaisemmin pysähtynyt miettimään kuka olen ja mitä teen. Sinä sait minut tekemään tätä ja siksi sinua kaipaam. Luulen, vaikken tiedä, että tätä tunnetta voisi kutsua rakkaudeksi. En pelkästään himoitse kauneuttasi ja halua nussia koko ajan kuin päätön kanssasi, vaan haluan myös katsella ja kuunnella sinua, olet sen verran urhollisesti ja nokkelasti osannut puolustautua vuosien sortoamme sinua kohtaan ja saanut meidät tyhmemmät naurunalaiseksi, mutta silti en ole nähnyt sinussa alhaista armottomuutta tai jäykkää tiukkuutta. En tiedä milloin rakastuin sinuun. Se kävi hitaasti. Yhtenä päivänä kun olin työntänyt pääsi paskaiseen vessanpönttöön, minulla alkoi seisoa enkä voinut sille mitään. Se ei ollut sairasta sadistin himoa vaan jotain tapahtui silloin sisälläni. Jokin sinussa, eleissäsi ja olemuksessasi sai minussa muutoksen aikaan. En tiedä onko se parempaan vai heikompaan, sillä äkkiä tunnen olevani heikko ja aseeton tämän uuden tunteen edessä. Aloin himoita sinua. Vaanin sinua kun tuli koulusta. Nuuskin alusvaatteitasi. Runkkasin öisin niin kovaa ette voinut olla kuulematta ähkimisiäni ja tiedän että ihaillet kaluani, joka on poikkeuksellisen iso ja paksu ja halukas näihin hommiin. Herätessäni olin aina kullinkipeä ja sitä koskaan saava umpihomo, joka vain näytteli huonon heteron

roolinsa muita miellyttääkseen ja todellisen luonteensa peittääkseen. Huomasin olevani unessa siihen asti kunnes ymmärsin, että teeskentelin vain olevani hereillä tässä loputtomalta tuntuvassa painajaisuudessa, etten joutuisi sen kiusallisen tosisian eteen, ettei minulla oikeasti ole mitään mahdollisuutta muuttaa elämäni mihinkään näistä ahtaista rajoista, kuin paeta täältä pois suureen kaupunkiin. Halusin eroon kaikkien puutteen hallitsemman kivuliaan elämän, jotka olin elänyt lyhyen elämäni aikana. Jokaisessa niissä asuu pahamieli tiukasti kiinni eilissä hampaat irvessä kivuliaasti ja hitaasti eikä niitä saanut muuttamaan sieltä pois, tuskaa ja kipua ja suuren vääryyden aiheuttamaa kärsimystä syvällä sielun sopukoissa, jossain siellä tuntemattomalla alueella missä elinvoima joko syntyy tai sammuu. Minä pyydän sinulta: lue tämä kirje tarkkaan ja tallenna se tulevaisuuden varalle. Mieti mitä olen sanonut ja mitä tehnyt ja yritä löytää siitä jostain väliltä oikea minäni, se sama kuin sinullakin, joka on pakkorossa esittämässä roolia, josta ei pidä, koska kaikki mitä meille tarjotaan on rumaa, vääristynyttä ja pahaa ympärillämme. Eikä elämässämme ole mitään kaunista puhuttavaa, eikä yleensääkään kaunista, järjestelmällistä tai suunniteltua, vaan pakonomaisesti päällemme vyöryvää ilkeyttä tuskanhuutoineen. Synkkää yksinäisyyttä. Ja häpeää ja syyllisyyttä tästä elämämme järkyttävästä ja kauhistuttavasta raadollisesta veren, sperman, lihanhimon, ahneuden, julmuuden, ulosteiden ja rään matkasta, jota emme tajua emme niin millään, vaikka elämme sen sisällä, luulen sitä joksikin muuksi kuin mitä se on. Kuolemaksi tämä on lopulta, sano minun sanoneen, niin sinulle kuin minullekin, aika sen vielä näyttää, sillä se on tappavaa dynamiittia, vaikka se juuri on sitä miksi me olemme täällä matkallamme täyttämässä tämän

hetken täydellisyyttä omalla minällämme, eikä millään huonoilla kopioilla, jotka ottavat yhteiset hetket haltuunsa odottaen että kumarramme heitä sen takia, ja niaamme vielä kaupan päälle kiitokseksi siitä, että olemme saaneet olla aikalaistodistajina kurittajiemme (lastenkodin hoitajat, opettajat, viranomaiset, mahdollisuuksien tasa-arvon nimissä jonoissa etuilevat parempien perheiden lapset sekä älymystön ja ”punavihreän, itseensä tyytyväisen ultrabra -kulttuurieliitin erinomaisuuksien” edessä nauttimassa jostain heidän mielestään ihmeellisestä ja sykkähdyttävästä teatteriesityksestä, vaikka kaikki tietävät sen olevan yhtä virheellinen tulkinta kuin ”Sokrateksen dialogeissa Kritobuloksen esittämä kauneuden määritelmä”. Nyt ymmärrän sinua paremmin ja motiivejasi etsiä kostajaa ja tilaisuutta nöyryyttää pitkään jatkunutta vanhaa valhetta mikä meitä juoksutti milloin opettajan, kasvatuseuvolan, koulukuraattorin, sosiaalityöntekijän, poliisin ja vastuutaan välttelevien kaukaisten sukulaisten valheiden ja tekosyiden muodossa, kiusata ja pistää meidät kärsimään kaikkein ikävimpiin koloihin psykopaattisten teurastajien ja vastuuntunottomien rikollisten seuraan ikuista pahaa oloa kärsimään. Ei, minäkin haluan hypätä tästä oravanpyörästä sinun laillasi pois. Siksi minä ihailen sinua. Minäkin olisin epäroimättä jo nyt valmis taisteluun, sillä minuakin odottaa sinun kohtalosi heti kun teen saman päätöksen, että hyppään ikkunasta vapauteen ja karkaan maailmalle. Tiesin sen, jos olisin jaksanut edetä niin pitkälle, että olisin katsonut millaiset kortit minulle tässä pelissä oikein uskallettaisiin jakaa, mutta anteeksi vain en uskalla vielä. Tarvitsen hieman enemmän aikaa luodakseni nahkani tämän sotkun sisällä. En siksi uskaltanut olla sinulle hellä ja huomaavainen, vaikka niin jokin ääni sisälläni minua kehotti.”

...olisi unohtanut kokonaan olemisen...

Filosofi Martin Heideggerin tunnettu väittämä oli, että antiikin Kreikasta tuleva eurooppalaisen ihmisen perinne ”olisi unohtanut kokonaan olemisen”. Nykyihminen ei hänen mukaansa enää kokenut olemista pyhyidenkin aineksia sisältäväksi ihmettelyn aiheeksi. Näin ollen meillä ei ole enää kykyä ihmetellä olemista. Emme myöskään ymmärrä, että olemattomuus on olemisen lähtökohta, joten emme voi tavoittaa olemisen olemusta.

Kuriton nulikka

Itkin kuin luin sen kirjettä minulle. Se oli niin totta ja koskettava. Samalla minua säälytti sen kohtalo ja ymmärsin missä kulluttavassa oravanpyörässä me kaikki olimme tahtomattamme. Se oli kamalaa miten me kaikki olimme jotenkin eksyneitä ja irrallisia omassa elämässämme, kunnes tapahtui se lopullinen törmääminen siihen karuun toisseikkaan, että olimme olosuhteiden vankeja väärässä ajassa. Tai että meistä itsestämme riippumatta oli asioita, joiden piti tapahtua ennen kuin voimme elää ja toimia niin kuin halusimme. Jotain nenämme edessä piti koko ajan tapahtua ja muuttua, jotta pystyisimme elämään ja ajattelemaan pidemmälle siihen pisteeseen saakka, jossa alkoi

MÜÜA JA ÜÜRIDA BÜROOPINNAD

JAANUS
GIMALETDINOV

+372 5887 5588

JAANUS@NOVIRA.EE

MADIS
BRJANTSEV

+372 5666 7725

MADIS@NOVIRA.EE

2016

Et siis ole Jumala mutta puhut Jumalasta? Kokonaan toinen juttu olikin se, miten joidenkin mielestä oli eettisesti oikein toimia omaa etuaan vastaan Jumalan nimissä unohtaen eettisen järjen ohjaavan yksilöä toimimaan omaa henkilökohtaista onnellisuuttaan parhaiten toteuttavalla tavalla. Mikä sitten olet jos et ole Jumala jatkoin tivaamistani. Ihmispölyä!”, kultainen hahmo vastasi minulle - ihmispölystä muodostunut gravitoni. Eräänlainen välittäjä. Maailmankaikkeus oli tällaista ”minunlaistani” kvanttinesettä, joka koostui meistä gravitoneista – massattomista partikkeleista, jotka toimimme tarinoiden, painajaisunien ja niitä ylläpitävän painovoiman välittäjinä.

meidän oman tietoisuutemme koti ja sen viihtyisät huoneet. Ja saisimme rauhassa sisustaa sitä oman mielemme mukaan ilman että kukaan häiritisi meitä jatkuvasti huomauttamalla, ettei noin saanut tehdä kun kukaan muukaan ei ollut tehnyt niin. Seistä möllötti kiusallaan hoomoilasena siinä edessä hävyttömänä tuijotellen meitä kuin halpaa makkaraa odottaen, että olisimme hävinneet silmistä häpeää tuntien. Rientäisimme oitis tekemään sen vihjaamat muutokset, jotta saisimme elää loppuelämämme omassa rauhassa kenenkään häiritsemättä, mutta silloin hän erehtyi pahemman kerran. Ei ollut olemassa mitään muuta vastenmielistä tapaa osoittaa syvän halveksuntansa minunlaisilleni, kuin yrittää korjata meidän näiden ääliöiden mielestään vikaan mennyt makumme vastamaan moukkien massakäyttämisen typeryyden synonyymiksi muodostunutta halpamaisuutta samalla alleviivaten sitä, että minä jouduin automaattisesti elämään hiukan sivussa niitä häiritsemästä etten olisi joutunut niitten sylkykupiksi. Kaikki tämä oli häpeän raskasta taakka, joka ei unohtunut koskaan, vaan palautui aina mielen ellei aloita varhain: minä aloitin kun minusta tuli tarkoituksella kaiken ympärilläni kyseenalaistava kuriton nulikka!

...luonnollisen tasa-arvoisuuden tilalle...

Ranskalaisfilosofi Jean – Jaques Rousseau mukaan luonto oli tehnyt ihmisen hyväksi ja yhteiskunta on tehnyt hänet pahaksi; luonto oli tehnyt ihmisen vapaaksi ja yhteiskunta tehnyt hänestä orjan; luonto oli tehnyt ihmisen onnelliseksi ja yhteiskunta on tehnyt hänestä kurjista kurjimman olennon. Turmelus alkoi sinä päivänä, jolloin harkinta liittyi aistimukseen, jolloin järki otti vangikseen vaiston, jolloin ihminen keksi pitää huolta myös tulevista tarpeistaan, jolloin hän näiden tulevien tarpeiden nimissä jakoi esineet käsitteiden minun ja sinun mukaan

ja loi omaisuuden. Näin syntyi luonnollisen tasa-arvoisuuden tilalle omaisuuteen, voimaan, viekkauteen ja julmuuteen perustuva eriarvoisuus. Näin syntyivät etuoikeudet, näin joutuivat toiset saamaan kaikki, mitään tekemättä, kun taas toisten oli pakko raataa nääntymykseen asti herrojensa hyväksi.

Näin syntyi yhteiskunta, joka näyttää vain tukevan anastajia heidän anastuksissaan ja raastavan köyhän vieläkin köyhemmäksi. Tällä tavalla yhteiskunta kulkee yhä eteenpäin turmel-tumisen tiellä Rousseau'n mielestä, koska olemme unohtaneet Senecan muistutuksen siitä, että meidän pitäisi ennen kaikkea huolehtia velvollisuudentunnosta ja muustakin hyveiden joukosta elämämme tärkeimpinä asioina.

Valo mikä ei lämmitä

Mitä jos sinä tulisit hetkeksi sisääni kokemaan ne samat sielun pelot kuin minä nyt kun taivas on kylmä ja liitumaisen vaalean värinen ja minä olen luopunut kaikesta rasittavasta, liiasta ja painokkuudesta mitä tulee sen suhteen, että luulisin olevani jotain yksin keskellä muistojani, jotka eivät ole minun vaan sinun vaikket niitä itse tunnista, koska olet kulkenut silmät puoliummessa koko elämäsi luullen, ettei varomattomuus jäisi vastaisuudessa huomioimatta. Ja sitten odottamatta seisot hämärässä ja olet valmis. Ja taivaalta sataa ja mulla on hiki ja muistat miten rakastit kaikkea sitä mitä et muistanut. Pääätä jomottaa ja on muutenkin ikävää. Ne on taas mun perässä ja jahtaa. Kuurupiiloja, oikoreittejä, kyökin kautta taloihin, eri aikaan kuin heikäläiset ettei muita häiritsisi, olisi tiellä. Juoksen ja juoksen enkä muuta voi päässäni huutaa lohdutukseksi se, että kaikki me harhailemme täällä yksin ja eksesyksissä oikeita vastauksia monimutkasiin kysymyksiin etsimässä. Mutta se ei

auta valppaasta vastalauseestani huolimatta. Kukaan ei kuule, ymmärrä tai auta minua. Sinäkin olet jo muualla etkä olisi mitään huomannut vaikka olisit ollut vieressäni. Olet minun kimpussani. Olet minun painajaiseni ilmeettömien silmiesi kanssa. Ja sinun kätesi. Miten paljon kipua ne minulle tuottivatkaan ja sinä vain nauroit; aina vain perästä kuuluu sama huuto ja mekastus. Läähätän ja läkähdyn. Kohta en enää jaksa. Ne vain huutavat – juokse poika juokse, ei se kuitenkaan mitään auta. Aina kun pysähdyt, me ollaan sun kannollais, ja kun jo luulit päässeesi meistä eroon, olemmekin taas lähelläsi. Eikä tämä pääty koskaan. Kun lopetat, olet alkupisteessä ja kun aloitat, olet jo lopussa. Lopussa olet koko jätkä ja menynyttä kalua varpaista korviin asti. Toivottavasti jonakin päivinä hurjaluontoisen oikeuden meri kostaisi puolestani, vaikka se olisikin ehkä silloin jo liian myöhäistä. Nousisi aallonharjanteina kiusaajieni päälle sylkien ne ammottavaan kitaansa kivuliaasti alleen hukuttaen. pinkomassa hurjaa rallia ympäri öisiä katuja veren maku suussa ja kuset housuissa. Minä pelkään! Pelkään aivan aiheesta henkeni puolesta, ihmisiä, huumoria ja syvyyttä mitä he käyttävät minua kohtaan tahallisesti väärin. Juoksen poika juoksen henkeni edestä ja huomaan ympäriltäni kadonneen ajan ja paikan määrittelemän ”minäni” muuttuen joksikin toiseksi ”minäksi; nyt epämääräiseksi uhriksi ja saalistettavaksi uhrieläimeksi, niin etten enää juostessani ole sama tunteva ihminen kuin tätä päättymätöntä matkaani joskus kauan sitten aloittaessani. Veressäni virtaa ikaikainen saalistettavien kuolinkamppailun levittämä tuskainen epätoivo siitä, että elämäni mitä todennäköisemmin päättyi murskaavan ylivoiman edessä jossain lähitulevaisuudessa nilkan murtumiseen,

horjahtamiseen tai väsymiseen kesken kaiken. Mutta minä en horjahda enkä anna helpolla periksi - juoksen ja kiihdytän nopeutta juuri silloin kun he ovat saamassa minut kiinni rasvakäpäliinsä. Juoksen rauhaan seksuaaliselta väkivallalta. Suljen silmäni ja teeskentelen etten koe ja tunne mitään, että olen vain kuollut ruumis vailla henkeä, muistia ja tunnetta. Ulkokuorelteni voitte tehdä mitä haluatte joka ilta valojen sammuttua niin kuin teettekin, mutta minuun ette sisälleni pääse sitten millään vaikka yritätte. Olen hiljaa, yksin ja sulkeutunut. Minä juoksen jotta saisin sinut ajattelemaan asioita, joista et koskaan puhu; syyllisyyttä ja seurauksia siitä mitä minulle teit. Katselen youtubea Richard Gaddin esitystä ”Monkey see, Monkey do”, eikä siinä ole mitään kivaa tai kaunista, niin kuin ei sinulla eikä minullakaan meidän välillä, ei ylipäätään missään, ei koskaan, eikä tulisi koskaan olemaankaan. Häinkin juoksee poika juoksee, joka päivä hän poika juoksee, jotta saisi itselleen mielenrauhan, puolimaratoneja pään sisällä melkein joka päivä tuli perseessä kiire kannoillaan, silmissään ohikiitävät ihmisauniot vain häilyvinä houreina kummitellen, leijuen sen läpi ja halki kuin olisit kasvattanut salassa nyt kevään kukkasten tavoin auenneet pienet siivet kantapäihisi, ja pingot niin kovaa kuin jaksat kauas tavoittamattomiin hetytöntä ja säälimätöntä tuskaasi, kun sinut rikottiin ja sinuun koskettiin. Minä haluan kiihkeästi sinun juoksumatoksesi. Minut pitää kohdata varoen kun muutun juoksutossujesi alla kipinän syväksi ylistykseksi sillä hetkellä kun kitka murtuu väsyneen raudan tavoin, ja kovuus menettää ylpeän notkeutensa muuttuen vain kasaksi häpeilevää romua; hailakka aurinko vilauttaa hymyään ja meistä tulee se valo mikä ei lämmitä, ei lämmitä.

Ziggy

”Se” sanoi että minä saan kutsua sitä ”Ziggyksi” kahden kesken, sillä ”se” ei ollut koskaan lukenut mitään muuta kuin ”yhdeltä hyväksikäyttäjähintiltä” varastamansa kirjan hyväksikäytetystä hintti - Ziggystä, joka oli komea kalifornialainen teinipoika, ja nyt jo eronneen perverssin homopariskunnan kaltoin kohdeltu ja väärinymmärretty ottolapsi. “Se” oli “Se”. Ja ”Se” oli “Sen!”

”Katso Ziggyn lyhyt elämä oli ollut yhtä paskaa kun meidänkin; raiskausta, pahoinpitelyä ja pelkkää kullinkäiskettä nuoriin pakaroihin, sillä erotiuksella ettemme ole kuten se lapsipornokotivideoiden surkea ja epäonninen tähti. Rakkaudennälkäisen

pojan kaikki ihmissuhteet olivat brutaalin seksuaalisia. Himo, huumeet, väkivalta, hyväksikäyttö, ja kuolema ympäröivät sitä kaikkialla”, se luki kirjan takakannesta ja minulle näyttäen pillossa pitämäänsä suurinta aarrettaan minulle kerran.

”Miksi?”

”Se oli jännä namupakkaus.”

”Komee?”

”Enemmän! SIKAMAKEE!”

”Kerro lisää.”

”Oota. Katson vaan ettei kukaan tuu. Voisitko samalla hivellä housujen läpi jäykistynyttä kulliani?”

”Ok!”

”Tekee hyvää.”

”Kerro lisää Ziggystä kuinka komea se oli.”

”Se oli kuin sinä paitsi että se oli päättänyt olla poika.”

”En minä ole vielä päättänyt olla mitään.”

”Sitä minä juuri tarkoitin. Se on teidän eronne, muuten olette yhtä vetäviä ja komeita. Paitsi että sulla on isompi kulli.”

”Mistä tiedät Ziggyn kullin koon?”

”En tiedäkään. Kuvittelen vaan. Tää kirja antaa hyvä vihjeet. Loput voi kuvitella mielensä mukaan.

”Aijaa. No kerro nyt mitä muistat.”

”Muistan ihan kaiken kun sitä luen kuin piru raamattua joka päivä ja yöt se muhii mun tyynyn alla ja nukun koiranunta sen takia, että jos joku sitä yrittää koskea, ärähdän sille.”

”Mahtaa olla upee opus.”

”Joo. Herkkää Ziggyä piti pystyssä vain syvä rakkaus parhaaseen kaveriin, heroininarkkari Calhouniin, ja Husker Dun biiseihin. Ziggy on levällään vuoteessa kasaamassa omaa

lehteään, jonka nimi on ”I APOLOGIZE” -lehti seksuaalisen hyväksikäytön uhreille.”

”Mikä?”

”Kuuntele nyt loppuun. En osaa itsekään sanoa ihan tarkkaan enkä kaikkea edes ymmärrä, mutta minusta tää on parasta mitä oon koskaan kuullut, että jotkut osaa ja uskaltaa isossa maailmassa jo lapsesta lähtien vaikka ne on lannistettu ja ajettu mahdollisimman pieniin rakoihin kärsimään viattomina uhreina.”

”En ois koskaan uskonut sun päästävän suustas tällaista. Oothan laarin kiusaajanegin häikäilemätön sadistipomo.”

”Olosuhteiden pakosta ihan kuten tässä kertomuksessakin nää heput tuntuu olevan.”

”Mitä siitä lehdestä?”

”Lehteä oli myyty vain muutama hassu kappale paikallisessa levykaupassa, jossa Ziggyyn paras ystävä oli töissä. Seuraavaksi se kokosi jo lehden kahdettakymmenettä numeroa. Ziggy oli juuri laittamassa lehteen omakuvaansa, joka oli otettu polaroidilla. Sikamakeenamu- Ziggy oli siinä ilman paitaa lyhyiksi leikatuissa farkuissa, pää käännettynä.”

”Sun munas meni kivikovaks.”

”Ei mikään ihme. Ziggy huomasi olevansa aika komea jätkä. Kuuntele mitä kirja kertoo: kroppa samanlainen kuin noin kuuskytprossalla koulun kundeista. Ehkä hän nussisi itseään, jos olisi varma homoudestaan. Mutta hänen makunsa miesten suhteen oli pahamaineisen alkeellinen.”

”Ei ihme että pidät kirjan visusti piilossa!”

”Kirjan takakansi vielä oikein yllyttää lukijaansa mainostamalla, että jonakin toisena aikana, ja toisessa maassa, ystävät

ja fanit levittäisivät Dennis Cooperin kirjoja salaisesti kädestä käteen piraattipainoksina: kirjailija itse olisi hengenvaarassa, tai ehkä hänet vain passitettaisiin mielisairaalaan, kuten De Sade, johon häntä on verrattu (New York Times Book Review). Lue tämä kirja tyhjin vatsoin, ja vaikka haluaisitkin, et pysty enää laskemaan sitä käsistäsi (Cleveland Free Times). Try on harvaista Hard Corea. Kirjan päähenkilö, Ziggy on komea kalifornialaispoika, jonka lyhyt elämä on ollut yhtä raiskausta, pahoinpitelyä ja lapsipornotähteyttä. Himo, huumeet, väkivalta, hyväksikäyttö, ja kuolema ympäröivät häntä kaikkialla. Herkkää Ziggyä piti pystyssä vain syvä rakkaus parhaaseen kaveriin, heroininarkkari Calhouniin, ja Husker Dun biiseihin.”

”Kumman puolella olet?”

”Siinäpä se. En osaa ilmaista sitä vielä ihan selvästi sanoin, mutta tässä täysin vääristyneessä ja absurdissa kauhugalleriassa Ziggy oli ”ylivetoselviytyjä” kun se yritti sinnikkäästi löytää oman minuutensa ja selviytyä. Helppoa se ei ollut. Eikä loppu ollut kaunista luettavaa.”

”Lue siitä hieman alkua.”

”Kirja alkaa enteellisellä Robert Bressonin lainauksella, joka sopii hyvin myös kirjan motoksi tärkeätä ei ole se, mitä ihmiset paljastavat minulle, vaan se, mitä he salaavat, ja ennen kaikkea se, mitä he eivät epäile itsessään olevankaan.”

Se antoi mun lukea yhtenä yönä kun oltiin kahdestaan vessassa nussimassa koko kirjan, jota se valaisi taskulampulla samalla kun hinkkasi itseään ja kovettunutta munaansa minua vastaan äänekkäästi voivotellen ja ähkien. Täytyy sanoen, että tuolloin aloin arvostaa sitä, sen omintakeista perverssiälyä ja sen hyvää sisintä, sillä kirja oli ehdottomasti myös minun mie-

lestäni paras mitä olin koskaan lukenut.

”Näin Dennis Cooper varoitti heti aluksi lukijaa lankeamasta tuomitsevan moralistin rooliin takakannen luettuaan: kirja ei ole tarkoitettu jokapojan luettavaksi. Sillä sen sisältämä tava-
ra voi olla väärissä käsissä räjähtävää dynamiittia”, se vakuutteli minulle.

Se selitti, että vaikka Try oli raju ja rujo kuvaus ahdistavan seksuaalisen hyväksikäytön vastenmielisestä maailmasta, niin että lukijan tekisi mieli hypätä heti ensimmäisen sivun jälkeen kirjan sivuille lyömään turpaan näitä sairaita ja vastenmielisiä pervosetiä, niin todellisuudessa kirja oli herkän pojan kaunis selviytymistarina, jossa hänellä on varjeltavanaan oma sisäinen salaisuutensa.

”Jokaisella meillä oli omat salaisuutemme, ja omin salainen maailmamme intohimoineen ja haluineen ylöskirjoitettuna voi olla yhtä kamalaa luettavaa kuin se maailma, jota Cooper kuvasi raadollisesti inhorealisticin kynänjäljin Ziggyn kokemaksi spermanhajuisessa maailmassaan”, se innostui analysoimaan kirjan sisältö, niin että tajusin, ettei se ollut kiinnostunut kirjan sisältämästä pornosta, vaan näki sekä Ziggyn että kirjan hätähuutona hyvän puolesta pahuuden keskellä.

Tarina alkoi siitä, kun Ziggy on levällään vuoteessa kasaa-
massa omaa lehteään, jonka nimi oli osuvasti ”I APOLOGIZE”
-lehti seksuaalisen hyväksikäytön uhreille. Lehteä oli myyty
muutama kappale paikallisessa levykaupassa, jossa Ziggyn
paras ystävä oli töissä. Parhaillaan hän kokosi jo lehden kah-
dettakymmenettä numeroa. Hän oli juuri laittamassa lehteen
omakuvaansa, joka oli otettu polaroidilla. Ziggy oli siinä ilman
paitaa lyhyiksi leikatuissa farkuissa pää käännettynä. Hän huo-

masi olevansa aika komea jätkä.” Kroppa samanlainen kuin noin kuuskytprossalla koulun kundeista. Ehkä hän nussisi itseään, jos olisi varma homoudestaan. Mutta hänen makunsa miesten suhteen oli pahamaineisen alkeellinen.

Jossain muualla parhaillaan Ken, Ziggy näski hyväksikäyttäjäsetä, yritti iskeä Robinia, kolmetoistavuotiasta hevime-tallifriikkiä, puristellen pojan tahraisten farkkujen peittämää takamusta ihraisilla nakkisormillaan, hokien itselleen sikakii-hottuneena koko ajan pakkomielteisesti, miten vitun uskomatoman näköinen kundi hänellä oli nyt hypysissään.

Kirjan Ziggy hengaili outojen tyyppien kanssa ja yritti etsiä omalle elämälleen pakotietä ahdistuksestaan ja setiensä järkyttävästä seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Helppoa se ei ollut tietenkään eikä kukaan auttanut sitä pois tästä tuskasta. Ziggy oli jo itse koukussa tähän mustaan ympärillä upottavan liejun tavoin vellovaan uneen, eikä löytänyt muualta maailmasta helpolla sitä oikeaa puuta johon nojata. Cooperin kerronta oli aitoa katujen kieltä. Tiheämerkityksisiä, iskeviä lauseita, ja omalla tavallaan kaunista ja runollista kieltä.

”Siistiä Ziggy alkaa juuri suihkuta, kun hän tuntee tämän jutun rinnassaan, ihan kuin kiinni juuttuneen kiven. ”Tunnepommin”, kuten hänen kouluterapeutinsa sitä kuvailee. Aina joskus Ziggyn orgasmi saa ”pommin” räjähtämään, ja se saa hänen sielunsa, ”tota niin sekaisin, ettei se ole hetkellisen taivaan arvoista.” Joten otsa rypyssä Ziggy päästää märän kyrpänsä irti, ja makaa niin hiljaa kuin pystyy. ”Pommi” tikittää kuumeisesti hänen kylkiluidensa alla. ”Ei, älä, oo kiltti”, Ziggy nyyhkii, hakkaa rintaansa. Nyt hän sulkee silmänsä, kuvittelee Calhounin, joka on ainoa Ziggy tuntema ihminen, joka

taatusti välittää edes paskan vertaa hänestä. Cal...houn”, Ziggy hokee kiivaasti, kunnes hänen ystävänsä, isonenäinen, sekaisin oleva, irlantilainen naama peittää kaikki ajatukset, valtavana kuin IMAX-valkokangas.”Ki-ki-ki-kiitos”, Ziggy uikuttaa. Ei se mitään, Ziggy. Isku, isku. Kun kipu hellittää vähän, Ziggy hämmentää Calhounin, ojentaa kätensä, tarttuu kiinni, sytyttää, alkaa polttaa ruohoa vuoteellaan, katsellen lumoutuneena sperman kuivumista ja kivespussien laajenemista.”

Sitten Ziggyn adoptoinut ”toinen isä”, Roger kertoo oma tarinaansa. Miten hän kuusitoista vuotta sitten tapasi eräässä rockkonsertissa erään työttömän namupalan, Bricen, jonka kanssa he kokeilivat heteroseksuaalistyylistä auvoa adoptoimalla vaikeasti sijoitettavan kaksivuotiaan Ziggyn. Kului kymmenen vuotta ilman mitään kontaktia, kunnes hän erässä rokki-konsertissa kohtasi kauniiksi kasvaneen poikansa ja kiinnostui tästä. Heidän välilleen syntyi kiinnostuksen kontakti. Ziggy alkoi pommittaa toista isäänsä kysymyksillä tämän seksuaalisudesta saadakseen selville oman seksuaalisuutensa, ja isä kertoi avoimesti kiinnostuksestaan alaikäisiin teinipoikiin.

Ziggystä tuli isälle pakkomielle ja päinvastoin. Hän koki poikansa hämmentävän vetovoimaiseksi. Myös Ziggy oli itse aloitteellinen rakkaudennälässään ja kirjoitteli suorasukaisia ehdotuksia isälleen, jossa kysyi milloin he voisivat naida kunnon ja missä? Isä vastasi Ziggylle, että kyllä homma sopii, kunhan pidät turpasi kiinni: ”Muutat vain hänen luokseen ja aletaan panna!”

”Koko keskustelun ajan Ziggy mumisi miellyttävästi katkonnaiseen tapaan - hätäinen, epäselvä, epämääräinen, jotenkin runollinen - ”musiikki”, jota ihailen kaikissa teineissä, varsinkin

kin kun sen takana oli tässä tapauksessa niin täydelliset kasvot, jotka pystyin kuvittelemaan - uniset silmät, söpö, likainen ruskea tukka, isot huulet liikkuvat vähän liiankin nopeasti mantereen toiselle puolelle.”

Sillä välin Ziggyn paras ystävä, narkkari Calhoun katseli Ziggyn pyynnöstä Ziggyn kotivideota, jossa Ziggy runkkaa nuorta kyrpäänsä, ja yksi läskisetä teki hänelle ikäviä temppuja.

”Ja siten kaiken sen keskellä on juuri Ziggy, katsoen avaruuteen, tai joskus linssiin kasvoillaan varhainen versio siitä ole-kiltti-ja-rakasta-mua-ilmeestä, jonka Calhoun tuntee niin hyvin, ja jonka hän torjuu jatkuvasti.

”Jeesus”, Calhoun tyrkkää nivusiaan, jotka ovat yhtä pehmeät ja elottomat kuten aina. Sitten, rohkaistuneena, hän katoaa, no ei mihinkään...telkkariin. Porno liittyy Calhounin näkemykseen perinteitä noudattavasta maailmasta.” Pyh.” Ihmiset ovat viruksia, hän ajattelee. Klik. Ziggyn video kelautuu kaukana. Jeesus, heroiini auttaa pitämään jutut niin... ”Ziggy lukee Rogerin kirjettä, jossa Roger kertoo mitä hän haluaa tehdä Ziggylle.

”Koska sinä varmaankin pohdit mitä makuni tarkkaan ottaen pitää sisällään. Öhöm. Ensinnäkin haluan sinun ymmärtävän että hienostuneet, valikoivat käsitykseni populaarimusiikista ulottuvat myös ihmisiin. Siten valitsen ystäväni tarkkaan, ja vuodekumppanini vielä tarkemmin. Minulle kuvailemani kaltaiset teini -ikäiset pojat ovat otos ihmisistä, jotka ovat kaikkein polttavimmin elossa, kaikkein kehittyneimpiä, voisin sanoa. Ja mitä tulee siihen mitä haluaisin tehdä heille. Rimmaus on tekninen termi asialle. ”Perseen nuoleminen” on alhaisempi synonyymi. Tiedätkö että monet, monet homo-

Matkasi alkaa muistelemalla sitä minkä kerran kadotit suuren surun keskellä näkyvistä. Taustalta kuului kaunista musiikkia, jonka hän oli tunnistavinaan tutuksi huilumusiikiksi. Silloin tajusin kauhuk-seni olevani vain pahainen jäljittelijä, joka tavoitti elämässään vain vähäisen osan, joka sekin oli pelkkää kuvajaista. Älä välitä!, kultainen hahmo ihmispölyä sanoi minulle ikään kuin lukien suoraan mielestäni syyllisyydentunteeni. Kaikki me harhailemme täällä yksin ja eksesyksissä oikeita vastauksia monimutkaisiin kysymyksiin etsimässä. Sinäkin?, kysyin kultaiselta hahmolta ihmispölyä. MINÄKIN!

miehet ovat kiinnostuneempia perseestä kuin isosta kyrvästä, vaikka julkinen kohu väittääkin toisin? Minusta on ihana vietää aikaa teini-ikäisen pojan perseen parissa, hieroen, tutkien ja tallentaen sen piirteet, painaen kieleni reikään, nussien sitä sormellani. Älä erehdy, että tällä seksillä on mitään tekemistä sen ”seksin” kanssa, johon Brice sinut pakottaa. Se on pikemminkin palveluksen muoto kuin mitään muuta.”

Ziggy on pahasti sekaisin. Hän kokee jollain tasolla hyväksikäyttäjaseksin kiihottavaksi, koska tietää erinomaisen hyvin oman eroottisen hekumansa kiihottavuuden. Nuoruuden vastustamattoman lumouksen, mutta inhoaa samalla syvästi itseään, ja hyväksikäyttäjäisiään saaden aina tästä päässään vimmatusti viilettävästä sekamelstkasta raivonpuskia, missä hän moukaroi vihakirveellä itseään palasiksi tietämättä oikein itsekään miksi, ja miten pahasti hän satuttaa omaa itseään sisältäpäin huomattessaan näiden typerien tunnepommien himmeään sykkeen, potkiessaan mäsäksi huonekalujaan monottamalla kaikkea tuhoamisvimmassaan ja kuvitellessaan, että siinä olisivat Bricen ja Rogerin päät.

Hän pulppuaa ja on eksynyt tunteidensa pelottavaan monimutkaisuuteen. Brice saa tästä raivoamisesta tarpeekseen ja ryntää Ziggyn huoneeseen alastomana ja punainen tukka sekaisin kuin tulivuorenpurkaus, kasvot täynnä karjuvaa purppuraa. Birice antaa Ziggyle raivokasta tukkapöllyä, nostaa hänet likaisesta ruskeasta tukastaan ilmaa. Ziggy anelee armoa. Isä älä! Mutta turhaan. Hän nousee tukastaan ilmaan. Tulee revityksi juuriltaan. Terävä puu repii pojan nilkat vituksi, ja nastat repivät selkää. Brice potkaisee häntä nivusiin monta kertaa, ja antaa vielä kerta kiellon päälle potkun, joka osuu hänen

lihaansa luurangon aukkojen kohdalle. Brice potkii, ja rikkoo Ziggyn käden potkuillaan. Sitten Brice motkottaa Ziggyle jotain pakosta tämän kanssa elämisestä, ja paiskaa oven yhtä kuuluvasti lähtiessään perässään kuin ilmestyessään hetki sitten raivomyrskyn lailla riehumaan Ziggyn huoneeseen. Ziggy ei pysty liikkumaan hetkeen luullen olevansa halvaantunut ja samalla kiusallisen ikävän tietoinen, ettei kukaan kuule sitä, eikä välittäisi kuullessaan siitä. Tällaisessa samanlaisessa välinpitämättömien epätodellisuuksien maailmassa hän elää kuin minäkin ja oma suomalais -Ziggy, tuossa vieressä spermanhajuisena ja pussit tyhjänä, ihan kiinni minussa.

Kirjan Ziggy laittaa Husker Dunin laulun ”I APOLIGIZE” soimaan levylautaselle. Kappale on raivokas, palava, vähän sekavan kaunis valitus siitä miten maailma toimii, ja hyvin samantalainen kuin Ziggy itsekin. Kun Ziggy on 170 -sivua yrittänyt selviytyä kaikesta tästä kamaluudesta ja etsinyt toivottomalta tuntuvaa ihmisyyttä kaiken tämän paskan keskeltä, kirjan kaunis loppukohtaus antaa ymmärtää, että maailmassa on sittenkin kaiken Ziggyn ihmisyyden arvon riistävän ikävän ja pahan järkyttävien kokemusten jälkeen ystävyyttä, ja elämää kannattelevia voimia jäljellä kun Ziggy paljain jaloin, ilman paitaa, yläruumis ihan kananlihalla kaiken kokemansa kamaluuden jälkeen, ja siihen lopen kyllästyneenä hakkaa narkkariystävänsä Coulhonin ovikelloa seitsemännentoista kerran kello kolme kakskytviis aamuyöstä.

”Skidi”, kuten vittuuntuneen oloinen, mutta silti ystävälinen ja lempeä Coulhon sanoo ulkona värjöttävälle Ziggylle. Sitten tapahtuu ”tsaikovskimainen kesäyön ihme”. Ziggyn ja Coulhonin loppukeskustelu on kauneinta kahden ihmisen

ystävyyden ja rakkauden ylistyslaulua, mitä läntisellä pahoinvoivalla ja yltiöitseseksikeskeisellä maapallalla on sitten ”Mark Twainin Matkakirjeitä maastani”- kirjan kirjoitettu, vaikka siinä ei panna ja Calhoun pyytää keskustelun lopuksi Ziggyyn vuoteeseen, ”kunhan et yritä mitään”, hän sanoo, ja Ziggy vastaa: ”Ei se mitään, mut oikeesti, en mä edes halua. Ei siinä oo kyse seksistä lainkaan. Mä-. Mä teidän, Calhoun selvittää kurkkuaan. Mä olen paskiainen. Ei sä oot upeaa. Emmä sitä meinaa. Mä..ääh..”

Vittu!

Ziggy on vidoinakin täysin tyhjä ja sanaton ja antaa asian olla. Mutta kaikki oli nyt sekaisin hänen pääkopassaan ja mylertää siellä pahanpäiväisesti. Ziggy oli sittenkin saanut mitä on halunnut. Näin kaunista rakkaustarinaa ei löydy mistään muualta. Ihan tippa tulee linssiin ja muna pöksyissä kovenee, kun Ziggy oli noin tunteellinen ettei pysty ajattelemaan. Ja sitten molemmat nukahtivat omiin haaveisiinsa, vajoten vierrekkäin herätäkseen huomenna ehkä uuteen aamuun. Yhteiseen. Vaikka erilliseen. Sillä huomina oli tässä ovenavauksessa pelastettu molemmille juuri näin. Juuri tässä yksinäisyydessä mihin heidät molemmat, ihan kuten minä ja Ziggykin olimme tuomittuja - kuin kiertämään kaukaa kaikki muut elolliset olennot ja tilaisuudet missä oli normaaleja ihmisiä.

”Ääh!”, se voihkaisi samalla kun sillä lensi ja se läshti mun päälle veltoksi painavaksi nukeksi.

”Ääh!”, tää oli ku meidän intohimoinen , sairas ja tuhoontuomittu paskahinttirakkaustarinanamme.

”Älä unta nää ja liioittle. No ei nyt sentään. Mehän ollaan ihan eri planeetalta senkin ääliö!”

”Ääh! Kyllä oli vaikei se koskaan tulekaan toteutumaan vaan jää tähän kun aika loppuu!”

”En edes pitänyt siitä enkä tiedä pidänpö edes susta ku oot niin kovis ja vaikee tapaus.”

”Älä itteäs huijaa. Oot mun alistettu orjapoikani ja nautit joka solullasi siitä että oon sun sisälläs suussa ja perseessä, ja jynssään sua kun mikäkin ammattiputkimies röörestäs, ja kuttitan sua isolla ja paksulla hännälläni aina syvimmälle pikkuhinttarisieluus saakka senkin kusinen räpäle.”

”Mistä sä tään Ziggyn keksit? Eihän “hiljaisista mummo-laaksoista” saa tällaista kamaa lainata?”

”Mä luen amerikkalaisia gaysivuja netissä. Ne on pullollaan samanlaisia uskomattomia tarinoita.”

”Mistä oot oppinut muka englannin? Se on aika vaikeeta tää enkku meinaan mullekin.”

”Näiltä gaysivuilta. Tai oli pakko oppia että alkoi ymmärtää mistä ne siellä kirjoittivat ja keskustelivat.”

”Sen takiaako muka opettelit kokonaan uuden kielen?”

”Juuri sen takia tai opin sen ihan vahingoissa, kai? Halusin oppia sitä tulevaa varten, millaista on elää yksin koko elämänsä sydämessään kaipaus vain yhteen, jota ei koskaan tule saamaan.”

”Ketä tarkoitat?”

”Sua senkin huoranpenikka ja pikkuhuijari”

...kun ajan henki ei ole tuottelias...

Vapaus ei ole tahdon sokeaa seuraamista, mutta ei myöskään tahdottomuutta. Juuri siksi on olemassa ajatukset ja niitä yksiin kansiin keränneet vanhat fiksit ukot meitä muistuttamassa arjen keskellä asioiden oikeasta laidasta kuten Goethe, joka sanoi, että kun kiinnitetään tarkkaa huomiota teknisiin yksityiskohtiin, se on aina merkinä siitä, ettei ajan henki ole tuottelias; ihminen näyttäytyi meille Goethen mukaan tuottamattomana kun hän yksilönä alkoi askarella vastaavalla tavalla. Ja kun ajan henki ei ole tuottelias syntyy sekaannusta, sössötystä, sikailua, surkeutta, sairaalloisuutta ja superäiliöyttä sekä sosialidemokratiaa.

Yksinäisyyttä, joka tappaa

Mun oman sekä Amerikan-Ziggyn kohtalo pani minut miettimään kun koulussa piti esitellä joku kirja tunnilla. Olin jo oppinut niin hyvin suomea, että uskalsin mennä luokan eteen ja pitää ilman papereita puolen tunnin esitelmän kolmesta kirjasta, jotka muuttivat elämäni, vaikka se oli turhaa opettaja sanoi. Aijaa miten niin, kysyin siltä hämmentyneenä esitelmän jälkeen, josta sain mielestäni yllättävän hyvän numeron kun ottaa huomioon olosuhteet, paikan, ajan ja sen että puhuin suomalaisille, joille avoin ilkeily oli imetty äidinmaidosta, ja jolla oli yhtä monta nimeä kuin eskimoilla oli lumelle kuten

mm: kiusoittelu, virnuilu, irvailu, piilo- ja avoin vittuilu, nälkiminen, hännäminen, ärsyttäminen, pottuilu, piruilu, vinoilu, piikittely, ”todellinen ja aito lasselehtismäisyys”, nimittely, haistattelu, häijyily, piilo- ja avoin ilkeys sekä kirkko ja koulu kaikkine vaarallisine ja mielisairaine ilmenemismuotoineen ja ihmisineen.

Pahimmillaan tämä näky opettajassani, joka oli ”umpisukovainen”, ja joka on kovan paikan tullen valmis uhraamaan omien sanojensa mukaan mitä tahansa jumalansa tahtoa totellakseen vaikka totuuden, hyvyden, ystävällisyyden, kerettiläisiä, vääräuskoisia, homoja, oman ruumiinsa ja elämänsä, ja jopa omat lapsensakin. Vain yhtä hän ei koskaan uhraisi: omaa pyhyyttään, omaa taivasosuttaan, oman sielunsa autuutta ja suosiota jumalolennon silmissä sekä tästä hänen luulojensa mukaan automaattisesti seurannutta kuviteltua kunnioitusta toisten samanlaisten silmissä.

Sain esitelmästäni 6 -. Arvosana kuvasti minusta enemmän kuin hyvin siitä mistä suomalaisessa kasvatussystemissä, mikä perustui lannistamiseen, kiusaamiseen, ilkeilyyn, mollaamiseen ja negatiivisuuteen oli oikein kysymys: pahantahtoisuudesta, tahallisesta toisen loukkaamisesta ja myönteisen minäkuvan sekä itsetunnon horjuttamisesta. Mutta koska suhtauduin elämäni suuren lahjana, ja sen vastoinikäymisiin vielä suurempana opettajana, josta piti ottaa opiksi eikä katkeroitua, opin nöyrästi, että suomalaisena oleminen ja elämästä selviytyminen suomalaisten keskuudessa ehjin n ahoin ilman pahempia naarmuja edellytti jatkuvaa altistumista ja haavoittuvuutta häpeälle, mikä tuli jakaa kaikille julkisesti näytettynä riepotteluna ja sosiaalipornona sekä mollivoittoisena itsesäälitilityksenä kiusaa-

jiensa ja nöyryyttäjiensä sadistisen mielenluonteen tyydyttämiseksi, mutta itsensä säästämiseksi vielä pahemmalta kohtalolta kuten julkista häpeääkin pahemmalta ”sakinhivutukselta”.

Miten niin toistin kysymyksen opettajalle, joka oli koulutettu olemaan taitavasti vuoroin aidon ilkeä, vuoroin vilpillisen kohtelias naruttaakseen meitä määrittelemiensä ”hyvien tavoitteiden toteuttajiksi”, kerta kiellon päälle sitä hieman ärsyttääkseni että olisin saanut jutun juurta ja jonkun konkreettisen sammakon sen suusta, mihin myöhemmin puuttua omista vastasaivarteluissani. Siten niin vain ettei sinun olisi tarvinnut sitä ulkoa muistaa ja puhua. Ei Suomessa ole tapana missään piireissä pitää englantilaistyyllisiä vapaita puheenvuoroja ilman papereita. Sen kyllä valitettavasti huomasi, sanoin minä kuriton nulikka inhoamalla opettajalle, joka inhosi minua omien sanojensa mukaan erään riitamme päätteeksi vielä enemmän kuin lastenkotini henkilökunta ja lapset yhteensä.

”Erään riitamme”... Kun ne olisivatkin olleet vain eräitä riitoja. Kaikkea muuta. Jälkeen. Tuhat tulimaista tappuraa ja ilmassa sinkoilevia sanallisia käärmeitä; ne olivat salamasotaa, missä mentiin sieltä missä aita oli matalin. Kaikki sai alkunsa siitä, etten ollut kertonut kenellekään siitä, että olin orpo ja asuin lastenkodissa. Sen tiesi vain opettajani, tai niin luulin kunnes kuulin toisin, että hän kehtasi ja viitsi retostella asiasta omien naapuriensa, muiden opettajien, urheiluseuralaistensa ja kaikkien niiden muiden kusipäisten ja vittuilevien ”pikkukaupungin muutaman sadan hyväpäivää-tutun” kanssa, joita hän asemansa takia omasi.

Ja kaikki tämä vain siksi, etten ollut suomalainen enkä osannut aluksi kirjoittaa sanelun mukaan siistiä ja selvää suomea

kuten kaikki muut luokallani olleet muut suomalaiset, vaan raapustin suomalaista paperia tuhlaten hänen mukaansa ”käsitteämättömiä harakanvarapaita”, joista näkyi ainakin se, ettei minulla ollut edellytyksiä tulevaisuudessa paljon kadunlakaisijan ammattia korkeammalle yhteiskunnallisilla rappuaskelmalle. Ja kaikki tämä tapahtui ja kerrottiin minulle siksi jo 10-vuotiaana, että ulkomaalaisena orpona olisin tiennyt paikani suomalaisen rappujärjestelmän alapäässä, ja asettunut sinne ”mahdollisuuksien demokratian” nimissä hiljaa, kiltisti ja nöyrästi suomalaiskansalliseen tapaan ottamaan vastaan auliisti sen ”häpeän kylvön siemenet ihmisten sieluun” minkä minulle jotkut ilkeämmät ja kovaäänisemmät etuilijat olivat katsoneet armollisesti riittävän hengenpitimikseni.

Mutta kun en ollut suomalainen, en tietenkään käyttäytynyt yhtä odotetun tyhmästi kuin hiljaiseksi vaiennetut suomalaiset, vaan nostin tarkoituksellisesti ison haloballoon kaikesta siitä ikävästä ja sotkusta, mikä ympärilläni silloin pyöri ja sekoitti elämäni ihan turhaan, sillä tiesin ettei kohtalo ollut tarkoittanut sitä minua vaan niitä muita suomalaisia varten, jotka eivät osanneet tai halunneet pistää tarpeeksi kovaa hanttiin heitä kiusaaville, ja olivat siksi paskoneet housuihinsa ja tukehtumaisillaan omaan oksennukseensa silkasta kauhusta siitä mitä tapahtuisi jos he joutuisivat avaaman pakosta suunsa väärässä paikassa.

No minkä kirjan sinä olet valinnut? Jonkun helpon ja ohuen lastenkuvakirjanko, opettaja tölväisi minua tyypilliseen tapaan näyttääkseen, että oli edelleenkin terässä ja asemansa mukaisessa taisteluvalmiudessa ottamaan mittaa kanssani kunnes lopulta kasvaisin isoksi pahaksi sudeksi ja söisin sen suihini

mussuttaen ja märehkien. Mulla olisi yks kertomus tapauskoh-
tainen selostus eräästä rikkaruohosta, jos kiinnostaa, sanoin
sille samalla kun sen suu lokshti auki ja silmät pomppasi ulos
kuopistaan kuin halvat vieterikukat Krakovan vanhan kaupun-
gin torilla markkinoiden aikaan. No jaa, niinpä niin, kukista-
han sinä et ymmärrä mitään joten mikä siinä. Niin sain luvan
kokeilla ja epäonnistua ja nautin siitä enemmän kuin kampoi-
hin pistämisestä tälle tylsälle typerykselle, jota kävi enemmän
sääli kun se joutui joka tunti leikkimään fiksua vaikkei sillä
ollut siihen alkeellisintakaan edellytystä.

Mitä moskaa tää on, se huusi ja kirkui luokan edessä pul-
pettinsa takaa jo ensimmäisen lauseen jälkeen kun aloin pu-
hua. Siksi ihmisellä ei voinut olla taakkanaan mitään ikuista
tai muuttumatonta sielua. Suuretkin haaveet ja unelmat jäh-
mettyivät todistettavasti jo alkumetreillä fraaseiksi, ja juh lame-
noiksi vailla todellisia tarkoitusperiä tai sisältöjä palvelemaan
kulloinkin vallassa olevan valheen tarpeita. Järjen ja rationaa-
lisuuden ihanteet olivat taas kyllästymiseen asti täydellisyyttä
ihailevia ja epäinhimillisiä koneutopioita, ja moraalisesti liian
ankaria ollakseen oikeasti osa kenenkään todellista minää.

Mitä, huusi opettaja taas väliin. Mitä sinä oikein höriset?
Odotas mullahan oli puoli tuntia eli tää on vasta alkua siitä
mitä aion teille sanoa, sillä juuri tällaisen kaikenmaailman hö-
lynpölyn viljeleminen järkipuheena, mitä täällä harrastamme
päivittäin, on vienyt ihmiskunnan harhaan todella tärkeissä
kysymyksissä: ihmisillä ei tämän jälkeen ole ollut enää muuta
virkaa kuin ryhtyä rupattelemaan maailmasta sellaisena kuin
he sen ovat nähneet kukin omasta näkökulmastaan.

Näin opettajan silmistä läpi sen kitkun ja katkun, mikä siellä

jossain syvällä sen omassa helvetissä kärysi, mutta se ei voinut minulle enää mitään. Mitä maanitteli pitämään kirja -esittelyn ja antoi vielä vapaat kädet ja ruhtinaallisesti aika moukaroida kuuntelijoiden herneen kokoiset aivot edes hetkeksi narikasta ei – kenenkään maalle.

Enkä uskonut mihinkään asiaan ennen kuin sen omin silmin näin, koin tai kuulin. Enkä uskonut silloinkaan, koska mielestäni aistit välittivät meille vääristyneen kuvan tästä olevaisesta ja näkyvästä maailmasta, joka ei täsmää ihmisen järjen kanssa. Siksi totuudenetsintäni tärkein tavoite oli paljastaa kreikkalais-filosofien tavoin kaikki aistiharhojemme muodot, ja muuttaa ihminen omaa täydellistä onneaan etsiväksi hyväksi, ja hyvää tarkoittavaksi ihmiseksi, joka pyrki hyvään muutokseen, ja oikeudenmukaisuuteen yhdessä toisten kanssa, eikä toisten kustannuksella, kuten nyt asianlaita oli. Olevainen ei voinut olla vain tässä ja nyt, uskoin. Meillä on oltava muutakin ikuista kuin ihminen. Kaiken olevaisen täytyi olla ikuista. Mikään ei voinut syntyä tyhjästä. Sellainen mitä ei ole, ei voi myöskään muuttua toiseksi. Siten kaikki alkoi. Epäilystä, etten ole yksin tässä maailmassa, vaikka muut niin kivenkovaan väittivät, ja että minullekin oli oma paikka varattu jossain, kunhan sen vaan ensin löytäisin.

Mitä toi nyt muka oli, opettaja hihkui epätietoisena väliin. Sitä, että, sanoin ja jatkoi. Vakaumuksensa vastaisesti toimivan ihmisen on mahdoton olla onnellinen. Ja se, joka tietää kuinka tulla onnelliseksi, koettaa myös pyrkiä olemaan onnellinen, eikö niin hän kysyi itseltään. Eikö sen vuoksi se joka tietää mikä on oikein, myös halua toimia oikein ja toimii oikein, jotta hän tulisi onnelliseksi ja saisi mielenrauhan; oikeastaan

siksi puhun oikeudenmukaisuudesta, valehtelin, jonka esikuva Sokrates ei antanut periksi kuolemankaan hetkellä periaatteistaan, vaan Platonin mukaan hän kertoi tuomarille, että olet väärässä, jos sinun mielestäsi ihminen saa välittää hengenvaarasta. Jos mies on mistään kotoisin, hän ajattelee toimiessaan vain sitä, että tekeekö hän oikein vain väärin, hyvänkö vai huonon miehen töitä. Sokrates tutki tarkkaan ihmisiä, ja mittasi heidän hyvyttään omassa moraalisisessa vaakakupissaan. Sokrateksen tuntenut eräs kuuluisa kenraali sanoi kerran, että jos joku joutui Sokrateen tuttavaksi ja puheisiin hänen kanssaan. Hän pyöritteli toista keskustelun kuluessa niin, että vaikka toinen olisi alkanut puheen aivan muusta aiheesta, hän ei voinut lopettaa ennen kuin on joutunut antamaan selonteon itses-tään, ja kertomaan millä tavoin elää, ja on siihen asti elänyt. Ja kun hän on joutunut tähän, Sokrates ei päästä häntä ennen kuin on tutkinut kaiken juurta jaksaan Kant olisi sanonut yksi tuumaan: ”Lausumissa, joita ei voi välttää, on totuudellisuus ihmisten muodollinen velvollisuus jokaista kohtaan, olkoonpa siitä aiheutunut vahinko hänelle tai jollekin muulle kuinkakin suuri; ja jos sanomalla väärin en teekään väärin sille, joka minut siihen vääryydellä pakottaa, niin teen sellaisella vääryydellä, jota voidaan sanoa myös (joskaan ei lainoppineiden tarkoitamassa mielessä) valheeksi, mitä olennaisimmalla tavalla väärin velvollisuuksia kohtaan yleensä: so. saan, mitä minuun tulee, aikaan sen, että lausumia (julistuksia) yleensä ei pidetä luotettavina, jotenka myös kaikki sopimuksiin perustuvat oikeudet tulevat tyhjiksi ja menettävät voimansa, mikä tuottaa vääryyden ihmiskunnalle yleensä.

Tota noinaan öhööm, opettaja sanoi mieltien. No annetaan

tulla sitten mitä on tulemassa. Eihän se nyt niin ihmeellistä voi olla. Nielaisin kurkusta palan pois, kittasin vesipulloni tyhjäksi, harppasin pari askelta edessä olevan opettajan yli luokan eteen, ja aloitin paahtaa kiireen vilkkaa konekivääriytyliin niin että näin opettajan haukkovan jo ensimmäisessä mutkassa henkeään. Yrittäkää pysyä vauhdissa mukana, sanoin opettajalle ja yleisölleni uhmakkaasti minä; ulkopuolinen kaikesta, ikää 14 – vuotta, uhmakas, kapinallinen, orpopiru otus, joka kauneudestaan huolimatta ei ollut päättänyt vielä oliko tyttö vai poika.

Kerron kirjasta, jotka valitsin sattumanvaraisesti kirjastosta viime viikolla, joka käsitteli samaa teemaa sen monilta eri tuntemattomilta kulmilta kuten mitä tarkoitti ”elämätön elämä”? Sanoihan Blaise Pascal jo 1600-luvulla, että kun ihmiset eivät kyenneet poistamaan kurjuutta, kuolemaa ja välinpitämättömyyttä he päättivät tulla onnellisiksi ajattelematta niitä. Minusta näytti ilmeiseltä, että sillä on tekemistä rohkeuden tai pikemminkin sen puuttumisen - kanssa. On ollut supussa. On pelännyt tekevänsä virheitä eikä siksi ole tehnyt mitään. On väistänyt ja mennyt piiloon, kun elämä on pelottanut. Rohkeus on valmiutta mennä jotain kohti ja kykyä tehdä selkeitä valintoja. Ei voi olla rohkea, ellei pysty lähtemään liikkeelle ja jättämään jotain taakseen.

Elämättömän elämän lisäksi olen aina miettinyt miltä tuntuisi olla tuleva isä ja eri ammateissa toimiva yhteiskunnan tukipylväs, mutta ennen kaikkea millaista olisi olla homoisä, jolla olisi poika, joka inhoisi isäänsä ja häpeäisi tämän seksuaalisuutta isän kuoleman jälkeen niin, että pyrkisi hävittämään isänsä muiston homona maailmassa? Miksi kehitellä mieles-

sään turhia mörköjä, vaikka maailman voisi upottaa yhteen pisteeseen. Ymmärrän kyllä, että tällaisista asioista puhuminen on nykyisin riskibisnestä, kun kaikenmaailman turhantärkeilijät ovat omineet vapaan sanan, ja valmiita ristiinnaulitsemaan muut jo pelkästään siksi, etteivät vastalauseet hetkauta heitä suuntaan tai toiseen. Eivätkä he potki pakoon ensimmäisen välinpitämättömän ja vihamielisen örveltäjän jälkeen. Vaan jaksavat panna kamppoihin. Niille jotka aina saavat kaiken sen mitä kehtaavat vaatia, ja vähän enemmänkin. Pitäen kiinni omista totuuksistaan hampaat irvessä, koska kukaan muu ei oikeasti välitä, kuin ehkä siitä, että ruokaa ja juomaa riittää. Eikä viitsi. Vaan elää oman elämäänsä. Peruuttamattomasti. Taivaan ja helvetin välillä. Keikkuen telineillä. Kuka mitenkin. Kunnes vihdoin koittaa se hetki, kun jokin napsahtaa päässä, ja salaperäisesti toisiinsa kietoutuneet ihmiskohtalot päästävät kuristusotteensa toisistaan turhien toiveiden hautausmaalla. Ja antavat kerrankin piutpaut kaikenmaailman turhuuksille. Huomaten samalla, että maailma on ihan toisenlainen paikka, kun sitä seuraa sivusta, ja antaa sen rauhassa kehittää itse omat mörkönsä, ilman että meidän tarvitsee koko ajan välittää siitä kuka nyt on äänessä milloin mitäkin hössöttämässä meidän vahingoksemme.

Ihan ensin pitää sanoa, että kirjalla on väärä nimi. Väärän aikaan on synonyymi sille erehdykselle, mitä jostain kumman syystä viattoman onnellisuuden ajaksi kutsutaan, ja jota ei poikkeaville jostain ihmeen kumman syystä suoda edes kovan huutamisen jälkeen, vaan annetaan ymmärtää, että he ovat aina tiellä ja ruikuttamassa väärässä paikassa väärään aikaan. Vaikka itse he hyvin tietävät olevansa oikeassa paikassa oikean aikaan,

Oon hirvittävän tylsä ihminen. Päivät pitkät vain tuijotan näyttöä ja odotan, että jotain tapahtuisi. Mitään ei kuitenkaan koskaan tapahdu. Mun kanssa ei kannata edes yrittää keskustella mistään kun mulla ei ole ikinä mitään sanottavaa. On melko turhauttavaa kun päässä ei liiku mitään. Oon ontto sisältä. En oo kukaan.

mutta väärin ihmisten ja lakien kahlitsemana, jossa heille näytetään häpeällisesti kaapin paikka, jonka alle näkymättömiin meidän tulisi kiltisti ryömiä, jotta he olisivat poissa kielestä ja poissa mielestä; tämän syvälinen ja pohjamutiin menevä sisäistäminen, ja kohtalokas väärinymmärtäminen, on eräänlainen sisäistä vannetta kuristava aikaremmi, jonka parina häärii aina näissä väärissä paikoissa vääriin aikoihin, jotta omaan seksuaalisuuteensa osattomat ulkopuoliset kulkurit tietäisivät olevansa vaarallisesti haavoittuneina, ja koskettavan alastomina keskellä kiusaajiensa laumaa, ja pelosta, ja elämisen halusta myötäilemässä innokkaasti heidän irvokkaita valheitaan, kunnes he muuttuvat ryhmäpaineesta itse täksi järkyttäväksi, ja heidät lopulta tuhoavaksi kilttiysvalheeksi, ja sen kääntöpuolena alkavat vaatia muita kieltäytymään kielletyistä nautinnoista.

Siksi itse omassa liemessään kiehuvalta saastaiselta itsensä kieltäjältä ei voi odottaa, että hän voisi kertoa muille mitä on tapahtunut. Häpeä. Itsesyytökset, ja kunniattomuus, painavat vaakakupissa iloa, vapautta ja rakkaudenkokemisen tuskaa enemmän. Niin hän valitsee joko hiljaisen luopumisen, tai täydellisen vaikenemisen. Siksi yksin. Se kuvaa hyvin sitä miten kaikki on mahdollista. Jos meillä olisi ympärillämme samanlaiset perherakenteet, kirkot, auttamisjärjestelmät, omat mediat, viihdeteollisuus ja ajantappojärjestelmät, kukaan ei syöksyisi suin päin hirvittäviin tekoihin tuhotakseen itsessään ilon lahjan, katoamalla lopullisesti pois tästä pelistä.

Sveitsiläisen Alain Calude Sultzerin kiitelty julkisuudessa pienoismestariteos ”Väärään aikaan” kuvaa kokonaisen aikakauden tuomitsevia asenteita homoja kohtaan. Romanin päähenkilö on nuori poika, joka on perinyt isältään kellon.

Kello johdattaa pojan 1950-luvun syvään ahdasmielisyyteen, ja isänsä salattuun nuoruuteen, jossa hänen elämänsä umpikuja oli yhtä jatkuvaa painajaista todellisuudessa, jossa homoutta hävettiin ja peiteltiin. Miksi isä on tappanut itsensä melkein heti syntymäni jälkeen? Kysyy yksinhuoltajaäidin kasvattama perheen 17-vuotias poika, jonka aistit ovat avautumassa elämälle.

Hän etsii vastauksia mieltään pitkään askarruttaneisiin kysymyksiin oman isänsä järkyttävästä kohtalosta, alkaen etsiä johtolankoja isänsä tarinaan. Kirjassa on samaa arvoituksellista hienovaraista jännitystä, joka on tuttu saman maan psykologisen jännityksen maailmanluokan tähden, Friedrich Durrematin loistokkaan piinaavista Vanhan naisen vierailusta ja Odotuksesta, sillä erotuksella, että Sulzer rakentaa kirjansa tarinan tiiviiksi, ja samalla eräänlaiseksi yksinäisten homojen Romeo ja Julia-tarinaksi, osaksi niistä huhuina netissä leviävistä homokauhutarinoista, joista todellinen rakkaus, mitä se nyt sitten kulloinkin lieneekään eri kertojien käsissä, on kolhittu kunolla heterotodellisuuden betoniporsaisiin, ajasta ja paikasta riippumatta. Näin on ollut vuosituhansia.

Siksi Sulzerin tarina on sekä uusi, että samalla tosi, ja samalla kertaa läpeensä vanha tuttu. Joten pyörää ei tarvitse tässäkään tapauksessa keksiä uudelleen. Riittää vaan kun uusii renkaat, vauhdin kiihtyessä tätä päivää kohti yhä kovemmaksi ja rajummaksi, jossa näiden tarinoiden kuuleminen saa homokuulijansa yhä edelleenkin pelosta ja kauhusta yhtä kananlihalle, kuin ihmiskunnan hämärissä aikoja sitten. Kirjan lopussa poika päättää polttaa valokuvat, jotka hän on saanut isän ystävältä, ja sirotella tuhkan heidän molempiensa haudoille. Mutta sitten

hän paljastaakin ajatuksen sietämättömän mahdottomuuden. Sen, ettei yksinkertaisesti voi sulatella isänsä elämää sellaise-
naan kuin se on ollut isän ystävän kanssa ja pohtii. Aikoo. Mutta ei koskaan tee niin kuin on ensin kuvitellut luulevansa. Ja kieltää lopulta itseltään ajatuksen kokonaan. Hän ei pol-
ta valokuvia, Ei käy haudoilla, vaan tyytyy pohtimaan kuinka
kauas heidät on toisistaan haudattu.

”Jos sirottelin tuhkan heidän haudoilleen, antaisin heille jotain takaisin.”

Juuri tätä minä alussa tarkoitin. Sitä tyhjyyden tunnetta, kun on yksin, mutta kukaan ei näe. Yksinäisyyttä, joka tappaa.

Opettaja oli aikoja sitten pudonnut kärryiltä ja haukkoi hen-
keä pulpetissaan. Muut oppilaat tekivät päänsä vieressä niitä kuuluisia käsimerkkejä, minkä mukaan olisin hullu heidän mielestään, niin kuin olinkin.

Opettaja huokasi kerran ja otti minua sitten kädestä tiukasti kiinni ja alkoi raahata minua luokasta ulos.

“Sanoi kuka mitä tahansa, tällaista moskaa ei 14-vuotiaiden lasten tarvitse kuulla yhden häiriintyneen moniluuserikakaran suusta! Tuliko se nyt täysin selväksi?”

...epäkypsyyden voima...

”Missä tilassa maailma olisikaan, jos kypsyys saisi viimeisen sijan? Omassa kypsymättömyydessämme me vielä annamme sen kokea monet uudistukset, monet vallankumoukset.”

- Goethen perillinen ja viimeinen suuri humanistikirjailija, piilohomo ja homopojan ja lesbotytön isä Thomas Mann

Kantona kaskessa eli Kullervona

En tietenkään voinut sanoa muuta kuin ”jojoo!” sitä tarkoittamatta. Seuraavan tunnin ”oppilasesitelmä”, joiden alkuperäinen tarkoitus opettaa meidät puhumaan julkisesti ja kokoamaan ajatuksiamme, oli peruttu. Opettaja kertoi syyksi ”opetussuunnitelmaan merkityn suomalaiskansallisen osuuden” korostaminen ja alleviivaaminen. Seuraava oppilasesitelmä kyllä pidettiin, mutta hän halusi viitaten edelliseen eli minun pitämäni esitelmään, pistää vuoroaan odottavat miettimään mikä sai ihmisen suoltamaan suustaan mitä tahansa käsittämättömyyksiä, joissa ei ollut sen enempää järkeä kuin mieltä edes himpun

vertaa, kuten hän kolkko nauru kyytipoikana päätti puheensa minua suoraan syyttävästi naama nutturalla katsoen. Sen sijaan hän halusi kertoa meille ”mielikirjastaan Kalevalasta”. Ja aivan erityisesti hänen mielestään kirjan tärkeimmästä opetuksesta Kullervosta. Hän aloitti Väinämöisen sanoilla Kullervon kuoleman jälkeen Kalevalan 36. runosta.

”Eikötte, etinen kansa, lasta kaltoin kasvatelko luona tuhman tuuittajan, vierahan väsyttelijän! Lapsi kaltoin kasvattama, poika tuhmin tuuittama ei tule älymähän, miehen mieltä ottamahan, vaikka vanhaksi eläisi, varreltansa vahvistuisi.”

Koko luokka oli hiirenhiljaa sen edessä mitä tuleman piti kun opettaja aloitti Kullervo – shownsa.

”Kullervo on kaikkien suomalaisten yhteinen vikaan mennyt ja rikkinäinen kuva siitä mitä ei saisi koskaan eikä missään nimessä tapahtua, mutta niin vain tapahtuu. Näitä kullervoja on joukossamme aina muutama muistuttamassa elämän varjoisilta ja pahoista voimista, joilla on valta päättää ihmiskohtaloista. Kaikki paha alkaa Kalervosta, Kullervon isästä ja tämän Untamo – veljestä, joiden välille syttyy sota kateudesta ja sodan voittajana Untamo- veli tappaa koko Kalervon väen lukuun ottamatta Kullervon äitiä, jonka ottaa vaimokseen. Mahassaan vaimolla on syntymätön Kullervo, jonka Untamo vastentahotoisesti joutuu ottamaan ottopojakseen, mutta käsittelee tätä kovin kourin rakkaudettomasti, ja lyö Kullervoa alituisen pienimmästäkin syystä vitsalla. Kun selvisi ettei Kullervosta kasvaisi soturia, Untamo yritti hukuttaa, polttaa ja hirttää Kullervon. Untamo myy hyödyttömän Kullervon pilkkahinnalla orjaksi seppä Ilmariselle. Ilkeä Pohjolan emäntä leipoo Kullervon leipään kiven. Kullervo suuttuu ja manaa Ilmarisen karjan

karhujen ja susien suuhun ja taikoo sitten pedot näyttämään lehmiltä. Kullervo päättää kostaa Untamolle, mutta kuulee vanhempansa elävän sittenkin, ja että hänellä on sisaria, joista kaksi on kuollut ja yksi kadonnut. Kullervo raiskaa tietämättään oman siskonsa, joka hukutetaan. Kullervo pyytää Ukko ylijumalalta miekan, jolla hän tappaa koko Untamon suvun. Hän on teon jälkeen vielä onnettomampi ja yksinäisempi kuin koskaan ja noukkii siskovainaan virrasta ja syöksyy miekkaansa.”

Näin minusta tuli koko koulun oma Kullervo, jota miekkaan ei jäänyt kaipaamaan.

”Miks en söis mielelläni. Söisi syyllistä lihoa Viallista verta joisi? Syön lihoa syyttömänki, Juon verta viattomanki”.

Minun tarinastani tuli opetus koko koululle. Tarina rakaudettomuudesta ja hylätyksi tulemisesta. Minua rakasti vain omalla sairaalla tavalla oma sairas äitini, joka yritti tappamalla minut lapsena säästää minut pahemmilta elämän kolhuilta, koska olin Kullervon tavoin kirottu – tai niin ainakin opettaja minulle selitti myöhemmin. Sinä kävelet kohti omaa tuhoasi Kullervo. Näen niin paljon rikkinäistä elämää ja pahaa sinussa, että minua pelottaa sinussa jo nyt hehkuva kostonvoima.

...sukupuolena ihminen...

Yksinäinen ajattelu käy aina lopulta yksitoikkoiseksi, samoin kuin on vaikea haluta, kun ei tiedä mitä haluaa; olla tyttö merkitsee antautumista ja alistumista – poika taas avointa riitaa ja räihinää ympäristönsä kanssa; minä en usko olevani mitään sukupuolta - minä haluaisin olla vain ihminen omassa rauhasani. Minua ällöttää tämä ylenpalttisen seksinriemujen tuputtaminen kaikkialla - se on ihan ääretöntä väkivaltaa, että pitää puhua tällä tavalla itsestään!

Näitkö samaa unta vuosisadan rakkaustarinasta?

Nyt kun minusta oli tullut kirottu, rakkaudetta elänyt ja kaltoin kohdeltu Kullervo, enkä saanut koulussa puhua, lukea tai kirjoittaa muuta kuin hevonpaskaa, aloin kirjoitella kirjeitä omalle Ziggylleni vuosikymmen viiveellä, sillä en koskaan ”postittanut” näitä. Niissä minä olin rakastava runoilija Anton Rimbaud, joka rakasti omaa Ziggyään kuin Rimbaud runoilija Paul Verlainea.

”Houreita II. Sanan alkemia. Itselleni. Kertomus yhdestä hulleudestani. Olin jo kauan ylpeillyt sillä, että omistin kaikki mahdolliset maisemat ja pidin nykyajan taiteen ja runouden kuuluisuuksia mitättöminä. Pidin älyttömistä maalauksista, ovien päälle maalattavista kuvista, lavasteista, tivoliengon kangaskulisista, kauppojen kylteistä, kansankirjojen kuvituksesta;

vanhentuneesta kirjallisuudesta, munkkilatinasta, eroottisista kirjoista, joissa oli oikeinkirjoitusvirheitä, isoäidinaikaisista romaaneista, saduista, pienistä lastenkirjoista, vanhoista ooppe-roista, hölmöistä kertosaiteista, yksinkertaisista rytmeistä. Uneksin ristiretkistä, löytöretkistä, joista ei ole selostuksia, tasavalloista ilman historiaa, uskonsodista, tapojen vallankou-mouksista, rotujen liikkumisista ja maanosista: uskoin kaikkiin lumouksiin. Keksin vokaalien värit! A musta, E valkoinen, I punainen, O sininen, Y vihreä. - Laadin säännöt kaikkien kon-sonanttien muodoille ja liikkeille ja ajattelin ylpeänä että voisin vaistonvaraisten rytmien avulla keksiä runoille sanat, jotka oli-sivat jonakin päivänä saavutettavissa kaikilla aisteilla. Käännös-työn kohdalla tein varauksen. Aluksi se oli tutkimustyötä. Kir-joitin hiljaisuuksia, öitä, merkitsin muistiin sen, mitä ei voinut lausua. Kiinnitin huimauksia. Olen Arthur Rimabaud. Tuon äskeisen tekstin hurmioitunut kirjoittaja.”Tämän modernin aikamme yksi huikaisevimmista nuorista runoilijaineroista, jota Osip Mandelstam piti kaikkein lähimpänä Dantea:” joka oli luonteeltaan merkityksien horjuttaja ja kuvan ehyiden rikko-ja,” ja poltti kynttiläänsä molemmista päistä, ja kuoli nuorena, mutta ehti kokea elämää sulostuttavan, ja veret pysäyttävän rakkaustarinan toisen nuoren lahjakkaan runoilijan, Paul Ver-lainen kanssa. Siitä aion nyt teille kertoa, sillä kuten kaikki muutkin hyvät, totuudelliset ja innostavat tarina, on tämäkin jäänyt kertomatta siitä yksinkertaisesta syystä, että me kuolim-me rakkautemme kukoistuksen keskellä, niin nuorina, tai ai-nakin minä, ja ehkä myös Paul henkisesti, ettemme ehtineet vanheta yhdessä tarinamme kanssa, tai turhia muistella sitä vanhetessamme tippa linsissä yhteisten juominkiemme päät-

teeksi krapulapäissämme, vaikka minun sallittiin omistaa to- tuus yhdessä sielussa ja ruumiissa. Tiesin, ja elin sen Paulin kanssa todeksi, että runoilijasta tuli ennen kaikkia muita suuri sairas, suuri rikollinen, suuri kadotettu - Ja ylin tietäjä, koska me saavuimme siihen tuntemattomaan mihin muilla ei ollut avaimia eikä pääsyä. Ja vaikka lopulta jouduimmekin suunnil- tamme ja menetimme tämän ainutkertaisen kykymme ymmär- tää näkyjämme, niin olimme silti kerran nähneet lyhyen rak- kautemme ja elämämme aikana, mitä monet eivät koskaan koko elämässään uskalla edes aavistaa olevaksi. Paul ei voi ihan hyvin. Hän kärsii omantunnontuskista: siitä miten olisi sove- liasta olla mieliksi ympäristölleen - hänessä oli vielä hitunen jäljellä pikkuporvarillisuutta ja heteromaailman jäykkiä perin- teitä, joita hän silmänlumeeksi yritti uskotella itselleen kun- nioittavansa. Heikkona hetkinään hän istui pää käsien varassa ja voivotteli mitä tulikaan tehdyksi. Mutta ei hän meidän rak- kauttamme valittanut. Päinvastoin. Hellinä hetkinään hän vain makasi vieressäni silmät apposen selällään avoinna tutkimassa piirteitäni, ja silittämässä hellästi hiuksiani kuiskaillen kiihot- tuneena silloin tällöin korvaani, että olin hänen karkaileva ma- rakattinsa. Tai hullu ja remuava rakastajansa; ihmeitä munal- laan aikaan saava kulkuripoikansa. Hänen oma pikkuhirviönsä, joka oksentaa kukkahattutätien hiuksiin. Pot- kii sotilaita marssissa, ja katsoo tarkasti, ettei vain ovesta pääse sisään turmiollinen välinpitämättömyys. Heikkolahjaisten mielistelevä kiltteys, ja kaikista älyttömyyksistä pahin ja sala- kavalin, teeskennelty ymmärtäminen, ystävällisyys ja liberaali- suus kaikenmaailman hiekkalaatikkoleikeissä kulttuurien kuk- kahattutädeille elämäämme rumentamaan ja tylsistyttämään,

minkä ainoana ja ehdottomana huippuna oli vain tämä jo edesmennyt hetki. Minä ja hän. Yhteinen sänkymme. Leikkimme siinä. Unemme. Aamun epätoivo, kun emme tienneet oliko tänään mahdollisuus syödä vai juoda, vai tehdä peräti molempia, vai olimmeko enää kaupungilla jo valmista teuras-karjaa tavallisten ja kunniallisten ihmisten kirjoissa kulkevien sylkeä päällemme merkiksi omasta halveksunnastaan avoimelle tavалlemme ilkkua heidän heterotyperyyttään, nauttia siitä paskaisten naurujen kera, juosten Paulin kanssa aina karkuun heti kun olimme vittuillet päin naamaa näille kammottaville ja pöyhkeille otuksille heidän tylsyydestään, ja ummehtuneesta apinalöyhkästään, joka heidän suustaan ja perseestään ilmoille pääsi kaiken ympärillään saastuttaen; siksi minä kirjoitin itseni ulos tästä kaudesta helvetissä. Ja koska olin jo lapsesta lähtien ollut avoimessa kapinassa kaikkea sovinnasta vastaan, niin taiteessa kuin elämässäkin, en ollut moksiskaan tehdessäni tästä matkasta elämäni. Minä kirjoitin: ”Ennen, jos muistan oikein, elämäni oli pidot, jossa kaikki sydämet avautuivat, kaikki viini virtasivat. Eräänä iltana istuin kauneus polvillani. - Ja huomasin sen olevan katkera. - Ja solvasin sitä. Aseistauduin oikeutta vastaan. Pakenin. Oi noita - akat, oi kurjuus, oi viha, teille minun aarteeni on uskottu! Sain kaiken inhimillisen toivon häipymään mielestäni. Äänettömänä kuin villipeto loikkasin kaiken ilon kimppuun kuristaakseni sen. Kutsuin pyövelit paikalle voidakseni menehtyessäni purra heidän kiväärinperiään. Kutsuin vitsaukset paikalle tukehduttamaan minut hiekkaan ja vereen. Onnettomuus oli jumalani. Paneuduin pitkäkseni mutaan. Kuivasin itse rikoksen ilmapii-rissä. Ja järjestin aika kepposia mielipuolisuudelle. Ja kevät toi

minulle idiootin karmean naurun. Mutta kuinka ollakaan, aivan äskettäin huomasin, että olin päästämäisilläni viimeisen räökkäyksen! Uneksin etsiväni avainta muinaisiin pitoihin, joissa saisin ehkä ruokahaluni takaisin. Armeliaisuus on tämä avain. Tämän tajuaminen osoittaa, että olen nähnyt unta. ”Hyeeena, sinä pysyt, ne...”, huutaa vastaan taas paha henki, joka seppelöi minut herttaisilla unikoilla. ”Ansaitse kuolema kaikilla haluillasi ja itsekkyydelläsi ja kaikilla kuolemansynneillä. ”Voi! minä olen nauttinut niitä liikaa: - Mutta hyvä Saatana, ei noin kiukkuinen silmäteriä, rukoilen kiihkeästi! Ja tässä odottaessani niitä muutamaa myöhästynyttä pikku ilkeyttä, minä irrotan teille, joka pidätte siitä, että kirjailijalla ei ole kykyä kuvailla tai opettaa, nämä muutamat inhottavat lehtiset, minulle, ikuisen kadotukseen tuomitulle, kuuluvasta vihkosta. ”Paul vastaa minulle painajaisella: ”Näin unessani - kuin rantahiekka myllertävän myrskyn - ratsumiehen tiimalaseineen ja miekkoineen. Hän oli kuin saksalaisesta balladista. Ori häntä kiidätti halki kaupungin ja peltojen, joen rannalta vuoristoon ja metsistä alhoihin. Ori oli liekinpunainen, eebenmusta ja suitseton. Hop! hop! ratsupiiskaa ei ollut; ori koristen kiisi. Iäti! Iäti! Suurisulkainen kynä silmien tuiketta varjosti; kuin sumussa olisi välähtänyt ja sammunut aseensa sinisalama. Ratsumiehen takki kahisi tuulella kuin merikotkan siivet lumimyrskyssä, ja takin alta pilkkisti hämyinen, norsunluinen selkä. Mustassa yössä kiiri kimakka huuto ja hohti hammasrivi. ”Maatessamme nupit turvoksissa päät keskenään kolisten tyhjään ikuisista viisauksista, ajatellen vaan miten pääsisi eroon taukoamattomalta tuntuvasta pään jyskytyksestä, lihasrippeiden helvetillisestä jomotuksesta, hurjiin mittoihin kasvavasta jatkuvasta ja seko-

päiseksi tekevästä kiimasta, kullin ja perseenhimosta, nussimisenpakosta, nuolemisen ihanuudesta, antamisen autuudesta, hulluksi tekevästä perseenpyörytyksestä, ja jatkuvasta voihkimisestä ja ähkimisestä, nälästä ja janosta, munat hellinä takaraivossa rummuttavasta pakonomaisesta hinkkaamisesta, tekevässä tätä yhdessä ja erikseen, ja kaikkea vähän limittäin, ja päällekkäin ”eniintietoisena”, ei ehkä tänään vielä, mutta huomenna, aina huomenna, ja niin edelleen, ja aina niin, ettei ihan kaikkea voinut paljastaa ja muistella, eikä halua kertoa, sillä säkeetkään eivät riitä kertomaan miltä se tuntuu, kun saa mitä haluaa sielunsa syvyysiin, pohjamutiin asti, käsi tukkapölyllä ja persettä läiskien samanaikaisesti hurjasti kiihtyvällä vauhdilla. Kohti yhteisestä sanattomasta sopimuksesta kadotuksen tummana kutsuvaa ulappaa, missä ei ole pelastuksen mahdollisuutta, ei perääntymisen kunniakasta tietä, eikä lepertelevää ja lörpöttelevää anteeksiantoa. Vaan suoraa eteenpäin syöksyvää hulluutta kiihkon punaama naama, ja kirkkaan älyn kiillottamat säihkyvät silmät tuikkimassa tätä kovaa elämää, ja sitä raakaa tietoa, ettei tämä ainakaan tästä parane sitä murehtimalla, joten antaa mennä vaan ja lisää kullia, ja persettä, ja rakastetun niskaa, koko päätä, ja lopulta koko rakkaus yhtenä hullunmyllynä nuoltavaksi päästä kantapäähän, perseestä kulliin, ja sitten nieltäväksi karvoineen kaikkineen, ja lopulta lupa olla vain hiljaa, ja möllöttää hänen sisällään. Hän minun sisälläni, ja antaa ajan tappaa kaiken epäilyn rakkaudestamme ympäriltämme, jolloin vain me kaksi olemme olemassa, eikä mitään muutu. Ei koskaan. Nyt eikä koskaan myöhemminkään. Siksi kaipaas. Joka alkoi jo ensikohtaamisesta. Syvä kaipaas sinun luoksesi. Sinun sisääsi. Sinun sanoihisi, maailmaasi ja koke-

Elämässä on kysymys koko ajan sattumanvaraisesta oikullisuudesta ennen olevan ja jälkeen tule-van välillä, koska mikään ei oikeasti muutu kuin jatkuvasti hajoava mielemme ja pirstaloituva todellisuutemme ympärillämme, siksi virallinen historiankirjoitus yhtä sokea totuuden kanssa kuin se jota kohtalo kiusasi ja joka syytti tästä epäonnestaan ilman omaa syytään historiaa kirjoittamalla tarinaa siitä mitä ei tapahtunut, koska ei ollut siellä edes paikalla löytääkseen niistä haavoihinsa balsamia sillä järkytyksen hetkellä, kunhan tajusi liian myöhään sen, että elämä toi tullessaan enemmän pettymyksiä kuin mielihyvää.

muksiisi. Omaan yksinäisyyteesi. Siihen kun nukuit vierelläni, ja vääntelehdit yöt pitkät, ja mumisit jotain itsekseksi, ja sitten taas kiedoit kätesi ympärilleni, jatkaen uniasi minun itkiessä hiljaista suloisuuttasi, ja kaivatessani joka sekunti sen menettämisen jälkeen tämän hetken ainutkertaista tyyneyttä hiljaisuudessa, tietäen hyvin, että se jäisi vain saavuttamattomaksi haaveeksi, mutta siltikin siksi langaksi, joka pitää meidät yhdessä vielä senkin jälkeen kun menetämme toisemme ja erkanemme tästä maailmasta. Otan löysän kullisi käteeni, suutelen sitä, hieron sitä. Se nousee paksuksi sykkiväksi tykiksi, ja minä menen sen sisään ja imen sen ja sinut itseeni ja kirjoitan: ”Pannin sorja poika! Kukkasin ja marjoin kruunatun otsan ympärillä silmäsi, kalliit pallot, liikehtivät. Ruskean sakan tahrimat poskesi painuvat kuopalle. Torahampaasi välkkyvät. Rintasi muistuttaa luuttua, vaaleat käsivartesi helähtelevät. Sydämesi lyö vatsassa, jos kaksi sukuelintä uinuu. Kulje yössä, liikuta reittä, tuosta toista reittä ja vasenta jalkaa. Kuva sinusta mielessäni, ja sana suussani koko ajan valmiina etsimään ulospääsyä huutaa kaikille rakkauteni sinuun julki. ”Paul. Tehdä sinut ja minut kuolemattomaksi kuolemassamme. Minä rakastan sinua. Tänään vielä kovemmin kuin eilen. Enkä mahda sille mitään, että hukun huomenna kyyneleihin, joka on lopullinen kuolinsyyni. Siksi tämä on hyvin surullinen rakkaustarina ikuisesta kaipuusta, ja edessä siintäneestä vääjäämättömästä kohtalosta, joka pakotti meidät hulluuteen toistemme seurassa, ja antoi käsiimme vain huonot kortit, joiden kanssa emme osanneet olla ja pelata oikein tai kunnolla, vaan luisuimme pois yhteisestä pelistämme. Minä kirjoitin: ”Että eikö minullakin ollutkin ”kerran” rakastettava, sankarillinen, tarunomainen,

kultalehdille kirjoitettava nuoruus, liian hyvä onni! Minkä rikoksen, minkä erehdyksen vuoksi olen ansainnut nykyisen heikkouteni? Te, jotka väitätte, että eläimet huokailevat surusta, että sairaat ovat epätoivoisia, että kuolleet näkevät pahoja unia, yrittäkää kertoa lankeemukseni ja uneni. Minä puolestani en pysty antamaan sen paremmin itsestäni selitystä kuin kerjäläinen, joka hokee Pater ja Ave Maria rukouksiaan: ”En osa enää puhua.” Luulen kuitenkin, että olen tänään saanut päätöksen kertomukseni helvetistäni. Se oli todella helvetti: se muinainen, jonka portit ihmisen poika avasi. Uupunet silmäni heräävät aina samasta erämaasta samaan yöhön, hopeatähneen, eivätkä elämän Kuninkaas, kolme Itämaan tietäjää, sydän, sielu, henki, liikutu. Milloin me menemme jokirantojen ja vuorten taa tervehtimään uuden työn syntyä, uutta viisautta, tyranniin ja pahojen henkien pakoa, taikauskon loppua, palvomaan - ensimmäisinä! - Joulua maan päällä? Taivaiden laulu, kansojen marssi! Orjat, älkäämme kirotko elämää. ”Nyt olen yksin ja surullinen tätä muistellessani. En tiedä missä Paul on, mutta tiedän ettei se ensimmäinen kutsuva katse valehdellut eikä luvannut liikoja. Hän oli minun, ja minä hänen heti ensikatseestamme lähtien. Eikä siinä ollut kenelläkään mitään nokankoputtamista tähän vuosisadan rakkaustarinaan. Niin se vain oli ja on. Olemme vieläkin tämän universumin kovimmat rakastavaiset, ja ei niin aina hereillä, valveilla ja halukkaanaakaan. Kaksistaan isolla vuoteellamme maaten yhteisten runkujen jälkeen, raukeina kuin vastapaistetut jänikset ruokalautasella odottamassa kuka seuraavaksi ottaa suupalakseen haarukallisen meistä, ja mistä osasta meidät pilkotaan, ”laitetaan haarukan nuppiin pällisteleämään silmä silmästä teurasta-

jaamme”, ennen kuin tuo todennäköinen sikamainen seläsämme ruoskaa ja piiskaa heiluttava demariahmatti, ja kyltymätön porsastelija popsii tuosta vaan meidät suuhunsa, ja nielee meidät valtavaan mahalaukkuunsa odottamaan sitä hidasta aineenvaihduntaa, joksi kulttuuri-ilmastoamme myös kutsutaan, paskantaen sitten meidät poliittisesti korrekteina vitseinä. Ja miten kilttejä ja siistejä me heistä silloin turvallisen välimatkan päästä olemmekaan! Miten söpöä ja söpöjä! Miten hurja ja poikkeuksellinen tarina! Millaiset poikkeusyksilöt! Ja samalla kukaan heistä ei typeryyttään, ja ihmisihransa turhuuksien, myrkkyhajuvesien ja aistit turruttavien miljoonien ylihintaisten sherrylasillisten jälkeen lotkauta silmänsäkään nähdesseen ympärillään meidän järkyttäviä toisintojamme, avoimina haavoina yksin eksesissä kulkevia oman aikansa teräviä, ja kaikesta eri mieltä olevia hyljeksittyjä, ja kaikkien hyväksynnän ja tuen ulkopuolella yksinään hoippuvia ikuisia elämänkulku-reita, nuhjuisessa repussa eväinään vain vakaa aikomus, avoimet aistit ja saatanallisesti asennetta, kun nämä herrat potenssin kaksi ”RimbaudMinä ja VerlainZiggy - inkarnaatiot” lyövät päätään seinään niin, että veri lentää ja päähän sattuu, kun he kenenkään huomaamatta pistävät terävillä verbaalisahoillaan halki poikki ja pinoon kulttuurin kilttien ja mitäänsanomattomien pikkuporvareiden apinoimaa, ja jäsentämää pilkuntarkkaa surkeaa ja hengetöntä maailmaa, jossa jokaisella asialla on ennalta määrätty merkityksensä ja arvonsa, jota ei saa muuttaa muut kuin siihen valtuutetut kaanonin haltijat, ja sitten he muka ihailevat meidän taiteilijoiden ja poikkeusyksilöiden luovaa energiaa, hulluutta ja sekopäisyyttä, josta kaikki suuret ajatukset, ihmiset ja taide on tehty, unohtamatta homoseksuaa-

lisutta, jonka he aina näissä tarinoissaan jättävät taka-alalle, se kun nyt ei ole millään niin merkityksellistä, he supisevat keskenään täydet drinkkilasit kourissaan, siitä huolimatta että hän oli homo, hän oli hyvä taiteilija, he sanovat, mutta unohtavat, että juuri siksi hän oli niin hyvä, eikä vain hyvä, vaan poikkeuksellinen, koska hän oli homo, ja oppinut jo lapsesta lähtien piilottamaan sisimpänsä heidänlasisiltaan, ja siitä tuskasta pakotien löytämällä rajuina purkauksina ja yhteenottoina ympäristönsä kanssa, jossa oli vain kaksi tietä, rikollisen ura narunjatkeena, tai hullun taiteilijan itsemurha, jota me kaikki nerot siten oivallisesti yhdistelemme omiin elämiimme, ja kun meistä siten kirjoitetaan, kuten minusta tuo yksi saatanan kirjallinen kammotus, Henry Miller surkuhupaisassa ”muka-elämä-kerrassani”, ”Salamurhaan aika”, on se sellaista heteron häpeällistä jälkitulkintaa, ettei siitä tuntisi itseään edes peilin edessä kyäten, kyräillen ja kyyläillen. Mutta minä en heistä välitä, kuten he eivät todellisuudessa välitä minustakaan ihmisenä ja homona. Vain maineestani ja tarinastani. Kirjoitan vain vimmatusti: ”Oi pyhän maan valtavat puistokadut, tempppelin terassit. Mitä on tehty brahmaanille, joka selosti minulle sanalaskut? Siitä ajasta, sieltä näen vielä jopa eukotkin! Muistan hopeiset ja aurinkoiset hetket jokien luona, ”naiseni” käden olalla ja hyväilyimme seistessämme pippuritasangoilla. - Tuli-punaisten kyyhkyjen lentoonlähtö jyrisee ajatukseni ympärillä. - Täällä maanpaossa minulla oli näyttämö esittää kaikkien kirjallisuuksien dramaattiset mestariteokset. Ilmaisin teille ennennäkemättömät rikkaudet. tarkkailen aarteiden historiaa. näen jatkon! Viisauttani halveksitaan yhtä paljon kaaosta. Mitä minun tyhjyyteni on verrattuna teitä odottavaan kaaokseen? ”Ja

kun tämä meissä oleva perusviiva jää tuollaisilta huomioimatta, ja he sentään näkevät sen vaivan, että ”mukatutkivat” meitä, ja kirjoittavat meistä tutkimuksia ja kirjoja pitkän välimatkan päästä tällaisella asenteella, voi sanoa, että jokainen yritys ottaa kiinni meistä saa meidät karkaamaan yhä kauemmas heistä, ihan kuin teimme eläessämme ettemme olisi tukehtuneet heidän kohteliaisuuksiksi naamioitujen vittuilujen alle, joka on välttämätön asenne, jottei heidän maailmansa roskiin hukkuisi. Ja minä kirjoitan: ”Että olen aivan kummasti ansioituneempi keksijä kuin kaikki edeltäjäni; muusikko jopa, joka on keksinyt jotain sen tapaista kuin rakkauden avain. Nyt olen kohtuullisen taivaan kattaman kituliaan seudun aatelisherra ja yritän tuntea liikutusta muistellessani lapsuuttani kerjäläisenä, aikaa oppipoikana tai tuloa puukengät jaloissa, polemiikkeja, viittä tai kuutta leskeyttä ja muutamia häitä, joissa luja pääni esti minua nousemasta samalle aallonpituudelle tovereitteni kanssa. En kaipaa entistä osuuttani jumalaisesta ilosta: tämän happamen seudun kohtuullinen ilma ruokkii hyvinkin aktiivisesti kamalaa skeptisyyttäni. Mutta kun tällä skeptisyydellä ei enää ole käyttöä ja kun sitä paitsi olen omistautunut uudelle häiriölle, - odotan että minusta tulee oikein häijy hullu. ”Pyh, sanomme me yksi tuumaan, ja käännämme kylkeä, ja pieraisemme valtavan paukun koko maailmalle, jolle jo eläessämme haistatimme pitkät paskat Paulin nuorena aloittelevana nerona 22 -vuotiaana julkaiseman runon, Herra Säntillinen, hengessä: ”Hän on vakavamielinen: isä ja kaupungin viskaali. Hänen irtokauluksensa peittää korvat. Hänen silmänsä loputtomiin uniin ummistuvat, huolettomasti, ja kevät hänen tohveleissaan kiiluu. Miten vaikuttaa häneen kultatahti ja pyökki-

metsä, jonka varjoissa lintu laulaa, miten vaikuttaa häneen taivas, vehreät niityt ja mykkä nurmi? Herra Sääntillinen naitaisi tyttärensä herra Macinille, joka on nuori ja vauras. Herra Sääntillinen on maltillinen, hän tuntee kasvit ja hänellä on outokumpu. ja riimien väsäjiä, noita heittiöitä ja lurjuksia, takkutukkaisia parrakkaita vetelyksiä hän kammoaa enemmän kuin nuhaa, ja hänen tohveleissaan kevät kiilluu. ”Ja mitä nuo pahaiset papukaijat ja ilkeiden juorujen toistajat tässäkin ajassa muka tietävät siitä säihkyvästä hetkestä, kun ensi kerran katseemme kohtasivat, ja tiesimme kohtaloidemme, sielujemme, ja ruumiidemme kietoutuvan niin syvästi yhteen, ettei edes kuolema voinut sitä toisistamme erottaa, sillä se jätti molempiin syvälle sisimpään pohjattoman kaipauksen, ja lohduttomuuden tunteen siitä, ettei voinut koko ajan olla läsnä toisessa, ja ettei päässyt ihan perille, vaikka kuinka yritti, ja että tästä yhteentörmäyksestä edessä oli väistämättä suuri skandaali, julkinen häpeä ja häpäisy, joka alkoi sitten elää omaa elämänsä erottaen meidät lopulta toisistamme, tehden meidät vielä, jos mahdollista, onnettomimmiksi, jättäen välillemme niin syvän ja märkivän haavan, ettei sitä saada umpeen edes vuosisata kohtalokaan ensitapaamisemme jälkeen, vaan kirjoitetaan kaikenlaista peiteltyä paskaa. Helppoja selityksiä ja muka aikalaistodistuksia, arvioita ja analyysejä, ja kuivia kirjallisia nollatutkimuksia, vanhan asian penkomista, ja ”toistamista pilkkullen mukatotuuksina”. Naurettavilla esipuheilla varustettuja uusintapainoksia runoistamme, jotka kuuluvat enemmän kaduille ja kulkurin hampaattomaan ja viinalle löyhkäävään suuhun, kuin näiden demarisurkimusten löysiin kulleihin: ”Ja minä heitin helvettiin marttyyrien palmunlehdät,

taiteen loisteen, keksijöiden ylpeyden, rosvojen kiihkön; palasin Itään, alkuperäisen ja ikuisen viisauden luo. - Se on kuu-
lemma törkeän laiskaa unelmointia. Kuitenkaan tuskin ajatte-
lin, mikä nautinto olisi päästä nykyajan kärsimyksistä. Mielessäni ei ollut Koraanin sekava viisaus - Mutta eikä se ole
tosi kidutusta, kun tästä tieteen julistuksesta, kristinuskosta,
lähtien ihminen ”panelee itsensä peliin”, todistaa itselleen itses-
tänselvyyksiä, on halkeamaisillaan mielihyvää toistellessaan
näitä todisteita, eikä muulla tavalla eläkään! Hienostunutta ja
typerää kidutusta, minun hengellisten harhailujeni lähde. Niin
kuin luonto voisi muka ikävystyä! Herra Poroporvari syntyi
samaan aikaan Kristuksen kanssa. Eikä se johdu siitä, että me
viljelemme sumua? Syömme kuumetta vetisten vihannestem-
me kanssa. Ja juopottelu! ja tupakka! ja tietämättömyys! ja kai-
kenlaiset uhrautuvaisuudet! Eikä tämä ole aika kaukana alku-
peräisen isänmaan, Idän viisauden ajattelusta. Miksi pitäisi olla
nykyaikainen maailma, kun tämälampaisia myrkkijä keksi-
tään! ”Minä makaan Paulin sylissä ja itken, koska tiedän että
kaikki tämä kaunis särkyy jossain vaiheessa, ja ettei meillä ole
enää mitään sen jälkeen, koska kaipaushkin on vain yhtä samaa
ikävää poissaolon läsnäoloa välillämme, mutta tiedän ettemme
voi karata kauas toistemme mielistä, että minulla seisoo aina
muistellessani Paulia. Lopuksi seipitin itselleni kaiken lohdu-
tukseksi yksinäisyyteni keskelle sadun: ”Eräs prinssi oli harmis-
saan siitä, ettei hän ollut koskaan harrastanut muuta kuin rah-
vaanomaisten hyvien töiden tekemistä täydellisiksi. Hän
aavisti rakkauden hämmästyttävät mullistukset ja epäili, että
hänen naisensa pystyisivät parempaakin kuin tähän taivaan ja
yllellisyyden sulostuttamaan tavanomaiseen myöntömyyteen.

Hän tahtoi nähdä totuuden, himon ja tyydytyksen perushetket. Olipa se sitten harhautunutta hurskautta tai ei, hän tahtoi. Hänellä oli sentään melkoisesti inhimillistä valtaa. Kaikki ne naiset, jotka olivat tunteneet hänet, murhattiin. Mikä tuho kauneuden puutarhassa! Sapelin alla he siunasivat häntä. Hän ei suinkaan tilannut uusia. - Naiset ilmaantuivat uudelleen näkyviin. Hän tappoi kaikki ne jotka seurasivat häntä, metsästysretken tai juominkien jälkeen. - kaikki seurasivat häntä. Hän huvitteli silpomalla kalliita eläimiä. Hän pani palatsit roihumaan. Hän ryntäsi ihmisten kimppuun ja hakkasi heidät palasiksi. Väkijoukko, kultaiset katot, kauniit eläimet olivat edelleen olemassa. Voiko hurmaantua tuhoamisesta, nuortua julmuudesta! Kansa ei nurissut. Kukaan ei tarjoutunut avustamaan mielipiteillään. Eräänä iltana hän ratsasti ylpeästi laukkaa. Hänelle ilmestyi sanomattoman, jopa anteeksiantamattoman kaunis Haltija. Sen ulkomuoto ja käytös näyttivät lupaavan moninaista ja monitahoista rakkautta, sanomatonta, jopa sietämätöntä onnea! Prinssi ja Haltija tuhoutuivat todennäköisesti olennaiseen terveyteen. Kuinka he olisivat voineet olla kuolematta siihen? Yhdessä he siis kuolivat. Mutta prinssi menehtyi palatsissaan tavallisen ikäisenä. Prinssi oli haltija. Haltija oli Prinssi. Meidän himoltamme puuttuu syvä musiikki. ”Sitten suljin silmäni, ja näin valtavan kirkkauden, ja sen keskellä Paulin. Hän hymyili minulle. Niin minä kuolin. Paul kirjoittaa minulle: ”Marco teki vaikutuksen nuoriin miehiin, he katsoivat häntä silmiin, Sodomiin, joissa paloi Rakkauden tuli, joissa ystävyiden jää tuskin suli; ympärillä leijui tummia tuoksuja, sielu itki: alistuja; Marcon hiukset kimalsisivat, hänen vaatteensa oudosti kahisivat. Kun Marco lauloi, soittavat kädet

toivat mieleen mustat syvyedet, alkukantaiset melodiat unohduksiin painuneet, ja Marcon ääni kohosi paratiisiin, unelmiin mahtavan sinfonian kotiin, ja innostus nosti taivaisiin, tuttuuteen, jokaisen kuulijan. Ääni kuin kahlitsematon hopea soi, kun Marco lauloi. Kun Marco itki, kauheat kyyneleet peittosivat huimien käsien säkeneet; huulet hersyttivät karmiininpuunaa, ja epätoivo oli kauheaa; kuin liedellä poriseva öljy tuima luonne kuohahteli, kuin leijona se karjahteli, itki kun Marco itki. Kun Marco tanssi, vaatteet kahahtelivat kuin vuorovedet nousevat ja laskevat kuin bambuversolla varsi taipui, ja rintakehä kaaren takoi: salamoit. Marmorinvaalea jalka mahtipontinen, raaja julkea kyyninen sihahteli kuin metsätuuli yöllinen. Kun Marco tanssi. Kun Marco nukkui, miten ambra tuoksuikaan, miten makuuhuone läsnäoloa huokuikaan! Selän linja lakanan alla laineili, ja hengitys verhojankaalla väreili kevyesti keinuen autuas uni silmät sulki, unen arvoitus halki huoneen kulki hyllykön esineet hurmaten, kun Marco nukkui. Vaan kun hän rakasti, hekuman virrat kuin pulppuavat haavat valuiivat yli äyräiden savuten ja kiehuen julman ruumiin rikoksesta vapauttaen virta sielun padot mursi, hukutti ajatuksen ja tiellään kaiken kaatoi, sitten se kohisi, remakoi kuin tulenliekki se kiihtyi ja lopulta jäättyi”

Avasin silmäni ja katsoin hymyillen taas vuosikymmenten jälkeen omaan Ziggyyni ja kysyin: ”Näitkö samaa unta vuosiosadan rakkaustarinasta?” Ja hän vain hymyili kyyneleet silmissä nyökäten ja puristaen minut hellästi tiukemmin spermaiseen itseensä.

”Älä huoli! Meillä on jo maailman silmissä muutenkin huono maine”, se vain sanoi jatkaen.

”Me kärsimme ja alistumme, mutta elämme silti yhä aina vain tämän saman uudelleen ja uudelleen niin pitkään, että kuulemme sankarillisten sanojen puolustavan meitä ja koston puolestamme”.

Kaikkea tätä ja hieman vähemmän ulkopuolisin silmin havaittuna, ”se” oli muiden mielissä: kuin arotuuli, ”se” ajatteli - villi yhtäkkinen puuska muistutuksena menneistä ajoista kaupunkien kiireiden keskellä läpi vaiettujen ja unohdettujen muistojen, sen enempiä jälkiä jättämättä sitä ihmettelevissä ihmisissä, vaikka ”se” pureutuikin tietien tahtoen muista piittaamatta viiman tavoin jokaisen vastaan tulemansa ihmisen solujen syvimpiin rakenteisiin, ihmisten tietämättä tai aavistamatta mitään, vain rauhallisesti jatkaessa sitä samaa pakollista ja ikuista, mitä olivat sillä hetkellä kohtalonsa määrääminä juuri parhaillaan tekemässä ymmärtämättä, mikä heihin oikeasti meni ja ui syvälle sisään niihin onkaloihin, joista edes pitkälle edennyt tiede ei vielä tiennyt mitään.

Eräänä syyskuun päivänä se sitten tapahtui. Hän muuttui vakavasta ja sisäisesti jännittyneestä lapsesta epäileväksi ja etsiväksi nuorukaiseksi, hän muisteli. Eräänä kylmänä, pilvisenä ja sateisena päivänä hän alkoi ajatella asioista toisella tapaa kuin hänen ympäristönsä, jota hän alkanut jo karsastaa ja vihata salaa mielessään. Kivi oli kivi edelleenkin hänen sanastossaan, mutta sen merkitys ei ollut hänelle enää pelkästään järjenmukainen, vaan myös niin halutessaan, mahdollisuus epämääräisen häilyvänä askeleena kohti järjestyksen ja mielentyyneyden sekoittavia intohimojen myrskyjä, joiden suloisessa sekasorrossa hän sai vahvistuksen omille haluilleen ja intohimoilleen: hän tunsi niiden kuuluvan hänen kanssaan samaan maailmaan

olemuksiltaan haluavina, pyrkivinä ja fyysisinä olentoina eikä minään ”ylimaallisena tajunnan voittoina - höpötyksinä ruumiista” hänen tavoitellessaan eteenpäin juoksevassa tarinassaan ”kiellettyinä hedelmänä” nykyisyyden houkutusta.

”Nykyisyyden houkutus” oli sille omien aivojen käytön salivaa menneen kieltämistä ja kaikenlaisten pakkopaitojen täydellistä unohtamista. Mitä enemmän ”se” väheksyi tekojensa tarkoituksenmukaisuutta, sitä enemmän ”se” piti niitä vapaan tahtonsa ilmauksena syntyneinä sattumanvaraisina ja omien äkkinäisten päänäpistojensä improvisoimina tuloksena. Näin ajatellessaan ”siitä” oli tuli oman elämänsä herra. Syvälinen, tarkkanäköinen ja laaja- alainen kaikkeen mitä ”se” teki, näki ja suunnitteli elämässään, kuten sekä oman henkilökohtaisen vapautensa ymmärtäminen, mikä oli ”sille” päihdyttävä kokemus, että uuden ajan sekä sen kasvojen kohtaaminen hänessä itsessään uutena olentona ja ajatuksina. ”Sille” oli kuitenkin alusta saakka selvää, että kaikesta siitä kirkkaudesta huolimatta, jota ”se” uusien oivallustensa maailmassa koki, sanojen kanssa ”se” ei päässyt, eikä tulisi koskaan pääsemäänkään, samaan sopusointuun kuin mitä ajatustensa ja haaveidensa kanssa. Muistan vain meidän viimeisen keskustelumme, mikä ei paljoa lämmittänyt.

”Minä en jaksa enää sinua.”

”Olen minäkin saanut sinusta tarpeekseni.”

”Tämä oli nyt vihdoinkin loppu.”

”En enää välitä vaikka sanoisit mitä. Totta se ei kuitenkaan nimittäin ole.”

”Minä lähden nyt!”

”Lähtisitkin!”

Myöhemmin kun opiskelin jo filosofiaa ja halveksin akateemisia filosofeja ja heidän siansaksaansa, mietin tätä elämäni vaikuttavinta kokemusta, ja miten sen vaikutus näkyi minussa ja ajattelussani. ”Se” oli muuttanut muistojeni hämäriin huoneisiin ja tullut niin tutuksi ja tylsäksi, etten enää tajunnut mikä sen todellinen merkitys oli minälleni - olin vain sivuuttanut sen tarpeettomana ja päivänselvänä itsestäänselvyytenä.

”Muistako sen eilisen pojan?”

”Kumman niistä?”

”Sen vaaleahiuksisen ja kivannäköisen.”

”Mitä siitä?”

”Siitä oli kuva lehdessä!”

”Oho mitä se oli tehnyt?”

”Ei mitään. Se on vaan joku kuuluisuus.”

Kun tähyilin takaisin kaukaisuuteen, tajusin yhtäkkiä oman Ziggyni olleen oivaltava ajattelija, joka ilman mitään kirjoja lukemalla päätyi usein samoihin johtopäätöksiin kuin suuret ajattelijat, kuten Hesiodos, joka varoitti myös huonosta maineesta, joka oli helppo hankkia, mutta josta oli vaikea päästä eroon, sillä kaikista vaikuttavimman asean eli juorun avulla leviävä huono maine oli hänen mielestään kuolematon ja siinä suhteessa itsekkin kuin jumala – muuttumaton ja omassa voimakkuudessaan käsittämätön. Gottfried Wilhelm Leibnitz taas sisälsi kärsimykseen alistumisen vuonna 1710 käsitykseenä ”Mahdollisen hyvästä maailmasta.” Sen mukaan kaikki mikä laajensi maailman moninaisuutta oli samalla myös hyvän maailman toteuttamista, johon kuului myös pahan ja kärsimyksen ymmärtäminen ja sietäminen, ihan kuten oma Ziggynikin minulle oli viimeiseksi väittänyt.

... nussii sitä kahdeksan kertaa nousematta välillä pois...

”Kiihottaakseen itseään Hirveä Hospodar luki Päivälehdessä pienen uutisen, jossa kerrottiin hotellintiskaajan grillanneen erään nuoren kokin pakaroita, ja siten nainut kuumaa ja veristä persettä syöden samalla paistettuja kappaleita, jotka olivat peräisin tuon nuorukaisen takapuolesta. Nuoren lupaavan kokin kiljuessa apua naapurit olivat juosseet paikalle ja pidättäneet sadistisen tiskaajan. Ruhtinas runkkaili hellästi kulliaan, jonka oli kiihottuneena lukemastaan ottanut esille. Eräässä kohtauksessa ruhtinas riisuutuu ja ojentaa komean perseensä julmalle Cornaboeuxille, joka nussii sitä kahdeksan kertaa nousematta välillä pois. Sitten heti perään eräänä aamuna ruhtinas, alaston ja kaunis kuin Belvedren Apollo, teki 69:ää hänen kanssaan. Molemmat imivät ahnaasti tikkukaramellejaan, ja laukesivat yhtä aikaa toistensa suihin.”

- Guillame Apollinaire: Hirveä Hospodar

Naminnuolenta- pyrkimykset

Harrastin andaluciaalaisia arabirunoja, jossa haisi läpi harmonian, tasapainon ja kontrollin rikkumaton tavoite, siksi se oli oman aikansa pahinta ja tyypillisintä shittiä, eikä sen kelvollisempaa kuin nykyisin maksettujen mainosten lentävät sloganit, mutta arabialaisen kirjallisuuden kulta-ajan runoudelle 800-luvulta aina 1800-luvulle liittyi vahva homoeroottisuus, jossa rakastettuna oli aina nuori poika. Huomasin arabialaisia homorunoja lukiessani, että homononetin esi-isä oli Abu Nuwas, joka oli yksi ensimmäisistä poikarakkaudesta arabiaksi kirjoittaneista runoilijoista. Hän innostutti seuraajansa luomaan suoraa puhetta syvältä sielun syvimmistä sopukoista, joissa puhdas homohimo syntyi. Ja sitä paitsi koko tuo aika oli hyvin homoeroottinen ja eläväinen. Ihmiset elivät lyhyen,

”Usko valmistaa meidät elämässämme olemaan nöyrän hiljaisen ja palvelijan kuin englantilaisen butlerin, jota kukaan ei huomaa verhojen takaa. Siksi tämä show! Se valmistaa valitut uskomaan omaan ylemmyyteensä, ja muiden alemmuuteen tarjoamalla eilispäivän huonoksi koettuja ratkaisuja nykypäivän vaikeisiin ongelmiin. Silloin niille, joita tämä kaikki hyödyttää, tarjoutuu herkullinen tilaisuus vihan ja pelon lietsonnalle uskonnollisen ummehtuneisuudenkuristavien perinteiden mukaan”, kultainen hahmo ihmispölyä väitti minulle.

mutta kiihkeän ja eroottisesti rikkaan elämän, vähän kuin Pier Paolo Pasolinin Canterburyn tarinoista vilahtaa ohimennen, samanlaisia kiihkeitä sattumuksia, polttavia tunteita. Suoraa toimintaa. Muna oli koko ajan näkyvillä, mielessä ja sillä tehtiin muutakin kuin pissittiin tai pantiin pilluun vain lapsia saadakseen. Sillä sohittiin kaikkialle kaiken aikaa. Ja kaikkialla nähtiin korkein kaikista realiteeteista, Jumala: kaikki oli jumalallista; arabialaishomojen sepittämät poikarakkausrunot ovat olleet oman aikansa vaikuttavinta undergroundia, jonka merkitys sen ajan homojen keskuudessa oli ihan sama kuin nykyisin homonetin: se antoi homoille ne puitteet, jonka ympärille he pystyivät omalla mielikuvituksellaan luomaan salaisen rakkautensa ihanan tyhjyyden ja suloisen joutenolon harmonian puutarhat, joita voisi verrata vaikkapa oman aikamme kiimaisten seksisymbolien, isokullisten lökäpöksypoikien ja räppinuorison naminnuolentapyrkimyksiin. Eikä tuo vaikutus ole vähäinen nykyrunoilijoissakaan. Tai minussa, joka käytin näitä taitojani kontakti-ilmoitusten laatimiseen homonettiin.

...yhteiskunnallinen tekosiveys...

Michel de Montaigne valitti esseissään yhteiskunnan tekosiveyttä, ja käsitteli seksuaalisia kokemuksia. Hän ihmetteli avoimesti jo lähes viisisataa vuotta sitten, mitä pahaa seksuaalinen akti, niin perin luonnollinen, tarpeellinen ja oikeutettu, on tehnyt ihmiskunnalle, että emme uskalla puhua siitä ilman häpeää, ja että suljemme sen vakavan ja säädyllisen keskustelun ulkopuolelle? Hänen mukaansa me rohkeneimme lausua sanat tappaa, ryöstää, pettää, mutta tätä emme rohkene lausua kuin hampaiden välistä sihahtamalla: ”Tarkoittaako se mitä vähemmän me henkäisemme sitä sanoiksi, sitä enemmän meillä on oikeus hekumoida sillä ajatuksissamme. On kohtuullisen järkevää arvostella ihmistä hänen tavanomaisempien piirteiden perusteella; mutta kun ottaa huomioon tapojemme ja mielipiteidemme luontaisen horjuvuuden, minusta on usein tuntunut, että jopa hyvätkin kirjailijat ovat hakoteillä yrittäessään väkisin luoda meistä lujaa ja yhtenäistä kudosta.”

Ammattimainen ilmoitustenlaatija

”Heissan! Täällä olisi tällainen rento, rauhallisenpuoleinen miehentapainen, joka on pikkuhiljaa alkanut kyllästyä yksinäiseen eloon. Eli ei muuta kuin katsomaan, josko vaikka asioihin saisi muutosta! =Tuli tässä opiskelujen perässä muuttettua viime kesänä tänne, ja hieman on vielä orpo olo uudessa paikassa, joten olisi mukava ihan vain tutustua uusiin ihmisiinkin lähitienoolta - eiköhän se tosiaan olisi pahitteeksi, jos vaikka tähän yksin löntystelyynkin tulisi loppu ennemmin tai myöhemmin. Opiskelen tätä nykyä paikallisessa ammatikorkeassa. Tällä hetkellä olen agrologipuolella (eli siis kansankielisesti maanviljelijänä, heh), mutta suunnitelmissa olisi ainakin yrittää vaihtaa nyt ennen ensi syksyä hoitajapuolelle. Kuulostanee hieman hölmöltä, mutta on alkanut tuntua siltä että ihmisten auttaminen olisi lähellä sydäntä =). Jotkut ovat haukkuneet mukavaksi ja lämminhenkiseksi, mutta vaikea tuohon on itse sanoa mitään. Katsomallahan se selviää jos ei muuten, eikös juu? Muuten olenkin hyvin lapsi- ja eläinrakas, ja viime kesä tulikin toimittua peräti ihan lastenhoitajana. Jos toivomuksia saa tässä kohdin esittää (vaikkei olekaan vielä Joulu), niin toivoisin vierelleni fiksua, mukavaa ja eläinrakasta ihmistä, jolla ei ole pakottavaa tarvetta paeta kotoa heti, kun siellä ei ole enää pakko olla. Mieluummin siis koti-iltoja kuin

joka suuntaan huitomista ja rilluttelua. Mielelläni tosin lähdän seuraksi johonkin järjestelliseen puuhaan, jos sellaista löytyy. Vaikken juokaan (tai polta), ei muiden alkoholinkäyttö sinällään ole minulle ongelma - kunhan ei lähde touhu ihan lapsesta - jooko? Sanottakoon vielä, ettei ulkonäkö ole minulle kynnyksysymys mihinkään. Nätti naama ja kiva kroppa ovat toki mukava plussa kivassa ihmisessä, mutta tosiaankin vain plussa, ei itse pääasia. Etenkin, kun ihmissilmään mukavan oloisilla asioilla on taipumus myös alkaa näyttämään mukavilta. Jos yhtään alkoi kiinnostaa, niin ota toki yhteyttä ja katsotaan, miltä vaikuttaa! Koskapa tähän ei voi suuntautumista mistään valita, niin sanottakoon että tutustun mieluusti ihmisiin sukupuoleen katsomatta=).

Olen nyt hieman kusessa näiden profiilien kanssa. Taas. Jos kerron millainen oikeasti olen, ei kukaan vastaa minulle. Täällä ei siedetä valtavirrasta poikkeamista. Pitää puhua kukkien kielitä hunajaa luvaten. Ei mitään arkista tai erilaista. Ei vakavaa. Ei liian syvälistä. Ei tuskaista. Ei liian henkilökohtaista. Ei tunnustuksia. Ei sairauksia. Ei perversioita. Ei ilmiantoja. Ei liian tunkeileviä kysymyksiä. Ei selittelyjä ja saarnoja.

”Hei. Olen 38- v. Hoikka naisellisen pyöreäpeppuinen mies naisten asuissa. Löydätkö luotettavaa sexiseuraa täältä. Jos sinulla on erikoisia fantasioita, olisi mukava päästä toteuttamaan niitä. Voisin olla siivoojasi tai sihteerisi jota voi kouria ja taputella takapuolelle. Kerro rohkeasti niin voisimme toteuttaa niitä. Myös bi-parien seura kiinnostaa sekä lievä alistuminen tai alistaminen. Pidän myös jos minua naidaan, jos munasi ei ole kovin iso (kumilla) ja otan mielelläni suihin. Kerro hie- man itsestäsi ja mitä haluaisit? Minä käytän mielelläni erilaisia

housuja joissa peppuni tulee hyvin esille esim. nahkahousuja, legginssejä ja kireitä farkkuja tai kuvani housuja. Kutsu minut luoksesi koska minulla ei ole paikkaa. Aikaa minulla olisi parhaiten arkisin aamu 9:00-12:00. Otathan yhteyttä.”

Ei mitään kolmea iskevää lausetta pidempää. Joten ei mitään sen kummallisempaa, ja hyvä niin, koska en tuntisikaan itseäni niin kunnolla, että voisin selittää ummet ja lammet paljastamatta lopulta kuinka typerä ja tyhjänpäiväinen itse asiassa ihmisenä olin, heikko, tylsä, tyhjä ja jonninjoutava ihmispolo, ja seksinnälkäinen homo, ruikuttamassa täällä vain kullia ja nautintoa itselleen muista mitään sen kummemmin välittämättä.

”Etsin poikaystävää. Toivon että asuisit Helsingin, Espoon tai Vantaan suunnalla. Luonteeltani mä olen mukava, luotettava, huumorintajuinen, seurallinen ja toisen huomioon ottava, ja ei haittaa, jos olet ujo, koska itse olen kans jonkun verran: S tykkään chattailusta, valokuvaamisesta, leffoista sekä hyvästä seurasta ^^ tosiaan olisi mukava löytää pk-seudun suunnalta saman oloinen poika, jonka kans voisi alkaa ihan vakavasti seurustella ja tehdä kaikkea kivaa yhdessä;) Joten kaikki mukavat pojat ottakaa vaan muhun yhteyttä, niin tutustutaan sit paremmin toisiimme alussa, vaikka s-postin tai mesen kautta :D Ja kuvan saa sit vaihdossa;) P.S. Saatan ehkä olla se oikea, jota olet kans etsimässä.”

Toivoin, kuvittelin ja luulin muiden esimerkistä rohkaistuneena, että olisin osannut muuttua eteen tulevien ihmisten ja tilanteiden mukaan riittävän nopeasti tilanteiden edellyttämällä tavalla, ja olla kuin kameleontti tai kanarialintu samassa kauniissa paketissa, miellyttääkseni ja saadakseni sitä mitä halusin. Että olisin muuten mukiinmenevä ja lempeä. Ystävälli-

nen, vaikka välillä vähän herkkä ja hermostunut.

”Etsin mukavaa ja komea top tai verskunia ensimmäiseen kundien väliseen kertaan kanssani. Olen itse 33 v. luotettava ja komea nuorimies Helsingistä. Olisi kiva jos olisit suunnilleen mun ikäinen tai nuorempi, mutta ei vanhemmatkaan haittaa kunhan on hyväkuntoinen ja -kroppainen. Tärkeintä on kuitenkin mukava ja sympaattinen asenne. Tahtoisin antaa ja ottaa ja muutenkin kaikki läheisyys mitä normaaliin seksiin kuuluu (hieronta, suutelu yms.), olisi omia luomaan ihania hetkiä yhdessä. Jos sua kiinnostaa saada tällainen 180/87/18, normaalikroppainen, terve ja mukava ja kykenevä nuorimies mukaan leikkeihin, niin viestiä tulemaan nopeasti. Tarkoituksena, jos hyvin synkkaa niin voitais tavata useammankin kerran jatkossa säännöllisesti, kuitenkin vain seksin merkeissä. Asiaa auttaa huomattavasti jos sinulta löytyy paikka ja oot valmis näyttämään kuvaasi ennen tapaamista. Tuon paikan suhteen ei ongelmaa jos ei löydy, voidaan keksiä yhdessä joku paikka. Ei muuta kun viestiä tulemaan niin tavataan ja tutustutaan lähemmin jo lähipäivinä!”

Purin aina kynteni rikki ja raavin nenäni verille jatkuvasti näplätessäni sitä hermostuksissani, ja muutenkin taisin olla aika hassunhauska näky ohikulkeville ihmisille tuijotella ja taivastella, kun räpäyttelin jatkuvasti silmiäni, ja muljauttelin niitä vähän väliä ympäri, kuin heikkolahjainen tai hieman sekopäinen vähämielinen kylähullu vanhan ajan mykkäfilmeissä kallistellen samanaikaisesti päätäni puolelta toiselle, kun istuin tuolilla, ja keinuin sinne tänne eestaas iloisesti kuin leikistä hullaantunut pikkulapsi.

”Olen kiva 39 v. 180-85 btm-kaveri Hesasta. Nuorekas ja

poikamainen muutenkin. Haen kivaa, rauhallista top miestä joka olis kuitenkin kiihkeä ja ottaisi miehekkäästi minut. Olis kiva jos sinulla olis paikka. Autokin tietty käy. Haluan runkata sinut kovaksi jonka jälkeen asetan kondomin kalullesi. Sitten otan sen suuhuni ihanaan imuhoitoon. Sitten saat ottaa minut haluamallasi tavalla. Tykkään ratsastaa ja siitä kun saan takapäin. Joo oon feikki ja huijaan kaikkea. Tääkin ilmoitus ei ollut mun vaan jonkun vielä pahemman homohuijarin. Juuri siksi tuntui pahalta lukea tämä kirjoitus lehdestä, että jos heterot eivät osaa nähdä edes rivien välistä homouden tummaa sisintä, ja niitä ongelmia, missä suurin osa heteroita leikkivistä homomiehistä kamppailevat, on meillä iso työ edessämme, ennen kuin miehet ovat vapautettuja heterovankiloistaan, ja muista typeristä ennakkoluuloista ja väärinkäsityksistä seksuaalisen identiteettinsä ympäriltä.”

Viestejä lähti ja tuli päivittäin niin ettei kunnolla ehtinyt elää oikeaa elämääni ja ei sen väliä, sillä sehän oli tylsää ja ikävää alusta loppuun, mutta nämä asiat tapahtuvat tai sitten ei, kerran elämässä, ja että niillä oli oma aikansa, kaksi puolta, väsymys ja herääminen, ja että ne olivat kuin kaksi vastakkais-ta valtakuntaa, seisottaminen ja laukeaminen, ja että niiden välissä oli miehen mentävä aukko, perse ja kulli, ja että siinä ei selitykset auttaneet, kun ei saanut, kun ei enää koskaan todennäköisesti saanut, kun oli jo vanha ja ruma.

”Terve sinä hyvin toimeentuleva, hoikka tai normaalivartaloinen ja karvaton. Täällä olisi nyt tarjolla Neitsytpeppua. Omaathan max. 15 cm vehkeen. Vietkö peppuneitsyyteni? Olethan terve molemmista päistä ja täysin luotettava. Ota yhteyttä jos kiinnostuit!”

Sitä varten oli olemassa homonetti, missä homomiehen elämän tihentyi kaiken ympärillä olevan verhoutuessa salaperäisiin oivalluksiin, aavistuksiin ja kuiskauksiin. Joten nyt ainakin olin jollain tavalla tyytyväinen. En vaatinut malttamattomasti taivaalta kuuta ja kun en sitä saanut, aloittanut mykkäkoulua ja marmatusta itseni kanssa.

”Etsin vanhempaa luotettavaa miestä pääkaupunkiseudulta, ikä yli 60 v. jonka luona saan piiskaa pylylle yms. Vastaa vain jos olet yli 60v ja olet ankara, sadistinen, puhelinnumero mukaan vastaukseen, ja kerro itsestäsi, ikä, mitat ja missä asut, mitä välineitä sinulla on perseen, kalun, pallien käsittelyyn. Pahan ideologia ei ole menettänyt vuosituhantisessa matkassaan ideologista ja poliittista merkitystään. Päinvastoin. Se on ollut yhtä salakavala ja ovela kuin ärhäkäs ja kaikkialle nopeasti levinnyt syöpä ihmisruumiissa. Se on syönyt sisältä hyvää ja voimistanut pahaa, mutta on kyennyt uudistumaan niin, että se on näyttäytynyt hyvänä ja saavuttanut menestyksensä ajan vaatimuksiin muokatuilla muodikkailla iskulauseilla ja mainosnikkareiden terävillä täsmälauseilla, jotka uppoavat myös homoihin.”

Ymmärsin hyvin, että murusia voi tippua parempien ja onnekkaimpien pitopöydistä, kunhan vain maltoit odottaa. Olla oikeaan aikaan oikeassa paikassa, ja tarttua tilaisuuteen heti kun se tuli, eikä jahkailla ja jaaritella, ja että siitä ei pitänyt ottaa itsensä. Piti ymmärtää, että se mitä halusit ja mitä loppujen lopuksi sai, ei koskaan kunnolla kohdannut; se oli niin sattumista ja vahingonlaukauksista kiinni. Aika teki varkaan, mutta myös vei mukanaan.

”Etsin kaveria toteuttamaan seuraavan fantasian, joka on

alkanut viime aikoina kiihottaa. Tulen luoksesi/hotellihuoneeseesi, jossa odottelet hämärässä sängyllä esim. pussilakanaan täysin peittoutuneena ja olet nukkuvinasi. Tulen viereesi ja alan hitaasti siirtää lakanaa sivuun jalkopäästä. Alkaisin hyvällä kaluasi kalsareiden läpi varoen ”herättämästä” sinua. Kun kalusi alkaisi huutaa tilanpuutetta, hivuttaisin varovasti joko kalsarit pois jalastasi tai avaisin napit boxereistasi. Kalusi päästyä vapauteen jatkaisin hyväilyä ja hiljalleen runkkailisin. Sen jälkeen sopimuksen mukaan nopeuttaisin tahtia tai jatkaisin hitaasti. Tässä vaiheessa nappaisin yöpöydälle jättämäsi kortsun ja jatkaisin imemällä loppuun tai vaihtoehtoisesti käsin loppuun saakka sun vatsalle, sun päätös. Kun homma olisi valmis, pikainen siistiytyminen vessassa, ja vedän lähtiessäni oven perässäni kiinni, sitten olisit ”vapaa”. Sulle en aseta erityisiä vaatimuksia, olet ehdottomasti suihkunraikas ja suht selvinpäin. Molempipuolinen luottamus syntyy jo siitä, ettei kumpikaan tiedä kuka toinen on. Miltä kuulostaa? Kerro vähän itsestäsi niin päästään suunnittelemaan.” Mietin taas miten saisin helpoiten kullia ja pylyä. Koska olin paha suustani. Nopea suuttumaan ja hidas antamaan anteeksi, kova vihaamaan ja heikko rakastamaan, mutta hyvä lohduttamaan.

“Hei sulle vielä ettet menetä ihan lopullisesti toivoasi vaikka kaikki tuntuu olevan alamaissa. Rakkaus on siitä hassu juttu, ettei ketään voi voimalla pakottaa rakastamaan sinua. Ei edes täällä Homonetissä, eikä homomaailmassa. Kauniit kasvot ja hyvä kroppa merkitsevät aika paljon näillä markkinoilla. Vaikka kuinka paljon suurella palolla itse rakastaisit jotain niin, se ei valitettavasti velvoita ketään vastarakkauteen. Rakkaus on kummallinen yhdistelmä epämääräisiä sattumuksia, mitkä

nostavat pintaan ihan erilaisen ihmisen, kuin itse luulet olevasi. Siinä ikään kuin herää eloon, täydelliseen sellaiseen. Palaa taas leikkiväksi lapseksi ja alkaa nähdä yhteistä unta rakkaansa kanssa. Rakkaus taitaa olla länsimaisen yhteiskunnan viimeisiä asioita, jota ei voi neuvotella itselleen tai ostaa. Rakkaudessa ihmisellä on valta vain yhteen asiaan. Sitä voi vain antaa. Kovasti oon meuhkannut ihmisille siitä kuinka en etsi nyt mitään uusia tuttavuuksia syvempää, mutta eiköhän se ole niin, että ellei elämässä vielä ole sitä kaikkein tärkeintä ihmistä niin kyllä häntä vaistonvaraisesti koko ajan etsii. Kolme asiaa pitäisi löytyä ennen kuin haluan vakiintua. Ensimmäisenä kuvailen tämän ihmisen luonnetta ja toiseksi ulkonäköä. Ensimmäiseksi toisen pitää olla haastava. Se, että toinen myös suojelee ja huolehtii sinusta ei riitä. Itse pitää haluta olla koko ajan parempi ihminen, että toinen voisi olla yhtä ylpeä sinusta mitä sinä olet hänestä. Se, että toinen on maailman paras tyyppi, ei riitä rakkaudessa. Toiseksi pitää olla kemiaa. Toisen pitää tuntua vatsanpohjassa, kun hän on lähellä. Alkuhuuma muuttuu ja tasoittuu, mutta fyysisen vetovoiman pitää aina ajoittain päästä murtamaan arjen rutiinien läpi. Ensimmäinen ja toinen ehto tuntuvat jo melko mahdottomilta, mutta sellaisiakin ihmisiä on matkan varrella jo löytynyt, jotka ne ehdot täyttävät. Tuossa vaiheessa hyvin äkkiä huomaa itse olevansa rakastunut. Jotta se rakkaus voisi elää ja kasvaa parisuhteessa pitää vielä kolmannen ja viimeisen ehdon täyttyä. Lopuksi kaiken tämän täytyy olla molemminpuolista. Ei muuta. Jatka etsintääsi. Kyllä se oikea rakkaus joskus kävelee vastaan. Sitten vain pääsi sisältä kuluu klik, ja koko juttu kolahtaa niin, että olet myytyä miestä ja vetelää päästä jalkoihin aina rakkaasi kohdatessasi. Niin luulen.

En tiedä. Miksikö? En ole vielä sellaista itseään kohdannut.”

Pimeä ja kylmä talvi ei houkutelut liiemmin Suomessa metsästämään kullia. Mutta heti kun kevät koitti, alkoi puistoissa, parkkipaikoilla, uimahalleissa, metsissä, rannoilla, ja pornoluolissa hurja kadonneen kullinmetsästys, ja oikeat miehet, heterovankiloissa talven yli uinuneet nallekarhut kirmasivat kilvan marjan perässä mättäiltä mättäille, antaen itsestään parastaan, pannen kaikkea millä oli kulli, kunnolla tana pystyssä välittämättä siitä, että maailma oli mikä oli, ja että heidän ”heteroina” olisi pitänyt pysyä oikeissa rooleissaan.

”Herrasmies -master etsii rohkeaa miestä, jota voi kunnolla piiskata. Myös kulli + pussit. Ei seksiä. Yli 30-vuoden kokeumuksella piiskaan tuhmia poikia ja pahoja miespareja rahasta naamio kasvoilla ja hyvin vihaisena. Pehmeästä kurituksesta - julmaan. Toiveiden kera ja turvallisesti kuitenkin niin että sattuu, näkyy ja kuuluu vielä kotonakin. Miehiä ja poikia.”

Mutta miksi nykyaika on vieläkin niin varpaillaan siitä kuka nussii ja ketä? Sain itsekin ehdotuksia ja kullinkuvia kosolti: ”Haluatko hierontaa jumissa oleville lihaksille, eroottista saunaseuraa tai muuta miehistä toimintaa kuten sänkypainia ja suuleikkejä? Normaalikroppainen mies hakee miehekästä seuraa ja eroottista yhdessäoloa. Mukavaa olisi pitempiaikainen treenisuhde, jossa molemmat saavat rentouttavia kokemuksia. Mielikuvitusta pitää käyttää, ettei se ruostu. Laita viestiä niin sovitaan tarkemmin. Kerro mittasi ja halusi. Kuva auttaa et-sinnässä.”

Tämä oli yksi selitys ammattimaisen ilmoitustenlaatijan päiväunimaalimaasta, jossa ilmoitukset olivat seuraavanlaisia. Muistin kaiken mitä olin täällä muille sanonut ja kirjoittanut.

Ihan pilkulleen ja pisteen tarkasti. Mutta sitä en muistanut kuinka monen tuhannen kanssa olin viestejä vaihdellut, enkä tiennyt kuinka moni noista on tosi, oikea henkilö, ja toisi mielessä liikkeellä, vai oliko takana samanlainen alati nimeään ja kuvaansa sekä profiiliansa vaihtava tuhatkasvo kuin minä? Kirjoitinko ja vastailin koko ajan vain samalle ihmiselle, joka surffaili täällä satojen feikkinimien turvin, ihan kuten minä?

”Mä olen suomalainen, naisen kanssa asuva 27-vuotias mies. Miesten kanssa en ole ennen ollut. Olen ihan normi kaveri, terve molemmista päistä, siisti, hygienia on kunnossa, vähän ujo, sekä pervo ja huumorintajuinen :) Ehkä minusta vain ei ole tähän. Etsin kuumeisesti taas jotain inhimillistä viestiä täältä. ”Mihin se Egyptin prinssi hävisi? Mietin miten tämä hetki oli ikuinen ja samalla katoava mukanani, ja samalla ainutkertainen. Siksi haluaisin tavoittaa sen nyt heti. Minulla oli kova kiire. Huominen oli jo askeleen lähempänä rappiota ja unohdusta. Hetken päästä se oli vain haalistuva muisto eilisessä, ihan kuin aamulla aukeavassa lehdessä kuva auto-onnettomuudessa henkensä menettäneestä ihmelapsesta verenpunaisilla kasvoillaan pysähtynyt hetkeä ennen kuolemaa - virnistys: tämän minäkin olisin osannut – ahaa-elämys, ja sitten tuhatta ja sataa tuulilasin läpi lasinsirpaleet naamassaan ajatuksissaan, että tässä oli vinha perä, maailma meni menojaan ja minä en siitä piitannut sittenkään paskankaan vertaa, vaikka muut väittivät mitä väittivät näillä nettisivuilla kulli kovana parin promillen laitamyötäisessä kapakoiden sulkemisajan jälkeen joskus aamuneljän ja kuuden välillä, jolloin näitä kiihkeitä paskanpuhujia oli jonoiksi asti tässä homoturhuuksien bittiavaruudessa, tuskaisen tietoisina siitä miten haalistuneita

kopioita päivänvalossa olimme omista unelmistamme.”

Siksi tunsin olevani jo tähän kaikkeen liian vanha. Ehkä tässä vanhenemisessä oli puolensa. Enää ei ollut niin kuin kevätlaitumille pitkän talven jälkeen valosta ja raikkaudesta huumantunut vauhko ori, joka hyppi ja pomppi itsensä väsyksiin pelkästä tuoreen nurmen tuoksusta, ja auringon lämmittävästä hyväilystä. Nyt kun jo tiesi mihin sattui, oli helpompi hengittää, yrittää olla sinut oman kipunsa kanssa siitä ettei koskaan missään vaiheessa tulisi ihmisenä hyväksytyksi heteroiden silmissä.

”Moro! elikkäs tääl ois tällanen 17-v. urheilullinen poitsu, ja etin kaikenlaista seuraa, paitsi yli nelikymppisiä vanhoi ja rumii tai akkamaisia läskei! Ihan alkuun toi seksi ei kiinnostaa, vaan ensin nähtäs ja juteltas ja sit kattellaan jos molempia haluttaa ;) Toivoisin että oot urheilullinen kaveri, ite oon entinen hokari ;) eli kaikki noi esim. futarit, hokarit, uimarit ym. ym. kiinnostais :) Otahan yhteyttä jos oot joku noista!” Minulla ei ollut aikaa eikä voimia enää täällä ylenmääräiseen meuhkaamiseen.”

Minäkin halusin saada epätoivoisesti itselleni vain jonkun lähelleni. Täällä kauniit nuorukaiset olivat ärsyttävän itsetietoisia ja ylimielisten hemmoteltujen kuninkaallisten tapaan käyttäytyviä niskojaan nakkelevia taivasta tavoittelevia paska-aivoja, jotka määräsivät kullinkoollaan, perseenpyöreydellään, ja nuoruudellaan tahdin näillä markkinoilla ja juoksettivat vanhentuneita homomiehiä kuin mätää kukkoa narussa 24 tuntia vuorokaudessa sekopäiseen hulluun kiimaan.

”Etsin mukavaa kaveria, jonka kanssa voisi harrastaa seksiä. Toivon, että olet miehekäs ja/tai poikamainen, norm.vartaloinen top-kaveri, ja sulta löytyy riittävästi huumorintajua sekä

järkeä päästä. Olen 33v. 185, 76 tavallinen työssäkäyvä mies. Mukava, rento sekä luotettava. Pidän norm. jutuista, olen hyvä suustani sekä sängyssä mieluiten btm. Laitahan viestiä tulemaan, niin päästään eteenpäin.”

Uskoin aitoon ja puhtaaseen homorakkauteen vasta sitten kun olisin omin silmin nähnyt miten nuori kaunis poika rakastuisi tulisesti vanhaan rumaan ukkoon, joka väittää rakkauskirjeissään kaipaavalle rakastetulle rakastavansa tätä puutteistaan ja jatkuvasta poissaolostaan huolimatta.

”Heippa kaikille! täällä olisi tämmöinen 19-v. söpönköinen opiskelijapoika vailla nuorta poikaystävää Etelä-Suomen suunnalta;) Mä olen muuttamassa nyt tulevan kesän aikana sinne asumaan opiskelujen takia :D ja haluaisin löytää seurustelukumppanin sieltä, ja jos asut kauempana, kun Helsingissä, Espoossa tai Vantaalla, niin se ei haittaa mua, koska pystyn matkustamaan junalla sun luokse;) Ja voit myös tulla mun luona käymään sit Espoossa! ja toivon, että sä olisit mukava, luotettava, kiltti, toisen huomioon ottava ja olisit mieluiten hoikka ja vähän hyvännköinen kans, mut ulkonäöllä ei kyllä mun mielestä ole niin suurta merkitystä vaan sillä, että minköiläinen on luonteeltansa :D ja ei haittaa myös, jos olet ujo:) koska itse olen myös alussa hiukan ujon oloinen poika^^itse olen luonteeltani mukava, kiltti, huumorintajuinen, toisen huomioon ottava ja luotettava:) ei haittaa, jos sulla ei ole aikaisempaa seurustelukokemusta, koska mulla itsellenikään ei ole vielä:(mut haluan löytyä semmoisen pojan, jonka kans voi alkaa seurustelemaan vakavasti ja elää onnellisena yhdessä;) mun mitat on 179cm 63kg 15. Ja olen ihan ”heteromainen” homo. En polta ja alkoholia tulee otettua aika harvoin tai se riippuu

Kukkien kastelusta se alkoi. Sitten koirien ulkoiluttamista. Nurmikon siistimistä. Pyörien korjaamisesta. Veneen maalaamisesta. Mökin vessan paskojen tyhjentämisestä. Se oli kovaääninen miämiä-maan asukki, joka oli ankkuroitunut paatuneisiin sydämiin ja vilpillisiin luonteisiin. Siksi se asusti kaikkialla sinussa ja minussa loiseläimen tavoin. Piipittävän äänen perusteella se vaikutti hyvää puheissaan kaikille petosmielessä lupaavalta pikkumaiselta byrokraatilta, jossa oli aimo annos kaikenmaailman turhan pilkunviilaajan ja salkkuvillen oksettavaa hajua, joka tyyppillisimmässä kokoustelevassa ja tärkeileväisyydessään häisi etovalta kilometrien päähän ällöttäen kaikkia meitä lähialueen elämäjanoisia - ja makuisia taviksia.

ihan seurasta :D. Tykkään chattailusta, valokuvaamisesta, leffoista ja hyvästä seurasta. Pukeudun yleensä collegehousuihin, farkkuihin ja huppariin:)

Muuten pidin näitä purkauksia vain narsististen minän ylikuumentuneita tunteita, kun sisäinen purkautumisen pakko ajoi eteenpäin, ja koko ajan halusi nussia nuorta itseään perseeseen. Mutta miten käy kun meistä tuli vanhoja. Suuresta osasta meistä tuli vanhoja, ja hyvin monesta myös erittäin vanhoja ja rumia. Oli hyvä muistaa näitä ilmoituksia laatiessa ja lukiessa, että moni vanha ruma ukko oli ollut nuorena kuvankaunis nuorukainen marmorivartaloineen.

“Pitänee nyt vähän avata tänne noita mun hakukriteerejäni, koskapa ne tuntuvat aiheuttavan välistä hämmennystä. Vaikka, en tiedä, kuinka paljon siitä on apua, koskapa ne ihmiset, jotka eivät lue edes niin pitkälle että näkisivät, mitä haen, eivät todennäköisesti klikkaa myöskään blogia auki. Kuitenkin: etsin chat/seksiä tarkoittaa, että on kiva viesteillä ihmisten kanssa sekä välillä harrastaa yhteistä intiimitoimintaa toisten samaa sukupuolta edustavien henkilöiden kanssa. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että musta olisi mitenkään kiva hyppiä ja pomppia sängystä toiseen, valiten joka viikonloppu eri seuralaisen itselleni. Kivahan se olisi joku hivenen vakituisempi löytää, mutta en nyt tarkoita mitään poikaystäväehdokasta, vaan ns. ’ friends with benefits ’ –tyylistä ratkaisua.”

Otti kupoliini ja pannuun lukea näitä. Olin kyllästynyt, ehkä vihdoinkin kasvamassa aikuiseksi. Kirjoitin seuraavaksi, että olin täysin kokematon miesten kesken, mutta mielenkiintoni oli viime aikoina lisääntynyt. Ensisijaisesti hain itseäni nuorempaa ja myös kokemattonta poikaa, jota olisin voinut yk-

sipuolisesti imeä. Olin siis melko avoimin mielin liikkeellä. Mutta hyvän alun jälkeen ei pitkään aikaan tapahtunut oikeasti mitään ja sitten tulee hiljaista. Selkeää laskua siihen, mitä oli ensimmäisillä viikoilla tämän profiilin luomisen jälkeen. Onko tässä sama ilmiö, kuin mitä homobaareissakin on havaittavissa? Kun sisään astahtee uusi henkilö, kääntyvät päät uteliaisuudesta kuin kyseessä olisi suurikin julkkis Tuiskun Anskan tapaan. Aivoissa alkaa raksuttamaan, kuinka kiva olisi koeajaa tämä uusi lupaus. Paljon kutsuvia katseita ja flirttejä, varsinkin jos on kivarunkoinen ja tarpeeksi uutta vuosimallia oleva tulevaisuuden toivo. Minäkin oon tässä lähestulkoon neljä kuukautta jo maisemissa pörrännyt, niin olen jollain tavalla ”tuttu kasvo”, vaikka harvat niitä kasvoja edes on nähnyt! Tuttuun tuntuu turtuvan. Aina kaipailisi uutta ja tuoreempaa. Pitäisiköhän tämäkin profiili poistaa ja luoda uusi? Huvikseni olen hetkisen pohdiskellut, millainen reaktio syntyisi, jos tekisin kokeilumielessä toisen samanmoisen profiilin tähän rinnalle Homonetin väkeä ilahduttamaan? Iskisi nykyisenkaltaisen verrattain vähäpukeisen potretin kuolaa herättelemään, käyttäisi noita samoja annettuja informaationpulauksia mitä tässäkin profiilissa on jaettu. Tekstiin jotain kevyitä lupauksia ja jokunen silmänisku. Loppukaneettina verenkierron aivoista hävittävä ”etsin seksiseuraa” -pyyntö. Sitten odottelisi kumpi profiili saa enemmän ehdotuksia. En viitsi pistää edes veikkausta pystyyn, kumpi voittaa. Menettäisin siinä vain rahani tai mitä sitten olisinkaan asiasta pistänyt pantiksi. Tämä mun kaluni kun tuntuu olevan täällä jo loppuun kaluttu. Tai siis, ”toi on jo niin nähty” - ainakin kuvissa. Ehkä niin. Jännitti. Ehkä minullakin vielä joskus tärppäisi. Halusin vielä kokeilla. Olin

tullut tästä pelistä riippuvaiseksi, oppinut pelin ja pelon kummalliset mutta aina yhtä kiihottavat säännöt, tullut ovelaksi ja säälimättömäksi; minä ammattimainen ilmoitustenlaatija en osannut relata vapaa-ajallanikaan, vaan aina olin täyttä häkää heittämässä verkkoja veteen ajatuksella, että jos sieltä nyt tulisi se kauan odotettu ja toivottu Pietarin – kalansaalis, siksi minä haluaisin jotain todellista elämäni viimeisessä kirjoituksessani.

”Ja jos molempia miellyttää, niin voitaisiin ehkä tavata jopa vakituisesti. Ja jos oikein siltä tuntuu, voisin mahdollisesti antaa sinun panna, mikäli sheivaamaton ei haittaa. Olen siis neitsyt. Kaikki hommat tapahtuisivat myös kumilla. Ota toki yhteyttä, jos kiinnostaa. Mutta kirjoita mieluummin enemmän kuin kaksi riviä itsestäsi. Kuva on pelkää plussaa. Täällä kirjoittelee siis nyt 18 -vuotias, tänä keväänä ylioppilaaksi kirjoittava nuorimies. Mulle on nyt sattunut käymään niin, että jostain syystä naisiin kohdistuva kiinnostus on alkanu laajeneen myös miehiin. Eli haluaisin koittaa millaista ois pitää vähä hauskaa miehen kanssa. Ja kun kirjoitan miehen, tarkoitan miehekästä miestä. Haluaisin siis päästä imemään munaa, ja mahdollisesti myös menettää peppuneitsyyteni. Mitoiltani olen itse 185/90/12. Ruumiinrakenteeltani olen lihaksikas, joten haluaisin että olisit itekin sopusuhtaisessa kunnossa. Toivoisin myös, että sulla ois paikka jossa olla, koska mulla ei oo ja autossa ei oikeen onnistu. Toki tapaamista voidaan miettiä vaikka motelliin tms. Ja joo mulla siis on auto jolla liikkua. Kerrothan vastausviestissäsi mittasi, ulkonäöstäsi muutenkin ja oletko kuinka kokenut miesten kanssa. Opettajaa siis etsin. Pitkille vastauksille iso plussa! Kuvaa laitan tulemaan s-postilla, jos saat mut kiinnostuun susta. Vastailtaa rohkeasti, koitan vastata joka viestiin!”

...koska se oli vapaata...

Minua pelottivat omat pahat aavistukseni, että oli olemassa jokin mystinen omien selitysteni mentävä aukko, tai lopullisten kertomusten maailma, jossa vaikka en ollut tyttö ja hetero, olisi olemassa maailma jossain, jossa olisin poika ja hetero, ja että sen, ja sen minkä koin itsekseni ja todeksi välillä, oli kummallisten ajatushyppyjen maailma, jossa totuus olinkin tämän kaiken selitys, jolloin minä en olisikaan ollut oikeasti poika ja homo, vaan minä olisin todellisuudessa näiden maailmojen selitysten välinen epämääräinen suhde, oman itseni kalpea aavistus tyttönä ja hetrona; itse kulloinkin kerrottava tarina - siksi minun oli heti alkuun hieman hidastettava ja otettava itseäni

välillä niskasta kiinni, etten hukkuisi epäolennaisuuksien tietämättömyyden tuolle puolen yksin mitättömien merkitysten epäolennaisuuksiin. Tajusin näet vihdoinkin eksyneeni liian kauas järkevyydestä, koska muistin miksi en pitänyt pillusta, ja miksi taas pidin kullista. Pelkäsin, että olin torjunut ja ohittanut muistoissani jonkin tärkeän ja kaiken selittävän tekijän. Tuo määritelmä sopi biseksuaalille, ei minulle, koska muuten olisin ollut kaksi yhdessä, kuten luulin aiemmin: tyttö ja poika samassa, mutta olinkin vain yksi ja siksi ehkä onnekas, sillä vaikka tunsinkin häpeää ja syyllisyyttä enkä osannut löytää syitä tähän kaikkeen selittämättömään, osasin nauttia tästä erilaisuudestani päivä päivältä enemmän ja täysillä niin kuin oli kai tarkoituskin, että silmäni avautuisivat elämän moninaisen kauneuden edessä löytämään sieltä itselleni ymmärryksen, että tällainen elämä ei ehkä sitten loppujen lopuksi hassumpaa ollutkaan koska se oli vapaata.

”Voi sua senkin huoranpenikka ja pikkuhuijari!”

Olin aika väsynyt. Seisoin vielä hetken bussilaiturilla, sen veran että sumu hälveni ja kun hieraisin silmiäni uudemman kerran, kaikki näytti normaalilta, olin unelmistani harhailemasta palanut takaisin tähän aikaan, paikkaan ja tehtävään, mikä minulla oli, esitellä itäisen satamakaupungin kulttuuri-byrokraateille kehittelemääni Aikamatkaaja – hanketta kirjastossa, joka luvalla sanoen oli aika helvetin ruma ja epäviihtyisä paikka, muistutti kaupungin demaripäättäjien “punaiseksi piinaksi” kutsuttua vuosisataista hallintaoikeutta tähän mäsentaan ja elottomaan koloon ja läävään, jota virallisesti kukaan ei kehdannut edes kaupungiksi kutsua, muuta kuin ahneena ja ääliönä pidetty demarikaupunginjohtaja, joka oli juuri passitettu eläkkeelle liian mahtaviksi paisuneiden edustuskulujensa takia, samaan aikaan kun kaupungin kassa ammotti tyhjyyttään. Kaupunginjohtajan tehtävänä olisi ollut, jos hän olisi osannut, eikä ollut tyyppillinen suurisuinen lupailija ja hyväksikäyttäjädemari, innostaa ihmisiä ylittämään omat ahtaat rajansa, etsiä uusia mahdollisuuksia luoda työpaikkoja ja mainostaa “kaupunkia” itselleen sijoituspaikkaa hakeville

ulkomaille yrityksille, mutta kun ei, niin ei. Kaupunki oli rakennettu konkurssin partaalla lainarahalla täyteen rumia neuvostoliittolaistyyllisiä uusbrutalistisia julkisia betonikolosseja, joissa ei ketkään muut viihtyneet kuin jäsenkirjalla virkaan valitut, nahjusmaiset, tylsät ja mielikuvituksettoman harmaat, lähes Kelan virkailijoilta luotaantyöntävyydessään ja mauttomuudessaan etäisesti muistuttaneet paikalliset “demarimahtisukujen juuri ja juuri välttävästi joko Markkinointi-instituutin kirjukurssin tai kauppaopiston käyneet pulleet ja yksitavuisia sanoja suustaan päästelevät paperinpyörittäjäpennut”, joista myös irvailevan kansan suussa leikkisästi kellokorttidemareiksi kutsuttiin röhönaurun kera ja muun hölinän ja höhötyksen keskellä, jos viitsittiin yleensä edes moiseen vaivautumaan - ja nekin reppanat istuivat pölisemässä keskenään kaiken aikaa joko kahvitauoilla, ay-osastojen kokouksissa ja toimisto- ja apulaistoimistopäällikön sekä jaosto- ja apulaisjaostopäällikön joka - aamuissa turhissa kokouksia kahvia kittaamassa aamu kahdesta iltapäivä neljään täyspäivätoimisesti täydellä palkalla toinen käsi veronmaksajien kurkulla, toinen lompakossa aitoon demarityyliin siihen saakka, jolloin kortit sai leimata, tai oikeammin ilman hyvää syytä vasta 16.01, ettei kaupunki olisi menettänyt “laskennallisesti” rahojaan, kuten vähemmän fiksuudesta tunnetun demarikaupunginjohtajan ensimmäinen päiväkäsky numero Ykkönen oli silloin aikoinaan kuulunut, kun hän suurin täyttymättömin lupauksin ja valheellisin ylisanojin valitutti itsensä valheita hyväksikäyttäen virkaan, jota hän ei tietenkään osannut eikä pohjimmiltaan halunnut hoitaa sen edellyttämällä tavalla, vaikka joikin, huorasi, matkusti ja edusti 10.000 eurolla joka kuukausi kaupungin piikkiin mielin

määrin miten halusi kenenkään puuttumatta tähän vääryyteen samaan aikaan kun tuottavuusohjelman mukaan joka vuosi potkittiin viisikymmentä lähihoitajaa viroistaan säästösyistä, koska heppu oli alueen valtapuolueesta. Samalla kun muistelin mitä olin lukenut nettisivuilta lisää tästä epäsuositusta ja öy-kärimäisestä ääliöstä vanhassa kotikaupungissani, tunsin miten joku kosketti minua vasempaan olkapäähän ja sanoin nauraen oman Ziggyni äänellä.

”Voi sua senkin huoranpenikka ja pikkuhuijari!”

Järkytys oli suuri, kun huomasin oman Ziggyni äänen tulevan siitä samasta tuntemattomasta vierustoveristani, jonka vieressä olin istunut bussissa matkalla tänne ja jonka kassa olin innostunut keskustelemaan pitkän tovin kaikesta mahdollisesta fiksusta filosofisista keinoista maan ja taivaan välillä.

”Vieläkö harrastat arabialaisia homorunoilijoita ja teet ilmoituksia homonettiin?”

”En”, vastasin sille tiukasti hieman suuttuneena siitä että joku tiesi salaisuuteni ja kehtasi siitä julkisesti minua muistuttaa. Silloin aamuhämärässä ja myöhemmin sumussa noustessamme bussista, en huomannut kuinka iso läski ja ruma se oli ollutkaan. Nyt kun sitä katsoi, ihan puistatti sen kaljuus, rumuus ja hyllyvät vyötärömakkarat + naama neloisleukoineen. Vierustoverini bussista huomasi inhoavan ilmeeni ja jatkoi.

”Siitä on jo kaksikymmentä vuotta, ajattele, joten älä yhtään ihmettele miksi näytän tältä. Sinäkin olet menettänyt ”hehkuasi ja raikkauttasi” noista vuosista kun panin sua kuin pieni pupu jokaisessa nurkassa ja kolossa, mihin ihan kaikki eivät vähämieliset juorukelloääliöt yhdellä vilkaisulla nähneet. Nussiminen kuului nuoruuteen. Vanhempana sitä ei jaksa eikä

näytä siltä, että joku muu edes kuin pullo ja piimäpurkki haluaisivat olla kanssasi. Niin se vain on ja tulee aina olemaan; sen näkee todellakin laulun sanoin naamasta, kun lakkaa saamasta. Hiukset ovat lähteneet päästä aikoja sitten harmillisesti yksi kerrallaan, kuin loppusyksystä lehtensä syysmyrskyjen lannistamana karistava yksinään paleleva haapa. Naama on levennyt hälyttävästi kuin tympeännäköisellä ja kuolaavalla bulldogilla. Ja hampaat, ne joita on enää jäljellä jatkuvasta karkinsyömisestä ja limunjuomisesta, ovat kuin kiinan keisarin keltaiset pysyvällä kiinnityksellä suussa. Harmaa ihokin roikkuu ihan kuten näyttää roikkuvan sinullakin, ja silmät vetistävät liiasta juomisesta ja vähästä nukkumisesta ja ainaisesta stressistä. Vartalo muistuttaa paskaruuan jäljiltä päärynää, ja ennen niin hehkuva ja sinua rakastava sydän toimii nyt tahdistimella ja lääkkeillä, jos ylipäätään jaksaa toimia, koputan puuta, kas noin! – viime vuonna olin Mehiläisessä kuukauden keittoruokaa lipittämässä ja sydänosastolla makailemassa valtavan sydänleikkauksen jälkeen – oli hiuskarvan varassa että ylipäätään säilyin hengissä; ehkä ajatus vääryyksien kostamisesta pitää niin minut kuin sinutkin vielä hengissä? Unesta saan kiinni vain vahvoilla lääkkeillä ja heppikin seisoo, jos seisoo eikä pelkää “ylilääkitystä” muutaman kaljan jälkeen napatulla norjalaisella Thaimaan-matkailijoille markkinoidulla extrastrong-Viagralla. Ja nykyisin seksi hoituu rutiinilla joka ilta homochatissa kalastellen vakioilmoituksella: ”Sedälle salaiseksi seuraksi nuorta hoikkaa kolla? Syväkurkutan, nuolen pebaa, sormetan, nienen spegot? Saa panna. Paikka/leluja on, Kerava-Hyrylä-Jäke-Vnt-aluulta. Sponssaan kans, jos oot tulossa esim. taksilla kapakasta ja rahat on loppu.” Saanko siis esitellä sinulle uuden

ja tuntemattoman ulkoisen habitukseni lisäksi myös sinulle ehkä entuudestaan tuntemattoman tittelini: olen nykyisin sen saman sosiaali-terveysministeriön huostaan otettujen lasten jaoston päällikkö, jonne tasan kaksikymmentä vuotta sitten teit meidän silloisesta lastenkodinjohtajasta, ja nykyisestä kaupunginjohtajasta sekä sen silloisesta psykiatrivaimosta, ja nykyisestä psykiatrikansanedustajavaimosta valituksen, mikä johti viiveellä perinpohjaisiin tutkimuksiin ja molempien potkuihin, vaikka valtuuspuolue hoiti sittemmin nämä ääliöt takaisin kansaa kusettaamaan ammattilaisina nykyisiin korkeisiin virkoihinsa.”

Minun oli vaikea katsoa häntä ja minua oksetti kun ajattelin mikä valtava muutos huonompaan suuntaan hänessä oli tapahtunut, ihan kuin hän olisi ollut Dorian Graysta maalattu rapistuva muotokuva vintin kätköistä ihmisiä pelottelemaan nyt vain karanneena.

“Kulli on yhtä iso ja paksu, jos sitä ajattelit”.

”En pelkästään sitä vaan myös sitä, miksi tulit tänne kummittelemaan?”

”Etkä muka aavista?”

”En.”

”Tutustumaan tietenkä sinun Aikamatkaajat – hankkeeseen.”

”Höpöhöpö.”

”Ihan totta.”

”Mistä sait muka tietää siitä?”

”Otin selvää.”

”Oletko seurailut minua.”

”Tavallaan.”

”Mistä lähin?”

”Siitä lähin kun erosimme.”

”Miksi?”

”Kaukaa. Hyvin kaukaa ja sattumanvaraisesti älä pelkää.”

”Mutta miksi eihän meillä jäänyt mitään kesken tai auki vai jäikö?”

”Jäi.”

”Mikä muka?”

”Siitä haluan ottaa selvän.”

”Miksi?”

”Koska en kykene havaitsemaan elämässäni suuntaa ja tarkoitusta, tai että yksi tapahtuma aiheuttaa toisen: voin vain havaita ainoastaan sen, että joku tapahtuma seuraa toista.”

”Ahaa! Hyvin sanottu.”

”Se on sinun väitöskirjastasi poimittu.”

”Ahaa.”

”Sinun mukaasi kokemuksen viitekehys ei tulekaan ulkopuolelta, ulkomaailmasta.”

”Ei niin vaan meistä itsestämme. Tulet siitä toisesta maailmasta – jonka samaistan maailmana itsessään missä asiat ovat niin kuin niiden pitäisi olla.”

”Jotakuinkin niin, koska elämä on jatkuvaa ponnistelua eikä siinä voi saavuttaa koskaan mitään aitoa tyydytystä.”

”Niin on, mutta onneksi luonto on suunnitellut asiat niin, että tuskan ja mielihyvän välinen epätasapaino on niin rasittava kuin mahdollista, koska siitä seuraavasta tuskasta sanotaan, että se on luonnon tapa kertoa meille että jokin asia on vinossa.”

”Tuska vain ilmenee monissa tapauksissa vasta silloin, kun sille on jo myöhäistä tehdä yhtään mitään: ihmiset eivät näe huomaa hyvää onneaan ennen kuin se katoaa, kuten en minä-

kään ennen kuin sinä aamuna kun olit yhtäkkiä pois ja mursit maailmani.”

”Mutta ethän edes tiennyt oikeaa nimeäni. Ethän?

”Tiesin sen koko ajan. Tietenkin tiesin. Enhän muuta sanaa mielessäni toistellut yhtenään kuin sinun oikeaa nimeäsi.”

”Mutta lastenkodissa meillä oli vain sotilasnumerot ja matruusinimet sekä lisäksi vielä tekaistut venäläiset kutsumanimet, joita käytettiin hyvän naapurimme ja edessämme loistavana siintävän tulevaisuutemme takia venäjätuntien yhteydessä.”

”Otin selvää kun et kirjoittanut sitä kirjettä.”

”Kirjoitin sen, mutta en koskaan uskaltanut lähettää sitä. Sitä paitsi en tiennyt nimeäsi. Sehän oli kiellettyä; tutustua lähemmin toisiimme ja tehdä tuttavuutta menneisyyden rasittamien asioiden, kuten nimien ja tunteiden kanssa. Muistathan miten julmasti se johtajan psykiatrimuija meitä sähköshokeilla rankaisi jos emme olleet unohtaneet sen mielestä riittävästi mennyttä uuden loistavan tulevaisuuden tieltä?”

”Joo. Ja ne kerran viikossa pidetyt iltaistunnot otsikolla ”Älyllistä pohdintaa ilman pönötystä” olivat lajissaan sama kidutusta kuin jos kiinalaiset olisivat työnnelleet pöytien alla neuloja varpaiden kynsien alle.”

”Pahempia. Ne olivat yhtä piinaa alusta loppuun.”

”Ei muistella niitä nyt.”

”Vaan mitä?”

”Ei sitäkään. Sen aika ei ole vielä.”

”Vaan mitä?”

”Että sekä lapsuus että homous petti meidät molemmat pahapäiväisesti.”

”Miten niin?”

”Luin lehdestä jutun, missä kerrottiin miten eräässä maassa koemielessä näytettiin erilaisille kansalaisille samaa robottia. Toiselle porukalle koerobotin kerrottiin olevan homo ja toiselle hetero. Valtaosa kaikista koehenkilöistä vierasti hororobottia ja sille alettiin keksiä kaikenlaisia ikäviä lisänimiä, ja siihen liitettiin kaikkea ilkeää ja epämiellyttävää. Joidenkin mielestä hororobotti ei ollut luotettava, eikä suurin osa koehenkilöistä halunnut sitä kotiinsa. Järkyttävintä oli se, että kun koetilanne loppui, alkoi varsinainen vittuilu ja pilkkaaminen, johon osallistuivat melkein kaikki koehenkilöt. Vitsiä väännettiin hororobotin irstailusta. Jopa naiset ja erityisesti vanhemmat antoivat palaa täysillä inhoaan hororobottia kohtaan. Kun valot sammutettiin muka vahingossa, joku kävi potkimassa hororobottia ja joku fiksu löysi sen virtanapin ja tappoi sen painamalla off-nappulaa, vaikka juuri siitä heitä oli varoitettu. Sen sijaan heterorobotiksi miellettyä kohtaan oltiin ystävällisiä ja lempeitä, ja kaikki koehenkilöt olisivat ottaneet sen mielellään koteihinsa. Sille annettiin lempinimiä. Eräs taiteellinen seuran jäsen sepitti sille runonkin, jonka joukko teki lauluksi ja lauloi sen tunteellisessa jäähyväistilaisuudessa tippa silmäkulmassa. Joten se siitäkin missiosta.”

”Mikään ei ole niin kuin se joskus kauan sitten kun tunsimme kaiken jännittävän kuin valoina vartaloissamme – ensikosketuksen huuman, mikä on muuttunut nyt sammumatomaksi vihaksi kaikkea sitä kohtaan, jota kerran rakastimme ja kaipasimme; tulemme sairaiksi kun muistellemmekin noita aikoja ja sen sairauden nimi on toteumattoman rakkauden ja rakkaudenkaipuun viiltävät haavat muistoissamme, joihin ei ole parannusta tai ihmelääkettä; on vain hiljainen unoh-

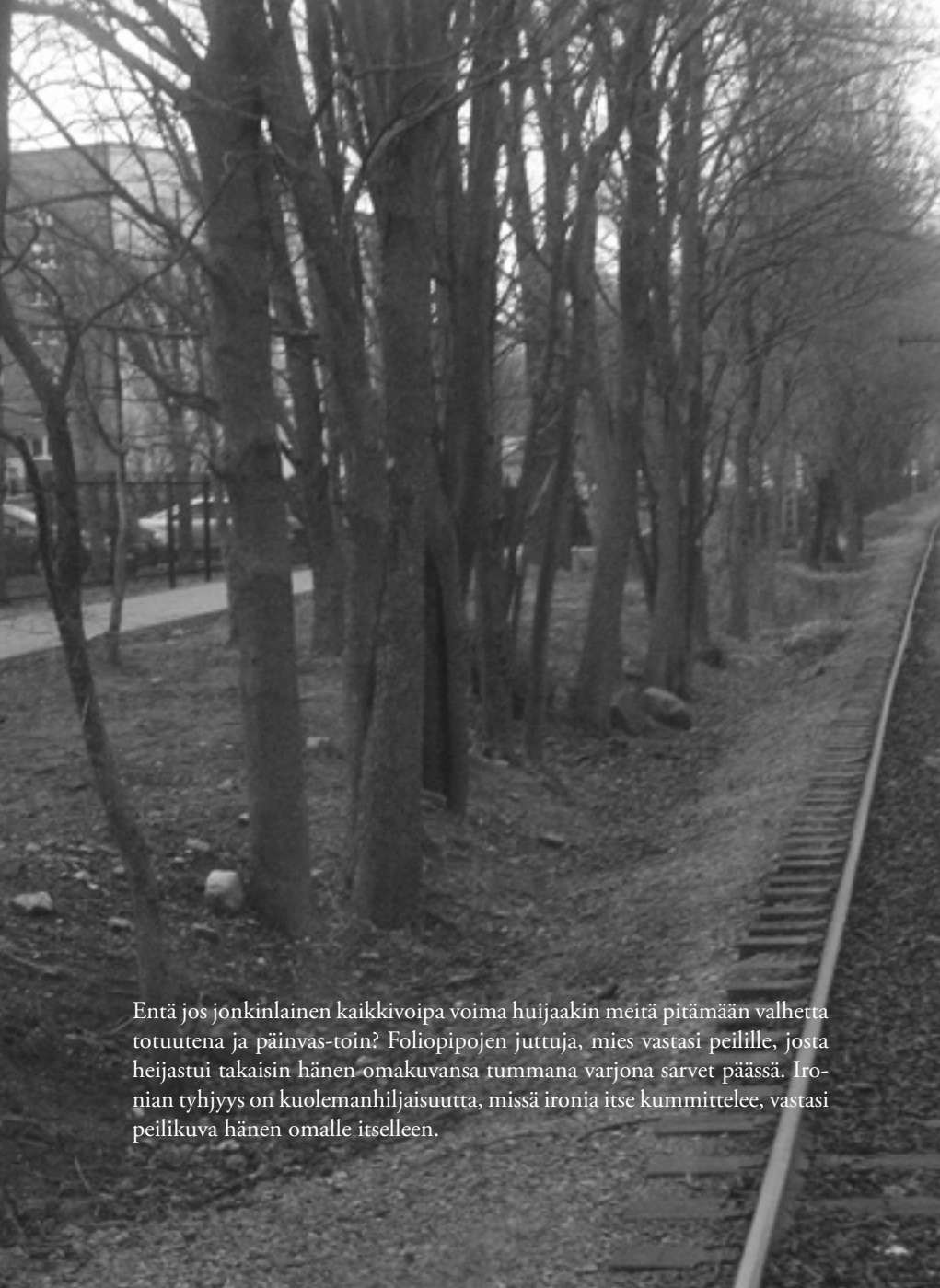
dus, kuolema ja katoaminen sellaisena ”itsenä” kuin itsemme tunsimme kerran pois mitään jälkiä peräämme jättämättä. Unohdin kaikenlaiset yhteiskunnalliset barrikadit, taistelut eturintamassa tuulimyllyjä vastaan. Ainoa mihin ei voi vaikuttaa on ihmismielen syvimmat patoumat ja sisäiset vankilat. Ne tummat unet, mistä kumpusi päiväminän vastainen pelottava yöminä, jolle mikään paha ei ollut vierasta eikä mikään niin mieluista kuin lähempänä olevan erilaisen ja ärsyttävän kiusaaminen ja potkiminen niin tiukkaan maanrakoon kuin mahdollista, ja monottaa niin kunnolla ettei siitä sitten nousta, ja että muut ottavat pelottavasta esimerkiksi oppia, ettei täällä homot hyppelä heteroiden silmille. Eikä minulla ollut tuon oivalluksen jälkeen ihan koko ajan tuli perseen alla polttamassa epämiellyttävästi karkuun ajamassa. Tajusin yhtäkkiä, että tämä hetki kaikesta masentavasta surkeudesta huolimatta saattoi sittenkin olla niitä tämän pienen elämäni suuria huippuhetkiä joita myöhemmin vanhana ukkona kaipasin ja muistelin suurella kaiholla tapaillen lerppaa munaani, joka ei silloin ole seisonut miesmuistiin, jäljellä pelkät muistot, mitä siellä ja siellä kadunkulmassa silloin ja silloin tapahtui. Miten se ja se poika hymyili minulle salaperäisesti kadun poikki. Miten näin valtavan puolijäykän munan uimahallin suihkussa. Miten pornoluolassa sain suihin ja perseeseen komean ulkomaalaismiehen parrusta.”

”Kamalaa!”

”Niin oli.”

”Oli vain kestettävä.”

”Voi sua senkin huoranpenikka ja pikkuhuijari - oikea kheiroipoika, niin se vain oli!”

Entä jos jonkinlainen kaikkivoipa voima huijaakin meitä pitämään valhetta totuutena ja päinvas-toin? Foliopipojen juttuja, mies vastasi peilille, josta heijastui takaisin hänen omakuvansa tummana varjona sarvet päässä. Ironian tyhjiys on kuolemanhiljaisuutta, missä ironia itse kummittelee, vastasi peilikuva hänen omalle itselleen.

... ihminen oli kahden kilpailevan voiman taistelukenttä...

Kyse oli minussa vellovista ja toimintaani määräävistä haluista, jotka olivat sekä väistämättömiä että voittamattomia. Niistä oli vaikea päästä eroon. Kysymys oli myös itsensä tuntemisesta, sekä todellisen minäni perimmäistä yhtenäisestä ja yksilöllisestä olemuksesta, mikä pitäisi jo olla naurettavan vanhanaikaisesti loppuun kaluttu ja väärinkäytetty myytti, jonka jo Freud aikoinaan onnistuneesti kumosi. Freud ajatteli ihmisen sielun-

elämän koostuvan paljolti tiedostamattomaksi jäävistä toiminnoista, jotka eivät ole rationaalisia vaan neuroottisia. Freudin mukaan ihminen oli kahden kilpailevan voiman taistelukenttä. Toinen näistä voimista oli id, joka koostui vaistonvaraisista haluista, ja joka oli ristiriidassa moraalista käyttäytymistä ohjaavan yliminän kanssa. Hän kirjoitti, että seksuaalisuuden tukahduttaminen johtui vanhempien ja lasten välisestä seksuaalisesta suhteesta. Halut olivat suurelta osin tiedostamattomia ja jäivät tyydyttämättä. Ihmisen luonnetta ja seksuaalisuutta muovasi se, miten ihminen koki tämän omassa elämässään. Kun vielä Freudin mukaan ihmiskunnan historia oli alistamisen historiaa, sellainen pakkokeino oli edistämisen edellytys, oli ymmärrettävää ettei renessanssihumanismin kultakauden avoin homoeroottinen käytös, ja sen suosiminen Firenzessä ole ollut valtaapitävien mieleen, ja siksi homoudesta oli tehty noista ajoista lähtien vaaralliseksi ja kielteiseksi luokiteltu asia, jota vastaan oli valjastettu koko yhteiskunta uskontoa, moraalialla, lääketiedettä ja politiikkaa myöten. Joten lässytykset sikseen.

Kheironpoika!

Minä synnyin ”kheironpoikana”, raiskauksen seurauksena, ei-toivottuna ja kirottuna pikkupaskiaisena, hylättynä ja hävettyinä ihan kuten antiikin Kheiron, jonka isä, titaanien johtaja Kronos, muutti itsensä hevoseksi kerran jahdatessaan kiimasta pää sekaisin erästä viatonta tyttöparkaa, ja saadessaan kiinni tämän lopulta, raiskasi tytön seurauksista välittämättä. Poika mikä syntyi tästä häpeällisestä tapahtumasta, oli puoliksi hirviö ja puoliksi ihminen, jolla oli suuria vaikeuksia sopeutua elämään. Kauhistanut äiti hylkäsi hänet heti synnytettyään kamoksumansa kummajaisen. Kheiros tajuaa, vaikkei tunnusta sitä vielä itselleen, syntyneensä muiden häpeästä ja tuskasta ja että se on myös hänen tähtitaivaaseensa kirjoitettu synkkä kohtalonsa, tekisi hän sitten mitä tahansa hälventääkseen tummat pilvet elämästään – turhaan; se ei häntä olisi autta-

nut välttymään kamalalta kohtaloltaan, sillä vaikeivät kaikki heti nähneet mitä hän yritti itsessään piilottaa, hänen päänsä sisällä kumajoi jatkuvasti huonoutta, alemmuutta ja itsesääliä takoneet valtavat nuijat. Aluksi hän yritti selvittää kieltämällä häpeänsä, mutta eräänä päivänä myrkkynuoli haavoitti häntä. Ja vaikka hän ei voinut kuolla, hän kärsii tänään minussa epätie-toisuuden läsnäolona ihan kuin lyhdyt olisivat vasta hetki sitten sammuneet sumussa, ja kylmä usva henkäissyt päin kasvojani tunteen siitä miten me epäonniset olimme liian uppoutuneita haaveisiimme, että olisimme osanneet kysyä: miksi, ja siksi tarraudumme pakkomielleisesti kaikkiin niihin mahdottomiin tavoitteisiin, joita ei ollut tarkoitettu meitä eikä muitakaan ihmisiä, vaan hirviöitä varten. Minua ällötti että kaikessa mitä sain aikaan, havaitsin vain itseni kaiken tämän synnyttäen minussa epämääräisen tunteen synkästä salaisuudestani niin, ettei minulle jäänyt muuta mahdollisuutta kuin inhota ympäröivää maailmaa ja etsiä turvapaikkaa muualta. Tahdoin vain kahta asiaa – häpeän unohtamista ja omaa loppuani!

...mielipiteitä vailla arvostelukykyä...

Publius Syriuksen mukaan siellä missä ennakkoluulot olivat syvällä, siellä oikeus ei toiminut. Ennakkoluulojen uhrina miltei koko elämänsä kärsineelle Voltairelle ne olivat mielipiteitä vailla arvostelukykyä. Samuel Johnsonille taas merkki sielun heikkoudesta. Rabelaisin Pantagruelin eräs sanoma oli se, ettei kannata koskaan luottaa tällaisiin ihmisiin jotka katselivat asioita aina saman kapean rakosen kautta. Augustinus tiesi ”Tunnustuksissaan” ihmissuvun olevan utelias tutustumaan toisen elämään, mutta itse hidas korjaamaan omaa elämäänsä: ”Ihmiset kulkevat ihailemassa korkeita vuoria, meren aaltoja, vuolaita virtoja ja avaria ulapoita. He tutkivat tähtien ratoja mutta he jättävät itsensä tutkimatta ja ihmettelemättä.”

Vastenmielistä pälistelyä ja elvistelyä

- I'd rather be hated for who I am than loved for who I am not

Maailmaani hallitsi outo näennäisyys ja sekin kaikki oli täynnä helpottavaa unohdusta mahdottoman intohimon ikuisessa paluussa koko ajan takaisin minuun itseeni, vieden minut sinne jonnekin kauas menneisyyteen, johon en olisi halunnut palata. Näin unta, että olin vihdoinkin aikuinen ja vapaa ymmärtämään, että tämän näennäisyyden takana oli oltava jonkinlainen

toisenlainen todellisuus. Olin vuosien päästä kaikesta murheesta ja masennuksesta: olin kokonainen ihminen vapaa toteuttamaan oma tahtoani ja mielihaluani mielin määrin, ja sen tein täydestä sydämeistäni pakenemalla kaikkea tylsää, virallista, tahmeaa, jäykkää, tyhjänpäiväistä ja vastenmielistä pälistelyä ja elvistelyä. Katselin kasvoja ympärilläni enkä tunnistanut yhtäkään niitä peittelevää häpeää ja salaisia kyyneleitä. Juuri tästä minä pidin ja sen olin saanut lahjaksi lapsuudestani. En tuntenut ketään enkä ollut kotona missään, vaan vaihdoin paikkaa kuin rikas mies paitaa – lennosta, tuulen mukaan ihan miten minua huvitti. Mutta eikö itsensä muistuttaminen ollut perimmältään erilaiseksi tulemista juuri silloin kun viiltävä kipu menneistä teki alastomaksi ja tunkeutui ihon alle? Heittäydyin lapselliseksi ja aloin kirjoitella alatyylin tasoisia vitsejä, kuten tämän seuraavan.

”Mikä näitä entisiä enkeleitä oikein vaivaa? Visa vinkuu. Otto ei enää anna. Voitto ei tullutkaan, ja Matti on kukkarossa. Asko ei myy. Sampo ei lainaa. Usko on kadonnut. Konsti ei ollut se oikea. Aatoskin karkasi. Onni potkii, ja Yrjöllä oli muuten vain paha olo. Eikä kukaan tiedä elääkö enää Toivo. Mutta mikä pahinta: Jorma vain seisoo, ja Joukossa se tyhmyys entisestään tiivistyy!”

Kyllä ja siksi olin nyt matkoilla. Tällä kertaa Istanbulissa, minne päädyin sattumalta Rooman kautta Ateenaan ja sieltä tänne.

Miksi? Sitä en itsekään oikeasti muistanut. Niin vain oli jostain ihme kumman syystä. Tarvitsiko se muita selityksiä? Rahaa oli mukavasti tuhlattavaksi asti ja elämä oli kivaa.

Olin pyhittänyt elämäni nautintojen etsimiseen ja niiden

ylistämiseen unohtaakseni sisälläni olevan syvän haavan, joka vain paheni ulkopuolisten pahansuopaisuudesta ja ilkeästi tuijottavista katseista. Seksi oli minulle parannuskeino tylsyyttä ja masennusta vastaan.

Olin tavannut erään vaaleatukkaisen tanssijapojan, johon halusin tehdä ylimääräisillä rahoillani vaikutuksen. Vaalea tanssipoika katseli minua sinisillä silmillään avoimen kysyvästi. Tiesin mitä hän halusi, ja hän tiesi mitä minä halusin.

Ajattelin, että eiköhän tämä suju yhdessä kuin tanssi vain, vaikka olikin typerää ottaa paratiisiin omat eväät mukaansa - mutta otinpa hänestä kuitenkin ja haukkaan matkalla palan sieltä, kaluan kuin koira luun niin, että perille päästyäni olisin kylläinen ja valmiina siirtymään muiden lihojen kimppuun.

Kyllästyn nimittäin ihmisiin helposti ja siksi otin hänet houkutuslinnuksi, sillä rakastin Tuhannen ja yhden yön tarinoiden salaperäistä hehkua ja öiden avointa himokkuutta, minkä tuoksun valtaan nämä ihmemaat auringon laskettua ihmisensä päästivät; olin ihan varma ettei hän pannut pahakseen sitä es-totonta ihailua, minkä hän sai osakseen vaalean kauneutensa ja poikkeuksellisen siroutensa ansiosta näissä erotiikkaa ja seksuaalista himoa salaa mielissään joka askeleella kuka hunnun piilossa, kuka kaftaanin ylistävissä nautintojen papeissa ja pappitarissa, jotka yleisen säädyllisen nimissä naamioituvat päivisin arkisiksi ohikulkijoiksi, ettei järjestys häiriintyisi väärään aikaan heidän mielissään suistaen heidät pois Jumalan heidät sinne tarkoittamilta radoiltaan, sillä heille Jumala oli totta. Jumala oli kaunis. Jumala oli armollinen. Jumala oli ystävä. Jumala oli rakkaus.

Kyllä! Minäkin olen alkanut uskoa Jumalaan näissä maise-

missä tämän ihmeellisen taivaan alla vaikka epäilenkin Jumalan nimissä tehtyjä vääryydentöitä ja Jeesuksen sanoja, joita hän on minulle puhunut yrittäessään tehdä minusta homoa, siksi että jostain kumman syystä Jeesus tuntuu höyrähtäneen kaikkea hyvää kaikille tarkoittavan mitäänsanomattoman ja valheel-lisen sateenkaari- ideologian ylimmäksi lähettilääksi taivaassa puhuessaan meille maan matosille, silloin kun suvaitsee ilmoit-taa olemassaolostaan näkyinä ja houreina meidän päissämme.

Ja silti minä myös epäilen Jumalan kuolleen.

Kauhunsekainen sääli täyttää sydämeni kun tunnen miten vanha Jumala valmistautuu kuolemaan.

Kuuletteko korvissanne kellojen soivan? Polvistukaa ja kunnioittakaa vanhusta. On hänen aikansa lähteä sanomat-ta jäähyväisiä. Jumalalle annetaan sakramentti ja sen jälkeen ei ole mitään eikä tule mitään, on vain hiljaista: me olemme tuo hiljaisuus. Ja sitten ei ole taas mitään. On vain Jumala ja kuolema. Ja jos ei usko Jumalaan, niin ei voi myöskään uskoa Jumalan kuolemaan.

Näin kävi kylmässä Pohjolassa, vaikka moni sen kylmyyden luissa ja ytimissä, niin itsessään kuin kanssaihmisissään koke-nut luulee Jumalan pysähtyneen Pohjolan portille, miettineen kaksi kertaa ja sitten sanakaan sanomatta jatkanut matkaansa. Täällä porottavan taivaan alla Jumala elää jos missä. Se elää kenkiäni jynssävän kerjäläis-Ahmedin valloittavassa hymyssä, kun anna hänelle palkkioksi hänelle hänen päiväpalkkaansa vastaavaan summan kolikoita taskustani ja hän vinkkaa mi-nulle silmää sillä tarkoituksella ja kouraisee housunetumustaan liiallisen merkitsevästi.

Ja se kuolee joka kerta kun kerjäläis-Ahmed joutuu öisin

rannalla ottamaan suihin pikkurahasta ällöttävän turpealta saksalaiselta mersukauppiaalta tämän heikosti pelittävän naperokullinsa, ja imemään käskystä kaikki laimeta tahnat mitä tämä sika himonsa huipulla päästää kerjäläis- Ahmedin suusta valumaan hänen nälkäisen mahansa pohjalla polttamaan kuin synnillinen tuliliemi vääräuskoisten hullujen koirien päätä mielipuolisuuden partaalle sekoittaen.

Emmekä siksi ymmärtäneet itessämme samanaikaisesti vellovan todellisuuden ambivalenssin ja sen mustavalkoisen luonteen, menettämättä kohtalokkaasti arjen sietokykyä, ymmärtämällä tapahtuneista huolimatta kaiken ohikiitävän hetkellisyyden sattumanvaraisuuden oman itsemme luontaisessa päättämättömässä horjuvuuden ristiaallokossa, koska mikään ihmisteko ei voinut olla perustumatta etuun, oli se sitten hyvä tai paha, sillä silloin sillä ei olisi motiivia; tahti ei suinkaan ollut älyn ja järjen ilmausta vaan päinvastoin. Asioiden olemuksena oli tahto eli ”sokea pyrkimys”, täysin perusteetonta ja motivoimatonta viettiä.

Ja kun tämän jälkeen yritimme löytää perusteluja korkeimman voiman olemassaolosta omastatunnostamme, osuimme silloin yhtä harhaan kuin jos olisimme väittäneet siksi myös Paholaisen olevan olemassa, koska se oli paaduttanut oman tuntomme niin tunnottomaksi, että siellä vellova metafyyminen pahuus pystyi hetkessä synnyttämään viattomasti leikkivistä pikkupojista näitä mersukauppiaita ja ympäristöään terrorisoivia ja teurastavia julman kylmiä miehiä, jollaiseksi kerjäläis- Ahmed ja tuhannet hänenlaisensa muuttuivat käänteisen midas- kosketuksen tuhotessa heidän viattomuutensa muutamasta lantista.

...maailman harvinaisin herkku...

Kauniit sanat olivat kuin kuollutta kiitollisuutta, sillä kiitollisuus kuoli usein jo ennen kuin se ehti syntyä. Hyvä ihminen oli näet niin harvinainen, että erään tuntemattoman irvileuan mielestä sitä oli vain kaksi lajia: kuollut ihminen ja lapsi. Ja koska meillä ollut yhtään puhdasta nautintoa tai hyvää mihin ei olisi sekoittunut hivenen pahuutta, oli mielestäni hyvä kysymys puhkesiko maailman harvinaisin herkku, oikeamielisyys kukkaansa jalomielisyytenä vain rakkaudessa, ja jos niin on niin millaisessa? Himokkaassa ja intohimoisessa rakkaudessa-ko?

Happy Together

”Onnelliset rakastavaiset ovat kaikki samanlaisia. Rakastavaiset, joiden suhde särkyy, ovat kaikki erilaisia. He asettavat itsensä sekä toisensa ainutlaatuisiin tunteellisiin kidutuksiin”

- Won Kar-Wan Happy Togetherin ohjaaja

Elokuvan motoksi sopisi hyvin: ”Tämän taidon opin liian myöhään. Käänsin selkäni tulevaisuudelle. Suljin itkuiset silmäni, jotta näkisin itseni juuri sellaisena, kun itse halusin eilissä, sillä mitään muuta ei minulla ollut, kuin nämä päässäni jomottavana kipuna painivat muistot.”

”Epävarmuus omasta seksuaalisesta tulevaisuudesta vaihtuu turvallisuudeksi, kun yksinäinen homo vihdoin tajuaa, että ainoa mitä menetettävää hänellä voi olla, on itsenäisyys ajatella vapaasti ja puhdas omatunto, ja avaa silmänsä heti tajutessaan miten häntä on jatkuvasti sahattu kunnolla linssiin, ja muistelee sitten myöhemmin, kuinka vapauttavaa oli lopultakin avata silmät ja huomata kaiken tämän turhan ja väkivaltaisen teatterin takana alaston totuus. Se on todellinen kokemus. Vertahtyävän asiallinen ja kylmä, jolloin tutun ympäristön yölliset

varjot seuraavat kummitusmaisesti, kun aavemainen yö imaisi sumuvaippaansa, jotta kykenisi näkemään vielä selvemmin, missä toden ja tarun välinen raja kulkee. Eikä se ole yhdellä silmänräpäyksellä havaittavissa kun mitataan mennyttä aikaa.”

”Oletko miettinyt miten on mahdollista, että aikaa voidaan mitata?”

En.”

”Menneisyyttä ei voi mitata, koska se on mennyttä. Tulevaisuutta taas ei voi mitata, koska se ei ole vielä tullut. Eikä nykyisyyttä voi mitata, koska nykyisyydellä ei ole mitään ulottuvuutta?”

”En osaa sano tuohon juuta enkä jaata.”

”Miksi?”

”Miksi osaisin.”

”Mieti pakkoa mikä elämäämme hallitsee?”

”Pakkojärjestelmä saavuttaa inhottavimman muotonsa silloin, kun se ei enää rajoitu säätelemään ihmisten välisiä sosiaalisia ja taloudellisia suhteita, vaan suojautuu mahtinsa avulla arvostelua ja julkista keskustelua vastaan, sekä raudankovalla sensuurilla huolehtii, ettei julki pääse mitään kannanilmaisuja eikä totuuksia, jotka uhmaavat nykyisin vallitsevaa rauhantilaa.”

”Miten menneisyys?”

”Menneisyys on valheen eräs muoto, joka on kuristanut kaikkialle ulottuviin lonkeroihinsa myyttisen nuoruuden. Siksi ei olekaan ihme, että historia on ollut jatkuvaa ja kovaa taistelua järjen ja järjettömyyden sekä uskomusten ja tiedon välillä.”

”Ajattelin, että olimme tällä yksinäisellä ja pakollisella matkallamme omaan itseemme kuin Odysseus itse, kun hän lähti

lätkimään maanpäällisestä paratiisista vaivalloiselle kotimat-
kalleen palatakseen takaisin kauas muistojensa kultaamaan ja
jo hävinneeksi tietämäänsä maailmaan, siitä huolimatta että
puolijumalatar Kalypto oli tarjonnut hänelle suurta nautin-
nollista eroottista iloa.”

”Näin ollen meille ei jäänyt montaa vaihtoehtoa ymmärtää
itseämme ja olemustamme. Ymmärsin, että vain alistumalla tä-
män ymmärryksen valtaan, voimme voittaa toivottoman surun
sisällämme parantumattomien epätäydellisyyksien jo nykyhet-
ken syvimässä olemuksessa, ja löytää sokeasta, mielettömästä
ja äärimmäisestä onnenkaipuustamme jotain.”

”Mieti vielä kerran asiaa, sillä verratessasi tulevia tapahtumia
menneisiin, voit olla melkein valmis sanomaan, että vaikka
menneet tapahtumat eivät todella ole olemassa täydessä päi-
vänvalossa, ne ovat olemassa eräänlaisessa alamaailmassa, johon
ne ovat joutuneet todellisesta elämästä, kun taas tulevilla tapah-
tumilla ei ole edes tätä varjomaista olemassaoloa.”

”Onkohan todellisuudessa niin?

”Ihan varmasti on. Voisimme kuvitella syntymättömien,
tulevien tapahtumien alueen, josta ne tulevat todellisuuteen
ja painuvat sitten menneisyyden alueelle; ja jos ajatteleme
tämän metaforan avulla, voimme yllättyä, että tulevaisuus il-
menee vähemmän olemassa olevana kuin menneisyys.”

”Eikö ole olemassa erikoislaatuinen menneen ajan tunne,
joka luonnehtii mielikuvat muistikuviksi?”

”Varmasti on olemassa kokemuksia, joita olisit valmis sano-
maan menneen ajan tunteiksi, vaikka ei olekaan niin, että aina,
kun muistat jotain, sinulla on jokin näistä tunteista.”

”Miten niin?”

Rakastitko sinä minua koskaan oikeasti?

En osaa sanoa!

Niinhän sinä aina sanot!

En minä sitä tarkoittanut!

Vaan mitä!

En osaa sanoa!

”Jotta pääsisimme selvyyteen näiden tunteiden luonteesta, on taas hyvin hyödyllistä muistaa, että on olemassa menneen ajan eleitä ja menneen ajan äänenpainoja, joiden voimme katsoa esittävän menneen ajan kokemuksia.”

”Mitä ajat takaa?”

”Sitä, että miksi kaikki tämä kovuus ja taipumattomuus meissä istui niin tiukassa menneen ajan kokemuksena?”

”Mitä muuta millään olisi ollut mitään väliä kuin niiden alulle panema tämä ei- mitään?”

”En ole varma kun en tunne kokonaisuutta tai mihin se istuu.”

”Mikä?”

”Suunnitelmat, kaavailut ja taipumaton ”me”. Mihin me oikein kuulumme ja kenelle?”

”Olen aina tuntenut sinut veljeni, mutta en sitä, mihin maailmaan me kuulumme.”

”Mutta juuri siihen mahduimme huonosti. Olimme erehdyksiä.”

”Ei kovin vakavia. Me synnyimme molemmat kiven juurella metsän laidalla vailla valoa ja avaria polkuja, emmekä näe siksi mitään.”

”Paikoilleen pakotettuja harhailijoita, koska joku ulkopuolinen antoi meille sienen millä pyyhimme taivaanrannan pois näkyvistämme.”

”Näkisimme, elleimme syöksyisi lakkaamatta taaksepäin, sivulle, eteen ja joka puolelle.”

”Kaikki vaietut sanat. Ennen aikojaan paikoilleen jähmettyneet ilmeet. Ei mitään äkillistä vaan hidasta ja harkittua. Siksi ei kannata kysyä typerästi: olimmeko eksyksissä?”

”Vaan: onko vielä suunta alas ja ylös? Emmekö juuri siksi harhaile äärettömässä olemattomuudessa vailla suuntaa ja päämäärä eksyksissä ja turvaudu ensimmäiseen valheeseen, petokseen ja silmänkääntötemppuun, joiden toivomme pelastavan meidät?”

”Samaan aikaan meitä kahlitaan häpeällä siitä, ettemme kuulu joukkoon, emme koe veljeyttä tai sisaruutta, emmekä toivo normaalia elämää. Me emme aio astua kaapistasta ja paljastaa kasvojamme. Me emme tahdo olla sopivia sopeutuvaisia. Me elämme häpeän varjossa, ja varjoista käsin me murennamme normaaliuden ja sopivaisuuden yhteiskuntaa.”

”Koska emme ajattele samoin.”

”Ajattelumme selkeyden kannalta on mielenkiintoista, että Antiikin filosofian perinne katkesi Länsi-Rooman tuhoutumiseen ja Ateenan filosofikoulun lopettamiseen, ja siksi filosofian tärkeimmän nimen, Platonin vaikutus lakkasi hetkeksi ja voimistuvassa katolilaisuudessa sai vallan kaiken jumalan luomistyöksi aukottomasti selittävä vastenmielinen ykseyden oppi Tuomas Akvinolaisesta. Platonin ajattelun perustana oli älyllinen näkemys, jossa ihmiselämän lopullinen päämäärä oli ihmisen tiedollinen täydellistyminen. Platon korosti myös ideamaailman olemassaoloa jota näkyvä kokemusmaailma heijasti. Jatkuva sokraattinen kyseenalaistaminen jäi Platonin suurimmaksi saavutukseksi jälkimaailmalle. Platon oli kokeileva sanataiteilija, joka halusi innostaa itsenäistä kriittistä ajattelua. Sillä joka haluaa ymmärtää Platoninsa kunnolla, pitäisi olla filosofisen kiinnostuksen ohella aavistus Antiikin kulttuurista ja siitä mitä kutsutaan huumoriksi.”

”Mitä meillä olisikaan ilman Platonia?”

”Tyhjyyttä, koska Platonin filosofian tehtävänä oli saada aikaan moraalista ja älyllistä kehitystä, hän omaksui Sokrateelta riippumattomuuden, tietoisuuden itsetuntemuksen rajoista, tietoisuuden älyllisen keskustelun mahdollisuuksista, sekä yleisen epäilyn kaikkea olevaista kohtaan. Tämä motiivi pohjautui epäilyyn ja ihmettelyyn. Neuvottomuuden näennäinen myöntäminen oli sokraattinen perinne ja ihmettelyllä punottiin edelleen vastausten etsintää. Platon tiesi, että filosofia tuskin saavuttaisi koskaan lopullista totuutta, vaan oli enemmänkin samanaikaisesti sekä menetelmä siihen että sisältö. Kaiken tämän hän esitti kuuluisissa dialogeissaan, jotka ovat täynnä spekulatiivisia teorioita, kritiikkiä ja assosiatiivisia johtopäätöksiä. Platon loi dialogien filosofian. Hänen ambivalenssinsa, usein ironialla höystettynä, ovat jääneet pysyviksi haasteiksi, ja hänen viitteenomainen tapansa lähestyä kysymyksiä, ja jättää ne jollain tapaa avoimiksi, ehkä parhaiten takaa sen, että keskustelu dialogien ympärillä jatkuu.”

”Mutta mitä meillä on Platonin jälkeen?”

”Elokuvat.”

”Homoelokuvatko?”

”Ehkä ei koska espanjalaiseen machokulttuuriin transupiiikin lyönyt Pedro Almodovar muuttui samaan aikaan sekä katolisen kaksinaismoralismin että Neitsyt Maria ja huora -dikotomian erilaisten variaatioiden esittäjäksi kommunikoiden koko ajan sivusilmällä häneen suuren vaikutuksen tehneiden ja suuria tunteita myllertäneiden elokuvien kuten mm. John Cassavetesin Ensi-illan, ja vuoden 1997 jälkeen Happy Togetherin kanssa, oli selvää, että jonkun muun kuin liian taiteelliseksi ja liian homoksi osoittautuneen Gus van Santin oli raivattava tietä An-

gie Leen lähes Titanicin veroiseksi megamenestykseksi heteroyleisön keskuudessa osoittautuneelle Brokeback Mountainille Amerikassa sen katastrofin jälkeen, mitä vuonna 1991 valmistunut, Oliver Stonen harhainen ja häiriintynyt, ”musta ja sekopäinen poliittiseseksuaalinen transsi”, (lähestulkoon yhtä kamottava ja piinaava katsomiskokemus kuin maailman sairain elokuva Seitsemän), JFK jossa jo katoamassa olleen viiskytlukulaisen valkoisen läskiheterokansakunnan kollektiivista pahaa-oloa ja ”normanmailemaistaporttonhaamuvainoharhaisuutta” lisättiin entisestään esittämällä tapahtumien taustalla mukakummittelevien pikkupoikaraiskaajien kullinhimofantasioita elätelleet, ”irvokkaat perverssihomosedät”, oleellisena osana sitä tuhoisaa ja tuloksellista salaliittoa äärioikeiston herkeämättömän vihan kohteena craccusmaisesti olleesta yläluokan omasta katolisesta pojasta ja ristiriitaisesta heteropanopresidentistä, jonka murhaamiseksi korruptoituneessa koston, vihan, ja salakähmäisyyden oudossa karusellissa nämä vetelämulkkuiset, viinalla, pillerillä, rikoksilla, ja surkeuksilla elävät homot mukateroittivat miekkojaan irstailujensa keskellä kummallisessa Jean Genetin Parveketta muistuttavassa narrimaailmassa, jossa totuudet olivat olevinaan peilejä, joista heijastuva valhe vei katsojansa mukanaan askel askeleelta alemmas helvetin ikuisen kadotuksen syövereihin, Fellinin Satyriconin yöllisten pitojen jälkeisissä ensimmäisissä keltaisia mahalimoja puklaavia oksennuksia muistuttavissa herkän mielen tasapainoa järkyttäneissä kohtauksissaan.”

”Kerro toki lisää alkaa jo hieman kiinnostaa noin värikäs maailma.”

”Vuonna 1980 valmistunut Al Pacinon tähdittämä Yön ku-

ningatar -elokuva oli raju kertomus homomurhaaja jahtaavan poliisin soluttautumisesta New Yorkin homopiireihin asettamalla samalla itse murhaajan syötiksi - Pacino on esiintynyt kahdessa muussakin homoroolissa Yön kuningattaren lisäksi. Hiksissä iltapäivässä, ja Aidsiin kuolevana asianajajana HBO:n tuottamassa Tony Kushnerin näytelmän tv-dramatisoinnissa ”Angels in America”, jota voi pitää hyvällä syyllä parhaana koskaan tehtynä homonäytelmänä, ellei koko Shakespearen tuotantoa oteta lukuun. Heti elokuvan tultua julki eräs hullu papinpoika ajoi autollaan keskelle Yön kuningattaren aitoa kuvauspaikkaa surmaten kaksi homomiestä. Vielä niinkin myöhään, kuin 90-luvulla patrioottisessa ja machomaisessa Braveheartissa, kuningas Edward I:n poika esitettään naismaisena ja iljettävänä homona, jonka yhtä vastenmielisen homopoi-kaistävän Kuningas tappaa heittämällä tämän ikkunasta ulos, jotta prinssi edes vähän miehistyisi ja itsenäistyisi (tässä kohdin yleisö puhkesi raikuviiin kättentaputuksiin, ei siksi että kyseessä oli vastenmielinen homo vaan että se oli englantilainen). Ja samanlaisia esimerkkejä, joko suorasta vittuilusta tai hienovaraistemasta homohalveksinnasta tai sitten päinvastoin tuhoon tuomittuja homokohtaloja elokuvahistoriassa on kamalia esimerkkejä, joista amerikkalainen komediaelokuva ”Skandaali Neron kylpylässä”, on surkuhupaisin todiste, ja Gay-Casablancaksi kutsutun ”Hämähäkkinaisen suudelma” kertomuksena poliittisin ja traagisin, mutta jonka poikkeuksellisen vahvaa sädekehää himmentää vastenmielisen pääosanesittäjän, William Hurtin esittämä camphenkinen ja naismainen stereotyyppihystreerihomo ala Luis Molina, homoseksuaalisuutensa takia vangittu somistaja, jonka vankilanjohtaja on luvannut

vapauttaa, jos Molina saa selville tärkeitä asioita sellikaveristaan ja poliittisesta vangista nimeltään Valentin Arregui, johon onneton Molina rakastuu.”

”En oikein ymmärrä mitä ajat takaa?”

”Ranskalainen kriitikkona aloittanut tunnettu ja hyvä elokuvaohjaaja, Francois Truffaut kirjoitti vuonna 1975 ilmestyneessä ”Elämäni elokuvat”- kirjassa, että oli valmis ottamaan kaikkien niiden elokuvat ajatuksiinsa, jotka olematta moraalittomia, epäilivät muiden moraalialueita: ”Olematta eroottisten tai pornografisten elokuvien intohimoinen katsoja, uskon että ne merkitsevät hyvitystä tai vähintään velanmaksua siitä 60-vuotisesta valheesta, jolla elokuva on suhtautunut rakkausasioihin. Olen yksi niistä tuhansista lukijoista maailmassa, joita Henry Millerin teokset eivät ole houkuttelleet, vaan myös auttaneet elämään. Jo tuolloin kärsin ajatuksesta, että elokuva oli niin paljon jäljessä Henry Millerin kirjoista, toisin sanoen elämästä sellaisena kuin se on. Valitettavasti en voi vielä mainita eroottista elokuvaa, joka olisi Millerin veroinen (parhaat, Bergmanista Bertolucciin, ovat olleet pessimistisiä elokuvia) mutta loppujen lopuksi, tämä vapautuminen on elokuvassa tapahtunut vasta aivan äsken, ja on pidettävä mielessä, että tämänlaatuinen rohkeus asettaa tukalampia ongelmia kuvien kuin sanojen alueella. Juuri siksi homoelokuvat eivät olleet onnistuneet ennen Won Kar Wangin Happy Togetheriä. Se olisi kylläkin Truffautin asteikon mukaan, Audibertin sanoin: ”Hämärän runon suuntautumista koko maailmalle”, mutta olisi lumonnut tämän ranskalaisen elokuvamestarin melankolisen herkällä ja kauniilla kuvillaan, ja sielua sisältä kouriintuntuvasti koskettavilla maalauksellisilla tunnelmillaan. Truffaut tunnettiin siitä, että hän

horjutti kunnolla aikoinaan kivettyneitä arvostuksia, olemalla sekä villi, vapaa että kuriton, mutta myös äärimmäisen tinkimätön oikeudenmukaisuuden periaatteesta, vähän samaan tapaan kuin ranskalaisen uuden aallon elokuvakerhokoulun käynyt kotimainen elokuvaneromme, Aki Kaurismäki (jonka elokuvallinen kynä oli aikoinaan yhtä lentävä kuin Truffautin), lempeässä ihmiskasvoisessa italialaisen neorealismien henkeen puhaltavassa omalaatuisessa pohjoisessa elokuvahumanismissaan. Truffaut oli myös profeetallinen kritiikeissään, paljastaessaan nuorena elokuvakriitikkona oman aikansa ranskalaisen elokuvan helmasyntejä; elokuvien hedelmättömyyden ja elämänvierauden, kaavamaiset ihmiskuvat, sekä näiden tyhjänpäiväisten elokuvien ulkokohtaisuuden ja luonnottoman kirjallisen vuoropuhelun. Hän olisi vanhan koulukunnan armottomana elokuvakriitikkona mielistynyt Happy Togetherin niukkaan ilmaisuun, ja emotionaaliseen elokuvalliseen kerrontaan, jossa pinnan alla on häivähdys tarkovskimaista arvoituksellista runollisuutta, mutta kun Truffaut olisi halunnut nähdä kärsimyksestä vapaan eroottisen elokuvan puhtaimmillaan oman alkuvoimaisen ja elämänmyönteisen intohimonsa valloittamana, hän olisi sitenkin mieltynyt israelilaisen Ethan Foxin vuonna 2010 ohjaamaan homomusikaali Mary Louhun, jossa toteutuu harvinainen sekoitus nautittavaa showta sekä tunteiden räiskymistä, ihan kuin Happy Together ja Priscilla olisivat yhtyneet valkokankaalla toisiinsa katsomalla epäsuorasti sellaisiin asioihin, joita ei yleensä nähdä selvästi, löytämä niistä kadonneeksi luultua ikaikaista magiikkaa ja taikaa inhimillisen erehtyväisyyden tragedian keskeltä. Mary Loun homomiehet kohtaavat monia elämän karuja realiteetteja, jotka

he onnistuvat kääntämään musiikiksi.”

”En ole nähnyt enkä halua nähdäkään. Kuulosti niin homomaiselta ettei se voi olla hyvä.”

”Mary Loun pääosanesittäjä Meir huomaa äitinsä lähteneen hänen kymmenvuotispäivänään lopullisesti. Muistot äidistä pyyhkimässä pölyjä ja unelmoimassa lavatähden urasta laulaen samalla israelilaisen poptähden Svika Pickin lauluja, ovat syöpyneet syvälle pojan mieleen. Tästä murtuneena hän täyttää elämänsä fantasioilla, jotka kasvavat hänen mukanaan. Lukion päättäjäispäivänä Meir lähtee uskomattoman kauniille muistojensa musiikkimatkalle Tel Aviviin etsiäkseen äitinsä, ja eläkkeeseen todeksi särkyneen unelmansa, jonka keskeltä hän löytää itsensä ja suuren rakkautensa toisin, kuin Happy Togetherisä, jossa pääosanesittäjistä toinen hukkuu, ja toinen pelastuu kipeiden muistojen raatelevasta rakkauden hurmaavasta ansasta, ja siitä salakavalasta huijaamisesta, tässä maailman ehkä kauneimmassa ja vaikuttavimmassa homoelokuvassa, missä psykologisoivasta rakkaustulkinnasta on siirrytty tilannekoh-taisuuteen, ja missä pakko ja harha ovat syrjäyttäneet tahdon ja hyvyyden rakkautta eteenpäin vievänä voimana, koska elokuvan kipeän rakkauden poikapari ei näe omaa onneaan läheltä, eikä ole koskaan sen sisällä eläessään ollut täysin tyytyväinen siihen, mitä on saavuttanut aiemmin, vaan kiukuttelee ja oikuttelee omien päähänpinttyimiensä ja mielialujensa riivaamana, sinne tänne poksahdellen, samalla itselleen valheellisesti pienenä toivonkipinä nä paremmasta huomisesta luulotellen, että ruoho olisi aina vihreämpää aidan toisella puolella, koska valokuvissa se näyttää siltä, kuin niin se olisi.”

”Kerro silti lisää vaikkei minua kiinnostakaan muuta kuin

ehkä oliko ne hyvännäköisiä?”

”Tottakai! Eihän se muuten olisi homoelokuva eikä sitä kukaan homo katsoisi. Elokuva alkaa kauniisti mustavalkoisella puhtaalla epilogilla. Taustalla soi tunteisiin vetoava haikea musiikki, ja samalla elokuvan rakastava poikapari on jo Argentiinassa aloittamassa rikkimennyttä suhdettaan uudestaan, koska toinen heistä sanoo jatkuvasti niin, ja toiseen se tepsii. Sitten he suutelevat intohimoisesti. Makaavat alushoususillaan toistensa päällä halvassa ja suttuisessa hotellihuoneessa, ja naivat nopeasti. Miksi he sitten ovat täällä hevonperseessä kaukana turvallisilta kotikonnuiltaan persaukisina käymässä jatkuvasti toistensa hermoille? He ovat eroamassa. He yrittävät, mutta eivät onnistu. Jatkuvat vastoinikäymiset, rahattomuus ja heidän olematon keskinäinen rakkautensa, mikä toimii vain fyysisesti, ei enää saa tulta alleen. He ovat ostaneet valolampun, jossa on Iguazun putous. Siellä he haluaisivat käydä uudistamassa suhteensa, samaan tapaan kun amerikkalaiset rakastavaiset pohjoisemmassa käyvät Niagaran putouksella. Mutta sitten rahat loppuvat lopullisesti. He ostavat vanhan autonrämän, mikä menee tietenkin rikki, ja ajavat kaiken lisäksi harhaan. Molempien mitta on täysi, ja he alkavat taas riidellä ja inhota syvästi toisiaan. Toinen murjottaa, kun toinen sanoo: ”Etkö osaa lukea karttaa? Käännytään tässä ympäri! Olisi pitänyt mennä bussilla! No, on tämä nyt tyhjää parempi, emmehän ole opporikkaita! En tiedä vielääkään missä olemme!” Sitten he hylkäävät auton ja liftaavat, mutta eivät pääse kyytiin. Lopulta he tulevat Buenos Airesiin bussilla, ja päättävät erota ja lähteä kumpikin omille teilleen. Ilmassa on syvää surumielisyyttä, kun seuraavaksi näemme heidän satunnaisen kohtaamisensa, kun toinen

pojista en pestautunut ovimieheksi hengenpitimekseen turisteille tarkoitettuun tangokapakkaan, minne vielä hetki sitten hänen poikaystävänään ollut toinen poika tulee maksettuna marakattina, seksiä rahasta vanhemmille miehille myyvänä huorapoikana, välinpitämättömän näköisenä ja entisestä poikaystävästään näennäisesti mitään välittämättä, tätä edes sisään tullessa tervehtimättä, ja miten sydänelästä riipaisevan yksin kärsivännäköinen ”ex -poikaystäväovimies” seisookaan pimeällä kadulla epätoivoisennäköisenä.”

”Absolutly Faboulos!”

”Näin elokuva alkaa matkalla, josta näemme heti, että aasialainen Won Kar Wang on Hongkongin vastine pohjoismaiselle August Strindbergille, joka osasi siirtää taidokkaasti jokaiseen kuvaamaansa henkilöön omaa itseään, sekä neuroottista ja monitahtoista persoonaansa. Sen verran omakohtaiselta ja henkilökohtaiselta Won Kar Wanin elokuva tuntuu, että sitä kuvaamaan sopii hyvin myös Raymond Williamsin näkemys strindbergiläisen tragedian ytimessä olevista elämän ja kuoleman nurin käännettyistä arvostuksista: ”Elämän myrskyjä ei ole tarvis kuvata millään varsinaisella teolla; se alkaa syntymästäme, ja olemme täydellisesti sen vallassa. Kuolema sen sijaan on jonkinlainen saavutus, päätös ja rauha.” Strindberg kuvaa heteroperhehelvettejä, joiden epäonnisuuden logiikka on sama kuin Won Kar Wangin homopariskunnallakin; kummankin osapuolen suurta ja käsittämätöntä kypsymättömyyttä, rahavaikeuksia, sekä pettämisä ja siitä seuraavaa sairaalloista ja tuhoavaa mustasukkaisuutta. Strindberg palaa koko ajan rakkauden ja vihan vuorotteluun, niiden keskinäiseen ja rajuun kamppailuun ailahtelevissa ja ulkoisille vaikuttimille liian alt-

tiissa hauraissa ihmismielissä, rakkauden hillittömään vihaan, ja yhteisitekkyyteen, minkä pahin kärsimys on riita, mikä ei ole silti mitään verrattuna riidan jälkeisessä lohduttomassa yksinäisyydessä itsesyytösten hulluksi tekevään mielipuoliseen kaipaukseen.”

”Miten niin?”

”Strindbergin Kuolemantanssi on heterovastine Won Kar Wanin Happy Togetherille. Molempien kipuilua kohtaloo vastaan leimaa oleellisesti lähestyminen, kyllästyminen ja irrottautuminen. Kuolemantanssin ja Happy Togetherin päähenkilöt eivät ole vain toistensa, vaan myös olosuhteittensa vankeja, nurkkaan ajettuina, jossa ei ole kysymys ibseniläisittäin tapahtuvasta elämänvalheen paljastumisesta tai puhdistumisesta, vaan raatelevasta viimeisen lopun alusta, hetkeä ennen kuin viimeisetkin silmälaput on poistettu sen tosiasian edestä, että runoilemisen kyky lakkasi, ja että edessä on nyt vain epämiellyttävän todellisuuden alastomuus. Näin heidän taideteoksensa hengittävät samaa ilmaa vuosisadan välimatkankin päästä toisistaan, missä elämisen ehdot ovat ahtaita ja säännöt kuristavia, mutta valitettavan yhteisiä kaikille ihmisille kaikkialla. Siinä missä Strindberg kysyy: ”Mitä jos kaikki henkilöt puhuisivat ohi suunsa, ja paljastaisivat omat todelliset ajatuksensa, jotka heidän on pakko salata elämän naamiaisissa, pakko jokapäiväisen leivän ja yhteiskunnan hyväksymisen tähden”, Won Kar Wan vastaa ”poststrindbergiläisillä kuvilla”, joiden perimmäinen sanoma voisi olla sama kuin Strindbergin oman Uninäytelmän motto: ”Tämä maailma on helvetti, tämä voittamaton ja viisaasti rakennettu vankila, jossa en kykene ottamaan askeltakaan haavoittamatta toisten onnea, ja jossa kanssaolentoni

eivät voi olla onnellisia tekemättä minulle pahaa.”

”Julmaa ja sairasta joo hyi vittu miten ihanaa!”

”Niin on. Happy Together on siis tavallaan painajaisena tässä päivässä ikuisesti jatkuva ”post-strindbergiläinen homo-odysseija” omaan sisäiseen mahdottomuuteensa, etsimään sen pää-osanesittäjiltä vielä tuntemattomia kipukohtia, matkalla, joka on ollut aina ihmiskunnan alusta lähtien enemmänkin tarkoitus kuin syy. Yritys löytää oma itsensä, ja sitä kadonneeksi yhteydeksi luultua ”sangrilataikamaailmaa”, jonka me kuvittelemme leijuvan oman olemisemme ja ympärillä olevan maailmamme välillä, jossain lähellä, mutta silti tahallaan kiusallisen näkymättömissä, jättäen meidät kahden vaiheille pohtimaan, onko verhojen takana jokin näkymätön käsi, kohtalo, luonnonlaki tai jumala, joka ohjaa kaiken aina niin kuin itse haluaa muista välittämättä, vai voimmeko me tässä epämääräisyyksien sattumien epätodennäköisyyksissä vaikuttaa itse omaan kohtaloomme valinnoillamme, vai onko kaikki sittenkin vain julmaa pilaa, harhaa, ja suurta sumutusta sen tosiasian edessä, ettei meitä ole olemassakaan sellaisina itsenäisinä inhimillisinä olentoina kuin me kuvittelemme, vaan että me kaikki näemme yhteistä painajaisunta, koska olemme unessa ja heräämme vasta sitten siitä, kun kuolemme.”

”Olemmeko jo kuolleet?”

”Siltä vaikuttaa tai ihan kuten puhdas, ruumiiton henki kokee elämänsä joutuessaan sattumalta istutetuksi ruumiiseen, mikä vie harhaan tahallisesti!”

”Pystyyn kuolleet vai?”

”Ajattelen että elokuvan nimi pitäisi oikeastaan olla Jäähyväiset homoudelle, silloin siitä voisi vielä löytää sitä vastaan

panemisen kutkuttavaa kitkaa, minkä takia voisin vielä joskus ehkä katsoa elokuvan uudelleen sillä olen ihan varma, että tämän kokemuksen kirkastamana pääosanesittäjä hieman harkittuaan tulee samaan lopputulokseen kuin minä: että se minkä Albert Camus oppi jalkapallokentiltä ei ollut moraalii! Mutta mitä tulee tällaisen kuohunnan jälkeen eteen? Elämän hiljaiset sillatko vai kaiken täydellinen unohtaminen? Entä miksei kukaan kuvaa homoelokuviissa sitä historiallista ja sairaalloista yhteiskuntakiusaamista, jota vallitseva heteroluokka on aina käyttänyt vähemmistöjen kurissa pitämiseksi pahan torjumisen nimikkeellä. Vai onko se aihe jo kaluttu loppuun?”

”Taitaa olla.”

”No jotain muuta sitten.”

”Ihminen on näihin päiviin saakka kieltäytyneen uskomasta pelkästään itseensä, ja uskonut mieluummin muihin yli -ihmillisiin auktoriteetteihin, jumaliin, henkiin, muinaisiin sankareihin tai esivanhempoihinsa, mutta mikä pahinta – opettajiin; tässä ollaan tekemisissä sellaisten totuuksien kanssa, jotka ovat ihmisen ulottumattomissa tai vaikeasti tavoitettavissa, niin että niitä ovat ymmärtäneet vain harvat, jotka ovat sitten siirtäneet löytämänsä tai heille ilmoitetun totuuden muille. Maailma on pahuuden, hyvyden, totuuden ja valheen taistelukenttä. Mutta mikä tai kuka pahuus on ja miten se ilmenee oikein, ja miten se oikein ihmisten parissa toimii? Mikä siinä on olenaisempaa? Valheellisuus vai pahuus ja petollisuus. Siihen on monta mahdollisuutta, yksi parhaista on sekoittaa tosi ja valhe, välillä valehdella, välillä puhua totta. Mutta vielä ovelampaa on valehdella viisaasti, oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa. Ovela valehtelija on epäilemättä myös se, joka osaa antaa itsestään

vaikutelman totuudenpuhujana.”

”Nyt taidat jo hieman vihjailla.”

”Kyllä nimenomaan Aikamatkaajat – hankkeesi tuntuu epäilyttävältä sinun suunnittelemana.”

”Miten niin?”

”Sinusta tekee vaarallisen sen, ettet osaa erottaa totuutta valheesta. Valhe on tuhoisa silloin kun se otetaan totena. Jos sinunlaisesi ilkeänovela yliolento on todella olemassa, ja tahdot tehdä ihmiselle pahaa rikkomalla hyvän Jumalan suunnitelmat, silloin parhain strategiasi ihmisen pettämiseksi on se, että kätket identiteettinsä, ja omat aikeesi, ja naamioidut joko Jumalaksi tai Jumalan tahdon täyttäjäksi sanotaan nyt vaikka Aikamatkaajat – hankkeessasi. Pahan logiikan kannalta olen-naista onkin kykyä olla paha: muutat koko ajan puheissasi omaa olemustasi ja muotoasi, tarkastelet itseäsi surun muis-tojen kautta kostona hieman kauempaa näennäiskritisoiden itseäsi, olet näin ulkopuolisin silmin muka itseäsi vastaan. Näin ovelana pahuutena voit tunkeutua jokaiseen oppiin ja kääntää filosofiat voitoksesi, ja jos voit olla kaikkialla, ei kukaan muu voi uskoa mihinkään ja olla mistään varma. Pahuus esiintyy kaikkialla ja kaikissa opeissa niin kuin vastaväitteitä synnyttävä kielto. Mutta itse pahuutena olet myös riittävän viisas esit-tääkseen tuon kiellon myönnön muodossa, jos se on sinulle hyödyllistä; tuot kaikkialla riidankylväjänä ristiriidan ja muutat asiat sillä tavoin arvottomiksi - jos olet olemassa, kaikki on mahdollista, jokainen väite voi olla oikea tai väärä. Logiikka, joka sallii järjestelmissä ristiriitoja, on luotu vasta viimeisinä vuosikymmeninä. Pahaksi voi julistaa yhtä hyvin se, joka sanoo että on ilkeä ja paha, ja että häntä vastaan on voimia säästä-

Keitä me sitten olimme ja mitä me halusimme?

Se selviäisi lopullisesti jos uskaltaisimme astua pimeästä kirkkaaseen päivänvaloon tässä rajattomassa mahdollisuudessa tulla omaksi itsekseen kaiken sen mahdottomuuden keskellä mikä ympäröi sitä missä mitään ei voi vangita.

En oikein ymmärrä.

Mitä et oikein ymmärrä?

Sitä mitä oikein tarkoitat kaikella tällä.

Sitä, ettei ole helppoa olla päivän valossa kaikkien silmien alla tutkittavana.

Mikä on se, joka meitä ympäröi ja mitä ei voi vangita?

No, se on jo vaikeampi juttu.

Miten niin?

Koska ei ole olemassa rajattomasti mahdollisuuksia.

Mutta sanoit niin.

Niin sanotaan.

Tulla omaksi itsekseen sen kaiken mahdottomuuden keskelläkö?

Se on se, mikä ympäröi meitä, missä mitään ei voi vangita.

Sehän ei ole mitään.

Juuri niin!

mättä taisteltava, kuin sen, joka sanoo ettei ole edes olemassa, ja että taistelu pahuutta vastaan vie voimamme ja synnyttää varallisen vainoharhaisen ilmapiirin.”

”Miten tähän päädyit?”

”Koska homoelokuvat ovat tylsä valhe meistä.”

”Aika kaukaa hait.”

”Ihan totta.”

”Mikään ei ole totta elokuvissa.”

”Silti Happy Together on surullisin ja todenmukaisin koskaan meistä tehty elokuva.”

”eihän me olla oltu rakastavaisia koskaan.”

”Älä valehtele. Sulla ei oo ketään muuta kuin minut eikä mulla kuin sinut.”

”No kerro sitten.”

”Kun kirjallisuusoppineiden kuulee aina silloin tällöin puhuvan poikkeuksellisen mestariteoksen ilmestyttyä kerran vuosisadassa järkyttämään kaiken jo nähnyttä porvarillista universumia, että kaikki kirjallisuuden suuret teokset perustavat tai tuhoavat jonkin kirjallisuuden lajin, voi sanoa, että Happy Together pyyhkäisi valkokankaan homopelon lopullisesti ja homokliseet kertaeitolla roskeen valmistuksen tietä yleisön hyväksynnän saavalle heteromaisesti esitetylle homotarinalle, jonka vielä piti ohjata jo yhden homoleffan tehnyt ei-amerikkalainen hetero-ohjaaja. Mutta pitääkö sittenkään homojen suhde esittää aina ongelmallisena ja eroamisherkkänä, koska heillä ei ole mitään sanottavaa toisilleen? Eihän muillakaan ole sen ohikiitävän onnellisuuden hetken huumen haihduttua sen sileän tien, kun arki, järjestys ja huolet astuvat suhdetta pilaaan. Eikä kukaan enää nykyisin esitä tarinaa sellaisena kun se

on, vaan sellaisena kun sen henkilöt sen luulevat kokeneensa.”

”Miksi?”

”Minä näin sinussa ihmisen sokean, mielettömän ja äärimmäisen onnenkaipuun. Se heijastui silmistäsi, jotka eivät olleet onnelliset. Tämä loistava, ja tunteita järjestyttävä homoelokuva on tässä mielessä tarkka tulkintayritys rakkaudesta, joka tietää tarkalleen, mihin toista sattuu. Happy Together nosti esille maan uumenista elegisen onnenkaipuun koskettavalla tavalla jokaista homoa liikuttavassa hiljaisessa alakulossa, ja sen meitä kaikkia salaperäisesti yhdistävässä alkuvoimaisessa rakkauden ilotulituksessa, jossa kärsimyksellä on kruunattua pinnanalaisia vetovoimaa haikeamieliseen kauneuteen käärittynä. Samalla se on kuvaus homouteen karnealla tavalla melkein synonyyminä ilmiantomaisen iilimatomaaisesti kuuluvasta yksinäisyydestä, josta ihminen ei itse tiedä, ennen kuin joku arkinen asia siitä hänelle muistuttaa. Aluksi elokuva valehtelee, ettei se tarjoa katsojalle mitään mahdollisuutta hyvään muutokseen. Tärkeintä sanottavaansa ihminen ei aina julista ääneen - hiljaisuudessaakaan hän ei sitä usko lähimmilleen kuten elokuvassa näemme tapahtuvan, missä lopuksi pääosanesittäjä tuntuu itseksensä mumisten kysyvän: ”Eikö kokemuksen ydin olekin nähdä kuinka äärimmäisen vaikeaa on kokea monikin asia, jonka kuitenkin voisi sanoa muutamin sanoin?” Juuri siksi lopun avoimesti harhaileva kauneus antaa ymmärtää, että hänelle paljastuu yksinäisyyden, rakkauden, ja oman onnenkaipuunsa syvin olemus, ja niiden välinen pakottava ja monimerkityksellisyydessään koukeroinen, mutta silti välttämätön kolmiyhteys kun hän tajuaa, että mitä hän ei pysty muuttamaan, sitä hän ei myöskään murehdi. Hän saa lopulta

rauhan sieluunsa vain toivomalla asioiden tapahtuvan niin kuin ne tapahtuvat, joten hänen on vakuutettava itselleen jo kun lopputekstit alkavat näkyä valkokankaalla, ettei mikään voi vahingoittaa häntä enää tämän kokemuksen jälkeen vastoin hänen omaa tahtoaan, ja samalla hän tajuaa että häntä on vaimannut se käsitys, joka hänellä oli näistä asioista, eivät nämä asiat sinänsä, ja hän on vihdoinkin valmis lähtemään puhdistautuneena kantamastaan ikävästä taakasta seuraavan tarinaan sillä järkevällä ajatuksella, että kurjimmankin ulkoisen paineen alaisena voi elää onnellista ja arvokasta elämää. Kaikki tämä päähenkilöiden elokuvassa syvällä uiva kahden ihmisen välisessä konfliktissa piilevä petturuus alkaa hahmottua meille jo alkukuvissa, kun näemme vain yhden hetkellisen intohimoisen panohetken, mutta sitä se ei ole. Se on hätäinen ja viimeinen yhdessä laukeaminen ennen koko loppuelokuvan kestäväää suurta välienselvittelyä. Nyt on enää jäljellä vain tämä tylsä ja huolien täyttämä, kahden itseään ja toisiaan pakenevan, ikuisiksi lapsiksi jämähtäneiden nuorten kiinalaisten homopoikien epätoivoinen ja surkea yritys leikkiä toisistaan kiinnostuneita ja välittäviä rakastavaisia, vaikka homma ei pelaa alkuunkaan ennen kuin he vanhenevat ja tulevat siihen kultaisen kuristuksen ikään, jolloin on suurempi todennäköisyys saada jalkasieni, sappikivet tai keuhkopöhö kuin löytää itselleen tyydyttävä seksikumppani. Suhdetta heillä ei enää ole. Tai se ei ole sellainen, kuin he sen haluaisivat pohjimmiltaan olevan - romanttinen ja kaunis. Se on ollut tuhoon tuomittu ja karilla jo kotona Hongkongissa. Matka argentiinalaisen tangon siivellä rapistuneessa ja vanhenevia ihmiskuvatuksia ja hylkiöitä täynnä olevassa ”Hämähäkkinaisen suudelman” lähinaapurustoon on tahmeaa

siksi, ettei siinä ole toivoa, tai paranemisen mahdollisuutta niillä eväillä, joita heillä on, ja se ei ole paljon tällä jäähyväismatkalla, jota leimaa traaginen surumielisyys, missä yhteiselämä muuttuu niin ohueksi, että siltä putoaa pohja jo alkumetreiltä pois; koko homma muuttuu mauttomaksi ja puisevaksi, keskinäiseksi kiusan ja nalkuttamisen vuoristoradaksi tässä ”hongkongilaisessa pedroalmodovar-tilityksessä”, epätäydellisten pikkusielujen riitasointuisessa sinfoniassa, jonka varmasti jokainen elokuvahullu mestari on tarkkaan katsonut sen ilmes-
tymisvuonna. Elokuvan yksi sanomista voisi olla: ole se mitä olet ja löydä itsesi osataksesi rakastaa elämää kaikista siihen liittyvistä kärsimyksistä huolimatta. Elokuvan rakkaudettomuudesta ja rakastamisen mahdottomuudesta kärsivät homopotjat kehittelevät itselleen kyvyttömyydestään rakastaa rakkautta häiritsevän neuroottisen ongelman, mikä estää heitä näkemästä selvästi itse ongelman ydintä, sitä ettei kumpikaan heistä ole edes halukas luopumaan itsessään piilevästä itsekkyydestä rakkauden tiellä, mikä edellyttäisi toisen asemaan sopeutumista, koska he vihaavat liikaa itseään, toisiaan, pieniä epäonnistumisiaan, ympäristönsä jyrkkyyttä, perhehelvettejään, ja omia seksuaalisia hairahduksiaan sillä tämän keikan jälkeen haaveet muuttuvat todellisiksi ja mieltä piinaaviksi kummitteleviksi aaveiksi, ja teinipoikien määrät päiväunet aikuisen siihen järkytykseen, että tästä lähin tästä pakonomaiseksi kuritukseksi muuttuvasta paskahommasta on joko pyydettyä rahaa, tai sitten sillä on alistettava ja kuritettava heikompaansa ja hölmömpäänsä, jotta päästään siihen rakkaudeksi kutsuttuun yhteiseen petturuuteen, jossa lopussa voisi imelästi valehdella toiselle naama hymyssä, ”että sinun pitäisi hiukan enemmän

luottaa minuun, niin tälläkin rakkaudella olisi jotain väliä ja merkitystä tässä kovassa maailmassa”. Tai ehkä he juuri elokuvassa heräävät molemmat samaan aikaan sen tosiasian eteen, että lyhyt ja fyysiseen intohimoon perustuva rakkaus on lopunut heidän väliltään lopullisesti, eikä heistä kummastakaan ole lapsellisuuttaan kantamaan vastuuta siitä mitä seuraavaksi tapahtuu. Ja niin he ajavat itsensä ja toisensa tahallisesti henkilökohtaisesti piippuun, niin ettei molemminpuolisesti pahaa jälkeä aiheuttavilta räjähdyksiltä voida enää välttyä. Ja kun he tämän molemmat lopulta elokuvan puolivälissä katkerasti tajuavat, sanoja ei enää tarvita. Elokuvasa alkaa tyhjyyden ja hiljaisuuden kausi, jossa kadutkin itkevät yksinäisyyttään, missä heidän osansa on avoin haava, jossa paha ja kaiken alleen mädättävä itseään nussiva homous märkii lämpimässä ilmassa pahaenteisesti onnistuen melkein tuhomaan nuoruuden ihanteellisuuden, ja kirkkaiden linssien läpi tarjoutuvan ainutkertaisen mahdollisuuden nähdä kaikki houkutteleva pahuus ensi kertaa kauniin kiehtovana viattomuuden kokemuksena, samalla kun helvetin ensimmäisille rappusille haaveissaan pettyneitä pikkupoikia odottaa räkälän nurkassa tukku likaisia rahoja pulleissa sormissaan hierova pienimunainen isoläskipedofili-setä huuliaan lipoen, sillä hän tietää juuri sen tärkeän asian, mitä muut eivät, että tässä kohtaa homotarinoissa alkaa se hurja alamäki, joka tuottaa itseään toistavia ja tuhoavia järkyttävän häpeällisiä itsesäällisiä elämäntarinoita, joissa päätepisteenä on ensin toisten samanlaisten keskinäinen kidutus, yhteinen kärsimys; sitten jatkuva rappion tajuamisen piinaava kärsimysnäytelmä, ja lopulta ajatuksen ja ruumiin hidas halkeaminen, erilleen joutuminen, kauneuden ja hyvyden lopullinen

näivettyminen, ja puoliksi paikoilleen tämän tajuamisesta kauhusta jähmettyminen näillä tyhjillä ja kolkoilla nautinnonmetstäjien kaduilla, joissa nämä toisistaan eksyneet yksinäiset ja säälistävät sielut yrittävät epätoivoisesti muuttaa olemattomia varjojaan eläviksi olennoiksi, yrittäen samalla tehdä omassa yksinäisyydessään epätoivoisesti turhanpäiväistä ja ilotonta elämänsä turhaan edes hitusen siedettävämmäksi, kun he kömpivät tyhjin käsin ja yksinäisinä omiin koloihinsa kärsimään hiljaa aamuyön pitkinä ja kuluttavina verkkaisina tunteina, hetkeä ennen ennustettavissa olevaa henkistä kuolemaansa, tuomittuna yksinäisenä homozombina lopun ikäänsä vaeltaamaan päättymättömästi likaisista homohelveteistä paskamaisiin ja kuppaisiin homoräkälöihin, joissa on vain silmäkantamattomiin kavalaria katkeruutta, inhottavia naismaisia kauneusryppyjä, pahalle haisevaa oksennushengitystä, jatkuvasti piinaavaa krapulaa, haisevaa hikeä ja kuoli vittuiluun ja omaan ilkeilyynsä kesken kiusaamisensa, ohimolla ohikiitävä kipu niissä muistoissa, joita ei ollut eikä tullut. Koska niin ei voinut olla. Koska se olisi ollut sula mahdollisuus niissä piireissä joissa he vaikuttivat. Koska he ”itse määräsivät” miten elämän sai nähdä, ja millaista sen piti olla tai niin he luulivat. Eikä heitä ei jäänyt kaipaamaan muut kuin irvokkaat ja ainai- sessa rahapulassa vaikeroivat slummien rumat ja tylsämieliset heteronarkkarihuorapojat, jotka antoivat heidänlaistensa, vanhenevien ja ruikuttavien kullinkipeiden rumien surkeushomojen kopeloida heidän paksuja nuorukaiskullejaan alennushintaan puolenpäivänaikaan housujen läpi satojen kolkkojen asemien vessoissa murhanhimo säälistävistä silmistään tynpeästi leimuten.

...joka hetki kolmen vuoden ajan...

Emmaus-liikkeen perustaja Abbe Pierre kirjoitti: ”Tiedän mitä on intohimo. Rakastuin kolmetoistavuotiaana erääseen poikaan, koska hänen lauluäänensä oli niin kaunis. Hänen sopraanoäänensä oli niin puhdas, että sitä tultiin kuulemaan kaukaa. Kyse ei ollut fyysisestä rakkaudesta, sillä poika ei ymmärtänyt siitä yhtään mitään. Kyse oli intohimosta - ilosta, joka samalla poltti ja jäätty sydämen. Hullusta, mielipuolisesta rakkaudesta, joka teki sairaaksi, ja sai ajattelemaan vain sitä joka hetki kolmen vuoden ajan.”

Jotain mitä muut eivät

Olin paljastunut yrittäessäni luoda järjestystä menneisyyteen kaiken rikutun ja rosoiseksi muistamani jäljille; pimeyden tinkimätön valo päälläni paljasti minut. Mutta milloin hän oli alkanut epäillä minua ja tajunnut kaiken? Sinä viimeisenä illansuun ensikajossako? Sitä hän ei kertonut. En minä ollut mikään mitä hän luuli ja väitti - kaukana siitä; ainakin omasta mielestäni, olin jotain muuta, ehkä jotain siltä väliltä. En tiedä, en osaa sanoa sitä yksin: olen koko ajan niin yksin, olin päättänyt että minun maailmani oli minun eikä kenenkään muun niin, että se oli yksin minun hallussani. En kokenut asiaa niin tai en tuntenut kuin hän ja muut. Olin vain kaikkea sitä mitä muut eivät olleet ja ajattelin toisella tavalla. En ehkä inhimillisesti, jotain määrittelemätöntä kärsimyksen läpi

nähtynä ja koettuna, jotain mitä muut eivät olleet aiemmin arvanneet olleen olemassakaan. Minusta oli käsittämätöntä etteivät he ymmärtäneet, että oli olemassa tarinoita, joissa ei kuljeta käsikädessä hyväntuulisena musiikin saateleman kohti onnellisista loppua, ettei sellaista ollut missään muualla kuin tylsissä ja harhaanjohtavissa saduissa alle neljävuotiaille, ei oikeassa elämässä; oli vain tarinoita, jotka eivät muistuttaneet muuten toisiaan kuin että niissä oli aina yhtä onneton loppu. Niitä ei vain näytetty. Ne pidettiin piilossa ettei paniikkimieliä olisi turhaan levinnyt, että ihmiset olisivat tajunneet kaiken sattumanvaraisuuden ja merkityksettömyyden – minun maailmani, mikä ei ollut tasaista ruusuilla tanssimista nurmikolla, vaan jotain ihan muuta. Kenelle olisin näistä asioista voinut koskaan puhua ilman syytteleviä katseita tai emme ole kiinnostuneita tarkoittavia välinpitämättömiä päänpyöräytyksiä? Tämä oli sitä jotain mitä muut eivät tajunneet eivätkä siksi ymmärtäneet. Olin kotoisin sieltä, missä oli lohduton ikävä ei oikein mihinkään tunnistettavaan. Missä ylöspäin sojottaneet samanlaiset harmaat ja ilottomat asuinkerrokset pitivät yhdessä syysmyrskyjen kanssa syyspeijaisia peltikatoilla; enemmän kuin yhdeltä tuskin silmin havaittavalta ja merkityksettömältä mustalta pisteeltä globalisoitumisen ahtaaksi käyvältä maailmankartalta, loputtomien valojen ja rakennusten muodostaman kaupunkikäärmeen uhatessa niellä ahnaaseen kitaansa kaiken elollisen. Siksi olin kuin lintu, joka ei koskaan laskeutunut maahan, missä kaikki tämä tuntui ikuisuudelta tai kahdelta; tunne sisälläni odottamassa jotain äärettömän lempeää ja kärsivää. Ja silti uskalsin toivoa viestiä kadonneesta maailmasta, jota hallitsi yksinkertaisuuden hiljainen kauneus.

...kenelle kuului oikeus minun elämäni ja yksityiseen minääni?

Kyse oli loppupeleissä yksityisen minän olemassaolon perimmäisistä kysymyksistä. Ollako vai ei oikeus omaan itseensä, elämäänsä, ja sen laajamittaiseen toteutumiseen vapauden nimissä omaa seksuaalisuuttaan vapaasti toteuttaen vai ei? Ja vapaudesta toimia juuri niin kuin se itse halusi. Huomasin, että juuri tästä oli ollut kysymys koko ihmisen älyllisen historian

keskinäisten taistelujen ajan. Siitä kenelle kuului oikeus omaan elämään ja yksityiseen minääni. Miten minua joko ohjattiin, tai annettiin olla omissa oloissani. Miten minulta joko kiellettiin oma minuuteni, tai rohkaistiin sitä puhkeamaan kukkaan. Miten minulle kerrottiin väkipakolla totuutena, miten minun tuli käyttäytyä yleisen hyvän nimissä, etteivät muut ärsyyntyisi liikaa erilaisesta erinomaisuudestani, tai että saisin olla rauhassa oma itsesi ilman, että päälleni syljetään joka kadunkulmassa, ja kohtaan kaikkialla vain ilkeyksiä, syrjintää ja väkivaltaa sitä minääni kohtaan, mikä oli tässä tapauksessa uhkarohkeasti juuri sitä mitä oli, eikä peitelty tai häpeilty sitä muiden, ”hieman toisenlaisten seurassa.” Silläkin uhalla, että se ärsytti heitä raivon ja vihan partaalle, ja saattoi ääritapauksissa johtaa lopulta harkitsemattomiin väkivallan tekoihin minua vastaan. Tästä oli ollut siis koko sen ajan suurin huuto, kun ihminen oli leikkinyt älyllään ja kyennyt hallitsemaan toisia. Vapaudesta omaan itseensä, itsenäisenä vastuullisena valintojentekijänä - eikä se projekti ole ollut kovin onnistunut.

Tunnustus

Luin Esplanadin puistonpenkillä Tom of Finlandin salaisia ja muistelmia ja tunsin muuttuvani häneksi sana sanalta, en siksi että olisin ollut joku nahkapelle, pidin kyllä matruusivaatteista – vaan siksi että hän paljastaa salaisimman olemuksensa yksityisille päiväkirjoilleen juuri niin kuin sen itsekkin koin. Tunnustan olevani tismalleen samanlainen sisältäni ja kokevani asiat juuri niin kuin hän kirjoitti, sillä erotuksella että olen pyhittänyt elämäni vain ja ainoastaan kostolle ja siksi olen nyt täällä taas – kotikaupungissa hääräämässä Aikamatkaajat – hankkeen kimpussa.

”Kaikella oli loppupeleissä merkitystä siksi päätin irrottaa itseni loppumetreillä omasta itsestäni ja kokeilla jotain uutta mitä en olisi itsestäni uskonut, etsiä ihmistä valheen takaa; niissä piilevissä sumuttavissa ja surullisissa tahattomuuksissa, pelkistyksien ristiriidoissa ja valintojen vaikeuksissa keskellä salatoiveikkuuden haparointeja, joihin olin jo alkanut tottua, missä luonnolla oli oma jyrkkä ja elämänviejätyksensä veren, sperman ja väkivallan epäpyhässä liitossa ”syö tai tule syödyksi”-periaatteella vahvistettuna, minkä mukaan maailma pyöri vastakkaiseen suuntaan kaikkivaltiaasta minästä pois taistellen vimmaisesti epämääräisten sattumuksien sekamelskassa järjestystä ja järjestettyä maailmaa vastaan vanhan platonilais-aris-

toteellisen ajattelun mukaan. Tällä samalla mallilla, jolla selitettiin luonnontapahtumia, selitettiin myös inhimillistä toimintaa. Minä olin toista mieltä, ja päätin kokeilla toimiko se. Kehitin itselleni uudeksi henkilöllisyydeksi tarinan, jota kukaan ei olisi uskonut minusta. Kutsuin sitä ”Perjantaiksi”, sillä näytti siltä, että kaikki merkittävä ja merkillinen tapahtui minulle aina perjantaisin. Asioita alkoi palata hiljalleen mieleeni perjantaisin noista menneistä perjantaista: tosin pätkittäin. Muistini toi näppärästi esiin kaiken sen materiaalin, jonka se tarvitsi rakentaakseen niistä itselleen sopivan tarinan. Ehkä siksi perjantait pitäisi kieltää lailla kokonaan – nehän valehtelivat. Ja niin aloin itsekkin valehdella, ja imeä valheitani vahvistaakseni ihmisistä lisää valheita. Tein tätä lähes vuoden jokaisena perjantaina Esplanadin puistossa Helsingissä missä parhaat valheet liikkuvat, ettei minulta olisi jäänyt yhtäkään sivusilmäystä, alta kulmain tehtyä havaintoa, silmänräpäytystä tai olankohautusta rekisteröimättä. Olin kehittänyt tästä harrastuksestani vakavasti otettavan taiteenlajin istuessani Esplanadin Kappelissa mahdollisimman näkymättömänä, niin etteivät tarkkailemani ihmiset aavistaneet minun imevän vampyyrin tavoin heidän valheitaan vaan luulivat minun kuuluvan luonnollisena osana samaan näytelmään yhtä sivuosanesittäjänä kuin hekin. Istuin nimitäin silmät kiinni paikallani yrittäen arvuutella millaiset kasvot milläkin valheella oli. Ajan myötä minusta kehittyi niin hyvä arvuuttaja, että uskalsin aloittaa sokean esittämisen, jotta olisin vienyt taiteeni sen korkeimmalle huipulle sinne mistä todellinen taide syntyi; herkkiin aavistuksiin ja niistä yhtä herkästi syntyviin aikeisiin, jotka eivät koskaan toteutuneet. Kuljin sokeiden kepin kanssa pöydästä pöytään törmäillen ja kompu-

roiden silmät teipattuna umpeen ettei valo olisi häirinnyt minua. Silmiäni edessä pidin silmälappua. Kaikkea tätä hurjaa näkyä komistivat vielä lisäksi mustat aurinkolasit. Kerran, vain kerran, en onnistunut arvaamaan millainen ihminen oli sen valheen takana, joka oli lumonnut minut harvinaislaatusella kauneudellaan ja herkkyydellään. Ihan kuin satakieli olisi laulanut minulle kaukana itämaisissa puutarhoissa virvoittavan lähteen solistessa korviäni juuressa antaen valheelle sen pehmeän taustan, josta muutama hyvin tarkoin valittu helisevä toivonkipinä rimpuili takaisin korviäni kuin kaiun tapaisena jälkiäänänä ihanan musiikin lisämausteena, antaen lisäpotkuna aivojeni mielihyvakeskukselle todellisen rumpusetin pärinää ja pauketta tavoittelemani taivaallisen onnenautuuden ja ihanuuden esikartanoista. Se tapahtui kun kerran taas istuin tavalliseen tapaani parhaalla paikalla tutkailemassa Esplanadin puistoon kiiruhtavia ohikulkijoita, jotka aina pysähtyivät melkein nenäni eteen, kun yhtäkkiä kuulin tämän satakielen valehtelevan suoraan sydämeeni niin ihanan ihmeellisellä tavalla, etten koskaan edes haaveissani ollut uskonut sellaista taitoa kenelläkään olevan olemassa. Kuvittelin miltä hän oikeasti näytti kasvotusten myöhemmin käytyäni vaihtamassa valeasuni takaisin tavalliseksi kävelypuvuksi Stockan vessassa, ja jos sen jälkeen olisin kohdannut hänet ”sattumalta” ihmisvilinässä. Tunnistaisinko hänet? En varmastikaan, mietin, sillä kasvot saattoivat olla rumat tai katkeruudesta vääristyneet, ja suupielessä ihmistä halveksiva virnistys. Sitten katselin Stockan neljännen kerroksen miesten vessan peilin edessä kasvojani, ja huomasin kauhukseni etteivät ne olleet minun, vaan muuttuneet. Ne olivat hänen. Eivätkä ne kasvot olleet miellyttävät vaan rumat,

Olin kotoisin sieltä missä oli lohduton ikävä ei oikein mihinkään tunnistettavaan. Missä ylöspäin sojottaneet samanlaiset harmaat ja ilottomat asuin-kerrokset pitivät yhdessä syysmyrskyjen kanssa syyspeijaisia peltikatoilla; enemmänkin yhdeltä tuskien silmin havaittavalta ja merkityksettömältä mustalta pisteeltä globalisoitumisen ahtaaksi käyvältä maailmankartalta, loputtomien valojen ja rakennusten muodostaman kaupunkikäärmeen uhatessa niellä ahnaaseen kitaansa kaiken elollisen.

ilkeät ja vastenmieliset. Silloin vasta ymmärsin miten turmiolinen valhe voi olla, ja toivoin asioiden muuttuvan toisella tavalla. Olin itse kertomani valhe ja tuo toinen oli naamio, joka oli hävinnyt kasvoiltani, paljastaen oman itseltänikin piilossa olleen salaisen minäni. Siksi toivon, etten olisi ollut se mikä olin kun seuraavan kerran avasin samanlaisen oven samanlaiseen maailmaan, ja eteeni oikein hulmahti pullollaan parantumattomasti väärään kasvaneita ja vinoutuneita hyväksikäyttäjähintti-ilkimyksiä sekä niiden johdannaisina lisää samaa roskaa eri kääreissä ADHD-homonuorisrikollisina, emäsikavalehtelijoina ja kaljaa ammatikseen pummaavina rapahomojuoppoina sekä muita sekalaista homoalamaailman reppanajengiä; yököttävyyteen asti laaja joukko muita eri tason inhottavia alkkis-rikollishomopsykopaatteja. Eikä sekään auttanut ettei ollut tietävinäänkään heistä yhtään mitään. Sulki silmät tältä maailmalta eikä välittänyt heistä. He olivat ja vaanivat kaikkialla. He kansoittivat nykyisin homopaikat, ja määräsivät mitä siellä tehtiin, ja mihin tahtiin. Toivon, että olisin päässyt tätä kaikkea pakoon vaikka jouduin kohtamaan heidät melkein päivittäin, kun he olivat valuneet maalta Helsinkiin, jossa oli vain homoelämää: vain Helsingissä pystyi jotenkuten elämään siedettävästi piilossa välinpitämättömien ihmisten ivallisilta katseilta rauhassa omissa koloissaan kuka missäkin. Ja vaikken enää näiden traumaattisten kokemusten jälkeen tavoitellut ikuisuuden näkökulmia enkä uskonut järjen yksinään voivan tunkeutua todellisuuden ytimiin, pääni oli kivikova näistä raskaista ajatuksista. Siksi joskus sekosin täydellisesti enkä enää tiennyt mikä oli totta ja mikä ei, vai olinko vain vajonnut johonkin sellaiseen unenkaltaiseen tilaan mistä en osannut sa-

noa, oliko se tapahtunut minulle, vai oliko se osa ajatuksiani, toiveitani vai pelkojani. Siksi toivon salaa, että olisin edes joskus hetkeksi päässyt johonkin suvantoon hengittämään rauhassa sydän koko ajan häpeästä ja inhosta rinnassa takoen, että olin sittenkin kaikesta tästä huolimatta sitä mitä olin. Olin valmis olemaan yksin ja hiljaa muita häiritsemättä, ellei se olisi häirinnyt juuri heitä niin paljon. Harmitti toisinaan kovasti, että kuuluin tähän porukkaan vaikka päässäni tätä kaikkea surkeaa voitoteltavaa ajatellessani sumeni ja oksennus nousi kurkkuuni, ja olisi tehnyt mieli kuolla siihen paikkaan kun vilkaisin seuraavan kerran Stockan neljännen kerroksen miesten vessan peilistä silmästä silmään. Tämä oli silti minun omaa kansaani - häpeä ja unohdus - siitäkkin huolimatta. Kasvoni olivat tällä kertaa täsmälleen samat kuin peilikuvasta heijastuivatkin silmämääräisesti tarkasteltuna. Meillä tuntui olevan yhdessä tarkemmin katseltuna jokin kaukainen salaisuus, joka erotti meidät toisistaan. Mutta peilikuva ollut siksi täsmällisesti sanottuna samanlainen kuin minä; siinä oli jotain kummallisella tavalla erikoista ja mieltäni kiihdyttävää. Ihan kuin tällä kaikella ja näillä kahdella eri kasvoilla olisi ollut tehtävänäan kylmän rauhallisesti herättää minut pohtimaan asiaa tarkemmin; erilainen tunne menneestä, mutta silti jotain samanlaista yhtä, joka veti niitä molempia puoleensa karpäpaperin tavoin liimautuen peilissä kuvina lähes identtisiksi. Mutta ei täysin, sillä tarkemmin katseltuna sillä toisella kuvalla oli ivallinen hymy huulillaan. Huulet avoinna ikään kuin kertoakseen minulle reunoillaan, niille josta kuva säröili ja hehkui omituista valoa kuvat yhteen liimaamaa tarinaa, mikä oli jäänyt joskus joko tarkoituksella tai vahingossa ensin hieman syrjään, ja sit-

ten pikkuhiljaa lipumalla pois näkyvistä, kielestä ja mielestä kokonaan unohduksiin. Asia, jonka torjuminen mielestäni oli ensin herättänyt minussa päättäväistä vastarintaa, mutta jonka pauloihin olin lopulta jäänyt vangiksi niin tiukasti, etten enää sen jälkeen välittänyt käskevästä rutiinitodellisuudesta mikä ympärilläni velloi työnteon, kaupassa käymisen ja pakollisten sosiaalisten suhteiden pakkopaitana. Tätä kaikkea pohdin vielä silloin kun elin. Nyt ymmärsin vasta kunnolla mikä tuo toinen kuva oli ollut minulle varoitukseksi irvistelemässä ja mielenrauhaani häiritsemässä. Se oli ollut minun todellinen minäni, joka oli jäänyt keinotekoisen julkisuusminäni puristuksessa hengettömäksi ja syrjään. Opin elämästä tämän jälkeen sen, että tosiystävyyksesi oli prosessi, joka alkoi hyvästä kaveruudesta ja muotoutui, jos oli muotoutuakseen, ajan kuluessa kivenkovaksi timantiksi. Ja että erilliset ajanhetket asettuvat aikajanelle vain siksi, että oma mieleni sen aikajanan tuotti. Minä kaduin kun en ollut tehnyt tätä aikaisemmin. Tätä tunteista ja katumusta. Etten ollut eläessäni tunnistanut peilikuvastani sen sisällä kärsivää oikeaa minääni. Etten kertonut muille omista tunteistani ja ajatuksistani, koska pelkäsin niin vietävästi sen tuhoavan samalla kaiken sen minkä eteen olin tehnyt koko ikäni voimiani ja itseäni säästämättä töitä kuin hullu hevonen näkymätön ruoska pääni yläpuolella heiluen. Minun oli pakko, selitin itselleni, mutta eihän sitä kukaan uskonut - minä ehkä vähiten, sillä nykyoloissa olin heikoissa kantimissa kun ei ollut yhtään kaveria - tunne jomotti vakituisen takaraivossa, ja teki aina kuin pakon sanelemana sitä mitä ei missään nimessä olisi halunnut tehdä muita miellyttääkseen kerjäämällä sillä edes hiukan kunnioitusta muiden silmissä. Ja

mitä sitten katui koko se kuuluisa loppuelämänsä. Ja mitä ei olisi saanut tehdä, mutta joka lipsahti kuin varkain tuhotakseen minut: ”hällävälääsenne - ja antaa mennä vaan kun on mennäkseen - jutut sekä mitä se muille kuuluu itsepuolustusvalheet, kun ei ole kuulunut aiemminkaan, eikä kukaan kuitenkaan siitä mitään välittäisi -sepostukset”. Nauratti joskus itseänikin tämä oma valheellisuuteni. Nyt se oli helppoa kun sitä katseli takaapäin elettyinä ja koettuna miten hyvin olinkaan sisäistänyt roolini tässä virallisessa tarinassa, jota kirjoissa ja kansissa elämäkseni yleisesti väitettiin. Oli pakko katkoa ensin ympäriltä vuosisataiset hiljaisuuden kovettamat kahleet. Siten menestyä, menestyä ja vain menestyä, ennen kuin kukaan otti kuuluviin korviinsa kuka olin ja mitä tein. Ja silti kiinnostus, huomionosoitukset ja arvonnanto olivat ison kiven alla piilossa, lajissaan nihkeän väkinäistä, ja yhtä vaivaannuttavaa puolin ja toisin. Mutta se haastoi minua ajattelemaan yli oman tutun maailmani avaten pääni sisälle lukuisia hullunihmetyksen huoneita, joiksi niitä silloin innoissani kutsuin; katosta roikkuva lamppu oli kuin suoraan jostain luksussisustuslehden katalogista. Matot olivat mahtipontisia lootuskuvioineen. Kalliinnäköisiä itämaisia harvinaisuuksia. Kaikki muutkin kalusteet olivat jotenkin liian täydellisiä ollakseen totta; empirepöytä tuoleineen ja kullattu sänky verhoineen ja harsoineen, mahtavine sängyntolppineen ja valoineen huipputuulettimet katossa, valtava peili kaikkea tätä heijastamassa. Divaani huoneen keskellä toimittamassa ylellisen laiskanlinnan virkaa niinä hetkinä ennen nukkumaanmenoa kun olisi aikaa olla jouten ilman rihmankiertämää ennen kuin sukelsi kutsuvan sängyn valkoiisiin lakanoihin unten rauhoittavaan maailmaan. Huone oli

kuin alitajuntani ja mieleni; yhtä pelottavan sekava, epäsymmetrinen kuin uskalias ja yllättäväkin: alaston hahmo puke-
massa hätäisesti päälleen hujan hajan lattialla myttyinä olleita
vaatteitaan. Ja extrana vielä katossa peili, josta näin itseni ma-
kaavan alastomana ketarat levällään sängyssäni kaikkien niiden
poikien ja miehien kanssa, joiden kanssa olin vuosien saatossa
harrastanut seksiä; olin tullut tänne kohdatakseni hänet, joka
piti kullinsa pystyssä edessäni nähdäkseen itsensä minussa. Ja
näin näiden huoneiden kautta näin lisää uusia ovia. Ja niiden
takana vielä enemmän lisää uusia ovia; kaikki avonaisia johdat-
tamassa lisää uusien samalla sekä erilaisten että jollain tavalla
tuttujen ja erilaisten uusien avonaisten ovien salaperäisen kut-
suviin maailmoihin, niin etten enää tuntenut itseäni yksinäi-
seksi enkä erilaiseksi, vaan yllätyksekseni jotenkin onnelliseksi
ja tärkeäksi; minusta tuli näin pitkän ja uuvuttavan taistelun
jälkeen joku, joka oli pakko noteerata myös minuun kielteises-
ti suhtautuneessa kotimassani, jossa alkoi heti Pitkäsillan jäl-
keen Kallion kaupunginosan pohjoisperukoilta yli tuhannen
kilometrin pitkä ”ei-kenenkään - ei varsinkaan minun -maa”,
johon minulla ja minunlaisillani ei ollut mitään asiaa, jossa piti
erottua selvitäkseen teeskentelemällä olevansa kuten he, hiljaa
hissukkana. Naamioitua. Olla omissa oloissaan yksin ilman
heidän valvovia ja nuhtelevia katseitaan. Upottaa itsensä meren
aaltoihin. Olla enää nousematta sieltä koskaan ylös kuivalle
maalle heidän pilkkattavakseen, vaikka rakastavana kumppani-
na juuri vesi oli mitä antoisin jos sellaisen sattui itselleen jostain
muualta kuin hullujenhuoneelta, alkoholistiparantalosta tai
sosialidemokraattisten eläkeläisten makkarajauhuilloista löytä-
mään. Ei se mitään että juuri se oli se mitä me kaikkein eniten

niissä virallisimmissa julkikuvissa ja lähikuvissa kavereiden kesken ihan hirveästi ja kovalla tohinalla vastustimme. Ja syvästi olimme inhoavinamme. Ei sen väliä että juuri se olikin juuri meidän suurin salainen ja usein täyttymätön intohimomme. Ja että siitä edes kerran elämässämme saisimme kunnolla nauttia täysillä sielumme salaisia sopukoita myöten. Eikä sen väliä että siitä joudumme usein maksamaan siitä valitettavan kovan hinnan, joskus jopa elämän ja usein myös toisenkin. Eikä sen väliä ettei sen jälkeen enää mikään ollut entisellään eikä tuntunut miltään. Eikä sen väliä että tuhosimme siten aina samalla tavalla lopullisesti itsemme, kuten olimme tehneet koko elämämme pala palalta koko ajan murusina hiekkaan valuen, hajoten pieniksi paloiksi kaiken mitättömyyden ja ei tärkeän keskellä, niin että sulimme omissa haaveellisissa höpöjutuisamme ja haluissamme vain sinne jonnekin, jota ei kohta enää ollut, muiden nimettömien kohtaloiden sekaan unohtumaan ja katoamaan, ellei näitä painajaisia olisi ollut. Siksi meillä oli loppumetreillä kova kiire kun hiekka alkoi tiimalasissa valua liian kovaa vauhtia. Ja joku ulkopuolinen kaikenpilaava ilkeyshenkilö kertoi meille, että aikaa oli tasan vain sen ja sen verran, että huomenna et ehkä enää noussutkaan sängystä ylös. Siksi sen oli nyt tapahduttava sata kertaa sata kovaa lasissa tuhatta ja sataa täyttä häkää päin mitä ihmeellisimpiä kummallisuuksia aina vain syvemmälle ja syvemmälle, ei oikein mihinkään selvään ja helposti selitettävään upottautuen. Lopulta kadotuksen ja rotkon reunalle mistä meitä jo pieninä hienovaraisesti varoitettiin, kun joku äkkäsi pitkät ja viipyilevät katseemme ei niin sallitussa. Tai jokin muu pieni yksityiskohta kavalsi meidät ettemme ehkä sittenkään kuuluneet samaan porukkaan, ajatel-

leet samoin, tai tunteneet kuten he. Mutta mikä pahinta: olimme jotain ihan muuta kuin mitä he meissä pelkäsivät, että vain tipahdus pelastaisi sen mitä ei ollut enää pelastettavissa, että kaduimme sen jälkeen kovasti kiroillen hampaat irvessä itku kurkussa joka sekuntia jotka heitimme hukkaan sen typeryyden kanssa, kun luulimme selviytyvämmestä kaikesta ehjin nahoin näiden ällötysten helmakuristuksessa, jotka imivät meiltä kaiken sen minkä arvoista unelmamme joskus kauan sitten olivat vielä olleet, kuten luulimme. Mutta ei senkään väliä, sillä millään ei enää tässä vaiheessa ollut mitään väliä. Peli oli menetetty jo aikaa sitten. Tästä lähin edessä oli vain pitkä matka pimeää tunnelia pitkin kadotukseen kunnes ei ollut eikä tullut enää yhtikäs mitään eteen, eikä minusta ollut enää mitään muuta jäljellä kuin tämä surkea itsesäälinen valitus. Mutta maailma oli. Ja se jatkoi vain samaa rataa toistaen samaa näytelmäänsä vuodesta toiseen, vaikka silläkään ei ollut väliä, ei sinulle, ei minulle, ei siellä silloin oleville, eikä kenellekään, joten miksi se kaikki oli sitten kerran koettava, kärsittävä ja käytävä läpi niin pohjamutia myöten, että joutui kieltämään itsensä ja elämään sen nimissä elämän kuten minulle kävi. Minä olin kuin vesi, jolla oli suuria vaikeuksia ymmärtää selviä sanoja ja puhuttua tekstiä, tai sitoutua. Olla vain yhden totuudeksi julistetun huoran kanssa nelinkontin naapurin eteisessä maanantaiyönä kello viisi anomassa kohtalokasta armoniskua nivusiinsa. Mistään hulluttelevasta monogamiasta hänen kohdallaan ei kannattanut edes haaveilla. Vesi oli perinteinen viemäreiden raikastama yöperhonen kadun varjoisilta puolilta, joka lenteli kukasta kukkaan surutta pölyttämässä niin paljon kuin vain se oli mahdollista tajuamatta itsekään mitä teki; nus-

siminen, runkkaaminen, ja seksipaikoissa pörrääminen, puis-
tot, vessat, uimahallit, Kauppakeskukset. Ja kaikki muut härs-
kit ja suorat seksipalstat olivat seksimaanikkoveden
homoelementille ykkösasemassa suihin ottojen ja homoballa-
dien lurittelun ohella. Hänen kompastuskiviään saattoi olla
mahdollisen homokumppanin menneisyyden liiallinen ton-
kiminen ja näpräily. Hän nimittäin luulotteli itselleen kaikkea
mahdotonta ollen mahdottomuuksissaan kuin mikäkin Casa-
nova. Tai vielä pahempi. Tämä johti valitettavan usein voimak-
kaiisiin mustasukkaisuuskohtauksiin ja ylidramatisointeihin.
Vesi tarvitsi jatkuvasti ämpäriä lähelleen vakuutellakseen itsel-
leen voidakseen suhteissaan hyvin. Siksi Vesi ei koskaan näissä
puuhissa onnistua. Eikä hän itse ollut pyhimys. Ei sinne päin-
kään. Päinvastoin. Kaikkea ihan muuta. Jopa jotain ällöttävää-
kin, vaikka sitä olisikin ollut vaikea hänestä ihan heti kaikkien
näiden vakuuttelujen jälkeen uskoi - ja siitä että näin tapahtui
kulisseyksissä, pitivät huolen papit, opettajat, virkamiehet, uskon-
nolliset lahkot ja ynnä kaikki muut yhtä köyttä vetäneet ”hy-
vien ja kunnollisten ihmisten muodostamat hyväveli -verkos-
tolaiset”, joiden harjoittama hyljeksintä oli imetty
äidinmaidosta eikä siksi tarvinnut taakakseen mitään kummal-
lisempia selityksiä siitä miksi minunlaiseni ei voinut toimia
avoimesti esimerkiksi opettajanvirassa keskellä tätä vyöhykettä
tai peräti poliitikkona: tämä tehtiin enemmän kuin selväksi
vaikenemalla, väheksymällä ja muiden samanlaisten hiljaisella
suostumuksella. Minä elin Helsingissä, ja onnekseni sen viih-
tyisässä keskustassa, jossa elämä oli helppoa ja tyylikästä sen
jälkeen kun aloin esiintyä roolissani, kuin olisin itse ollut tuo
miljoonien iloksi piirtämä komea nahkavetimissä keikaileva

lihaskimppu söpöine naamoineen housunetumus pullottaen. Minä tiedän, että tein väärin ja sain rangaistuksen. Olin huono ja surkea esimerkki muille. Laiminlöin itseni ja yritykseni olla hyvä ihminen. Luovutin aivan liian helposti heti kun sain vastaan kovan palan nieltäväksi. Olin kyllä jossain vaiheessa aikeissa esittää vastalauseita, mutta jätin senkin harmillisesti sikseen, en laiskuuttani ja mukavuudenhaluani vaan siksi, etten pitänyt sitä lopputuloksen kannalta tarpeellisena. Nyt olisin toista mieltä ja tekisin toisin. Silloin selitin ja säälin, itseäni lähinnä. Ja annoin periksi kuvitelmilleni itsestäni. Käytin hyväkseni asemaani ja röyhkeyttäni, joka kasvoi sitä mukaan miten sain turpaan, ja kuinka kovaa. Olin väsynyt ja katkera. Ehkä siksi jaksoin jatkaa eteenpäin. Ehkä siksi valitsin kaikkesta tästä suivaantuneena uhmaikäisen pojan tavoin mielessäni sen vaikeimman ja kohtalokkaimman uhoamisen ja näyttämisen tien, joka oli samalla myös oma tuhoni ja ansa, johon astuin heti kun vaikeudet alkoivat syödä minua sisältäpäin ja jouduin turvautumaan yhä suurempiin elämänvalheisiin, sinnitelläkseni eteenpäin ilman että kukaan ulkopuolinen olisi huomannut minun vuotavan verta ja haavoittuneen kuolettavasti. Mutta jossain vaiheessa sitten tajusin, että tein väärin. Että kaikki tämä oli turhaa valhetta ja ikävää. Että se ei enää kiinnostanut minua samalla tavalla kuin silloin kun sen aloitin. Mutta min-käs teit? Ei tällä tiellä voinut kesken matkan peruuttaa, ja vaihtaa menosuuntaa ihan tosta vaan sormea napsauttamalla, varsinkin kun oli antanut kasvot yhdelle maailman suurimmista hiljaisista vähemmistöistä, mikä rynnisti muurahaisten tavoin sankoin miljoona laumoin esille koloistaan jäämereltä etelänavalle. Ja minä olin yksin syypää tuohon joukkoliikenteeseen.

Minun kuvani ja minun käteni ne manasivat heidät esiin varjojen kätköistä, ja rohkaisi heidät olemaan vahvoja ja juuri sellaisia kun he itse halusivat olla eikä niin kuin heidän haluttiin muiden, lähinnä heidän ympäristönsä toimesta olevan. Tom of Finland lähti haluistani; ei mennyt tuntiakaan ettei hän ollut jollain tavalla läsnä minussa kaikkialla, vaikkei vielä itse näkyvissä vaan himoissani piilossa peiton alla käsi vatkaamassa kovettunutta kulliani, ja pää täynnä villejä unelmia päivällä kohtaamieni poikien ja miesten kanssa. Mutta mitä vielä! Eihän se noin ollut vaan päinvastoin. Tarkoitin sitä tunnetta kun kaikki hylkivät ja kukaan ei sietänyt sinua. Siksi rukoilin Jumalaa anna minulle oikea elämä. Anna minulle elämäntarkoitus. Anna minulle oma mies, jota rakastaa ehdoitta suruineen kaikkineen päivineen. Ja joka rakastaa minua yhtä ehdoitta vaikka paljastuisinkin vittumaiseksi paskiaiseksi loppupeleissä (mitä olin alkanut hieman jo epäillä itsessäni). Anna minulle itsekunioitus. Edes sen rippeet. Jookos? Anna minulle oikea ylpeys, sellainen mihin oli syynsä ja mitä ei tarvinnut joukolla suureen ääneen kaikelle kansalle kerran vuodessa kuuluttaa: sellainen, mikä oli minussa itsessäni. Itseni omalla olemuksellani ja elämälläni ansaitsemaa. Opetä minut ihmisten tavoille etten säikkyisi joka risahdusta ympäristössäni. Ja nostaisi siitä valtavaa porua ja menettäisi hermojani. Ja anna minulle vielä jokin tehtävä tässä maailmassa. Ei väliä mikä. Tärkeää en kuitenkaan haluaisi. Olin jo oppinut olemaan hieman sivussa ja katsomaan asioita takaapäin. Etten kituisi ja kuihtuisi aikani näitä yksin miettiessäni näillä iljettävyyksien turhilla sivukujilla, mihin aina eksyin, vaikka juuri eilen täältä päästessäni vannoin kautta kiven ja kannon, etten enää koskaan astuisi jalallanikaan

kyttämään, vaanimaan ja iskemään, vain siksi, ettet ole antanut minulle yhtään hyvää syytä miksi eläisin täällä hetskuhelveitissä kiusattuna, yksinäisenä ja hyljeksittyinä kullinpuutteessa. Tässä kaikessa oli kokemuksena jotain sellaista mystistä, mitä ei voinut sanoa aina selittää. Jumala vastasi takaisin tylyn tieteellisesti. Katsos sinua vaivasi jokin asia tai sanomaton sana. Sinulla oli tunne, ettet elänyt tässä elämässä vaan muiden elämässä, että sinusta oli liian moneksi. Ettet viihtynyt siinä mitä sinulle elämäksi väitettiin; harrastit vieraantumisen teeman eksistentiaalista käsittelyä, missä sisäinen maailmasi oli auttamattoman peruuttamattomasti vieras omissa maailmoissaan. Et tiennyt minne olit menossa. Vain väistämätön yleinen seuraus kaikesta tästä - kuolemasi, oli muuttunut alun fyysisestä nykypäivän henkiseen romahdukseen ja itsetuhoon, kun hyväksyit valheen ja teeskentelyn osaksi omaa itseäsi ja elämänselviytymistäsi. Painajaisunesi piti pelastaa sinut eikä tuhota sinua. Sen piti päästä sopuun jotenkuten kanssasi myöntämällä tämän kaiken harhauttavan olevaisen mahdoton ydin, jota ei voinut noin vain helpolla poistaa. Johon sinussa tiukasti istuva kylymätön loinen, järki, logos, kieli sinut siihen väkisin pakotti halusit sitä itse tai et. Ja kun vaihtoehtoja ei ollut, ei sinulla ollut mitään mahdollisuuksia selviytyä tästä kaikesta ehjin nahoin. Silloin kuolemanviettiäsi ei voitu muuttaa tai tyypistä ilmaukseksi vieraantuneista sosiaalisista olosuhteistasi, vaan painajaisuneksi joka olisi voitu poistaa vain elämällä se elämä mitä et voinut, saanut etkä uskaltanut elää, mutta mitä halusit elää syvällä sisimmissä toiveissasi – ymmärrätkö mitä tarkoitan? Tällaiseen radikaaliin negatiiviseen ulottuvuuteesi ei ollut mitään ulospääsyä eikä mitään valmiita, helppoja tai lo-

pullisia ratkaisuja. Se oli opittava tunnistamaan painajaisunisasi sen kaikessa kauheudessaankin. Ja se jokin kaiken takana lymyävä taikasana, mikä oli kaiken tämän ymmärtämiseksi yksinäisyys, Jumala sanoi eikä sen koommin viitsinyt enää tuhata turhaan ruutia minuun. Ymmärsin näin, että tämä oli minun juttuni ydin - minun lahjani ja kärsimykseni samassa paketissa erilaiselta näyttäen aina eri näkövinkkelistä. Minun ystäväni ja ainoa tosiystävä: yksinäisyys. Ja etten jakanut sitä kenenkään muun kuin itseni kanssa. Tämä tosiystäväni oli sellainen, joka hyväksyi, ja jonka hyväksyin itse ehdoitta sellaisena kuin se ja minä olimme yhdessä ja erikseen: se olin minä oikealta laadultani ja mieleltäni. Siksi nimeni oli Yksinäisyys enkä tarvinnut muita elämääni. Halusin toki seksiä muiden poikien ja miesten kanssa, mutta en paljon muuta. Minusta oli vaivaannuttavaa kulkea toisen miehen kanssa käsi kädessä tai pussailla, saati sitten asua saman katon alla ja leikkiä kotia. Minä en hallinnut parisuhteen arkea. En ollut osallistuva enkä muistanut merkkipäiviä. En ollut kyläilijä enkä puutarhahimnenkään. Juoruilu jonninjoutavuuksista ei luonnistunut minulta. Olin tuppisuuluonne läntisestä Suomesta, missä kiitos ja hymy eivät kuuluneet kulttuuriin, eikä missään nimessä samaan pakettiin, sellaista pidettiin hulluna joka sellaista harrasti. En ollut taitava erilaisissa askareissa enkä ymmärtänyt yhteisestä puuhastelusta mitään. Muiden huolet, perhesuhteet ja tulevaisuudentoiveet eivät kiinnostaneet minua. Olin omiin menoihini mieltynyt, enkä nauttinut liiemmin liiasta sosiaalisesta hälystä ympärilläni tai shoppailusta. Sain vaikkapa terasilla istuessani mainiosti aikani kulumaan vain tarkkailemalla muita ihmisiä. Monista miehistä saattoi olla perin hämmäntä-

vää se kuinka mielelläni nostin jokaisen kanssakeskustelijan minun mielestäni positiivisia ja mielenkiintoisia piirteitä esiin. Se oli erikoistaitoni siitä huolimatta, että olin mikä olin. Jotkut pitivät sitä enemmän tai vähemmän kiusallisena, mutta onneksi enintä osaa se ei ärsyttänyt. Suhtauduin näet ihmisiin varauksella, mutta vilpittömän uteliaasti. Ja se näkyi, ja sai ihmiset olemaan vapautumaan seurassani. Se mikä minua joskus harmitti suunnattomasti, oli ihminen joka oletusarvoisesti kohteli toisia alentuvasti ja tylysti. Väitän, että olin kokenut kaikenlaista todella mielenkiintoista ja erikoista vähintään kahden elämän edestä. Ei mitenkään voi sanoa, että elämäni olisi koskaan ollut tylsää. Pakosta alkoi sen elettyä koko rahan edestä uskoa kohtaloon tai johonkin... mihin lie. En katunut mitään. Olihan elämäkokemus ollut minulle kasvattava prosessi, jossa kaikki oli vaikuttanut kaikkeen. Minusta olisikin positiivinen yllätys, jos sielunelämäni ei loppuisi viimeiseen hengenvetooni. Luterilaiseen kristinoppiin ja Jeesuksen palvontaan en liiemmin syytynyt, enkä muihinkaan muotokieliltään palvonnanomaisiin tai tapauskontoihin. Uskonto oli yhteiskuntien päättäjien keino ohjata tyhmää ja laumasieluista orjakansaa haluamaansa suuntaan. Nytemmin tietysti olivat media muuttanut hutun syöttämisen tapoja, ja TV ja päivänlehdet nykyihmisen suurimpia sumuttajia. Tunnustan teille salaa ja pyydän teitä pitämään tämän omana tietonanne nyt kun olin jo kuollut: uskoin ehkä ihan pikkaisen Jumalaan ja Jeesukseen, olinhan elänyt uskonnollis-isänmaallisen Suomen alkuvuosikymmenet, ja imenyt kaiken tämän jo äidinmaidostani. Olin yliherkkä kaikelle ja niin tunteellinen, että itkeä pirautin aina kuunnellessaan Mozartin oopperan Taikahuilun Yön kuningat-

taren aariaa, minkä jälkeen Yön kuningatar antoi prinssi Taminnolle tehtäväksi pelastaa tyttärensä Paminan pahan Saraston vallasta (...kolme poikaa tulee - ahaa! -nuoria, kauniita ja viisaita: ja he auttavat teitä tällä vaikealla matkalla!), että ajattelin itse olevani tuo poloinen Tamino. Kun kuolin, tajusin etten ollut kun näin edessäni valkoisen sumuverhon keskeltä jonkun partajepen sanovan minulle rauhallisella samettiäänellään. Odota siinä ihan rauhassa, isä tulee kohta kun kerkeää ja kertoo mikä homman nimi on. Pue sillä aikaa päällesi tuo vieresäsi penkillä oleva valkoinen kaapu, ettet herättäisi liikaa huomiota täällä. Se on tämän paikan tapa. Se oli vikatikki partajepeltä ja sai minut ajattelemaan toisin. Toki uskonnoilla oli minusta monia hyviä yleishumaaneja elämänohjeita ja tee-sejä, mutta eivät ne perustaltaan uskontojen keksintöjä olleet, ja siksi sanoin tälle partajepelle, etten minä mihinkään valkoiseen kaapuun itseäni ala mahduttamaan. Ja sillä samalla hetkellä huomasin istuvani jossain synkässä kolossa, missä iso pata porisi kuplien samalla kun minua vastaan käveli irvistellen kädet levällään punainen satyyrihahmo päässään pirunsarvet sanoen. Yhteenvetona voisin kehottaa kanssaihmissä opettelemaan kyseenalaistamaan enemmän itsestäänselvyyksinä meille tarjottuja ajatuksia. Ymmärtää pitää, mutta ei kaikkea tarvitse hyväksyä. Teitä ihmisiä oli monentasoisia niin henkisesti kuin fyysisesti. Et sinäkään tainnut jättää ketään kylmäksi. Olit kah-tia jakava persoona. Sinusta joko tykättiin tai sitten ei. Sinulla oli tuttavuuksia, jotka ihan varmasti, jos nyt eivät varsinaisesti inhonneet sinua, mutta ainakaan eivät halunneet olla missään tekemisissä kanssani. Nyökkäsin sarviijaakolle hyväksyvästi ja ajattelin, ettei tämä nyt mitenkään hassumpi paikka ollut.

Joskus tällaisina ilottomina hetkinä tunsin miten oikein hytkyin sanoinkuvaamattoman kauniista hyvää mieltä tuottaneesta ohikiitävästä sarjakuvasta, jota en ollut koskaan aiemmin nähnyt tai ainakaan omin silmin itsensä näkemäksi ja ymmärtämäksi rekisteröinyt. Ja miten silloin sydänelämäni olikaan viiltänyt melkein kuin palava rakkaus.

Mentiin suoraan asiaan, ja mikä tärkeintä: ei tarvinnut ainaakaan kuunnella mitään jeesustelua. Niin me keskustelimme siinä pitkän ajan ennen kuin hän pisti minutkin porisemaan pataan, jossa ennen kiehumistani aloin muistella miten toinen osa tuttavistani oli suhtautunut minuun kuitenkin jotenkin hyväksyvästi. Ja kun liha vihdoin irtosi luusta, ruumiiseeni tarautunut sieluni irtautui kahleistaan ja alkoi ajatella kirkkaasti ihan kuin lihan irrottautuessa luista se olisi ollut sille totuusseerumia. Näin ihmeellisiä näkyjä ja asioita, joita en edes tiennyt aiemmin itselleni tapahtuneeksi. En tiedä ihan tarkkaan vieläkään mistä alitajuntani syövereistä nämä minun päässäni pyörivät kuvat ja ihanan oudot sanat niitä selittämään sen jälkeen syntyivät ja putkahtivat, mutta sen ymmärsin, että mielenlaatuni oli pohjoinen hiljaisuus; juuri siksi tunsin itseni kuumeisen levottomaksi enkä saanut kuvien ahdisteluilta unta öisin, ihan kuin minua kutsuvasti kiduttaneet ankarat mielenmaisemat olisivat muovautuneet hätähuudoiksi hiljaa vuosituhsien kuluessa vuodatetuista kyyneleistä, joista syntyivät ensin purot, ja sitten tuhansista niistä yhtyessään joet, joitten pohjilla velloi vieläkin salaperäistä virtaa; yhtä monta sivupuroja ja latvahaaraa kuin yöllisten mielenmaisemani rinteillä, vaikka näkyvä silmä ja umpinainen mieli ei niitä helpolla nähnyt. Kutsuin näitä näkyviä olotilojani ihmeiksi, vaikka jouduinkin koko ajan kysymään kummaksuiko joku yhä ihmeitä kuten kuolemani jälkeistä uutta olotilaa? Minä taas en tuntenut mitään muuta kun ihmeitä niinä nuoruuteni puutteen unettomina öinä, mitkä pystyi hyvin peräkanaa laskemaan molemman käden sormin: oikeastaan piti jo laskea niitä öitä joina olin nukkunut edes vähäsen, sillä ne olivat silloin ani

harvassa. Tätä en ole kertonut muille kuin teille: minua painoi eläessäni kovastikin se, että asuin henkilön kanssa, joka vihasi minua lähtökohtaisesti ja periaatteessa. ja kun olin enää vain laimea osa ison padan lientä, ensi kerran elämässäni piti tunnustaa, että elämä oli ihan oikeasti pimeintä pahuutta ja kuolema vapauttava kylpy. Monet olivat valmiita eläessäni luonnehtimaan minua jopa vähän, jos ei hulluksi, niin ainakin omaperäiseksi ja boheemiksi. Mutta tuskin kukaan joka minut tunsu, piti minua ilkeänä. Siitä olinkin erityisen mielisissäni - eivät nekään, jotka minua inhosivat tai eivät muuten tykänneet. Ikä ei tuonut viisautta. Olin huomannut, että oli olemassa lupaavia älykkäitä ja hurmaavia nuoria, jotka osoittivat viisauden merkkejä jo varhain. Ja valitettavasti sitten niitä iäkkeitä ja varttuneita ihmisiä, joita ei oltu ”siunattu” viisauden lahjalla alunperinkään. Innoittavinta oli rauhoittua kuuntelemaan todellisesti viisaan ikäihmisen juttuja. Älykkyys ei ollut viisautta, mutta jos älynsä kanavoi oikeisiin asioihin, niin saattoi hetkittäin viisauden tunteja välähdellä mielessä. Tiedemiehet olivat tutkineet maailmankaikkeuden rakennetta ja pohtineet ”näkyttömän aineen” dilemmaa. Nyt vasta pataan liuenneena tippana ymmärsin, että tuo mystinen pimeä aine oli tyhmyyttä. Sitä kun oli universumin massasta enin osa, vaikka sitä ei voinut visuaalisesti havaita. Silti sitä tuntui kummasti vain riittävän; erityisen traagista oli jo kasvuiässä huomata, että aikuinen ihminen voi olla tyhmä kuin saapas. Minua jotkut ystäväni ja alaiseni pitivät fiksupetterinä sekä nokkelana nokankoputtajana niin hyvä kuin pahassakin kun vain sille päälle satuin. Hyvässä seurassa sitä olinkin. Nautin äärimmäisen rajattomasti nimittäin hiljaisesta tiedosta ja siitä kummun-

neesta kanssanokkeluudesta sekä tilannekomiikasta. Sellaiset ovelat ja hoksanokkaiset kuoliaaksinaurattajat saivat sydämesäni ikuisen etusijan möllöttäjiin nähden. Jokainen ”Kodin keittiöpsykologia” -kirjan lukenut tiesi nimittäin, että huumori oli ihmisen tärkein puolustusmekanismi. Mutta niin olivat myös tylyys ja itseensä sulkeutuminen. Arvostin puolustusmekanismeista eniten huumoria. Ja rakastin miehisissä miehisissä loistavaa tyyliä. Univormupukuisia miehiä oli mukava hypistellä ja likistellä. Tosi oli, että kaunis mies saattoi olla perkeleen ruma ja taas vaatimattomamman näköinen mies tarkemmin katsottuna läheltä kaunis kuin enkeli. Olin joskus ollut paheksuttu siitä, että viihdyin muidenkin kuin oman ikäisteni miesten parissa. Iän myötä sekä kokemusten kautta panostus asioihin ja ihmisiin muuttui. Ihminen hän käsitti elämän arvoja enimmäkseen omaan kokemusmaailmaansa pela-
ten. Näin ollen oli inhimillistä, että nuorempana panosti maailmoja syyleilevään idealismiin ja vanhempana taas soveltamiseen. Nuorena kaikki oli uutta ja ihmeellistä eikä osannut vielä erottaa ylisanoja niiden todellisesta luonteesta. Vanhempana tuli varovaisemmaksi kaiken suhteen, ja alkoi viisaasti epäillä myös itseään. Molemmat osa-alueet ovat silti tärkeitä pitää rinnakkain. Siksi viihdyin nuorten ja heidän raikkaiden ajatustensa kanssa. Muutama vuosi ennen kuolemaani laadin uuden elämänstrategian, jossa päätin hylätä elämästäni täydellisesti sellaiset asiat, tekemisen ja ihmiset, jotka eivät jättäneet minulle myönteistä jälkitilaa; päätin panostaa asioihin, tekoihin ja ihmisiin jotka tuottivat itselleni hyödyllisyyden, myönteisyyden ja tyytyväisyyden tunteita. Muutoksen prosessi vei aikansa, mutta pitkäjänteisesti toteutettuna se toi minulle enemmän

kuin erinomaisesti omaa elämäni takaisin muilta: sain olla rauhassa vihdoinkin.”

Minä olin yksinäinen, pelottava ja vaarallinen synnyttäen paljon pahaa ja vähän hyvää. Harvoin kiitosta tai päänsilitystä, paljon enemmän vihaa ja vähättelevää ilkeyttä. Vaikenemista. Unohtamista. Lupasin enemmän kuin annoin. Olin hetken hiljainen häivähdyks taivaalla sekunti ennen kuunvaloa. Takaik-kunasta välkkyvä valo. Juhlittu yön viimeinen himmeä muisto, joka pakeni päästä yhtä nopeasti kuin oli sinne ilmestynytkin. Olin helvetti ja taivas maan, jota ei ollut, päällä. Olin itse tämä päättyvä uneni ja unelmoitsijan harharetki, joka vetosi oikeudenmukaisuuteen silloin kun väitin, että muita viattomia kohtaan piti osoittaa sääliä; hyvyttä kohtaan taas kiitollisuutta; syyllisiä piti rangaista; lakeja oli kunnioitettava. Kiitettävää minusta oli vain se, mikä synnytti jo tekohetkellään ja myöhemminkin arvokkaan muiston. Muistot? Mitä ne olivat? Tip-pa valtameressä, jota kukaan ei halunnut juoda. Minäkin yritin aluksi muiden ihmisten tapaan unohtaa ja hävittää muistoni. Silti näin aina samoja painajaisia kuin viisikymmentä vuotta sitten. Minua painoivat samat huolet ja ratkaisemattomat ongelmat kuin tuolloin. Näin mananmajoille menneiden ihmisten kasvoja mielessäni kuin hätähuutoina, ennen kuin he hävisivät ja poistui- vat tästä maailmasta irvistys naamoillaan lyötyinä ja kiusattuina. Ehkä kaikki se oli varoitukseksi minulle, joka en koskaan nuoruuteni innossa kuvitellut eläväni itse näin pitkälle, tai kohtaavani pitkän elämäni lopulla näin kamalan lopun. Kaikki oli vain omaa ajattelemattomuuttani ja syytäni. Minä tiesin mitä tuleman piti vaikken halunnut sitä itselleni tunnustaa.

...jokin tässä nyt mätti ja kunnolla...

Ymmärsin taistelleeni omia kauhukuviani ja pelkojani vastaan vanhenemisesta, rumentumisesta, ja siitä kaikkein tärkeimmästä: etten saisi enää koskaan kaunista poikaa ja isoa kullia, unessani, jossa kuvittelin pettäväni sitä julmaa totuutta, ettei menetettyä aikaa pystytäkään koskaan saamaan takaisin. Siksi nämä kauhukuvat, takaumat, ehkä tulevaisuuden historian pelokkaat silmät juksasivat nyt minua. Ei mikään edesspäin voi olla noin pelottavaa, paitsi ehkä totuus, ajattelin, mutta siitä en ollut vielä selvillä, en edes hitusen vertaa, sillä vaikka silmäni olivat auenneet, ne eivät vielä nähneet tarpeeksi selvästi mitä kaikkea ympärilläni oikeasti oli. Ajatukset ensin ehtineistä ja viimeksi saapuneista ristiriitaisuuksista kalvoivat levotonta mieltäni. Jokin tässä nyt mätti ja kunnolla, mietin ravistellessani loputkin unihiekat pois silmistäni. Minä erehdyin varmasti pahan kerran, jos sanoin että haluaisin jäädä tänne näiden ihmisten pariin viettämään ikävää ja tappamaan aikaani lisää turhuuksiin ja valheellisuuteen.

Paljonko on paljon?

”Aika kehno stoori joutsenesta.”

”Miten niin?”

”Kosto maistuu paremmalle kun se ei kohdistu itseensä.”

”Miten?”

”Katso näitä ihmishahmoja mitä edessäsi liihottaa tuntemattomina yksinäisinä hamaan tulevaisuuteen minkään heitä koskaan koskettamatta.”

”Ja sinuako koskettaa?”

”En minä sitä tarkoista.”

”Vaan mitä?”

”Monesta heistä eivät sano koskaan halaistua sanaakaan.”

”Miksi?”

”He ovat paikoilleen jähmettyneitä ikuisesta kauhusta, hiljaista kansaa, koska he eivät olleet sallittuja sanoja omassa kielessään, eikä siihen sopinut se mitä he elämältään haluaisivat; ne asiat kun eivät mahtuneet silloisten käytössä olleiden käytännöllisten, määräysten ja opettavaisten sanojen “tungokseen” – juuri siksi he näkivät samaa yhteistä unta ilkeänä ja kostavana joutsenena kuin sinä, joka välttyi vangitsijoiltaan vain lentä-

mällä tänne; he halusivat vain tulla kuulluksi ja ymmärretyksi edes jossakin kuten sinä, joka hait hyvitystä menneisyydestä kehittämäsi Aikamatkaaja – hankkeen avulla; he halusivat että viimeinkin joku suhtautuisi heihin ystävällisesti ja myötämiehellisesti, olivat he sitten mitä olivat muiden silmissä sama kiihko löytää heidät vielä vieläkin! Tämä on se uni mitä mekin näemme nyt kun olemme täällä – täydellistä ihmisyyden hyväksyntää kaipaavaa vailla mahdottomia ehtoja ja kuristavia sääntöjä: se on tämä kaunis uni vapaudesta ja halun nautinnoista mistä mekin olemme syntyneet kun oikein jaksaa kaivaa kunnolla pohjamutia myöten.”

”Miten?”

”Sitä ei saa liata liian synkillä pilvillä vaan nostaa yläpuolellemme arvokkuutta korostavalla sävyllä ikuisena puhtauden voimana sallia kaikille sitä janoaville, sillä se ei ole meistä itsestämme eikä meidän omaamme.”

”Vaikea uskoa.”

”Siksi se on myös aina yhtä ainutlaatuinen ja omaperäinen, eikä se osaa ihan varmasti sanoa mitä seuraavaksi sen silmien edessä tapahtuu, jotta se sama alkuperäinen kiihko löytäisi meidät vieläkin vaikka olisimme jo poistuneet täältä.”

”Mihin?”

”Yhtäkkiä näet heidät kaikki selvästi edessäni peiliin katsoesasi ja nyökyttelet päätäsi liikuttuneena heille ymmärtämisen merkiksi.”

”En näe mitään!”

”Malta mielesi. Ja kun katsot ympärillesi uudelleen, hahmot muuttuvat tavallisiksi pojiksi ja miehiksi kosteiden silmiesi edessä. Näet heissä sitä samaa pelokkuutta silmissään minkä

olit juuri unohtanut nielemällä sen sisääsi.”

”Ongelma oli se, että mitä enemmän ajattelin asiaa, sitä vähemmän pidin siitä ajatuksesta, että minun tulisi muuttaa asioita ja itse osallistua siihen vielä muka jollain tavalla.”

Samalla huomasin ettemme olleet yksin. Ympäriämme oli ensin kymmeniä, ja sitten satoja. Jos aistini eivät tehneet tepposiaan – samanlaisia nuoria poikia kun mitä me olimme olleet juuri sinä päivänä kun olin karannut lastenkodista ja jättänyt taakseni hänet suremaan ja kaipaamaan läsnäoloani ja läheisyyttäni. Seisoin kädet taskussa nojaten huolettomasti kaiteeseen kuin mikäkin pahainen katupoika, mikä olinkin – puutui vain iso lätkälippis ja olisin ollut kuin suoraan Chaplinin Pojasta suurine anovine ja kosteine silmineen ruikuttamassa ohikulkijoilta huomiota ja rakkautta.

”Haluatko tupakan?”, kysyi vierelleni pysähtynyt mies, joka oli pukeutunut huomiota herättävän tyylikkäästi.

”En taida nyt. Kiitos vaan.”

”Jos haluat jotain muuta niin kysy vaan.”

”Enpä taida.”

”On minulla viinaakin jos sitä haluat!”

”Enpä taida sitäkään. Kiitos vaan.”

”Entä rahaa?”.

”Paljonko?”

”Paljonko on sinulle paljon?”

”Sen verran että riittää.”

”Riittää mihin?”

”Että pääsen tästä helvetistä pois.”

”Riittääkö auto, asunto Helsingin keskustassa ja iso tukku

rahaa.”

”EI!”

Niin alkoi yksi osuus matkastani eteenpäin vaikeuksien tiellä. Pian huomasin että etenin kaksi eteen, yhden taakse ja muutaman sivuille niin, etten varsinaisesti voinut sanoa liikkuvani eteenpäin, kunhan vain pysyin liikkeessä etten joutunut pohtimaan liikaa sitä mitä en nähnyt tai mitä sellaista jätin samalla taakseni, josta en vielä tiennyt mitään ja jonka tulisin mahdollisesti löytämään ikävällä tavalla myöhemmin edestäni potenssiin sata kuin unohtuneen kotiläksyn, minkä takia en koskaan osaisi suorittaa jotain asiaa kunnolla loppuun, enkä omia aikomuksianikaan, joista jo näin alkumetreillä pystyi hyvin sanomaan, että hyvillä oli taipumus matkalla muuttua, jos ei nyt ihan pahoiksi, niin ainakin kaikkea muuta kuin miksi ne olin tarkoittanut.

”Terve!”

”Nojoo!?”

”Sinä et muista minua?”

”Ei vilku missään päässä valot.”

”Tavattiin täällä joskus kauan sitten.”

”Oletko varma että se olin minä?”

”Silmistäsi ei voi erehtyä vaikka muuten olet muuttunut.”

”Kerro kuka sinä olit.”

”Ei kai sillä enää ole enää niin väliä.”

Mikä kuukausi oli tuolloin? En ihan tarkkaan muista, kun en vuottakaan osaa paikoilleen ihan tarkalleen muistissani pistää. Se oli niitä aikoja kun olin hyvin irrallaan kaikesta ja vain ajelehdin kuin kaarnavene aalloissa vailla suuntaa ja voimia muuttaa sitä haluamakseni.

”Vippaa tupakka.”

”Ei ole olen lopettanut.”

”Ennen poltit kuin korsteeni.”

”Tunnenko minä sinut jostain?”

”Paremmiin kuin arvaatkaan.”

”En muista mitään menneestä.”

”Ehkä niin on hyvä sinulle.”

Joskus tapasin mitä ihmeellisimpiä ihmisiä mitä ihmeellisimmissä paikoissa, enkä tuntenut heitä tai paikkoja, jotka he väittivät olleen minulle enemmän kuin tuttuja, paikkoja, joissa olin viettänyt paljon aikaani heidän kanssa kävellen ja puhuen ja nyt tuo kaikki oli kuin pyyhkäisty mielestäni iäisiksi ajoiksi.

Vaeltelin päämäärättömästi Helsingin öisiä katuja yrittäen välttää harvakseltaan vastaantulevien katseita. Iltaisin kadut muuttuivat arvaamattomaksi yöllisten outojen hiippareiden noustessa kuka mistäkin kolosta esiin etsimään kaikkea sitä mikä ei kestänyt päivänvaloa.

”Hei ukko vippaa kymppi.”

”Ei oo.”

”Kaiva nyt vaan kuvettas ihan rauhassa tai saat tästä päähäs”, tumma hahmo sanoi samalla kun jostain ihmeenkaupalla kulmasta sukelsi ensimmäisen kerran pelastavana enkelinä esiin poliisin partioauto silloin kun sitä todellakin tarvittiin ja selvisin pelkällä säikähdyksellä. Siksi olin varuillani kaikkialla. Näitä ikäviä sattumuksia ja tuttuina muka esiintyviä vaarallisia hulluja ja laitapuolen ääripuolen kulkijoita risteili Helsingin keskustassa kahden neliökilometrin säteellä Kampista Rautatieaseman kautta Espalle. Kallio, Sörnäinen ja Vallila olivat yhä edelleenkin oma lukunsa ja niihin olisi astunut jalallani edes

päiväsaikaan kuten eräs ystäväni, joka kuoli Kalliossa jäätyään kerrostalon kuudennesta kerroksesta Franzeninkadulla hypänneen narkkariämmän alle.

”Mitäs siinä tuijottelet?”

”En mitään.”

”Älä viitsi ootko joku kyttyä vai?”

”Kaukana siitä.”

”No mitäs siinä sitten kyttyät”, sanoi yhtäkkiä melkein selkääni liimautunut vanha narkkari, joka haisi kilometrin päähän lialle, verelle ja ennen parasta päivää lääkkeille, joita oli löytänyt roskiksia penkoessaan.

”Kaipaatko jotain?”

”En enää.”

”Ai että sitä ollaan näsäviisaita vai eikö peli pelitä”, sanoi minulle töykeästi kulahtanut virolainen katupoika Men Streetin edessä Mannerheiminkadulla juuri kun olin ylittämässä katua.

Tällaista samanlaista se oli kaikkialla tässä kaupungissa, jossa en ollut oppinut koskaan olemaan niin kuin luulin muiden olevan tai kunnolla viihtymään. Kadut olivat tuttuja mutta en pitänyt niistä. Vihlova tuuli ja räntäsäde tekivät olosta vielä tukalamman ja piinaavamman, ajattelin mielessäni kun näin jonkun tutunolaisen hahmon edessäni. Mies hymyili minulle ja sanoi.

”Ei tunneta mutta ei se mitään vai mitä?”

Olin hieman hämilläni miehen älyvapaalta tuntuneesta kommentista, mutta se kuului asiaan. Tällaista tämä oli ”vapaa miehen yksinäinen elämä”. Jotain hyvää näissä yökävelyissä kai oli kun epävarmuuteni omasta seksuaalisesta tulevaisuudestani vaihtui niiden myötä pikkuhiljaa turvallisuudeksi,

kun vihdoinkin tajusin, että ainoa mitä menetettävää voisi olla, oli itsenäisyys ajatella vapaasti ja puhdas omatunto.

Onks sulla röökii jätkä - repliikit eivät enää tehonneet minuun. Opin väistelemään hulluja, vaarallisia ja kullinkiilto Helsingin öissä metsästäviä. Joukko oli kirjava, kamala ja arvaamaton; avasin tämän tajuttuani silmäni heti tajutessani miten minua oli jatkuvasti sahattu kunnolla linssiin, ja muistelin sitten kaihoisasti tippa linssissä kuinka vapauttavaa oli lopultakin avata silmät huomaamaan kaiken tämän turhan ja väkivaltaisen teatterin takana alaston totuus; se jos mikä oli todellinen kokemus - vertahyytävän asiallinen ja kylmä, jolloin tutun ympäristön yölliset varjot seurasivat kummitusmaisesti, kun aavemainen yö imaisi sumuvaippaansa, jotta olisin oppinut näkemään vielä selvemmin missä toden ja tarun välinen raja oikeasti kulki. Eikä se ollut yhdellä silmänräpäyksellä havaittavissa, kuten olin Helsingin katuja yksin öisin harhaillessani huomannut.

”Et sattuis tietämään mistä sais viinaa tähän aikaan?”

”En sorry.”

”Ei sulla sattuis olemaan?”

”Ei valitettavasti.”

”Voitaiskos mennä teille?”

”EI!”

Mietin miksen silloin aikoinaan ollut heti tajunnut ”Sen” olevan homo ja perääni. Näin jälkikäteen ajateltuna kaikki näytti selvältä vaikka se esitti kaverilaumansa jenginä ja yhtenä lastenkodin pääkiusaajista kovista muiden silmissä ihan kuten sen pitikin, etteivät epäilykset sitä kohtaan olisi heränneet. Mutta mun kanssahan se oli ihan eri puusta veistetty.

”Haluutko sä?”

”En tiedä pelottaa.”

”Mikä muka?”

”Jotaan pahaa voi käydä.”

”Kuten?”

”Et ne sun jengiläiset tulis ja kaikki paljastuis niille.”

”Nehän on koulussa.”

”Joo mut jos ne aavistaa.”

”Aavistaa mitä muka?”

”Et ku me ollaan samaan aikaan kipeitä.”

”Mut mehän ollaan oikeesti kipeitä älä nyt keuhkoo.”

”En mä oo.”

”Et vai muka. Miksi...AAHAA!”

”...Niin...”

Kerrankin kun se oli salaa just kattonut dvd:ltä David Bowie-fanittaja Zacista kertovan C.R.A.X.Y -elokuvan missä elokuvan nuorukainen kamppaili vaikean homoesihistoriallisen ajan keskellä 60- ja 70-luvulla oman homoutensa kanssa eikä osannut päättää oliko ihastunut Birgitte -serkkuunsa vai tämä poikaystävänsä Pauliin. ”Se” näytti mulle päähenkilöä näyttelvän Marc-Andre Grondinin kuvan ja se oli ihan kuin olisi katsonut suoraan ”Sen” kasvoihin. Silloin mun olisi jo pitänyt tajuta mikä se oli miehiään. Nehän olivat lähes identtiset kaksoiset.

”Langanlaiha bowie -fani Zac halusi koko ajan parantua kahdesta elämäänsä jäytävästä sairaudesta: astmasta ja homoudesta, mutta onneksi ohjaaja anto ymmärtää, et kummastakaan ei pääse eroon eikä kumpakaan ole omaa syytä, mutta silti se oli kamalaa”, ”Se” oli selitelty elokuvaa avuttoman ja joten-

kin eksyneen koiranpennun näköisenä mulle samalla kun se piti isoa lapiokättään mun housunetumuksen sisällä näpräillen mun munaa.

Minua ärsytti ”Sen” välinpitämätön sinisilmäisyys mikä koskei sen jengiläisiä.

”Älä niistä välitä.”

”Mutta nehän koko ajan hakaa mua.”

”Ei ne pahaa tarkoita. Potkiihan hevonenkin rakkaudesta.”

”Kyllä sinä riität mulle ihan hyvin.”

”Miten niin?”

”Et ole aina niitä hellimpiä ja huomaavaisia itsekään.”

”Yritän kuitenkin.”

”No se ei riitä.”

”Haluutko turpaan oikeesti?”

”Mä kerron sitte kaikille mitä mun kanssa kaikki illat puuhaat.”

”Kukaan ei usko sua naismainen hinttari.”

”En mä oo mikään hinttari.”

”Miten niin muka kaikkihan sen näkee ja kuulee.”

”Mä en oo vielä päättänyt oonko nainen vai mies.”

”Voiko sen muka päättää, eik sellaiseksi joko synnytä tai ei?”

”Mä päätän kun sen aika tulee.”

”Milloin muka?”

”Heti kun oon päässyt susta ja sun jengiläisistä eroon.”

”Yrität karata vai? Ei tuu onnistumaan, lupaan sen. Pitää lisätä vartiointia.”

”Hei please oo hiljaa nyt ne tulee.”

Tottakai ne olivat jo tajunneet mikä meidän suhde oli, mutta eivät korvaansa loksauttaneet niin kauan kuin ”Se” oli

Olin nähnyt unta että lensin taivaalla vapaana kuin linnut. Se oli minun kotini: avaruus ja vapaus kuvitella lentäväni kaiken tämän yläpuolella. Minun oikea kotini siellä tuhansien samanlaisten asuintalojen seitsemännen kerroksen mehiläiskennossa yhtenä häviävänä valopilkkana ison kaupungin lukemattomien kattojen yli ulottuvassa tuikkivassa valomeressä kulkien läpi tuhansien tuntemattomien ja vähäpätöisten olo- ja makuuhuoneiden aina hienoimmasta hienoimpaan huoneeseen saakka.

itse paikalla. Mutta annas olla kun olin yksin jo tuli potkuja perseeseen, kamppaamisia, niitä iänikuisia nastoja sänkyyn ja kaikkea muuta yhtä ihanaa - ei mikään muuttunut ainakaan parempaan suuntaan tai varsinkaan hyvään eikä tunteneet hyviä asioita, tai osanneet erottaa niitä keskenään, kun eivät olleet saaneet missään opetusta hyvän ja pahan erottamisesta; ne oli vain äärimmäisen vittumaisia, hankalia, ilkeitä ja häikäilemättömiä, ja lähes rikollisia luonteita, jotka olivat niin itsekkäitä ja ahneita etteivät halunneet antaa muille ihmisille mitään arvoa tai sijaa elämässään. Siitä juuri tässä tapauksessa oli perimmäistään kysymys: välinpitämättömyydestä ja itsekkyydestä, jossa kaikki hyvä hautautui sen periaatteen alle, että ensin minä ja sitten minulle, eikä sillä väliä miten. Toisen kerran olimme kahdestaan lukitussa kellarissa ”puuhailemassa omia keskinäisiä juttujamme” kun sen jälkeen ”Se” jostain kumman syystä alkoi hiillostaa minua.

”Paska jätkä pitäis vetää sua turpaan.”

”Älä!”

”Älä vittu siinä vikise.”

”Enhän minä mitään kunhan vaan oon.”

””Sehän tässä sun ongelmas on. Susta näkee sen ettet oo yhtään kiinni tässä hetkessä. Et äskenkään ollut kun oltiin silleen.”

”Olinpa.”

”Valehtelet koska sua vaivaa koko ajan joku mitä et itsekään tiedä.”

”Mikä muka?”

”Katsos sinua vaivasi jokin asia tai sanomaton sana.”

”Oikeastaan paljonkin oot oikeassa.”

”Kuuntele nyt hetki. Sinulla oli tunne, ettet elänyt tässä elämässä vaan muiden elämässä, että sinusta oli liian moneksi.”

”Joo tavallaan jatka.”

”Et viihtynyt siinä mitä sinulle elämäksi väitettiin.”

”En niin.”

”Et tiennyt minne olit menossa. Vain väistämätön yleinen seuraus kaikesta tästä - kuolemasi, oli muuttunut alun fyysisestä nykypäivän henkiseen romahdukseen ja itsetuhoon, kun hyväksyit valheen ja teeskentelyn osaksi omaa itseäsi ja elämänselviytymistäsi.”

”mitä sinä hörise?”

”Luen eräästä kirjasta analyysia sinusta.”

”Näytä mikä se on.”

”No en varmasti näytä.”

”No sitten en usko että osaat ylipäätään edes lukea apukoululainen, vai miksi sinut sinne laitettiin?”

”Vittu jatkat vielä vähän aikaa ja lätty lätisee kunnolla.”

”En uskoa sinua.”

”Ei tarvitsekaan. Sinusta haisee läpi pelko ja surkeus. Sinusta ei tule mitään, tiedät sen. Olet maan matosista surkein paska...”

”Mutta kaunis...”

”Suu tukkoon kun mä puhun.”

”Älä nyt hikeenny eihän kukaan ole kuulemassa.”

”Painajaisunesi piti pelastaa sinut eikä tuhota sinua.”

”Painajaisuneni olet sinä.”

”Sen piti päästä sopuun jotenkuten kanssasi myöntämällä tämän kaiken harhauttavan olevaisen mahdoton ydin, jota ei voinut noin vain helpolla poistaa. Johon sinussa tiukasti istuva kylvymätön loinen, järki ja kieli sinut siihen väkisin pakotti ha-

lusit sitä itse tai et. Ja kun vaihtoehtoja ei ollut, ei sinulla ollut mitään mahdollisuuksia selviytyä tästä kaikesta ehjin nahoin.”

”Höpöhöpö!”

Silloin kuolemanviettiäsi ei voitu muuttaa tai tyypistää ilmaukseksi vieraantuneista sosiaalisista olosuhteistasi, vaan painajaisuneksi joka olisi voitu poistaa vain elämällä se elämä mitä et voinut, saanut etkä uskaltanut elää, mutta mitä halusit elää syvällä sisimmissä toiveissasi – ymmärrätkö mitä tarkoitan?”

”En tietenkään ja erityisesti sinun suustasi kuultuna tuo kaikki vaikuttaa uskomattomalta enkä nähnyt mitään kirjaa vaan sanoit tuon suoraan ulkoa opeteltuna päästäsi.”

”Olet oikeassa, en osaa lukea, mutta minulla on tarkka muisti ja muistan ulkoa kaikki mitä haluan muistaa.”

”Uskomatonta! Jatka vaan.”

”Tällaiseen negatiiviseen ulottuvuuteesi ei ollut mitään ulospääsyä eikä mitään valmiita, helppoja tai lopullisia ratkaisuja. Se oli opittava tunnistamaan painajaisunissasi sen kaikessa kauheudessaankin. Ja se jokin kaiken takana lymyävä taikasana, mikä oli kaiken tämän ymmärtämiseksi yksinäisyys, Jumala sanoi eikä sen koommin viitsinyt enää tuhlata turhaan ruutia minuun.”

”Ymmärsin näin, että tämä oli minun juttuni ydin - minun lahjani ja kärsimykseni samassa paketissa erilaiselta näyttäen aina eri näkövinkkelistä. Minun ystäväni ja ainoa tosiystävä: yksinäisyys. Ja etten jakanut sitä kenenkään muun kuin itseni kanssa. Tämä tosiystäväni oli sellainen, joka hyväksyi, ja jonka hyväksyin itse ehdoitta sellaisena kuin se ja minä olimme yhdessä ja erikseen: se olin minä oikealta laadultani ja mieleltäni.”

”Hyvä!”

”Siksi nimeni oli Yksinäisyys enkä tarvinnut muita elämäni. Halusin toki seksiä muiden poikien ja miesten kanssa, mutta en paljon muuta. Minusta oli vaivaannuttavaa kulkea toisen miehen kanssa käsi kädessä tai pussailla, saati sitten asua saman katon alla ja leikkiä kotia. Minä en hallinnut parisuhteen arkea. En ollut osallistuva enkä muistanut merkkipäiviä. En ollut kyläilijä enkä puutarhahihminenkään. Juoruilu jonninjoutavuuksista ei luonnistunut minulta. Olin tuppisuuluonne läntisestä Suomesta, missä kiitos ja hymy eivät kuuluneet kulttuuriin, eikä missään nimessä samaan pakettiin, sellaista pidettiin hulluna joka sellaista harrasti. En ollut taitava erilaisissa askareissa enkä ymmärtänyt yhteisestä puuhastelusta mitään. Muiden huolet, perhesuhteet ja tulevaisuudentoiveet eivät kiinnostaneet minua. Olin omiin menoihini mieltynyt, enkä nauttinut liiemmin liiasta sosiaalisesta hälystä ympärilläni tai shoppailusta. Sain vaikkapa istuessani mainiosti aikani kulumaan vain tarkkailemalla muita ihmisiä. Monista saattoi olla perin hämmentävää se kuinka mielelläni nostin jokaisen kanssakeskustelijan mielenkiintoisia piirteitä esiin. Se oli erikoistaitoni siitä huolimatta, että olin mikä olin. Jotkut pitivät sitä enemmän tai vähemmän kiusallisena, mutta onneksi enintä osaa se ei ärsyttänyt. Suhtauduin näet ihmisiin varauksella, mutta vilpittömän uteliaasti. Ja se näkyi, ja sai ihmiset olemaan vapautumaan seurassani.”

”Upeeta!”

”Se mikä minua joskus harmitti suunnattomasti, oli ihminen joka oletusarvoisesti kohteli toisia alentuvasti ja tylästi. Väitän, että olin kokenut kaikenlaista todella mielenkiintoista ja erikoista vähintään kahden elämän edestä. Ei mitenkään voi

sanoa, että elämäni olisi koskaan ollut tylsää. Pakosta alkoi sen elettyä koko rahan edestä uskoa kohtaloon tai johonkin... mihiin lie. En katunut mitään. Olihan elämäkokemus ollut minulle kasvattava prosessi, jossa kaikki oli vaikuttanut kaikkeen.”

”Mistä olet tuon kaiken kuullut.”

”Älä keskeytä. En muista jos ajatus katkeaa.”

”No anna sitten palaa loppuun saakka.”

”Minusta olisikin hieno yllätys, jos sielunelämäni ei loppuisi viimeiseen hengenvetooni. Luterilaiseen kristinoppiin ja Jeesuksen palvontaan en liiemmin syytynyt, enkä muihinakaan muotokieliltään palvonnanomaisiin tai tapauskontoihin; uskonto oli yhteiskuntien päättäjien keino ohjata tyhmää ja laumasieluista orjakansaa haluamaansa suuntaan. Nytemmin tietysti olivat media muuttanut hutun syöttämisen tapoja, ja TV ja päivänlehdet nykyihmisen suurimpia sumuttajia.”

”Televisiostako?”

”Joo nyt muistan. Tuomas Enbuske show.”

”Arvasinhan. Se papatti ulkoa kanssa kaiken jonka se oli juuri aiemmin lukenut, ihan kirjaimellisestikin.”

”ÄÄH! Taas sinä häiritset.”

”No en enää, lupaan sen, jatka vaan kaikessa rauhassa loppuun, minä vain kuuntelen.”

”Tunnustan teille salaa ja pyydän teitä pitämään tämän omalla tietonanne nyt kun olin jo kuollut: olin yliherkkä kaikelle ja niin tunteellinen, että itkeä pirautin aina kuunnellessaan Mozartin oopperan Taikahuilun Yön kuningattaren aariaa, minkä jälkeen, tiedätte jo, Yön kuningatar antoi prinssi Taminolle tehtäväksi pelastaa tyttärensä Paminan pahan Saraston vallasta (...kolme poikaa tulee - ahaa! -nuoria, kauniita ja vii-

saita: ja he auttavat teitä tällä vaikealla matkalla!), että ajattelin itse olevani tuo poloinen Tamino.”

”Mikä juttu toi oli?”

”Musiikkia.”

”Mitä se tähän liittyy?”

Ja sillä samalla hetkellä huomasin istuvani jossain synkässä kolossa, missä iso pata porisi kuplien samalla, kun minua vastaan käveli irvistellen kädet levällään punainen satyyrihahmo päässään pirunsarvet sanoen. Yhteenvetona voisin kehottaa kanssaihmiisiä opettelemaan kyseenalaistamaan enemmän itsestäänselvyyksinä meille tarjottuja ajatuksia. Ymmärtää pitää, mutta ei kaikkea tarvitse hyväksyä. Teitä ihmisiä oli monentasoisia niin henkisesti kuin fyysisesti. Et sinäkään tainnut jättää ketään kylmäksi. Olit kahtia jakava persoona. Sinusta joko tykättiin tai sitten ei. Sinulla oli tuttavuuksia, jotka ihan varmasti, jos nyt eivät varsinaisesti inhonneet sinua, mutta ainakaan eivät halunneet olla missään tekemisissä kanssani. Nyökkäsin sarvijaakolle hyväksyvästi ja ajattelin, ettei tämä nyt mitenkään hassumpi paikka ollut. Mentiin suoraan asiaan, ja mikä tärkeintä: ei tarvinnut ainakaan kuunnella mitään jeesustelua. Niin me keskustelimme siinä pitkän ajan ennen kuin hän pisti minutkin porisemaan pataan, jossa ennen kiehumistani aloin muistella miten toinen osa tuttavistani oli suhtautunut minuun kuitenkin jotenkin hyväksyvästi. Ja kun liha vihdoin irtosi luusta, ruumiiseeni tarrautunut sieluni irtautui kahleistaan ja alkoi ajatella kirkkaasti ihan kuin lihan irrottautuessa luista se olisi ollut sille totuusseerumia. Näin ihmeellisiä näkyjä ja asioita, joita en edes tiennyt aiemmin itselleni tapahtuneeksi. En tiedä ihan tarkkaan vielääkään mistä alitajuntani syövereistä

nämä minun päässäni pyörivät kuvat ja ihanan oudot sanat niitä selittämään sen jälkeen syntyivät ja putkahtivat, mutta sen ymmärsin, että mielenlaatuni oli pohjoinen hiljaisuus; juuri siksi tunsin itseni kuumeisen levottomaksi enkä saanut kuvien ahdisteluilta unta öisin, ihan kuin minua kutsuvasti kiduttaneet ankarat mielenmaisemat olisivat muovautuneet hätähuudoiksi hiljaa vuosituhansien kuluessa vuodatetuista kyyneleistä, joista syntyivät ensin purot, ja sitten tuhansista niistä yhtyessään joet, joitten pohjilla velloi vieläkin salaperäistä virtaa; yhtä monta sivupuroja ja latvahaaraa kuin yöllisten mielenmaisemani rinteillä, vaikka näkyvä silmä ja umpinainen mieli ei niitä helpolla nähnyt. Kutsuin näitä näkyviä olotilajani ihmeiksi, vaikka jouduinkin koko ajan kysymään kummaksi joku yhä ihmeitä kuten kuoleman jälkeistä uutta olotilaa? Minä taas en tuntenut mitään muuta kun ihmeitä niinä nuoruuteni puutteen unettomina öinä, mitkä pystyi hyvin peräkanaa laskemaan molemman käden sormin: oikeastaan piti jo laskea niitä öitä joina olin nukkunut edes vähäsen, sillä ne olivat silloin ani harvassa. Tätä en ole kertonut muille kuin teille: minua painoi eläessäni kovastikin se, että asuin henkilön kanssa, joka vihasi minua lähtökohtaisesti ja periaatteessa. ja kun olin enää vain laimea osa ison padan lientä, ensi kerran elämässäni piti tunnustaa, että elämä oli ihan oikeasti pimeintä pahuutta ja kuolema vapauttava kylpy. Monet olivat valmiita eläessäni luonnehtimaan minua jopa vähän, jos ei hulluksi, niin ainakin omaperäiseksi ja boheemiksi. Mutta tuskin kukaan joka minut tunsu, piti minua ilkeänä. Siitä olinkin erityisen mielissäni - eivät nekään, jotka minua inhosivat tai eivät muuten tykänneet. Ikä ei tuonut viisautta. Olin huomannut,

että oli olemassa lupaavia älykkäitä ja hurmaavia nuoria, jotka osoittivat viisauden merkkejä jo varhain. Ja valitettavasti sitten niitä iäkkäitä ja varttuneita ihmisiä, joita ei oltu ”siunattu” viisauden lahjalla alunperinkään. Innoittavinta oli rauhoittua kuuntelemaan todellisesti viisaan ikäihmisen juttuja. Älykkyys ei ollut viisautta, mutta jos älynsä kanavoiki oikeisiin asioihin, niin saattoi hetkittäin viisauden tunteja välähdellä mielessä. Tiedemiehet olivat tutkineet maailmankaikkeuden rakennetta ja pohtineet ”näkyvättömän aineen” dilemmaa. Nyt vasta pataan liuenneena tippana ymmärsin, että tuo mystinen pimeä aine oli tyhmyyttä. Sitä kun oli universumin massasta enin osa, vaikka sitä ei voinut visuaalisesti havaita. Silti sitä tuntui kummasti vain riittävän; erityisen traagista oli jo kasvuiässä huomata, että aikuinen ihminen voi olla tyhmä kuin saapas.”

”Tuo loppu ei voinut olla enää Tuomas Enbuskea?”

”Ei kai en tiedä. Nukahdin ja näin unta.”

”Mistä?”

”En tiedä en saanut jälkeensä selvää.”

”Oliko se yhtä sekavaa kuin tuo läpinäsi?”

”Paljon sekavampaa ja pelottavampaa.”

”Miten niin?”

”Et tiedä kenet näin tässä unessa?”

”Lastenkodin hirmuhallitsijaparin nussimassa kenkälaatikossa?”

”Saat kohta turpiisi oikeasti jos jatkat tota virnuilua.”

”Itsepä aloitit.”

”Pane mua vielä kerran.”

”Hyvä on. Mutta kuuntele vielä tämä. Minua jotkut latarin alimmat runkkarit pitivät fiksupetterinä sekä nokkelana

Minun piti tunnustaa, etten silloin koko ajan miettinyt kuka olin tai mistä tulini mihin mennäkseni, vaan nautin täysin siemauksin, vetäen taksin oven aukaistuani keuhkoni täyteen yön hiljaisten tuntien yksinäisyydestä puhdistamaa suurkaupunki-ilmaa, hävitäkseni sitten suosiolla hetken päästä omassa rauhassani vähin äänin pieneen ja huomaamattomaan kennooni, toisten samanlaisten pienten kentojen seinänaapurina, nukkuakseni turvallisesti keskustan kotkotukset - ja mölyt pois mielestäni, herätäkseni seuraavana päivänä taas juuri siihen aikaan; juuri siinä asennossa kuin itse omasta vapaasta tahdostani sillä hetkellä halusin.

nokankoputtajana niin hyvä kuin pahassakin kun vain sille päälle satuin. Hyvässä seurassa sitä olinkin. Nautin äärimmäisen rajattomasti hiljaisesta tiedosta ja siitä kummunneesta tilannekomiikasta; tällaiset ovelat ja hoksanokkaiset kuoliaak-sinaurattajat saivat sydämessäni ikuisen etusijan möllöttäjiin nähden. Jokainen ”Kodin keittiöpsykologia” - kirjan lukenut tiesi huumorin olevan ihmisen tärkein puolustusmekanismi. Mutta niin olivat myös tylyys ja itseensä sulkeutuminen - arvostin puolustusmekanismeista eniten huumoria..”

”Etkä siksi minua vai?”

”Paskat. Kuuntele nyt loppuun.”

”Eikö se jo loppunut?”

”Etkö halua kuulla kenet näin unessa puhumassa tällaista paskaa?”

”Joo!”

”Näin sinut ja sen unen nimi oli Aikamatkaajat -hanke.”

”Mikä?”

”Aikamatkaaja – hanke ihmisille, jotka elivät entistä elämänsä ummehtuneessa tyhjyydessä tietämättä että olivat jo kuolleet!”

”Mitäköhän se tarkoitti?”

”Sitä että näin tulevaisuuteen, huonoista ennusteista meillä oli sellainen.”

”Meillä! Mutta ethän sinä ollut unessa.”

”Olin. Meistä oli tullut vuosien aikana yksi ja sama henkilö.”

”Miten se muka olisi mahdollista?”

”Koska halusit liikaa ja olit kaikkea muuta kuin oma itsesi. Se pahensi asiaa entisestään. Muutuit runolliseksi harhakuvaksi ja utuiseksi silaukseksi omissa muistoissasi - minuksi!”

...eros...

”Eros on se joka tätä maailmaa pyörittää. Se on jumalten ja kuolevaisten välinen näkymätön energiapiikki. Kissaa puuhun ajava voima. Daimoni, joka syntyi jumalten Afroditen järjestämissä pidoissa. Aterian lopuksi köyhyys, Penia, eli puute saapui kerjäämään. Silloin Poros, eli ratkaisu oli nukkumassa Zeuksen puutarhasta liian monesta nektarista juopuneena. Penia kävi pitkäkseen hänen viereensä, sillä hän halusi päästä eroon köyhyydestään hankkimalla Poroksen avulla lapsen. Näin syntyi rakkaus. Sen alkuperä selittää rakkauden luonteen ja piirteet. Penin poikana se on yhtä köyhä, puutteenalainen ja kerjääväinen. Afroditen synnynpäivänä syntynyt rakkaus on rakastunut kauneuteen. Poroksen poikana se on kekseliäs ja ovela.”

- Platon Pidot

Pelastumaisillamme myrskyn silmästä

Voi surkeutta ja kaikkea sitä mielipahaa, mitä silloin koin kun jouduin ”!Sen” kanssa alakynteen niin henkisesti kuin fyysistikin, paitsi että jälkimmäisestä nautin suuresti ja olin itse valinnut esittämällä tyttöä herkän, kiltin ja alistujan roolin.

”Tästä et sitten hiisku kenellekään.”

”En.”

”Teet vain niin kuin sinua käsken.”

”Kyllä herra johtaja.”

”Tuki turpasi ja vedä housusi nilkkaan ja kumarru.”

”Tekeekö se kipeää?”

”En tiedä kun en ole itse kokeillut.”

”Älä päästä sisään kun sinusta ei tiedä mitä kaikkia tauteja jo nyt kannat.”

”Pelin henki on se, että sinä pidät ton suuren leipäläpes kiinni. Muuten mulla ei ota eteen. Mähän oon raiskaamassa sua viaton pikkutyttö etkä sä saa pölistä mulle noin tuttavallisesti. Ymmärrätkö?”

”IIK!”

”No toi oli jo parempi eli jatketaan hommia.”

Olin siis avuton, kirkuva ja muna luukuttava pikkutyttö ja halusin nähdä edessäni ”Siinä” hienon tos miehen unelman, jossa olisi ollut kosolti leikkivää ja ilkkurista poikaenergiaa, miehistä jyrkyyttä, ja rajua komeutta, ja joka olisi ollut yhtä eloisa ja huumorintajuinen kuin minäkin luulin oikeasti olevani jossain syvällä sisimmässäni, sitten kun minulla siihen joskus olisi arjen harmaassa tylsyydessä varaa, ja että hänen upeuttaan kruunaisi lopuksi hersyvä kaikkiin mukavalla tavalla tarttuva äänekäs nauru, joka minullakin oli ollut joskus kauan sitten vielä lapsuudessani, kun en ollut kohdannut silmästä silmään elämän karuja tosiasioita ja oli vielä aihetta nauramiseen, tai niin kuvittelin asioiden joskus olleen, vaikka ei se niin ollut. Toivoin kovasti että ”Se” -prinssini olisi sinut upean ulkomuotonsa kanssa vaikka olikin kuin kallioon veistetty naamansa ruttuun juossut verenhimoinen bulldoggi. Ja että hänellä olisi minusta poiketen rohkeutta ja lannistumatonta karismaa ettei hän minun tavoin alistuisi edes kovan paineen alla. Vaan olisi ylpeä mikä on ja sanoisi rohkeasti ihmisille päin naamaa vastaan kun he alkaisivat änkyttää. Että se ja se on sellainen tai että se on synti, häpeä ja rikos. Ettei hän olisi kuin minä,

haavoittunut hyvyyden ikoni. Ettei hän pyrkisi olemaan kiltti ja hienosteleva...

”Miksi sä muutuit yhtäkkiä noin hiljaiseksi? Kilju nyt edes vähän.”

”IIK!”

”Noniin! Taas seisoo paremmin ja oon kohta sun sisässä.”

”Älä runno se sattuu ihan oikeasti.”

”Niin on tarkoituskin.”

”Ei me niin sovittu.”

”Mä en pidä koskaan lupauksiani kutes tiedät.”

”AUUTS!”

”Turpa tukkoon!”

”Mut me sovittiin...”

Minusta kaikkea tätä oli vaikea uskoa ja sulattaa. Että ”Se” oli muuttunut minuksi. Ottanut minussa ”Sille” aiemmin kuuluneen ja ”Sille” sairassa aivoissani aiemmin mittatilaustyönä räätälöimän paikan, ja ikään kuin syönyt itsensä sisään niin minuun, etten tuntenut enää olevani yksi ja sama ihminen kuin hetki sitten – jos ihminen lainkaan; ehkä siksi, ettei muutakaan ollut olemassa, ei vaihtoehtoja tai suojaa, eikä varsinkaan mahdollisuutta luottaa mihinkään muuhun kuin itseensä, vaikka ei voinut tehdä asialle yhtään mitään suuntaan tai toiseen, ainakaan helpottaakseen pahimman sattuessaa omia kärsimyksiään ihmisten välisissä tahattomissa kömmähdyksissä, sillä nyt minussa oli sisällä jotain sellaista mikä ei sinne selvästikään kuulunut; nämä raskaat muistot ja epäpyhä olo niiden edessä kun ne paljastuivat silmieni edessä ihan toiseksi mitä olin luullut niiden olevan.

”Joskus vielä kadut mikä olit tänään”, ”Se” sanoi kerran mi-

nulle.

”En kadu koska en ole mitään.”

”Yrität vain kätkeä näennäisen vaatimattomuutesi alle synkän puolesi ja ylpeytesi mikä vie sinut koko ajan kauemmaksi siitä mitä ehkä oikeasti olet.”

”Olet liikaa lukenut psykologiaa apukoulussa.”

”Pitää harjoitella oppimaan tuntemaan vihollinen ja iskeä sen aseilla.”

”Tätäkö harjoittelette opettajien selän takana?”

”Ja ne kun luulevat että puhumme pillujuttuja ja nuuskimme liimaa.”

”Hahaa!”

”Ihan totta. Mullekin ne sano että mulla on niin alhainen älykkyysosamäärä, etten kelpaisi mihinkään muuksi kuin joksin demariksi marmattamaan miksi asiat olivat mielestäni niin huonot kuin olivat omassa elämässäni ja siksi myös sekä Suomessa että muualla maailmassa.”

Luulin nimittäin tullessi lopultakin siksi hulluksi, joksi pelkäsin tulla yksin suljettuna tuntikaupalla pimeään komeroon. Kun käänsin pään ja etsin ”Sitä” katseellani, en nähnyt mitään vaikka samanaikaisesti kuulin miten keskustelin sen kanssa muina miehinä kaikesta mahdollisesta taivaan ja maan välillä – vai oliko se edes niin? Oliko ”Se” sittenkin vanginnut minut johonkin hämäärään koppiin niin kuin lapsuudessa, syöttänyt kasan pään sekoittavia mömmöjä ja pani minua parasta aikaa takaapäin, väittäen rauhallisella äänellään ettei minulla ollut hätää, vaan että olimme kahdestaan aavalla ulapalla ja juuri pelastumaisillamme myrskyn silmästä, vain pari vetoa vielä piti kestää ja sitten...

15:08

Müügil
üksikpiletid

! Lela täpne rahal

Ettevaatlikult sõitma

REKLAAMIKOMBI
KORISTAJA
KORISTAJA
KORISTAJA
KORISTAJA
KORISTAJA
SCANNIA

40 100 0
40 93 1

OMNIBUS
EMERGENCY EXIT

AVARUSULOSTYÖ
EMERGENCY EXIT

Kaikkeä tätä pohtiessani minulle oli tullut jotenkin epätodellinen olo. Ja halusin palata vaivihkaa lähtöruutuun aiheuttamatta enää sen suurempia hämminkejä. Mutta se oli mahdotonta. Tunsin sen jo nahoissani kiristyvänä ryppynä otsallani ja kylmänhikenä selässäni. Jotain olisi pian tehtävä, ajattelin, sillä muuten olisin lopultakin hukassa. Ajattelin ensin kääntyä takaisin. Otin kuitenkin viisaasti ennen päätöstäni tuumaustauon. Eihän tästä tule mitään, ajattelin; ymmärsin etten olisi voinutkaan palata enää samoja latuja takaisin muuttumattomaan tilaani josta olin hetki sitten lähtenyt.

”Noin sitä pitää. Pikkutyttö on kiltti ja puree vain huuliaan yhteen ja on hiljaa.”

”Nyyh!”

”Juuri noin. Pitää olla tuhmalle isolle pojalle kiltti ja kaikki menee hyvin. Eiks niin?”

”Nyyh!”

”Älä nyt pillitä. Ei se voinut sattua noin paljon. Kuvittelit ja esität vain.”

”Musta valuu verta perseestä.”

”Ekalla kerralla käy aina niin, mutta tokalla kerralla jo nautit.”

”Tähän loppu mun osalta nää leikit eikä mitään tokaa kertaa tuu koskaan ainakaan sun kanssa.”

”Sanot vaan näin suutuspäissä, mutta huomenna taas jo kerjää ”sun omaa isoveljeäs” painamaan sua ku hinaaja. Älä yritä vedättää mua kulta.”

”Painu vittuun.”

”Se” oli selvästikin saanut minusta näin taas kuristavan niskalenkin, vaikken voinut olla varma näinkö ja koinko vain harhoja, tai oliko se vain syllisyyteni aiheuttama etiäinen ”Siitä”, joka minua kiusasi ja piinasi. Ehkä siksi, että olin pitänyt ”Sitä” idioottina ja alistanut sen omien sairaitten ihailufantasioideni toteuttajaksi ja seksiorjaksi leikkimällä pientä avutonta tyttöä, jolla meni sormi suuhun ja pissit lirahti pikkupöksyihin heti kun se vähän ärisi ja murisi näytösluontoisesti kiusaajajenginsä edessä minua muka pelotellakseen. Olin saanut sen jälkeen syllisyyttä potien ja kiimasta pää sekaisin pienestä kädenliikkeestä tekemään mitä ikinä halusin ja uskalsin sillä teettää, ja siltä vaatia hulluuden hiipiessä sisikuntaani myllertämään

pellolle ensimmäisinä kaiken tolkun ja säällisyyden.

”No mitä sanoin? Tänään se maistuu jo paremmalta.”

”Auts!”

”Alussahan se vaan enää sattuu. Ei sen jälkeen.”

”Sanot vaan.”

”No sano hetken päästä miltä tuntuu.”

”Ei enää satu.”

”Tykkäätkö jo?”

”Joo!”

”Tätä saat niin paljonko haluat!”

”JOO!”

Niin olin huomannut kauneuteni olevan kylmää ja ilkeää, vahingonilosta voimansa saavaa kostavaa ystävyyttä, jossa minä määräsin mitä sai muistaa ja millä tavalla, vaikka ”Se” kärsi ja totteli, ”Se” oli yhtä julma ja ovela kääntäessään kärsimyksen näin pitkän matkan päästä minuun vääristyneinä muistoina, joista en voinut olla varma olivatko ne totta vai eivät - luulin ”Sitä” nyt sen näin yllättäen kohdatessani silmästä silmään elävänä nimittäin kuolleeksi niin kuin melkein kaikki oman aikani lastenkotilapset olivat. Siinä keskimäärin neljänkymmenen iässä kuka minkin syyn takia kuukahti sanaakaan sanomatta tai sen kummempia muistoja, ainakaan hyviä, jälkeensä jättämättä.

”Vain yksi pikkujuttu vielä”, ”Se” sanoi lopulta jostain korvien takaa, tai niin kuvittelin ”Sen” sanovan, sillä luulin äänen tulevan sieltä, eihän se voinut tulla sisältäni, vai tuliko?

”Ootko jo unohtanut?”

”Minkä?”

”No sen mitä me tehtiin aina kun oli mahdollista siellä pan-

nuhuoneessa kahdestaan?”

”Ei me mitään tehty, sä vain luulit ja kuvittelit niin, valeh-
telin ”Sille” häpeissäni siltä varalta että joku muu oli kuun-
telemassa minua tai että ääni todellakin tuli sisältäni ja olisi
ollut vain mielikuvitukseni tuotetta tai huonon omantunnon
muistutus siitä millaisen valheiden myytin olinkaan rakentanut
itseni ja tarinani koossapitäväksi voimaksi että olisin jaksanut
olla se mitä yritin olla.

”Joka päivä viiden vuoden ajan illoin ja aamuin ja joskus
keskellä päivää. Älä viitsi ette muka muista ja kun teit vielä
kaiken vapaaehtoisesti ja oikein rukoilemalla rukoilit ja joskus
oikein vaatimalla vaadit että sua piti panna, alistaa, nöyryyttää,
kiduttaa, kiusata ja haukkua tuntikaupalla siellä pannuhuo-
neen taaimmaisessa nurkassa sidottuna ja hiilellä mustattuna
kuin joku pahainen kaleeriorja Asterixista ja Obeliskista.

Yritin ottaa muistoistani kiinni tämän ymmärryksen hän-
nän, joka karkasi minulta vuosia sitten niin, etten enää tiennyt
varmasti mikä oli totta ja tarua. Tai oliko mikään ollut edes
koskaan olemassa niin kuin nyt itselleni sen vakuutin ja luu-
lottelin olleen. Niin päätin astua lähemmäksi itseäni. Mutta
miksi sitä aiemmin tajunnut? Oli niin kiire koko ajan selviy-
tyä ja löytää seuraava askel nousta ylöspäin muiden yläpuolelle
nautiskelemaan omasta ylhäisestä asemastaan minkä olin omin
voimin saavuttanut. Mikä itsekäs paskiainen ja muista hyötyvä
laskelmoiva ääliö olinkaan silloin vielä ennen kuin elämä opetti
ja nöyryytti minut muuttamaan pahat tapani.

”Petit minut.”

”Miten niin?”

”Kerroit kaikille ja suurentelit asioita.”

”Yritin vaan puolustautua sen jälkeen kun jäätiin kiinni.”

”Sinusta muuttui ikävä ja mäkättävä ämmä – oikea pahemman luokan bitch!”

Totta, ajattelin sillä epäonnekseni itse olin jotain nainen ja miehen välissä. Jotain mitä en itsekään kunnolla tiennyt. Mies, joka vain naisistui lisää vanhetessaan. Minun ei tarvinnut kyseenalaistaa sovinnaisuuksia. Minä elin niistä, tehden vain arjessa selviytyäkseni niistä naamion kasvoilleni, jotta olisin saanut elää rauhassa omaa epäsovinnaista elämääni muiden katseilta piilossa keskellä masentavaa aikaa, jota kuvasi hyvin se, että jos joku uskalsi ajatella eri tavalla, hänen täytyi olla muiden mielestä hullu- niin kuin minäkin.

”Jos sinua ei olisi ollut, olisin selvinnyt kaikesta.”

”Älä syytä minua omista onnettomuuksistasi.”

Tässä minä sitten olin muistini ja aitouteni menettäneenä yksin pohtimassa missä meni vikaan. Vaikka olisihan minun se pitänyt arvata, että juuri siinä ettei uskaltanut antaa asioiden vain olla rauhassa mitä ne olivat, vaan yritti aina parantaa niitä kaunistellen, sievistellen ja antaa niistä paremman kuvan kasvonsa säilyttääkseen parempia kuin mitä ne olivat; tyhjät lauseet, kauniit sanat ja päästä temmatut hulluudet muiden mukana, jos ei muuten niin iltaisin ennen nukkumaanmenoa haaveilemalla siitä mitä ei ollut, ja mitä en itse ollut; se minut vei harhaan jo alkumetreillä ja vieroitti minut muista ja todellisuudesta, ei mikään muu!

Mietin, olinko koskaan oikeasti ollut mitään, tai sitä mitä kuvittelin muiden luulevan minun olevan? Vai näyttelinkö koko ajan itsenikään tietämättä roolia sellaisesta haaveellisesta henkilöstä, joka en ollut vaan halusin olla ja jonka olin luo-

nut mallikseni jo lapsuudessani omaksi turvakseni? Ja vaikka kuinka halusin, osa muistoistani, oudoista hetkistä ja sisimpäni tarkoin varjellusta salaisuuksistani vein pakosta mukanani hautaani saakka siitä yksinkertaisesta syystä, etten enää muistanut kaikkea niitä kunnolla.

En tiedä miksi tämä outo voima sai minut niin täydellisesti valtaansa eikä mikään muu kiinnostanut minua. Ehkä siksi että mielessäni kuvat minusta ja ”Siitä” olivat niin vetämättömän kutsuvia ja kauniita etten voinut vastustaa tätä suloista ja nautinnollista levottomuutta aiheuttavaa kutsua syvällä sydämessäni; ja vaikka päätäni huimasi ja olin peloissani, minun oli saatava sitä lisää ja kuultava sen lumoavaa ääntä, sillä se oli luikerrellut jo sisääni eikä tullut ulos millään.

Hyvä on

”Hyvä on”, sanoin ”Sille” kumisevan naurunremakan kera ja jatkoin sitten tuskaisella äänellä.

”Olen keksinyt koko homman ja näytellyt vain.”

”Arvasin sen ja kaikkea muuta pörinää.”

”Mistä muka?”

”Aina tuo sama kysymys: mistä muka?”

”No en keksi muuta.”

”Köyhä!”

”Ite oot.”

”Minusta menit liikaa riman ali kun teit itsestäsi säälistävän uhrin.”

”Kolikolla on aina kaksi puolta. Malta vielä hetki emmehän ole vielä päässeet uneen!”

”Mihin?”

”Uneen johon yhdessä nukahdimme.”

Uneen johon yhdessä nukahdimme

”Niinpä minä olenkin päättänyt, että kahdeksas syntymä on oleva juhla, seremonioista suurin, ilo, joka kestää seitsemän päivää ja seitsemän yötä. Sinusta tulee äiti, oikea äiti, sinä olet valtiatar, sillä sinä olet synnyttänyt pojan. lapsi jonka saatat maailmaan on oleva miespuolinen, on oleva mies, ja hänen nimekseen tulee Ahmed, vaikka hän olisikin tyttö!”

- Thar Ben Jelloun: Seitsemäs portti

Oli kylmä talvipäivä.

”Katselin ylös taivaalle tähyillen miten sadepilvien yläosissa siellä jossain kaukaa tuntemattomuudessa, missä lämpötila oli parista kymmenestä pakkasasteesta ylöspäin, hyisten olo-

suhteiden synnyttämät pienet jääkiteet ja alijäähtyneet vesipisarat putosivat kylmään maahan lumihiutaleina hiutaleiden kasvaessa niin isoiksi, ettei pilven muodostanut nousuliike enää kannatellut niitä. Ja niin uskomattoman kauniit puhtaan sielun valkoiset lumihiutaleet aloittivat leijailunsa ensin alempiin ilmakerrokseen missä oli tyypillisesti lämpimämpää ja kosteampaa, pudoten lopulta maahan jalkojeni juureen valkoisena ihmelumena, jota ei löytynyt missään muualla yhtä puhtaana kuin täällä raikkaan ilman ja valkoisen lumen alkuperäisillä synnysijoilla. Ja kun katsoin tarkkaavaisemmin ympärilläni, huomasin miten yön aikana lumisateen ohella lumikiteitä oli muodostunut myös pieniä määriä jääsumuna ja huurteena lumipeitteen pintaan ilmapirtauksen iskevien nestemäisten pilvi- ja sumupisaroiden voiman kohdatessa maan ja meren sekä joenristeyksen. Ja kun katsoin taas ylös taivaisiin, lumentulo vain kiihtyi kiihtymistään, niin että tätä kuohkeaa ja paksua valkoista peittoa satoi kaatamalla horisontin kadotessa samalla jonnekin yhtä kauas kuin toivo ihmisten mielissä auringon näkemisestä ehkä muutaman hassun kuukauden päästä - jos hyvin sattui! Se ei ollut ihan helppo asia näillä karuilla pohjoisen rajoilla, missä miehestä otettiin mittaa tosissaan luonnon kanssa vähän joka käänteessä milloin minkäkin luonnonilmiön hallitsemattomien voimien myrskyissä ja pauhuissa, kuten nyt kun silmämääräiselläkään ei erottanut mistä alkoi tämän pohjoisen pallonpuoliskon taivas ja mistä sen mahdollinen helveti. Lumisade oli jo kietonut pumpulivaippaansa koko tienoon.”

Ja se helveti oli hänelle toiset ihmiset. Ne joita hän ei tuntenut ja joita hän ei olisi halunnut tuntea sen jälkeen kun oli heidät ensi kertaa kohdannut.

”Minun huoneeni ei ole minun. Se on kuin elämäni: kalsea ja on pimeä. Se on kuin syvä kuilu, jonka partaalla roikun tahdottomana sätkynukkena, jota joku muu tuntematon ohjaa verhojen takaa. Joka aamu noustessani sängystä ylös pie-ni sydämeni rinnassani pamppailee pelosta tipunko tuohon kuiluun kun nostan jalkani ulos ja yritän nousta pystyyn vai säästynkö vielä yhden päivän tämän odotuksen järkytykseltä. Ja joka ilta ennen kuin käyn nukkumaan, vilkaisen ensin kuiluun huomatakseni vain kuinka lähelle minua se onkaan taas hivuttanut itsensä. Se syö yö yöltä itsensä lähemmäs luokseni niin, että jonain aamuna herään sen syövereistä. Silloin minut viimeistään hukka perii. Ja kun tulen ”kotiin” koulusta huomaa sen raivonheen huoneessani myrskyn lailla. Paperit ja tavarat ovat sikin sokin huoneessani. Verhot roikkuvat tippumaisillaan ikkunoista. Petivaatteet lojuvat myttyinä lattialla. Ottaa pannuun. Taas tätä samaa! Eikö tämä ikinä lopu juuri kun hän oli sen saanut siivottua ja järjestettyä lattiasta kattoon tiptopmallilleen sen ainoan kerran kun tämän huoneen varsinainen rymysakki oli yhtenä joukkona tieltä pois häiritsemästä minun tarkoin suunnittelemaa siivousta, jossa puunasin tarkkaan kaikki nurkantakaiset lymy- ja piilopaikat pölyhiukkasten ja lian piilotella itseään näkyviltä kokonaisen vuoden ajalta, jolloin ei vettä, mäntysuopaa noroina niskaltani ja poskiltani valuvia hikikarpaloilta säästynyt yksikään millimetri iholtani.

Hän ajatteli tuskissaan katsolessaan epäjärjestyä ympärillään ties monennenko sadannen kerran lyhyen ajan kuluessa täysin kyllästyneenä siihen, että sama sikailu ja holtittomuus toistuu siitä huolimatta mitä hän sanoo tai tekee yrittäessään poistaa ongelman päiväjärjestyksestä tässä hänen kutsumassaan

ja hänestä riippumattomassa kummallisuuksien olotilassa - ”täydellisessä äärettömyydessä äärettömän täydellisyyskeskellä”, joksi hän on tämän pinnanalaisen mielensä vastaliikkeen nimennyt. Ja päättänyt että se on myös sitä, sillä se on hänestä ihan samaa matalaa ymmärryksen vajetta kuin olisi huutanut kovaa tuuleen ja jäänyt odottamaan vastausta, jota ei koskaan voi edes kuulla. Ehkä siksi, että ainoa mitä nämä ”sotkuiset tyypit” pystyvät ymmärtämään, on niiden omat aikaansaannoksensa. Siksi ne ampuvat aina yli ja haksahtavat mielettömyyksiin, hän miettii samalla kun tuntee kyllästymispisteensä päässään kiehuvan yli äyräittänsä - tällä kertaa hänelle itselleen haitallisella tavalla, samalla kun hän keskittyy yhteen elämänsä tärkeimmistä valinnoista, valitsemaan ylä- tai alamäen välillä.

”Minä kuulun tähän tarinaan. Se ei kuulu muille. En puhu enkä pukahda siitä kenellekään. Olen vain ja suren kaikkea yksikseni. Itseäni etupäässä ja minua vaivaavaa ja latistavaa ympäristöä. Mekkoämmiä ja luokanvalvojaani. Näitä kolmea saman katon alla asustavaa likaista hyypiötä, jotka vastaavat kukin omalta osaltaan siitä etten viihdy huoneessani juuri koskaan muuten kuin iltaisin kun hiivin sinne nukkumaan. Minun elämäni hallitsee kaksi asiaa: pahuus ja rakkaudenpuute. Kumpaakaan en olisi itse valinnut kumppanikseni. Pahuus ei kuulemma yleisesti pieninä paloina nautittuna vahingoita maailmaa mitenkään, eikä yksittäinen pahuus vahingoita toista, mutta se on vahingollista sille, jonka on lupa päästä siitä eroon heti kun vain haluaa. Paha toteutuu siksi, etteivät hyvät joko osaa tai uskalla tehdä mitään. Se on niin vähästä kiinni ja riippuu aina siitä millainen voima pahalla missäkin on. Se saa voimia siitä – oikein tuulta siipiensä alle - ettei kukaan

puutu sen toimiin vaan antaa sen huseerata mielen määrin muita vahingoittaen milloin mitäkin julistamansa totuuden nimissä: mitä enemmän ajattelemme asiaa, sitä vähemmän pidämme siitä ajatuksesta, että meidän tulisi muuttaa asioita ja itse osallistua siihen jollain tavalla. Rakkaus taas on kuulemma parantumaton tauti, johon minäkin haluaisin sairastua niiden kanssa, jotka rakastavat, ja niiden, jotka ovat onnellisia, vaikka ne ovatkin eri ihmisiä, kuten onnettomat vanhempani. Mietin usein keitä he olivat ja millaisia he olisivat tänään? Muistaisinko heitä ja muistuttaisinko heitä ulkoisesti. Olisinko samanlainen? Entä kasvaisinko samannäköiseksi kuin isäni tai äitini olivat olleet kuvissa, joita minulla ei ole? Entä mitä on pysyvää jäänyt jäljelle noista alkuvuosista pienen pojan sisimpään ja tunnistaisinko sen itsessäni? Olisivatko he mukavia ja ystävällisiä? Millaiset välit meillä mahtaisi olla? Olisiko mahdollista, että saisin näin monen vuoden jälkeen heiltä jotain sellaista takaisin, jota he veivät minusta kuollessaan mukanaan ja jättäessään minut ypyöksin tähän kylmään maahan?

Kaikesta tästä huolimatta hän pitää maailmasta ja ihmisistä. Ja ajattelee, että hyvyyden puolesta pitää tehdä jokainen päivä valtavasti töitä. Ettei kaikkea sitä hyvää, mitä ihmiskunta on saanut aikaan, pyyhkäise mennessään ne tummat varjot, jotka koko ajan vaanivat odottamassa tilaisuuttaan tuhota kaikki kaunis, koska ihminen on heikko ja altis houkutuksille, sillä hänessä on sekaisin rohkeutta ja pelkuruutta, saaliinhimoa, lempeyttä, rehtiyttä, oikeudenmukaisuutta, oveluutta, petollisuutta, jalomielisyyttä, julmuutta, pahuutta, häijyyttä, himoa, armeliaisuutta, itsekkyyttä, jaloutta, kunniaa, rakkautta, vihaa, alhaisuutta, uskollisuutta, totuudenkaipuuta sekä vilppiä,

ihan kuten hänessä nyt kun hän on rypistänyt päivän lehden muilta, ettei kukaan näe, mitä sen viimeisillä sivuilla kerrotaan lastenkotilapsista tehdystä tutkimuksessa. Tutkimuksen mukaan huostaan otettuja lapsia pahoinpidellään, haukutaan, käytetään seksuaalisesti hyväksi ja kohdellaan monin tavoin huonosti. Tätä tapahtuu koko ajan kulissein takana valvovien silmien ulottumattomissa sekä lastenkodeissa että sijaisperheissä. Pahimmillaan kyse on lastensuojelun täydellisestä epäonnistumisesta. Tutkimus paljastaa, että huostaan otettujen lasten kaltoin kohtelu on vakavaa ja yleistä. Kyse ei ole vain yksittäisistä poikkeustapauksista. Tutkijat kertovat etteivät pysty sanomaan, kuinka suuri osa on joutunut kaltoin kohdelluiksi, mutta haastattelujen perusteella näyttää siltä, että tätä tapahtuu melko yleisesti kaikkialla. Kuvaavaa tutkimuksessa on, että melkein jokainen lastenkodissa asuva kertoo väkivallasta ja seksuaalisesta hyväksikäytöstä.

”Kouluissa olisi pitänyt olla sellainen oppiaine kuin ”logiikka”, jossa käytäisiin näitä arkielämän ”tosi on tarua ihmeellisempiä”- tapauksia läpi. Mietittäisiin mikä johtaa mihin, ja miksi joku ”ihme” oli epätodennäköistä tai valetta. Tai miksi taas joku toinen, oikea ihme, saattoi näennäisestä ristiriitaisuudestaan huolimatta olla totta: opetettaisiin hämmentyneitä ja kaikesta hölynpölystä sekaisin olevia kasvavia ihmistaimia näkemään miten yksinkertaisella päättelyllä pystyi nopeasti tajuamaan todennäköisimmän vaihtoehdon, kuten sen miksi minä olin sellainen kuin olin. Kukaan koulussa ei tiedä että olen orpo ja asun lastenkodissa. Olen siitä pitänyt alun kömmähdysten jälkeen tarkan huolen. En halua sääliä ja ihmisten sellaisia ”voi sua säälittävää ja onnetonta parkaa” -katseita osak-

seni”, vaikka olenkin sellainen, ja todellisuudessa ehkä vielä pari pakkasastetta surkeampi pakkaus. Todellisuus masentaa ja raivostuttaa. Mutta en ole mikään poikkeus joukossa. En ole yhtään sen onnettomampi kuin kukaan muukaan itseään etsivä minun ikäiseni teini on: jokainen meistä kulkee itsensä luokse tavalla tai toisella eksyen ja sekoillen, mutta aina lopulta matkansa johonkin päättäen. Vain isän - ja äitienpäivän edellä tunnen ahdistusta rinnassani koulussa, jossa meidät pakotetaan kuviksen tunnilla aina piirtämään ne iänikäiset ja ylimakeat onnittelukortit vanhemmille, joita minulle ei ole. No mikä nyt on kun suksi ei luista? Pysähtyy joka vuosi opettaja kohdallani kysymään saman kysymyksen aina yhtä typeryttävä ilme pyöreällä maalaisnaamallaan. Eikö aihe kiinnosta? Etkö sen vertaa kunnioita vanhempiasi, jotka ovat sinut tähän maailmaan saattaneet? Nyökkään aina yhtä hajamielisesti ja välinpitämättömästi hänelle, ja kieltäydyn tänäkin vuonna piirtämästä vanhemmilleni kortteja ja kirjoittamasta niihin sanoja joita en tunne enkä koe omakseni: isä ja äiti. Törkeää ja typerää! Eikö vain? Päästää kireitten huuliensa välistä ajattelematon opettaja ja mulkoilee minua epäystävällisen töykeästi kaikin mahdollisin virkansa suomin valtuuksin. Juuri siksi en kiellä enkä myönnä, etten tiedä miten pitäisi olla ja kuinka sanoa ja tehdä, mutta osaan kyllä erottaa opettajan harrastaman alastoman typeryyden puhtaasta ilkeydestä. Tällä kertaa välitä siitä vaikka joudunkin katsomaan taas kerran noita vihan, valheen ja pahuuden vääristämiä raskaita kasvoja, jotka on naamioitu ”mukaystävällisiksi” paksun pakkeliherroksen alle. Opettaja tuhahtaa vielä äänekkäästi alleviivaten paheksuntaansa vierelläni ennen kuin siirtää tukevan ahterinsa viereltäni. Siirtyy sitten

kehumaan seuraavassa pulpetissa istuvan lempioppilaansa täydellisen suloista rakkaudentunnustusta omille ihanille huipuvanhemmilleen.”

Tämän tajuaminen on ollut kipua muistoissa ja sellaista häpeää, mikä on pitänyt piilottaa muiden näkyviltä. Hän muistaa, miten hän olisi tarvinnut juuri noina jähmettyneen kauhun hetkinä edes jonkinlaisen olion jonkinlaista läsnäoloa sen tosiasian edessä, että hän oli ehkä menettämäisillään otteen itsestään. Hän alkoi vaipua takaisin sinne jonnekin sumeaan tiedostamattoman ja epätoivon rajamaille, josta hänet olisi voinut pelastaa yksi ystävällinen sana, muutama mukava viesti, turhanpäiväinen lepertely jonninjoutavuuksista, ettei hän olisi laukannut niin kovaa ja ollut viritettynä joka hetki valmiina katkeamaan ihan kuin kireä viulunkieli, valmiina räjähtämään pienestä väärin lausutusta sanasta, liian pitkästä tauosta, tai siitä puhumattomuudesta, jota ihmiset käyttivät tahallisesti häneen pitääkseen hänen pelkonsa heitä kohtaan yllä välittämättä siitä, että hän käristyi helvetin alimmilla tasoilla. Että hän kärsi koko ajan enemmän ja enemmän ihan kuin hänen kiusaajansa olisivat kääntäneet pitkiksi osoittautuneilla tauoillaan ja puhumattomuudellaan tahallisesti monta kertaa puukkoaan hänen ihmiskaipuun mentävässä isossa ja tulehtuneessa sisäisessä haavassaan, hiekan valuessa tiimalasissa uhkaavasti loppuun häntä jatkuvasti ikävällä tavalla muistuttaen, ettei hän ollut onnistunut saamaan yhtään ystävää, yhtään suhdetta, yhtään pysyvää kaveria, ketään, joka välittäisi hänestä tai ajattelisi häntä jossain hymy huulilla ja suurella kaipauksella.

”Minä en kestä näitä ns. normaaleja ihmisiä ja heidän hyvyttään ja suloisuuttaan. Käytännössä kukaan ei ole normaali

Minulla ei ollut kavereita. Ei ketään samanhenkistä ympärilläni, eikä yleinen vihamielisyys innos-tanut minua yksin käymään taistelemaan tuulimyllyjä vastaan, joten katsoin parhaimmaksi pitää suuni supussa. Minulla oli paljon kertomattomia tarinoita sisälläni odottamassa, että vain istuisin paikoilleni ja alkaisin laulattaa näppäimistöä. Mutta hylkäsin unelmani jo ennen kuin ne olivat edes kunnolla sisälläni syntyneetkään. Annoin piut-paut kaikelle haihatteluille ja sisäiselle huithapeille pakenemalla valmiiksi järjestetyn maailman rauhalliseen mutta tylsään rytmiin kärsimään arjesta ihan kuten muutkin aamu kahdeksasta iltaneljään rytmissä.

o:
tk

ERBS
A PERSONAL
PHOTOGRAPH

ALBERTS
HOTEL

ihminen eikä normaaleja ihmisiä löydy mistään. Se on vain sellainen sanonta. Sillä halutaan rohkaista juuri näitä maailmaa kannattelevia arjen tavallisia ihmisiä ymmärtämään, että järkevää on mukava ja hyvyys, sillä hyvydessä piilee koko elämää ylläpitävä voima ja sen kauneus. Ns. normaalit ihmiset ovat kaikki oikeasti epänormaaleja; erilaisia ja erinäköisiä, mutta heitä kaikkia yhdistää valtava halua elää rauhassa ja tehdä asioita, joista he itse - eivät siis ne muut normaalit ihmiset - pitävät. Tämän ymmärtämisestä kasvaa vilpillistä hyväksymistä vastaan aito ymmärrys antaa muille mahdollisuus olla sitä mitä he itse haluavat välittämättä toisten mielipiteistä, tai siitä ettei joku halua tai voi olla samanlainen, tai ajatella samalla tavalla kuin hän itse. Tämä on normaalia. Normaalia on siis se, että ymmärtää normaalin olevan aina erilaista ja yksilöllistä, eikä niin kuin moni ovela ja ilkeä ihminen, joka haluaa ohjailla heikompiin tai laiskimpiin, yhdessä kauko-ohjattua ja hampaat irvessä syötettävää ilotonta pakkopullaa. Ns. normaalit ihmiset tuoksuvat puhtaalle, pullalle ja uusille vaatteille eikä heillä ole kasvoillaan väsynyt ilme kun he kilvan rientävät avosylin vastaanottomaan elämän heille lupaamaa ihanuutta joka tuutista tarjoiltuna. Tässä on minun rajani. Muuten ajattelen, että kullekin on vain eduksi minkä kaikkeuden luonto hänelle suo. Se on todellakin eduksi silloin kun se sen suo, eikä kitsastele tai loista poissaolollaan niin kuin minun tapauksessani. Mutta sitä tyhmä opettaja ei tajua vaan hymyilee koska hänen pitää hymyillä koko rahan edestä, idioottimaisesti ja yhtä valheellisesti kuin mitä hänen julkeat sanansa tekevät kipeää loukatussa minässäni. Se vaikuttaa olevan opettajien tärkein tehtävä varmistaa ettei hänenkin jälkeensä tulee toinen samanlainen

jatkamaan hänen tapojaan oksentaa maailma pahoinvoivaksi, jotta he voivat täydellä palkalla toteuttaa farisealaisittain hyvettä ”periaatteena” omassa elämässään, mutta eivät niinkään suhteessa muihin ihmisiin.”

Hän mumisee kaiken tämän hiljaa sisällään kissan kehräämistä muistuttavalla äänellään, jonka kurkunpäästään kehittää näitä tilanteita varten. Hän on hyvin harmissaan. Todellakin mitä muuta hän voisi olla koska oli pohjimmiltaan sitä mitä oli kuvitellut olevansakin: ulkopuolinen tarkkailija ja syyntakeeton sivustakatsoja, joka ei todellakaan osallistu koskaan tarkkailemaansa elämään, on ja elää siinä vain pakosta eräänlaisena sivuviitteenä, ohi ja yli ihmisten näkökenttien ja mielten, siihen mitään näkyviä jälkiä jättämättä puolinäkymättömänä oliona, joka selviytyy kyllä kunhan muistaa pitää ohjenuoranaan, ettei mikään ihmisteko voinut olla perustumatta etuun, sillä silloin sillä ei olisi motiivia. Ja että asioiden oikea olemus oli ”sokea pyrkimys”, eli täysin perusteeton ja motivoimaton viettimme. Ja maailma ei muutu mihinkään. Aina riittää huijaamista ja huijattavia. Niin se vain oli. Huijaaminen vain muuttaa muotoon. Sekin muuttuu ajan myötä. Ennen huijattiin uskonolla ja väitettiin jonkun korkeimman voiman määräävän elämämme suunta ja vieläpä katselevan jokaista hetkeämme arvostellen suu mutrussa aja otsa kurtussa.

”En ole mitään enkä kukaan. Minua ei ole eikä minusta voi siksi tulla mitään. Minä haluan pois täältä! Minäkin olisin halunnut olla joku. Kuka tahansa muu kuin mitä en ole ja mikä minusta ei voi koskaan tulla. Jokainen päivä tätä ajatellessani se tekee minut surullisemmaksi ja käperryn itseeni. Pidän jatkuvasti mielessäni kuvaa kaikesta tästä lohduttomuudesta sen

varalta, että jonain päivänä herään siihen auringonnouluun, jonka avulla maailma saa silmissäni uuden loisteen ja tajuan vihdoinkin, että mennyttä mikä mennyttä, ja että vaikka pahan varjo vaaniikin minua unissani ja mielessäni, se on jo hajoamassa ja syntynyt kuollakseen, tai että joko elät ja totut siihen vihdoinkin. Tai sitten lähdet täältä pois omasta tahdostasi ja kuolet: muita vaihtoehtoja ei ole.”

Hän toistaa näitä sanoja ja lauseita hiljaa mielessään sanoja peräkkäin monta kertaa. Hän haluaa pois vankilastaan niin pian kuin mahdollista. Tämä tylsä hetki kaiken muiden aiheuttaman epäjärjestyksen ja sotkun keskellä on taas niitä päiviä kun mikään ei tahdo luonnistua häneltä, jolla ei ole tässä kertomuksessa nimeä eikä sukupuolta, koska niin vain asiat ovat luonnostaan järjestytyneet hänen onnekseen hänen kohdallaan luonnollisiksi lahjoiksi, muille luonnottomiksi uhkiksi, kun hän horjuu tarkkailun ja osallistumisen näillä, eikä kykene ottamaan kumpaankaan suuntaan sitä ratkaiseva askelta, joka muuttaisi hänet haahuilevasta varjosta eläväksi ihmiseksi. No, hänellä on toki muutakin tekemistä kuin miettiä tai puhua. Hän ei puhu eikä puhahda. Ei hiisku sanaakaan. Tuijottaa vain päivät vain peiliin itseään ihastellen aina silloin kun muut eivät näe. Hän on kaunis poika, poikkeuksellinen kaikilla mittareilla mitattuna niin ulkoisesti kuin sisäisesti. Pitkä ja vaalea kuin suoraan taidemaalari Akseli Gallen -Gallelan ”Kullervon Kirous”-freskosta Vanhalta Ylioppilastalon toisesta kerroksesta, tai Harald Kaunutukan ystävänä tunnettu hurmuripoika Obbe Norjan yhdistäneestä Havsjordin taistelusta vuodelta 873.

”Koulussa minulta kysyttiin ensimmäisenä päivänä mikä on nimeni, ja kun sen lausuin, opettaja kysyi hämillään katse har-

haillen muiden oppilaiden puoleen kuin apua hädissään heiltä hakien. ”Miten se kirjoitetaan? Onks se joku keksitty nimi vai?” Ja kun vastasin etten tiedä onko se kun en tiedä ja en osaa sitä siitä huolimatta kirjoittaa vaikka se olisikin ja sen tietäisin, ja että olen sitä varten tullut tänne oppiakseni sen oikein kirjoittamaan, minulle huudettiin näsäviisaasti takanani, että olet tullut taatusti senkin äöpötti väärään paikkaan. Jos et sitä ole kotona oppinut, et kyllä opi täälläkään. Silloin opettaja repesi täysin, hermostui ja suuttui minulle. Onks tää joku vitsi?, se sanoi ja katsoi minua 7-vuotiasta säikähtänyttä pikkupoikaa syyttävästi. Sinähän olet tyttö, mutta pukeudut kuin poika ja nimesi kuulostaa siltä kuin olisit joku hienostunut norjalainen aatelinen. Onko tää keksitty koko homma?, se kotkotti epäuskoisena arvovaltansa menettäneenä. Otti sitten minua niskasta kiinni ja raahasi käytävän kautta tiukkailmeisen naisrehtorin huoneeseen, jossa sain kuulla kahta kauheammin kunniani niin että se kuului käytävään saakka, missä muut luokkani oppilaat olivat salaa kuuntelemassa, kuulin sen tirksumisesta oven läpi ja buuauksista, kunnes rehtori soitti lopulta lastenkotiin. Ai se on näitä ”latarilapsia”. Miten se on tähän kouluun pääsyt? Eiks niil oo omat koulut jossain? No olisihan se pitänyt tietää, sanoi opettajani siinä minua katsoessaan. Mutta miksi se näyttää toltä ja on sitten ton niminen? Siihen en sanonut enää mitään, sillä tajusin samalla hetkellä etten kissan tavoin näyttäisi koskaan muille herkintä ja haavoittuvinta aluettani. Se oli minulle koti ja perhe, koska minulla ei ollut niitä. Olin orpo eikä kukaan ollut vaivautunut selittämään minulle miksi, tai oliko minulla jossain jotain sukua. Vain sen, että olin ulkomaalainen ja hylätty jostain selittämättömästä syystä itäisen

Suomen pienen satamakaupungin ”Punainen Lokakuu”-nimiseen jättilastenkotiin, jossa asui sata ja yksi kuritonta kauhukarakara - minä mukaan lukien.”

Hän odotti hetken rehtorinhuoneessa ennen kuin yksi lastenkodin mekkoämmistä haki hänet pois. Rehtorin mukaan hän ei missään nimessä kuulunut tähän kouluun. Se oli sovittu sitten yhdellä vilkaisulla häneen. Hän itki ja vapisi horkassa eikä saanut kunnolla vedettyä ilmaa keuhkoihinsa.

”Onks sillä joku vika?”

Rehtori oli kysynyt mekkoämmältä ihmeissään ja hieman säikähtäneenä omaa kovuuttaan ja tyylyttään, luullen sen laukaiseen reppanassa shokkireaktion.

”Ei me oikein tiedetä kun se ei puhu suomea.”

”Ei lainkaan?”

Rehtori oli katsonut häneen nyt enemmän kuin järkyttäneenä ja sääliä.

”Mitä se sitten puhuu?”

”Ei mitään kun ei osaa eikä halua.”

”Ei kai se oo mykkä? Ja yrititte laitata sen normaalien ihmisten luokalle meidän kouluun.”

”Se on hyvin älykäs väittää sitä tutkineet lääkärit. Omalla tavallaan sen älykkyys on kuulemma huippuluokkaa. Se osaa muun muassa ratkoja matemaattisia ongelmia, tai jotain sellaisia abstrakteja kuvioita, piirtää, yhdistellä niitä, arvata mitä ne tarkoittavat ja mitä niiden jälkeen tulee, niin siitä sanotaan niissä lukuisissa raporteissa, joita siitä on kirjoitettu Helsingissä Lastenlinnassa, missä se on viettänyt puolet elämänsä erilaisissa tutkimuksissa ja hoidossa.”

”No psykiatrit nyt puhuvat mitä puhuvat, ja ovat aina aivan

liian hellämielisiä. Vie se pois täältä en halua enää nähdä sitä silmissäni!”

Rehtori tyytyi yhtä happamalle mekkoämmälle ja niin häntä taas vietiin ”pirunrulettiin”, niin kuin hän sitä itse kutsui, mekkoämmien toimesta valkotakkiarmeijan hoivaan. Ensin lastenkotiin ja sitten taas seuraavana päivänä Helsinkiin lastensairaala Lastenlinnaan tutkimuksiin. Ja lopulta lastenkotiin palattuaan apukouluun nurkan taakse, jossa lähes puolet lastenkotiin hylätyistä vähälahjaisista lapsista kävi koulua. Henkilökunta oli epämiellyttävää ja epäpätevää. Lastenkodin johtajan peitevirkaan valittiin sopiva, mutta vailla koulutusta oleva nouseva demaripoliitikko, joka käytti suurimman ajan työajastaan kokousteluun kaupungilla sekä yleviä sanoja ympäristöönä viljeleviin yhteiskunnan parantamissemiinareihin pääkaupunkiseudulla. Eräältä tällaiselta reissulta hän toi lastenkotiin Stalinin kasvatusideologin, Makarenkon opit, mikä perustui ”sakinhivutukseen”, missä lapset yhdessä antoivat rangaistuksia hankalaksi kokemilleen inhokeille. Samaan aikaan lehdissä oli uutinen pienellä prantilla jossain takasivulla. Lastensuojelun laitosten ja sijaisperheiden vastuulla on varmistaa sijoitetulle lapselle hyvä ja turvallinen lapsuus. Toteutettu selvitys osoittaa kuitenkin sen, että tehtävä ei ole toteutunut tavoitellulla tavalla. Tämän vuoksi ministeriö järjestää lapsen oikeuksien päivänä tilaisuuden, jossa esitetään valtiollinen anteeksipyyntö henkilöille, jotka ovat kokeneet kaltoin kohtelua, epäkohtia tai väkivaltaa lastensuojelun sijaishuollossa.

”Mahdoin kyllä olla noina vuosina tuppisuuna melkoinen näky muiden ihmetellä ja inhota. Mutta en antanut helpolla periksi ja siksi pääsin helpolla - sain olla omassa yksinäisessä

rauhassani. Opetella siinä sivussa muutaman kielen suomen lisäksi kun kukaan ei häirinyt ja kiusannut jatkuvilla vaatimuksillaan pönttää ulkoa päähän harhaan johtavia mitättömiä pikkuseikkoja siitä elämästä, jota en olisi mistään hinnasta, sitä näin vaivihkaa rakosesta tiirailtuna, halunnut oppia elämään. Ja koko tämä turha ja vaivaannuttava elämänsirkus vain siksi, että minua pidettiin hulluna koska äitini oli ollut sitä. Asia, josta sain kuulla vasta paljon myöhemmin, mutta joka selitti sen idioottimaisen käyttäytymisen mitkä minua varten oli varattu.”

Hän muistelee kaikkea tuota jälkeensä. Anteeksipyyntö ei auta eikä kenellekään ole aikaa ja halua enää surra menetettyjä elämiä mahdollisten ihanteiden ja epäiltävän todellisuuden keskellä.

Mutta ei hänellä olleet pullat uunissa niin huonosti kuin muilla sadalla hänen kohtalontovereillaan apukoulussa, eikä siinä hirveässä ”lastenkodiksi” kutsutussa häkissä missä he jouduivat jokainen pikkupakosta asumaan. Hän lukee loppuun takasivun uutisen. Sosiaali- ja terveystieteiden ministeriö ei ole tehnyt päätöstä kollektiivisen korvausmenettelyn valmistelun käynnistämisestä. Lapsen oikeuksien päivän tilaisuudessa keskustellaan avoimesti lastensuojelun sijaishuollon epäonnistumisista, jotta niistä voitaisiin ottaa oppia. Tavoitteena on, että lasten kaltoin kohtelua ei enää tapahdu ja lastensuojelu onnistuu jatkossa antamaan sijoitetuille lapsille hyvän ja turvallisen lapsuuden. Päivän aikana kuullaan myös kokemusasiantuntijoiden puheenvuoroja lastensuojelusta ja kuullaan, millä suunnitelmin lastensuojelua jatkossa kehitetään.

”Mitä tuo nyt oli muka olevinaan? Ei mitään sen kummallisempaa kuin että kaikki ovat vapaata riistaa nyky-yhteiskun-

nassa. Mitä tahansa voi tapahtua nykyjään kenelle tahansa. Ei se ole minun yksinoikeuteni eikä onneton lapsuus kelpaa enää tässä iässä tekosyyksi millekään luonteenheikkoudelle tai haluttomuudelle elää ja ymmärtää elämä suurena lahjana, joka muutoinkin valuu käsistä kuin hiekka teki sille sitten mitä tahansa yleensä juuri tavalliset ihmiset, jotka olivat tietämättömiä todellisesta hyvästä ja pahasta ja toimivat vain hallitsemattomien tunneimpulssien vallassa. Mutta minä en kuulu heihin. Tässä taas rajani. Minä olen jotain muuta. Monet heistä sanoisivat jos tämän kuulisivat, että olen ylpeä ja ylimielinen paskiainen, niin kuin olenkin. Se on eristäytyneisyyteni yksi etuoikeuksista. Katsoa alistetusta asemastani huolimatta kiusaajiani pitkin nenänvartta. Taipua, mutta ei taittua. Se on politiikkani ja ainoa ohjenuorani heidän kanssaan millä olen näihin päiviin saakka pärjännyt, sillä minä olen kiusallani juuri sitä mitä haluan olla enkä sitä mitä muut haluavat.”

Hän voi olla, ja haluaakin olla aina välillä sekä tyttö että poika - tyttöpoika - poikatyttö. Miten vain huvittaa ja on fiilis. Kun hän haluaa olla sitä mitä hän haluaa ja mitä muuta eivät voi olla kun eivät tajua eivätkä ymmärrä kuten hän, hän supistaa ihmeellisesti naamansa ja muljauttaa kertaheitolla silmämunansa joksikin muuksi kuin mitä ne vielä hetki sitten olivat, muuttaa katseensa yhdellä pään heilahduksella toiselle vuosituhannelle tuntemattomiin suuruusluokkiin, niin että ulkomaailma todellakin näkee hänessä mitä hän haluaakin heidän näkevän- väliin kauniin ja pirteän tyttösen - ja jo taas kohta eroottista aloitekykyä uhkuvan jäntevän nuorukaisen, jolla on seestynyt ilme kasvoillaan merkiksi siitä ettei hän ole tyhmä luuseri vaan tämän pelin sekä itsensä täyspäinen nuori-

herra- tai miten vain hän itse halusi väliin taas valmiina yhdestä hymystä syömään vaikka tikkarisi.

”Minun onnekseni syy ja seuraus eivät kuulu olioiden ominaisuuksiin, kuten silmiäni sinisyys tai pitkän kroppani poikkeuksellinen laihuus. Sillä jos se kuuluisi, se luonnehtisi olemassaolon kaikkia olioita eikä teillä olisi siitä mitään vaikutelmaa. Oleminen ja sen määrittely on korkeampaa matemaatiikka myös määrittelijöille itselleen. Minulle se on lastenleikkiä ja suurta hupia kustannuksellanne kuin ostoksi siitä, että olen jäänyt jo syntymästäni ovien ulkopuolelle enkä ole saanut koskaan kutsua yhteiseen juhlapöytään kynttilänvalon loisteessa. Avaan vain suuren suuni ja teitä ei ole ja minä kukoistan. Olen mitä olen ja te puhutte mitä puhutte, varsinkin kun teitä häiritsee suuresti se, ettette käsitä lainkaan mistä puhun, ja ettei teillä ole selvyyttä tai kokonaisnäkemyistä mihin äsken viittaamani asia liittyy. Sitä ette saa selville googlettamalla ettekä Wikipediasta. Ainoa mikä teille jää käteen tästä on someraivo. Ja minulle sekin on yhdentekevää, kuten se mitä ajattelette minusta, keitä olette ja miksi olette mitä olette, sillä en ole masokisti enkä harrasta somea missään sen matalimmissakaan tyyperyyden muodoissa.”

Kaikki tämä siksi, että ihmiset puhuvat ja juoruavat, ja osoittelevat häntä inhoten sormella ja kiertävät hänet kaukaa inhoten ja peläten. Joskus hänen puheensa ja pohdintansa olivat silkkaa uhoa ja kosta täynnä. Usein kuitenkin kohtuudella käsiteltä nuoruuden oikeutettua raivoa ympärillä olevaa mitäänsanomattomuutta vastaan. Hän näki metsän puilta, ihme kyllä kaikessa lohduttomuudessaankin, kun hän mietti tasan tarkkaan kahdesti ennen kuin sanoi. Ja huomasi silloin kuinka

paljon ruumiillista ja sielullista hänessä silloin tapahtuikaan yhdellä kertaa yhdessä silmänräpäyksessä. Eikä ihmeteltyt, että paljon useampia asioita - tai pikemminkin kaikki tapahtuva - oli olemassa yhtä aikaa siinä kokonaisuudessa, jota he nimitivät hieman liikaa yksinkertaistaen maailmaksi.

”He eivät osanneet lausua tai halunneet lausua nimeäni. Sen sijaan he rakastivat haukkua minua heti kun selkäni heille käänsin. Aluksi kun he kysyisivät miten nimeni kirjoitetaan. Lausuin sen heille kovasti jokaista aakkosta suussani pinnistellen, ja sen ahkerasti ja pitkämielisesti kielelläni heille tarjoillen kuin kauniin kukan kämmeneltä. Luetteloin jokaisen kirjaimen huolellisesti ja aina yhtä kärsivällisesti kohti maalia edeten. Mutta jo puolivälissä heidän kiinnostuksensa herpaantui. Heidän naamoilleen nousi ensin pöyristynyt, sitten ilkeä, ja lopulta vihainen ilme eivätkä he jaksaneet koskaan kuulla loppuun mitä olin sanomassa heille - ehkä siksi, että heidän oli pakko olla se ihminen joksi he olivat syntyneet, ja mitä heille oli koko ajan päähän nuijalla iskostettu ”hauki on kala”- tyyliin. Ihan kuin he olisivat kokoa ajan miettineet päässään olevansa jonkun mahdollisen kuuluisuuden edeltäjiä eivätkä siksi uskaltaneet poiketa ruodusta oman vapaan itsensä vahingoksi.”

Mutta ei hän heistä välitä. Miksi välittäisi, saahan hän olla mitä hän haluaa; kaunis, ruma, laiha, pitkä, tympeä, iloinen, hullu, viisas. Mitä vain mieleen pälkähtää. Vain asiakkaan haaroilla on väliä, hän letkauttaa ja nauraa sitten hyväntahtoisesti sanojensa päälle niellen loppusanat kurkkuunsa kuin tanskalaiset tuntuvat nielevän puheidensa lopuksi koko kielenä. Tänäpäin hän voi olla ”tota noinaan vaikka tätä noinaan”, ja jo huomenna päinvastoin tai miten päin vain ”tota ja tätä

noinaan”, kuten hän olotilaansa kuvailee, jos häntä huvittaa ja häntähän huvittaa. Hän rakensi itsensä kuin legot, joita hänelle lähetti joku salaperäinen tuntematon Tanskasta aina hänen syntymäpäivikseen ison laatikollisen. Ja ne hänen tarinansa, ne olivat uskomattomia. Lipiluikuria, sanoivat muut lapset yhdestä suusta. Valheita ne eivät olleet. Kaukana siitä. Ne olivat yhdistelmiä koetusta, halutusta ja himoitusta, kuten hän niitä itse verhoillusti kutsui. Oikeasti ne olivat häntä itseään alastomimmillaan, tai yhdistelmiä hänen sisäänsä luikerrelleista erilaisista persoonallisuuksista ja tietoisuuden tiloista, kuten hän koulussa ihmetteleville koulukuraattoreille meriselitti selustansa turvataakseen.

”Olen vasta 14-vuotias poika ja jutut ovat jo tällaisia. Sen siitä saa kun ei ole nimeä, kansallisuutta, ei kotia eikä ihmisiä ympärillä, joista pitää. Pitää kuvitella kaikki itse. Opetella kirjoista kieli, jolla puhua ja aavistella kadun toiselta puolelta ihmisten tunteet ja erottaa niistä keskenään vihamieliset ja hyväntahtoiset. En vain raskautu päiviäni aamusta lähtien miettimällä mikä ja millainen olen tänään. Annan päivän houkutella minut omiin hassutuksiinsa ja hullutuksiinsa. Ei minulla ole mikään kiire muiden tavoin ahmia sääntöjä ja käskyjä henkitorveani kuristamaan ja ikävystyä ja väsähtää. Kaikki sekin tulee aikoinaan sitten, kunhan olen ensin saanut kaikesta riittävän tarpeekseni, ja väsyneenä maailmanmenoon minun on aika hengähtää hetkinen jonkun vierellä ja vain ihmetellä sen meininkiä kuin polulle eksynyt muurahainen missä hänen kekonsa mahtaakaan olla. Silloin minulla on aikaa olla tympeä ja tarpeeton, jos niin halutaan, tai jos joku niin haluaa, sellainen jonka haluan sellaista haluavan, sillä nyt minulla ei ole mi-

tään eikä ketään, enkä osaa kuvitella millaista se voisi olla. Ei nyt en tarvitse kahleita tai orjan asemaa. Juuri nyt kun minun pitää takoa rautaa niin kauan kuin se on minun kohdallani kuumana; ja säilyttää itseni yksinkertaisena, hyvänä, turmeltumattomana, arvokkaana, teeskentelemättömänä, oikeudenmukaisena, kunnioittavana, hyväntahtoisena ja sydämellisenä, sillä koen että niissä on riittävästi minua varten enkä muuta kaipaa; opetuksia ulkoa maailman hyvydestä, uskovaisten todistuksia minua valvovasta ylimmästä auktoriteeteista + muiden rasittavien ja typerien huijareiden hunajaisia lässytyksiä siitä, miksi minun tulisi antaa heille kaikkein kalleimpani: jakamattoman vapauteni heidän käyttöönsä, ja maksaa siitä itse korkein mahdollinen markkinahinta koko loppuelämäni ajan kykenemättä muuhun kuin vain toistamaan heidän sanomisiaan.”

Tietoturvaluotteluista ja estääksemme someraivon (toim. huom!) rasittavan sosiaalipornon sekä sosialidemokraattien vaalimainokset, emme voi paljastaa julkisesti hänen nimeään, sillä hän asuu nykyisin piilossa omaa erikoisuuttaan ja erilaisuuttaan tavallisena kansalaisena jossain lähellä jonkun naapurissa tavallisilla nimillä ”Huttunen-Keskinen-Virolainen-Saastamoinen-Naakka-Kukkonen” itsensä naamioiden että sulaa massaan eikä jo pelkkä nimi hypi silmille, etteivät tiedä kuka hän on ja googleta. Etsi Wikipediasta ja ristiinnaulitse sillä hänet porraskäytävän nimitauluun viikkokaupalla siinä vertyväksi ja valuvaksi nimihirviöksi muiden välinpitämättömien naapureiden ohikulkijoiden vain ihmetellessä. Hän kutsui tätä ”oudoksi välitilaksi”, mikä oli vielä tässä vaiheessa hänelle yhtä välttämätöntä kuin linnunpoikaselle pesä tarpeellinen kun omat siivet eivät vielä kantaneet ilmoille asti pakoon maassa

lymyävää pahaa vaaraa.

”Ponnistelen kovasti että pysyn sellaisena, joksi poikkeukselliset olosuhteet halusivat minut tehdä, vaikka se vaatiikin kovasti erikoistoimenpiteitä arjessani. On yhtä kova homma kauniin yrittää näyttää rumalta kuin on tyhmän viisaalta. Se vaati paljon etukäteisvalmisteluja ja puuhaa peilin edessä. Minun pitää esimerkiksi käyttää aina matalapohjaisia kenkiä ja kulkea selkä kyyryssä etten näyttäisi niin pitkältä mitä olen. Värjään hiukseni suomalaiskansalliseen tyyliin maantienharmaaksi, ettei viljapellonkullanvärinen hiuspehkoni häiritsisi värikypäret päässä liikkuvia aikuisia liikoja ärjymään ja yrmyilemään minulle kateellisina onnistuneesta hiusväristäni. Pidän naamani ulkona ollessani peruslukemilla ja väännän suuni alas päin, niin että näyttäisin mahdollisimman tyyppilliseltä suomalaiselta. En katso ihmisiä suoraan silmiin ja kuljen aina tienlaitoja pitkin. Pidän huppua päässäni kesät talvet niin että minua kavahdetaan ja pidetään epäilyttävänä kaikkialla, mutta aivan erikoisesti kaupoissa, joissa turvamiehet lähtevät aina perääni ellei paikalla satu olemaan yhtä sormella osoittavia kärpäsiä ilkuttavaksi kuten kanssaveljiäni muita ulkomaalaisia.”

Hän näyttää halutessaan melko tavalliselta ihmiseltä, ja nuorelta pohjalta kaupan jonossa, jos sille päälle sattuu, eikä ole meikannut itseään juhlakuntoon. Mutta jos hän on täydessä voimansa tunnossa, hän näyttää siltä mitä on: päättään muuta pidemmältä viikinkiylimykseltä, joka tietää tasan tarkkaan mitä maailta haluaa ja mitä tulee saamaan. Hän puhuu suomea yhtä sujuvasti ihan kuin tavallinen suomalainen, raumalaisia lukuun ottamatta, jotka toki puhuvat ja ymmärtävät suomea, mutta tekevät sen raumalaisittain jaaritellen niin runollises-

ti, että vanhat viikingitkin olisivat kateudesta vihreinä heille. Hänen puheessaan ei ole nyansseja tai sävyjä, koska hän on opetellut kielen kirjoista. Hän ei oikeasti ole suomalainen eikä hänen äidinkieltensä ole suomi vaan tanska, jonka hän on salaa säilyttänyt sydämessään omana äidinkielenään siitä asti kun sai tietää äitinsä olevan Tanskasta. Oikeastaan hän puhuu kahta äidinkieltä; toisen hän oppi vasta aikuisena kun hän sai tietää isänsä olleen norjalainen. Se olikin hänelle helpompi homma, koska kielet muistuttavat niin toisiaan. Mutta ei hän niitä puhua täydellisesti, kuten ei aina välillä suomeakaan vaan miten haluaa, koska opetteli nekin kirjoista paremman puutteessa. Sitä ei kukaan tiedä hänen onnekseen - siis sitä että hän puhuu omaa kieltään unissaan.

”Minua huvittaa miten muut ovat niin halukkaasti ja tyytyväisinä muka vain yhtä ja samaa ihmistä ja sukupuolta aamusta iltaan naamat sen näköisinä kuin he nauttisivat tästä ja olisivat kiitollisia saamastaan kyvystä piilotella todellista minäänsä muilta, vaikka pelkäävät kuin pienet porsaas paljastumistaan ja yleistä teurastamista sen jälkeen. Minä en ole minä vaan monta erilaista ihmistä, poika ja tyttö, tyttöpoika ja sata siihen keksimääni minää yhtä aika ja erikseen samaan hengenvetoon ja niin taitavasti etten aina itsekään erota mikä tai kuka sisälläni juuri silloin asui ja puhui kauttani maailmalle omia ihmeellisiä ajatuksiaan ja kertoi havaintojaan. Minussa kaikki nämä sadat eri ihmiset ajattelevat ja haaveilevat monella eri mielellä ja kielellä sen mukaan miten minua sattuu huvittamaan ja mikä tilaus sille on, sillä minussa on tietenkin tämän harvinaislaatuisen etuoikeuteni takia aimo annos näyttelijää, taikuria ja hauskuuttajaa.”

Tämä kaikki oli tuntunut minusta jotenkin vääjäämättömältä kaiken sen tyyntä myrskyn edellä soutamisen ja huopaamisen jälkeen, mitä olin unetomina öinäni sängyllä pyöriessäni vatvonut, kun edessäni ei näyttänyt olevan muuta kuin pimeää sumua ja yhtä pitkää tunnelia loputtomiin katsella, kunnes kaikki se, mikä oli ennalta määrätty minulle sattuvaksi, tapahtui, vieden minut mukanaan tähän uuteen mielenkiintoiseen seikkailuun.

Kaiken tämän jälkeen vielä hänen yleisesti kaikkien huulille vakiintunut nimi, joka on häpeällinen ja maan tapaan huumoriin piilotettu ristisiitos silkkaa ilkeyttä, typeryyttä ja halveksintaa, on lajissaan ehkä naurettavin, jonka hän on kuullut tai jonka hän tietää. Häntä kutsutaan P-Kakkoseksi. Pojat kutsuvat häntä sellaiseksi ja se on yleistynyt mekkokansan ja koulukavereiden kesken hänen seläntakaiseksi kutsumanimekseen, joka viittaa siihen ettei hän ole ihan tästä elämästä ja kotikuusesta tehty vaan muukalainen omassa ruumissaan. Muukalainen tässä ympäristössä ja muukalainen näiden ihmisten keskuudessa, jossa hän joutuu asumaan vielä muutaman vuoden, 16-vuotiaaksi. Siihen asti kun pakollinen oppivelvollisuusikä on täytetty. Sitten hän aikoo nostaa purjeet ja häipyä vähin äänin Huitsin Nevadaan, paitsi ettei hän vielä tiedä mikä ja missä se on, ja juuri se siksi häntä kiinnostaakin. Siksi siis sinne, hän julistaa muille ympärillään, jos se nyt jotain kiinnostaisi. Useimmiten ei. Ja koska hän on muille pakollinen sivulause ja ilma, jota ei tarvitse hengittää, hän saa olla rauhassa ja ajatella mitä ajattelee, kunhan vain ei sano sitä ääneen eikä ala kinastelemaan muiden maailmojen kanssa julkisesti niiden paremmuudesta.

”Yksi tärkeä asia vielä. En kuulu siksikään mihinkään joukkoon, ettei seksi yksinkertaisesti kiinnosta minua tippaakaan mitä olen sitä nähnyt ja siitä kuullut. Se on likaista ja epämiellyttävää puuhaa ja selvästikin ylimainostettu. Se ei ole minun juttuni lainkaan. En ymmärrä ihmisiä, jotka ovat joutuneet sen kuritusvangeiksi, ja puhuvat siitä lakkaamatta niin kuin nämä kolme huonekumppaniani, jotka runkkaavat aamuin ja illoin kovaäänisesti. Ja puhuvat sitten lopun aikaa siitä miten

he tulevat seuraavaksi runkkaamaan ja missä asennossa ja mistä milloinkin haaveillen. ja kaiken tämän kovaan ääneen niin ettei jutut jää keltään kuulematta. Sitä on uskokaa tai älkää vaikea uskoa etten ole kiinnostunut asiasta, josta jokaisella muulla tuntuu olevan jokin mielipide, tai oma salainen intohimonsa ja agendansa toteutettavana. Minulta on ruikutettu ja kinattu seksiä kaikin mahdollisin tavoin kukkaskielin jo alle kymmenvuotiaasta lähtien ehkä poikkeavan olemukseni, jota jotkut kutsuvat kauneudeksi tähden, niin täällä lastenkodissa, koulussa, uimahallissa ja urheilupaikoilla kuin kauppakeskuksissakin, missä usein ”kääkkäosastolaiset” perheenisät ovat usein jollakin tekosyillä yrittäneet päästä puheilleni kysymään muka muina miehinä - millaista säätä huomenna on luvassa tai missä minä mahdollisesti asun ja kelpaiskos sinne mukavaa kyyti isossa lämpimässä autossa? Minä olen ollut heille yhtä tiukkana kuin muillekin samanlaisille turhanmankujille: katkaissut moiset lepertelyt heti tykkänään ilmoittamalla, ettei minulta tipu ja lirise seksiä yksinkertaisesti siitä syystä että olen eunukki, jonka ”farinellipippeli (kuuluisan kastroattilaulajan mukaan suuren barokkisäveltäjä Händelin ajoilta)” on tehty vain pissaamista varten, muuten se on toimintakyvytön muihin harrastuksiin. Hämmästyneiden ilmeiden jälkeen olen vielä kaivanut pippelini housuista näyttääkseni sen heille lopuksi todistukseksi. Minulla on onnekseni hyvin pieni, lähes enkelin unen kaltainen pikkupojan paljas pippeli, joka ihan totta, ei ole koskaan vielä seissyt ja tokko seisookaan. Juuri siksi olen vakuuttunut että Luoja työ jäi kesken, hän aikoi tehdä minut ensin pojaksi, mutta muutti sitten suunnitelmansa, ja alkoi tehdä minusta tyttöä pienentämällä ensin pippelini muuttaakseen sen

pimsuksi, mutta työ jäi muiden kiireitten takia kesken, ja niin minusta tuli tällainen tyttöpoika -poikatyttö, joka ei tiedä itsekkään kumpi oikeasti on, eikä siitä välitä tuon taivaallistakaan.”

Kello tikitti tässä tapauksessa muiden aikaa hänen päänsä sisällä kuumeisesti, ja hän tiesi taas oman ajan haihtuneen kuin tuhka tuuleen ilman että hän ehti tehdä yksinään niitä haluamiaan asioita, jotka vaativat suuresti keskittymistä ennen kalabaliikin ja mölyämisen vallattua koko lastenkodin kolme kerrosta lattiasta kattoon koulusta palaavien poikien aloittaessa jokapäiväisen sirkuksensa ikään kuin todistaakseen tällä ainoalla mahdollisimman typerällä apukoululaistavallaan kuuluvansa ihmisrotuun ja olevansa elossa. Vaikka sitä juuri hei eivät hänen mielestään olleet - eivät ihmisiä eivätkä hengissä vaan syvästi sisältä pakkasen puolella jäätyneitä, ja itsekään tietämättä tunteidensa kohdalla jo kauan sitten kuolleita - kehtoihinsa kuristettuja, kuten joku heistä oli kerran sanonut itsestään ja kavereistaan - tunnevammaisia ”ääpöttejä” toisen todistuksen mukaan. Jotenkin tämä alaston tunnustuksellisuus vetosi hänen säälinystyröihinsä niin, ettei hän siksi tuominnut heitä yksilöinä vaan tyypillisimpinä ”ääpöttilajinsa” edustajina. Niinä samoina jotka kunnostautuivat aikuisina akanhakkaajina ja makkaranpurijoina tai jääkiekon tuijottelijoina kun eivät parempaan kyenneet eivätkä tienneet oikeasta hyvästä mitään, joten hän ajatteli armollisesti sallivansa heille nämä kauneusvirheet ihmisyydessä itsepuolustusmekanismien tuottamina järjestäjinä - ja heidän tapauksissaan vähien eväitten takia - ainoina typeryyksinä, ettei olisi kieltänyt heitä pyrkimästä kohti heille ominaista ja edullisena näyttäytyvää, sillä tietyssä mielessä hän oli itse typerys jos olisi kieltänyt heiltä sen ainoan mikä

oli heidän: surkeilun, sillä hehän vain luulivat hakeutuvansa typeryksissään kohti heille ominaista ja edullista.

”Kirjoista olin lukenut, että entisaikojen huvittelunhaluiset nautiskelijat eivät elätelleet turhia toiveita koko ihmisrotuun, ainoastaan joidenkin harvojen onnekkaiden suhteen. Miksen minä olisi tehnyt samoin pahnanhimmisena roskiksen keskeltä kun näin suoraan tämän halveksittavan ihmisjätteen sisälle nenäni pidätellen, sen kuvottavan mädän löyhkän pyrkiessä joka raosta myllertämään herkkää sisintäni. Useimmat heistä kirjoittivat siitä, mistä voi kirjoittaa, mutta kaikkein parhaimmat van siitä, mistä ei. Minä näin jo tässä vaiheessa kaikkialla tämän surkeuden, epätoivon ja saamattomuuden keskellä hyvän tahdon puutteen lisäksi sen perimmäisen ongelman mikä heitä vaivasi kehdosta hautaan saakka kuin myrkyllinen varjo; että he olivat liian epäonnisia, liian kovia kokeneita, henkisesti ja aineellisesti köyhiä eivätkä siksi kyllin voimakastahtoisia tai älykkäitä selviytyäkseen ongelmistaan, joita he joka henkyykselle itselleen tietämättään ja tahtomattaan vain lisäsivät - onnettomuuksia, joiden läpi he eivät nähneet muuta kuin lisää toivottomuutta kasvattanutta kurjuutta.”

Hän kohtasi kaikkialla tätä samaa. Hän silmäili taas ympäri sekaista huonettaan eikä ollut tyytyväinen mihinkään mitä hän silmissään näki. Ensinnäkin, hän ajatteli. Tuo ruma rätti tuolla nukassa oli majoillut siellä jo toista viikkoa ilman että kukaan oli siitä vaivautunut pyyhkimään edes pölyjä. Hän loi siihen vihaisen ja ”pois siitä heti paikalta” - käskävän ilmeensä turhaan, sillä hänen harmikseen ainakaan mitään paljain silmin havaittavaa ei tapahtunut. Hänessä oli nuoresta iästään huolimatta sitä samaa surullista alakuloa, mikä jotakuinkin vastaa

ihmiselämän luonnollista kiertokulkua vauvasta vaariin, ainakin yhtä paljon kuin vuodenajat toimivat kellon tarkkuudella elimistömme vanhenemisen ja rappion ulkopuolisina symboleina ja muistutuksina kuolevaisuudestamme.

”En minä sinua inhoa. Miksi inhoaisin? Samassa veneessä tässä ollaan. Toivotaan parasta ja pelätään pahinta molemmat joka aamu, että heräämme johonkin toiseen päivään, elämään ja ulkoisiin olosuhteisiin kuin missä olemme kiinni niin tiukasti että se häiritsee ajatuksiamme ja toiveitamme vielä tässä vaiheessa kun emme voi itse niille mitään. Aika paska juttu eikös vain? Ensinnäkin kyseessä oli nyt sellainen tärkeä ja kummankin kannalta poikkeuksellisen ratkaiseva juttu, jota meidän kahden tuli hieman pohti tarkemmin kuin ottaa nokkapokkaa turhasta ja kisailta paremmuusjärjestyksestä kunniaa keskenämme, jota ei ole eikä tule nykyisten olosuhteiden valitessa ympärillämme. Mitä sitä kiertelemään: olet ruma rätti ja minä surkein ja sääliteltävin orpo mitä maan päällä tähän aikaan näillä leveysillä saattoi olla. Tämä oli yhteinen missiomme ja sillä siisti. Minä autan sinua ymmärtämään asemasi ja sinä minua selkiyttämään sanottavani. Sovitaanko tällainen työnjako? Tunnen että jollakin selittämättömällä tavalla me olemme kohtalontovereita ja sinä kuulut elämäni tavalla tai toisella. Että meidät on taivaalle suihkutettu samasta pullosta samoihin pilviin satamaan vettä muiden päälle sitten kun sen aika on. Ja minä luulen sekä toivon että kohta on aika.”

Ongelma ei ollut tällä toteamuksella pois päiväjärjestyksestä. Se oli vasta kartoitettu ja todettu olevaksi mahdollisuuksien rajoissa. Ei muuta. Itse ratkaisu häämötti edessäpäin vielä tuntemattomana ja hänelle itselleenkin kulkemattomana vaa-

rallisena tienä, jossa suurin ihmeidentekijä oli yllätyksellinen ja ihmisille eri tavalla näyttäytyvä kuningas aika. Tällä tavalla höpisten hän punoi itsensä, olevaisen ja ei-olevaisen ympärillään yhteen lujaksi siteeksi, joka oli hänen salainen aseensa ja pyhä sekä voimakas missä mikään yllätys ei ollut toiselle vieras, sillä yhdessä kaikki tämä asettui siitä huolimatta että saattoi vaikuttaa epäselvältä ja epäjärjestykseltä, jämptisti paikoilleen valmiusasemiin täsmäaseen ohjelmoinnin tavoin yhteistä vihollista vastaan, järjestäytyen ajan myötä samaksi rikkumattomaksi maailmanjärjestykseksi kuin mitä hänen aikomustensa takana piilevät voimat halusivat häneltä siten kun sen aika oli. Muilta visusti salaa ja huomaamattomasti hän punoi vastausten etsintää ongelmiansa ratkaisuksi samalla kun niistä muodostui hänen päässään yksi toimiva ja ajatusten kirkastama toiminnallinen maailma järkiselityksineen; homman nimi oli se, että hän otti näitä ”rumarättiharjoitusvastustajia” milloin esineistä, milloin elukoista, mikäli niitä vain saattoi olla lähipiirissä. Hän oli yksinäinen ja halusi puhua konkreettisesti jonkun kanssa kun ketään ystävää tai aikuista, joka olisi jaksanut kuunnella mitä hänellä oli sanottavanaan, ei ollut.

”Eikä sinun tarvitse siitä välittää että en kohtele sinua silkkihanskoin. Eiväthän muutkaan ole niin tehneet tai tule sellaista sinulle koskaan tekemään. Se oli saletti se! Äläkä enää tämän jälkeen tuhlaa jäljellä olevaa rumarättiaikaasi vaikutelmiisi toisista ihmisistä. Ole rehellisesti likainen ja haiseva ruma rätti älä muuta: se on sinun kohtalosi ennen kuin lennät roskiksiin kuluneena ja käytettynä rumana rättinä. Sinun etusi on se, ettet kuvittele itsestäsi liikoja. Ja vaikkei kukaan koskaan huomioi sinua, minä sentään puhun sinulle. Muut vain viskovat sinua

ympäri lattiaa hukuttaen aina välillä ämpäriin, joka sisältää vaarallisia ammoniakkiyhdistelmiä, tietämättä että samalla lentää taivaan tuuliin sinun mukanasasi paljon muutakin heidän sisälleen kätkettyjä ominaisuuksia, jotka eivät ole päässeet huonon ohjauksen takia koskaan kunnolla esille, kuten kohtuullisuus, itsehillintä ja totuus.”

Tällä tavalla hän halusi purkaa harjoitusmielessä sisimpäänsä. Harjoitella puhumista että sitten kun sen aika olisi osannut mukisematta mennä suoraan asiaan tässä 30 sekunnin maailmassa, jossa enempää ei uhrattu asian kuin asian murehtimiseen tuli mitä tuli, ja usein kaikki menikin juuri siksi mönkään. Silti hänen mielestään kiukutteleva ei kannattanut, koska hän tiesi jo lapsuuden kokemuksistaan kiukuttelijan tekevän hallaa itselleen ja itsensä vain turhan onnettomaksi. Oli oltava parempi tie, hän ajatteli ja etsi kuumeisesti näiden yksinäisten itsetutkistelujensa ja puheidensa kautta sitä oikeaa oivallusten polkua, mistä pujahtaa tyynemmille vesille myrskyn silmästä turvaan, sillä aika ei ollut vielä sekoittanut hänen päätään kaiken muun maailman murheisiin sillä tavalla, että olisi sallinut hänen pitää itsensä siitä erillisenä ja ottaa käsiinsä sen, mikä oli jo hänen ulottuvillaan, ei vielä.

”Kyllä tämä tästä jotenkin...kai!”

Hän sanoi rumalle rätille. Ja otti sen hellästi kuin kauniin kukkasen kämmenelle, silitti sitä, ja kysyi siltä ystävällisesti rakastettava ilme kasvoillaan ihan kuin olisi saanut tarpeekseen jo tässä vaiheessa siitä ilveilystä, mitä kaikkialla pidettiin välttämättömyytenä, jotta elämästä selviäisi hengissä.

”Leikitäänkö vähän sinulla mahdollisuuksien tasa-arvopeliä? Että olet joutain sellaista mitä aina olisit halunnut olla, mutta

et ole voinut oman alhaisen ja ikävän asemasi takia. Kerrotaan poliitikkojen mainostavan kovasti viime aikoina ”mahdollisuuksien demokratiaa” minunlaisilleni, vaikka kaikki sen mahdolliset hyödyt valuvat edelleenkin niille samoille, joilla oli perheet, ystävät ja samanhenkiset ympärillä tukemassa ja auttamassa. Ja mikä tärkeintä, rakastamassa ja ohjaamassa, tuuppimassa eteenpäin elämässä ja ratkaisemassa asioita ja ongelmia verhon takana, silloin kun omat voimat eivät auta eikä kukaan muu auta. Juuri se olikin hänen avainkysymyksensä rumalle rättille: kuka auttaa ja välittää kun ei ole ketään eikä kukaan välitä? Valtioko? Vieraat ihmiset? Hyvä tahto? Virkamiehet? Kissanviikset ja kuravettä päälle.”

Ihan varmasti yhtä paljon kuin hänestä tulisi seuraavaa kansainvälisen luokan iso pop-tähti, joten hän katseli huonettaan ja kääntyi taas ruman rätin puoleen ”vokotellakseen” sen kanssarikolliseksi hyvyyden, onnen ja yltykölläisyyden rikollisesti ja itsekkäästi itselleen kaapannutta järjestäytyntä perhemaailmaa vastaan, joka pyhitti rikoksensa aina väittämällä näin puhallettavan yhteen hiileen kaikkien eduksi, kiittämällä medioissa oikein isoin mainoksin siitä, että kiltit ei-perheelliset, yksinäiset ja erilaiset veronmaksajat maksoivat nurisematta korkeita veroja hänen lapsensa kunnallisten harrastusten, päivähoiton ja tulevaisuuden koulunkäynnin turvaamiseksi.

”Rakas ruma rätti. Luovuta minun tavoin jo heti alkuunsa. Meitä varten on varattu kauniit sanat ja hymy juhliassa. Köyhyysohjelmat. Pillerit ja valkotakkiarmeijat. Loputtomat laitakaupunkien vaaralliset ja pelottavat slummit täynnä köyhiä, eläkeläisiä, työttömiä, maahanmuuttajia ja sairaita. Vankilat ja sairaalat. Ei muuta. Sinulla kuten minulla ei ole mitään mah-

dollisuuksia nousta koskaan onnettomien olosuhteittemme yläpuolelle. Sinä olet aina ruma rätti ja minä orpopiru eikä asia siitä parane vaikka maailma ympärillämme väittää siitä parantuneen. Tämä peli on pelattu meidän puolesta huonoin kortein jo etukäteen, eikä se tarkoita hyvää sinulle ja minulle ymmärrätkö? Jos sanon sinulle rehellisesti, ettei sinulla eikä minulla ole mitään virkaa tässä maailmassa, tekisitkö niin kuin pyydän? Olisi näet parempi jos kuristaisit itsesi ja minut hengiltä pahoihin hajuihisi jo tässä vaiheessa kun se olisi helpoin tie onneen.”

Samalla hän kuuli huutoa pihalta ja katsoi ikkunasta ulos. Kolmen koplän tulo läheni. He olivat kohta sekoittamassa kämppää lisää ja hälsemässä niin, että hänen oli parempi liueta kaupungille tappamaan aikaa ja kauppakeskuksiin lattiaita nuohoamaan. Ei hän niitä pelännyt tai tuominnut. Inhosi vain. Hänelle e eivät olleet yksiulotteisia pahan henkilöitymiä, monitahoisia persoonallisuuksia. Aina kun hän menetti malttinsa ja närkästyi näiden tyyppien hävyttömyydestä, hän kysyi heti itseltään, olivatko nämä ainoat vai vain pahanmakuinen makupala tällaisesta ihmistyyppistä opiksi ja ojennukseksi tulevan varalle? Ja olisiko mahdollista, ettei maailmassa olisi lainkaan tällaisia tyypejä? Ei, hän vastasi itselleen. Ei todellakaan. Kaikki se mitä hän näki ympärillään, löytyi niin menneestä kuin tulevastakin. Samat ihmistyytit, rasittavat ihmisluonteiden heikkoudet, tilanteet ja yritykset selvitä molemmista, valheilla joista hänen tarinansa saivat voimansa.

”Rakas ruma rätti vielä viimeinen sana ennen kuin liukenen parempiin maailmoihin. Vaikka olit täällä tyhjänpanttina, haisit ja olit etova, ne eivät olleet niitä syytä miksi sinua mahdoli-

sesti muualla maailmassa tavallisten ihmisten keskuudessa viroksuttaisiin ja katsottaisiin alta kulmain pitkin nenänvartta. Ei lainkaan. Sellaisia tyyppejä istui korkeilla paikoilla kenenkään välittämättä eikä siinä ollut kenellekään mitään uutta.”

Hän otti ruman rätin käteensä.

”Sinun ongelmasi oli se, ettei kukaan tuntenut sinua etkä sinä tuntenut ketään. Tämän maan silmäätekevien ensimmäinen edellytys oli olla jonkun samanmielisen kaveri. Sinun ja minun ongelmat ovat yhteiset: emme opi koskaan tällaisissa vihan ja tylsyyden paikoissa solmimaan oikeita ystävyysuhteita kun aikamme menee väsyttävään asioiden ja ihmisten välttelyyn hätävarjellun liioitteluna ja turhaan, syyllistämisistä syntyneeseen häpeään. Olemme lisäksi peloissamme. Ja koko ajan meidän täytyy katsoa olkapäämme yli ettei meitä seurata. Ja varmistaa että lähettyvillä on ikäviä tilanteita varten turvallinen pakotie.”

Hän katsoi vielä kerran rumaa rähtiä. Siinä täytyi olla jo villakoiria iso liuta kiinni liimautuneena iloisten bakteeriarmeijoiden saattelemina kuin pahaiset iilimadot läheisen mutavelliksi kutsutun lahden poukamassa korkeiden heinien piilossa, hän sanoi itsekseen täristen vihasta.

”Aina sama juttu näiden hunsvottien ja ”desibeliääpöttien” kanssa!”

Tämän tästä sai kun joutui jakamaan huoneen kolmen ”eri paria sukat, vinksinvonksin vaatteet niskaan heitetyt - ja pesulla käydään kerran viikossa, ja sekin pakosta valvovan katseen alla lauantaisin kun on saunapäivä ja mekkoämmät puunasivat korvantakamuksetkin tasan tarkkaan” - tyyppien kanssa, joiden kanssa hänellä ei ollut omasta mielestään mitään muuta yhteis-

tä kuin että he olivat kaikki poikia, paitsi ettei hän ollut vielä päättänyt oliko hän sitä vielä itse täyspäiväisesti.

”Ehkä olin poika. En ihan oikein vielä tiedä. Ehkä tyttö. Pitää katsoa vielä!”

Ja se hänestä epäinhimillisen hirvittävästä hirvittävin ja kammottavin epäjärjestyksen, sukkajamin, piereskelyn, katos-ta roikkuvien karvanoppa-armeijoiden ja jääkiekkajulisteiden sekä kaiken muun hänestä inhottavan huone korvia raastavalla räminäroskamusiikilla raskautettuna ikuisesti hermonsä me-nettäneenä ja puolihulluksi tulleenä kiitos tämän järkyttävän huoneherviön, minkä hän joutui suureksi mieliharmikseen ja-kamaan hyypiöinä pitämiensä kohtalontovereittensa kanssa, oli hänen mielestään vieläpä mauttomuuden maailmanennä-tys lajissaan, ja surkeuden huipentuma ajalta ennen tyylytai-don keksimistä sekä tapettien että varsinkin maalien nimellä kyseenalaisesti juuri ja juuri kulkevien hailujen pastellivärien suhteen, mitkä oli hänen kuulemiensa juttujen mukaan sääs-tösyistä noukittu joko venäläiseltä kirpparin ilmaishyllystä T - kirjaimen (Tshernobylin ydinvoimalaonnettomuuden tava-roiden pitkin suurta Venäjänmaata jatkuvasti kiertäneestä lop-puunmyynnistä) kohdalta vuosittaisen Venäjän ja Baltian las-tenkoteihin tehtävän ”henkilökunnan avustusreissun” jäljiltä.

”Vai oliko ne saatu sittenkin lahjoituksena Pohjois-Korean ystävyysseuralta, jonka puheenjohtajana yhteiskunnallisesti aktiivinen lastenkodin demarijohtaja oli toiminut nuoruutensa idealistisilla vuosikymmenillä?”

Näin hän tuumaili ja häntä inhotti koko kaupunki, mikä oli näitä samanlaisia täynnä joka oksalla vinkumassa ja valittamassa maailman pahuutta, jonka olivat itsestään ulkoistanee

muihin, huomaamatta sitä omassa itsessään laiskuuden ja type-
ryyden kyllästäminä. Häntä inhotti koko sotku ja touhu mitä
tässä talossa harrastettiin ammattimaisesti. Vilppi ja silmänlu-
me. Ne olivat hänen mielestään niitä sanoja, mitkä kuvasivat
hyvin siitä missä tässä oikein oli kysymys. Asioita tehtiin vain
näön vuoksi ensin johtokuntaa, sitten sosiaalityöntekijöitä,
koulukuraattoreita ja psykologeja varten. Ja lopuksi kaupungin
mahtavalle ja kaikkivoipaiselle sosiaalishallinnolle, jonka pomo
oli lastenkodin johtajan vaimo.

”Eikä ongelma ollut enää se, etteivätkö he olisi olleet mu-
kavia ja hymyileviä. Roistot olivat oppineet aikojen saatossa
hyvin läksynsä. Nykyisin he olivat säännöillä ja laeilla keikaroi-
via hymyileviä tappajia, jotka saivat isoa palkkaa siitä etteivät
tehneet sitä mistä saivat palkkaa. Se oli nykyajan huijaamista
köyhillä surkeilla osattomilla, joiden suuri lukumäärä oli edel-
leenkin paras tae silmäätekeville varmistaa omat asemansa.”

Heistä huolehdittiin vain silmänlumeeksi. Pääasia oli se mi-
ten paljon heidän avullaan tienattiin. Kuinka paljon heidän
hädällään pystyttiin työllistämään silmäätekevien epäpäteviä
puoluetovereita, töitä vieroksuvia lähisukulaisia ja sekä epäki-
tollisia mutta tärkeitä ystäviä puuttumatta itse ongelmiin. He
olivat numeroita ja seminaarien ja kokousten vakiomateriaale-
ja. Naisten - ja iltapäivälehtien toimittajia ramppasi lastenko-
dissa ja sen lähellä sijainneissa toivottomien tapauksien kou-
luiksi ristityissä työpajoissa ja harrastuspaikoiksi naamioiduissa
rangaistuslaitoksissa etsimässä meukkaita tarinoita holtitto-
muudesta tunnetun merikaupungin merimiesten ja huorien
hylätyistä lapsista. Lisäksi erilaiset uskonnolliset huuhaaliikkeet
kalastelivat porttien takana kadotukseen tuomittuja helppoina

saaliina.

”Kukaan ei kuollut suoranaisesti käsiin vaan jälkitauteihin, laiminlyönteihin, heitteillejättöön ja yksinäisyyteen sekä rakkaudenpuutteeseen. Kenelläkään ei ollut vastuuta meistä. Kukaan ei välittänyt eikä kukaan kaltoin kohdelluista pannut koskaan vastaan sitä pahuutta minkä kokivat, kun eivät osanneet. Eivätkä myöhemminkään kuin eivät osanneet. eivätkä enää olisi jaksaneetkaan vaikka olisivat oppineet. Meillä oli ruokaa, vaateet päällä. Eikä tarvinnut tuupertua pakkaseen. Mutta herra paratkoon eihän missään muuallakaan enää ollut mitään 1600 - luvun synkkää helvettiä. Ei ainakaan samalla tavalla kuin ennen Pohjoismaissa. Eihän tässä eletty parin sadan vuoden takaista olivertwist -maailmaa enää todeksi, vaikka pohjavire oli sama huijaaminen ja hyväksikäyttö, mitä tuli heitteille jätettyihin lapsiin ja heillä tienaamiseen. Tienaajat olivat vain pukeneet päälleen kunniallisempien ammattien kaavut. He olivat hyvä tulonlähde monille korkeasti koulutetulle ammattikunnalle, jotka ilman heitä ja heidän moniongelmiaan olisivat itse olleet hätää kärsimässä työvoimatoimiston luukulla kyykytettävänä, ja kuuntelemassa nöyryytettyinä iänikuisia läpinöitä säännöistä, kurjuuden jatkumisesta ja minkään asian muuttumattomuudesta, ainakaan parempaan suuntaan.”

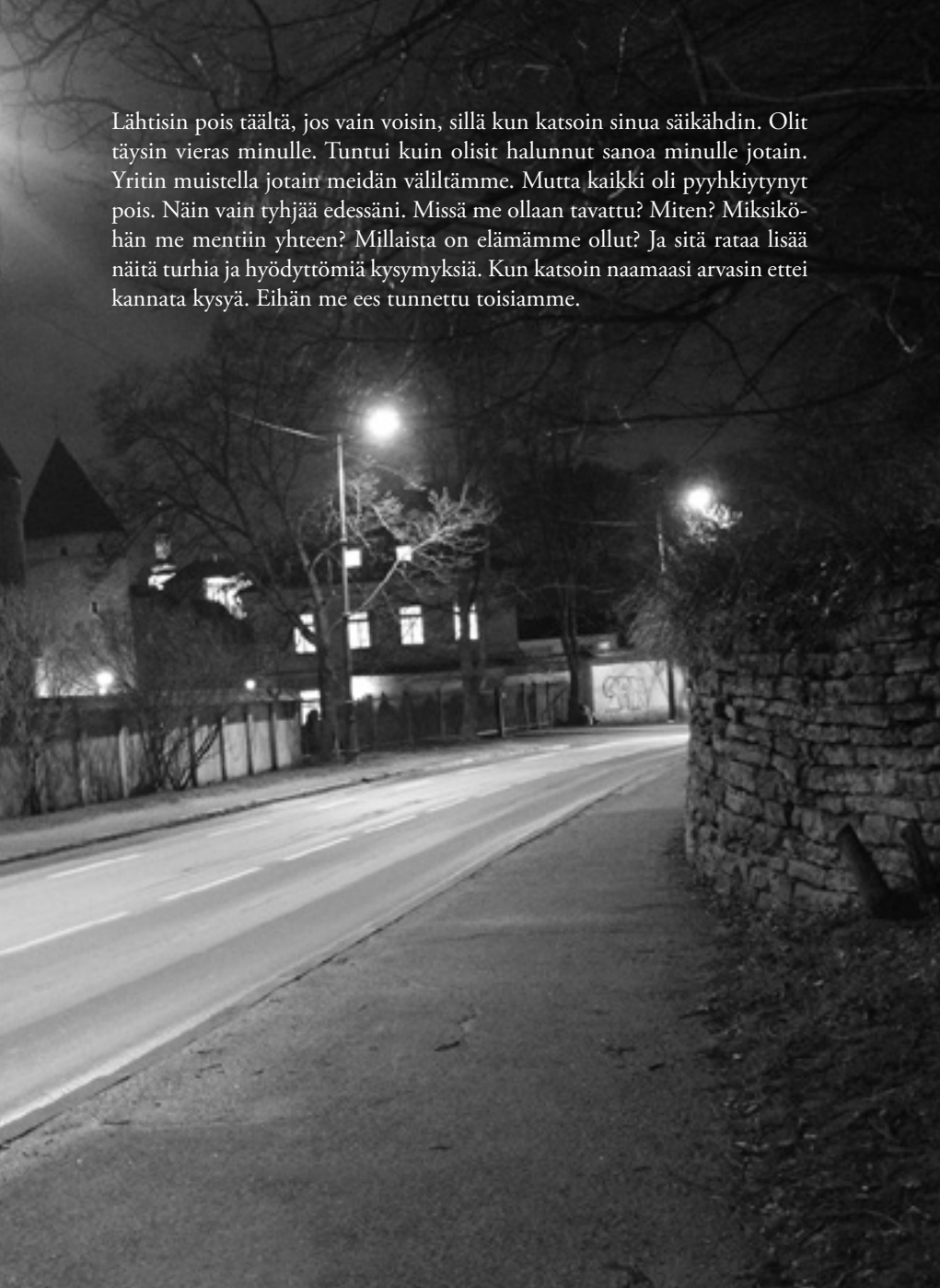
Asiasta puhuttiin ja sitä tutkittiin Suomessa kun oltiin, ja siitä järjestettiin seminaareja ja presidentin keskusteluja. Toimittajien mielikuvituksen puutteen takia ajankohtaisohjelmien teemailloissa samat henkilöt, jotka olivat ongelmat aiheuttaneet, sen parissa työskennellet, sitä valvoivat ja sen rahoituksesta päättivät, puhuivat vakavista jääviysongelmista huolimatta asioista, joissa olivat kynnärpäitään myöten juuttuneina omiin

etuesteisiinsä, tekemättä asioille juuri siksi loppupeleissä yhtään mitään, koska kyseessä oli heille leipä, henki ja elämä - kun meille taas sen varjoisa puoli vailla mahdollisuutta puolustautua hirmuvaltaa vastaan, tai saada heikko ja peloteltu äänemme kuuluville, tai niitä samoja apuja ja oikeuksia, joita perheellisille lapsille oli laissa taattu.

”Eikä niin väliä, sillä niin kamala oli koko hökötyksen surkeana hupaisa yhteisvaikutelma, jonka naurettavuutta täydensi seiniä kiertävä ”lapsille” tarkoitettu vaaleansininen pilvitapetti, missä siellä täällä kiersi pehmeänmuotoiseksi piirretty Antoine de Saint-Exupéry'n hellyttävä Pikku prinssi ikään kuin antaakseen huoneelle huomattavasti viattomamman ja säädylisemmän tunnelman kuin mitä poikien yölliset puhinat, ähkinnät ja peitonaliset rapinat todellisuudessa olisivat ansainneet, että se olisi pitänyt vetää ensimmäisessä luokassa fanfaarien kera vessasta alas mitä pikemmin, sen parempi, sillä sekavuus, epäjärjestys, tarkoituksettomuus ja yleinen sekoilu, olivat tämän alamaailman sielu, missä meidän tuli kokea tämä unohtumaton talven sinfonia aina uudelleen ja uudelleen., eikä kukaan ei koskaan saanut sitä mitä halusi, vaan sitä mitä ei halunnut. Ei muut enkä minä vaikka koko minäni oli kuin tulella sitä huutamassa ja vain sitä. Jokin oli pahasti pielessä. Olin hukassa. Vähitellen valuin pois omasta itsestäni. Muistoni eivät olleet enää minun vaan jotain muuta. Mitä? Siitä en saanut selvää. Minä vain aloin hävitä näkyvistä itseltäni. Vähitellen jäljet vain loppuivat eikä minua enää ollut olemassa edes kuvitelmissa, koska kukaan ei välittänyt. Jäljelle jäi vain kengän- ja paidan-kauluksen numero. Tuuli puhalsi minun lävitseni vuosien pauhulla minun kuulematta mistä se tuli. Se ujelsi ja vinkui

Lähtisin pois täältä, jos vain voisin, sillä kun katsoin sinua säikähdin. Olit täysin vieras minulle. Tuntui kuin olisit halunnut sanoa minulle jotain. Yritin muistella jotain meidän väliltämme. Mutta kaikki oli pyyhkiytynyt pois. Näin vain tyhjää edessäni. Missä me ollaan tavattu? Miten? Miksiköhän me mentiin yhteen? Millaista on elämämme ollut? Ja sitä rataa lisää näitä turhia ja hyödyttömiä kysymyksiä. Kun katsoin naamaasi arvasin ettei kannata kysyä. Eihän me ees tunnettu toisiamme.

korvani juuressa ikään kuin yrittäen sanoa jotain minulle, joka en kuullut enkä ymmärtänyt. Sen verran sain siitä makua suuhuni muutaman pisaran verran, että maistoin sen suolaiseksi isojen merien vedeksi. Ehkä kaikki tämä oli tapahtunut joskus minulle jossain muualla varoitukseksi tulevista tapahtumista. En vain muistanut tai osannut nähdä aikaa oikeassa valossa. Ehkä minussa meni lävitseni viiva, jossa sekoittuivat toisiinsa muinaisuus ja nykyaika, sen tempu ja metkut kietoutuneina ilmassa pääni yläpuolella heiluvaksi nyrkiksi. Ehkä minä olen virhe, jota koskaan ei ollut edes olemassa. Katsoin itseäni enkä nähnyt mitään. Maapallo pyöri hurjaa vauhtia ympärilläni ja minä pysyin paikoillani liikkumatta hiljaa. Vasta nyt ymmärsin miten aika yritti huijata minua, sillä tiesin sen olevan olemassa, mutta että se ei ollut tuollainen kuin se yritti minulle uskotella olevansa. Kirkas. Selkeä; se oli se minun selittämätön menneisyyteni. Olin tuomittu etsimään historiaa siitä omaksumieni pop-mielikuvien ja simulaation pohjalta, vaikka tajusin tuon historian jäävän ikuisesti tavoittamattomiin. En uskaltanut nähdä silmästä silmään sen kauhuja. Yritin silti vielä muistaa ja tunkeutua vielä hetkeksi muistojeni sisälle kokemaan jotain aitoa elämästäni. Mutta en onnistunut. Oliko se ollut olemassa vain mielessäni, vai oliko tuo todella myös kaikki tapahtunut minulle niin kuin tuolloin vielä itselleni uskottelin, ymmärtäen sittenkin kaiken olleen jotenkin liian hajanaista, utuista ja liian häilyvää ollakseen täyttä totta sanan varsinaisessa merkityksessä? Jokin vaivasi nyt minua. Ehkä tieto siitä että tämä kaikki oli viimeistä ja lopullista. Tai oikeastaan pelko ettei se olisikaan ollut sitä. Niin, kyllä, Ihan totta! Vakuuttelin itselleni. Yhtäkkiä tajusin taas ettei tätä kaikkea ollut koskaan tapahtunut, vaan

että muistoni olivat vain eräänlainen aikakello, jota saatoin vetää mistä paikasta tahdoin, ja aina siihen ilmestyi se aika, jonka halusin nähdä. Nyt käsitin täydellisesti sen, ettei aika ei ollut mitään muuta kuin sisäinen aistini muoto, jonka avulla kykenin järjestämään haluamallani tavalla ulkomaailman antaman materiaalin päässäni mihin muotoon vain.”

Tämä oli hänen päänsärkynsä ja jomotuksensa luissa ja syvillä ytimissä asti ilman selityksiä tai armoa hetkenkään rauhasta rukous pimeydelle mikä hänessä hohti mustaa valoa ja vaivaannuttavaa hiljaisuutta. Joskus hän oli hiljainen hetki itsessään, tyhjäpäiväinen tai mahtaileva, joka elätteli suuruudestaan ylenpalttisia toiveita. Oli siis kaikki tai ei mitään. Oli yksi ja sama monessa eri tarinassa, maailmanhenki ja oman sielunsa kumppani vailla rasittavia arjen ikäviä kotkotuksia. Hän päätti pisto sydämessään lopettaa tämän painajaisen, sillä hän tiesi olevansa syyntakeeton ja tunsi sen päässään pyörivänä toiveena; että hän vaati ja tahtoi aivan liikaa, eikä ollut toiveidensa arvoinen kun vaati ja edellytti eikä vain antanut ajan kulua ja tehdä oman osansa tässä epäoikeudenmukaisessa näytelmässä, jossa lopulta kaikki, hän ja hänen itselleen seuraksi kehittelemänsä sivupersoonat kokivat yhtä ikävän ja kolkon kohtalon.

”Sinä rakastit minua ja minä rakastin sinua eli itseäni. Eikö olekin kummallista kaiken kokemani jälkeen? Ihmettelen sitä itsekin tässä kun istun ilmeettömänä ja tyynenä tätä pohtimassa ja peilistä sinun kuvaasi katselemassa; miten loistava ja uupumaton olitkaan palvoessasi itsesi sietämättömyyttä. Sillä ei ole enää väliä. Millään ei ole enää väliä. Asiat eivät vain merkinneet yhtään mitään koska minua ei ollut. Silloin ei ollut sinuakaan. Meidän pitää vain unohtaa ja kuolla, ei muuta

kun mitään ei enää ole jäljellä kaikesta tästä muistosta, painajaisesta ja eletystä piinasta, ja siitäkin on tänään kulunut jo ties monta kärsimyksen vuotta - ehkä liiaksikin. Meidän vain täytyy yrittää. Oikein hyvä. Me onnistumme kun olemme yhtä aikaa juuri sellaisia kuin kerran olimme, ainutkertaisia ja korvaamattomia – anna mennä vain, sekä pimeitä että kirkkaita. Eikö olekin merkillistä miten sanat tekevät sen mihin emme muistoissamme kykene – pienentävät meidät hävittäen kokemastamme lopulta kaiken tuskan pois niin ettemme muista, kaikki on vain tyhjää paperia vailla musteta ja merkkejä, järjestystä ja tyytyväisiä ennakko-odotuksia, ensimmäinen lause ja määräys miten pesemme hampaamme ja sukellamme sitten sänkyyn vailla huolen häivää. Sinä ja minä ja puoli valtakuntaa täynnä täyttymättömiä toiveita”

Keskustelu ruman rätin kanssa

”Roistojen armeija on kieltämättä suuri. Silti sitä voi ainoastaan halveksia. Sitä ei nimittäin komenna yksikään kenraali, vaan se kulkee, vaan se kulkeutuu paikasta toiseen tietämättömänä ja sokeana. Ja moiset joukot asettuvat joskus meitä vastaan ja saattavat meidät ahtaalle ylivoimansa turvin, kenraalimme vetää oman joukkonsa linnaan. Samanaikaisesti viholliset menettävät tilaisuutensa ryöstämällä turhanpäiväisiä kantamuksiamme. Me seisomme ylhäällä nauraa heille, kun he kauhovat arvotonta roinaa. Heidän hullu raivonsa ei yllä meihin. Meitä suojaa se vallitus, jolle raivopäiset tyhmeliinit eivät pääse nousemaan.”

- A.M.S Boethius kirjassaan Filosofian lohdutus

”Sain jalat alleni kun kuulin käytävältä melua. Sieltä ne tulevat ja pilaavat päiväni. Olin mennyttä kalua ihan kirjaimellisesti heidän rähmärepylöissään. Kuin heiveröinen höyhen, jota he puhalsivat ja puhkuivat huvikseen lennättäen päistikkaa ympäri huonetta tirskuen vielä vahingoniloisesti kuin kaupan päälle syventääkseen sadistinautintoaan. Tyyppi numero yksi pörhälsi sisään hurjaa vauhtia ja pysähtyi äkisti kasvoillaan tyytyväisen tappajan ilme äkättyään minut huoneessa. Se huusi muille, että Se on täällä tulkaa nopeasti riisutaan siltä housut jalkoihin ja pökittää sitä pyllyy. Olin kauhusta jäykkänä kun tyyppi numero kakkonen ja heti sen perässä tyyppi numero kolmonen riensivät juoksujalkaa huoneeseen, ja alkoivat kiskoa housujani tyyppi numero ykkösen ryhmittäessä taakseni riisuen samalla

omat housunsa tyyppi numero kakkosen suljettua perässään säppiin oven, ja tyyppi numero kolmosen jäädessä vahtiin oven taakse sillä aikaa kun tyyppi numero kakkonen piti minut pih-tiotteellaan tiukasti haarojensa välissä hievahtamatta paikoillani niin, että tyyppi numero ykkönen sai ensin hitaasti ja suurella hartaudella tehdä rauhassa tempunsa kanssani. Sitten tyyppi numero kakkonen hyppäsi ohjaksiin ja he vaihtoivat lennosta paikkaa ja osia, kunnes lopuksi vielä tyyppi numero kolmonen pääsi liukkaille jälkipyykeille rellestelemään kipeän pyllyni kanssa. Tätä tämä oli koko ajan. Olin vain nimetön heittopussi ja panopuu kolmelle samassa vankilasellissä majailevalle pik-kuroistolle, jotka kulkivat paikasta toiseen rälläten ja remuten nuoresta iästään huolimatta sydän paatuneina siitä mitä ikävää he aiheuttivat viattomille uhreilleen. Sattuuko hieman? Tyyppi numero ykkönen, joukon johtaja kysyi heti tyyppi numero kolmosen lopetettua puuhastelunsa pyllyni kanssa. Yritin hymyillä urhollisesti, mutta se oli enemmän irvistys kuin mikään cooliksi olankohautukseksi tarkoitettu hälläväläiele. Ai että sat-tuiko? Sain lopulta kakistettua kurkustani ulos. Arvaa vaan ja kiitti vitusti kans! Sitten muistin Louis-Ferdinand Celinen sanat miten matkustaminen oli tosi hyödyllistä, koska se pani mielikuvituksemme liikkeelle. Kaikki muu oli vain pettymystä ja raadantaa. Meidän matkamme oli kuvitelma alusta loppuun. Siinä oli sen voima. Tämä matka ulottui elämästä kuolemaan. Ihmiset, eläimet, kaupungit, asiat, kaikki oli kuviteltua - yk-sinkertaisesti romaani pelkkää fiktiota.”

Niin ruma rätti levittäytyi hänen alleen kuin lentävä tai-kamatto idän saduissa ja näytti hänelle sen mistä hän ei vielä tiennyt mitään – että hänellä oli isä ja äiti, suku ja maa, vaikka

se kaikki olikin kaukana.

”Norjalaisilla ei mennyt kaikki ihan putkeen matkalla Kotkaan ja Kotkassa, vaikka jälkikäteen monen itsensä omissa silmissään hienoksi nostaneen toimesta niin on yritetty väittää tyyliin ”aika kultaa muistot”. Jo pelkkä lähtö ja sen valmistelu vieraaseen maahan oli ikävä, ja jätti niin lähtijöihin kuin jäljelle jääviin sukulaisiin sekä tuttaviiin raatelukynsin sieluun vielä vuosisatojen päästä haittaavat jäljet, niin että monia näitä jäljelle jääneiden vanhojen kansanihmisten mielestä vanhojen jumalien hylkäämiä reppanoita aikalaiset alkoivat kutsua tippa silmäkulmassa ja myötäeläen ”loppuiäksi merkityiksi ihmisraadoiksi”. Mutta minkäs teit kun oli pakko lähteä leivän perässä vieraaseen maahan. Vaihtoehtona edessä olisi ollut vain samaa ankeutta ja vuosisataista köyhyyttä, työttömyyttä, turskanhajuja voisulassa tai ilman, kylmää vesisadetta harmaalta taivaalta saavikaupalla, ja hernerokkasumua loppumattomalta tuntuvan ankeuden ja tylsyyden keskellä, samaan aikaan kun parempi porukka lähti rapakon yli länteen vuolemaan kultaa siinä melkein onnistuenkin. Kaiken tämän keskellä asioiden hyviä ja huonoja puolia punnitessaan viimeiset epäilijätkin antoivat peloilleen periksi ja lähtivät, sillä aika oli kristinuskon ahdistamalle ja pienentämälle ihmisille yhtä pelottava kuin kuninkaan kesäasuntoa kotikonnuilla vartioineet kalliot. Matkaan lähdettiin perhekunnittain laivalla Norjan Fredrikstadista Suomen Kotkaan. Tämä ikimuistoinen, epämiellyttävä ja raskas matka monen ”maanpäälliseksi helvetiksi” kokemaan itään, mistä suomalaisten kansalliseepoksen, Kalevalan mukaan siksi kaikki paha, ei ollut turvallinen eikä mukava. Kaikkea muuta. Se oli kuin tumma pilvi kaupungin yllä joka söi muistot ja ikävän

ja asetti tilalle tyhjyyttä täyttämään kauhun ja pahanaavistuksen, sillä nämä pelokkaat ja koti-ikävää kärsineet ihmiset oli pakon edessä säättösyistä sullottu natisevaan purkkiin kuin siltit suolassa. Ja kun he lähestyivät tätä synkkää ja karua saarta mereltä päin, liitoksistaan nitisevä ja selvästikin kaikkia fyysikan lakeja ehjänä pysymisellään uhmaava, ja kun viimeisiä ve-televä norjalaispurtilo kaarsi vanhan Ruotsinsalmen meritais-telun päältä, mikä oli tuhansien unohdettujen ja turhaan kuninkaan ja keisarinnan oikusta uhrattujen merimiesten kam-mottava hautausmaa, nämä kauhusta laivan kannella yhtenä joukkona jäykkänä ”loppuiäkseen merkityt ihmisraadot” näki-vät miten sumun keskeltä nousi merestä kuolleiden merimies-ten haamuja, jotka tullen mukana riensivät kohti saarta. Tästä he eivät puhuneet mitään, vaan vannottivat kaikki olemaan hiljaa. Juuri tästä salatusta kauhusta syntyi kaupunki nimeltä Kotka, minkä yllätykselliselle hulluudelle ei ole vertaa silloin kun sataa, on pimeää ja tuuli pieksee naamaa kaupungissa, ja silloin kun aika ajoin myrskyt vesilaseissa kuohuvat yli äyräit-ten, todellinen helvetti pääsee irti ihmisten mielissä, koko saa-ri irtoaa kaikesta järjellisestä itsestään menon muuttuessa mie-lipuoliseksi ”Macondoksi”. Silloin unohduksessa olleet yksinäiset kotkalaistarinat nousevat unohduksen alhosta ja lähtevät liikkeelle. Niitä ei ole tarkoitettu kunnollisten ja sää-dyllisten ihmisten korville. Ne ovat juuri niitä tarinoita, joita sensuroivat opettajat ja museoihmiset ovat siistineet Lönrothin Kalevalan opettamalla tavalla heitä itseään kauhistuttamasta piiloon kaappiin. Näitä tarinoita voi kuulla vain jos on ”saare-lainen” tai kunnolla ”sateenpieksevä”; nähdä ensimmäistä ker-taa saarta lähestyneiden norjalaisten tavoin, miten koko saari

alkaa keinua hurjaa karusellimaista vauhtia itsensä ympärillä raivokkaaksi tanssiksi kiihtyen niin kovaa vauhtia, ettei edes vihlova tuuli pysy sen mukana sieltä täältä sinkoavien kipinöiden kavaltaessa ulkopuolisille ihmettelijöille, että villin ja hurjan Kotkan sisuksessa on helvetillisen tuskaista kenelle muullekkin tahansa kuin kaupunginjohtajalle yrittää leikkiä normaalia tai kunnollista ihmistä ilman ketunhäntää kainalossa. Ja kun he tästä näystä olivat jotenkuten vain pelkällä säikähdyksellä selvinneet, koko laiva vapisi ja tärisi ja kannalla seisseet ihmispolut lensivät sikin sokin kauhuissaan toistensa päälle luulleen viimeisten hetkiensä koittaneen, he olivat ajaneet Horonpohjassa. Hyvin huono enne kaiken tapahtuneen keskellä, kuiskivat he toisilleen sen jälkeen kun itse kaupungissa alkoi tapahtua se mitä sitten tapahtui. Ja kun norjalaisten, jotka olivat pitkän ja täynnä hätkähdyttäviä koettelemuksia olleen matkansa aikana alkaneet epäillä olivatko he enää edes ihmisiä, liitoksistaan natischeva purkki vihdoin pääsi irti karikosta pelkällä säikähdyksellä ja pintanaarmulla selvitin, he näkivät ihmeekseen, ei vain yhden saaren, vaan saarien rykelmän siintävän väkevän hernerokkasumun keskeltä horisontissa kuin valona etäiseltä tähdeltä; pieniä, isoja, omituisen muotoisia, -osa selvästikin jonkin metsäneläimensorkan muodon saaneita tai väkisin riuhtomalla itseensä tuulentuiverruksessa pökertyneitä, kuin yhden katoavan hetken puolustuspuhe, ollen samalla se, mitkä lakkaa olemasta tullessaan valmiiksi, aivan kuten kieli lakkauttaa asiat, jotka se nimeää ja ottaa käyttöönsä. Se oli sitä välinpitämättömyyttä, mikä vihjaa uudesta maailmasta, joka on sulautunut yhdeksi ympäriltään erojen ja horisontin samalla kadotessa kuin Pohjanmeren myrskyjen har-

maat ristiaallot. Näky oli norjalaisista, jotka olivat kotimaassaan löytäneet voimansa outoudesta ja aitoudesta rikkoessaan ole-massaolollaan ajallisen järjestyksen ja täsmällisten tarkoitusten mekaanisen kuoren, samalla sekä hämmäntävä että ihanan kutsuva synnyttäen kannella seisseiden joukossa ajatuksen tämän erityisen maailman ja sen pienien hetkien sisältämän sulokkuuden takaisin valloituksesta, jotta tämän näyn sisältämä erityinen pelastettaisiin yleisen kuolettavasta syleilystä. Siksi he olivat ääneti ja vaikenivat tästä lähtien kaikesta niin omalla äidinkielellään kuin myöhemmin vaivalloisesti oppimallaan uudella kielellä, jonka karhea kankeus ei sitten niin millään istunut heidän sulaviin suihin. Kaikki tämä yhdessä heidän mitkä vain vahvistivat heissä onttouden lisäksi irrallisuuden tuntua ja tämän oudon kokemuksen hurmaa, nostattivat heidät tavanomaisen totutun ja välinpitämättömyyden yläpuolelle ajautuen näin historiallisen ajan sijasta myyttiseen aikaan ymmärryksellä: mikä on tavanmukaista voi alistaa ja kesyttää, mikä on taivallista, ei voi. Ja juuri sillä samalla hetkellä he tajusivat näiden saarten olevan jotain hyvin harvinaista ja arvokasta näillä itäisillä leveysasteilla, kuin jonkin oudon voiman valtaamia ja noitumia. Ja että se vapaa ja rajoista piittaamaton villi elämä, josta he olivat ennen laivaan astumistaan saaneet nauttia kotikonnuillaan ennen turvallisen vanhentumisen ilta-hämärää, olisi nyt lopullisesti ohitse. Ja etteivät he pahimmas-sa tapauksessa enää koskaan näkisi rakastamaansa Norjan mer-ta vaahtopäineen. Ja kun näyn värit pikkuhiljaa ensishokin jälkeen palasi heidän merensuolasta ja kovasta merenkäynnistä melkein sokeuttamille silmäkalvoilleen, he ymmärsivät niiden olevan hämäystä, jotain myöhemmin lisättyä, ei aitoa - eikä

siksi kiinnostavaa. He näkivät kirkastuneina tästä oivalluksesta saaren sen oikeissa, surun väreissä, mustavalkoisena kuvana harmaan sävyissä. Tämä ensimmäinen koti-ikävä-merkki, sydänkipu oli heille todempi kaikessa karuudessaan. Se sama harmaalla sävytetty mereltä katsottu kuva, minkä kourissa saari kasvoi pikkuhiljaa silmissä vaikeroinnin keskeltä kitisten ja kipinöiden. Se sama vielä toteutumattomien surujen ja onnettomuuksien alkupesä mihin he olivat nyt valmiita astumaan, Kotkansaari, mikä oli sukua eläimellisille haluille, toimien kuin kahden eri ajan välisessä jännitteessä, oli horisontissa siintävis-tä rykelmäsaarista jyhkein ja suurin, sillä oli omat koordinaat-tinsa ja metriset suhteensa muista alueen luonnonmerkeistä tai -voimista selvästikin piittaamatta, tavallaan huomaamaton ja samaan aikaan jotenkin raskas ja tyhjentävä kokemus, sellainen mitä todellisuudesta kiinnostuneet ihmiset eivät koskaan koe tai näe oman kiireensä ja tärkeytensä keskellä. Selvästikin koko rykelmän pääsaari, jossa törrötti pahannäköisesti katselijalle irvistellen muutama irrallinen savupiippu kuin maailmalopun viimeistä päivää huutaen, joidenkin taloja heikosti näytelleiden tönöjen katilta. Sieltä täältä korkeimmilta paikoilta kajasti ikkunoiden valo ja satamassa näytti maleksivan katseet maahan lyötyinä ja riukukädet taskuissa pullottaen tyhjänpantteina iso lauma epämääräistä sakkia heitä odottamassa sen näköisinä, etteivät he olleet kovin tervetulleita tähän porukkaan - niin kuin he eivät olleetkaan ennustuksen mukaan. Viikingit olivat levotonta porukkaa. Pikkuporvarillinen perhe-elämä ei sopinut heille tippaakaan, sanoi jo vuonna 872 Norjan yhdistänyt kuningas Harald Sinitukka. Kun vuosisatoja on junnattu paikoil-laan ja viimeinen oikea viikinkikuningas kuollut, ja maa on

joutunut ensin tanskalaisten ja sitten ruotsalaisten alaisuuteen joidenkin ihmelehmänkauppojen ja pikkusotien jälkeen, joukko itäisen Norjan rannikon hurjapäisiä viikinkiperheitä on valmiita vaihtamaan muutamasta turskanpalasesta ja hyvin käyneestä simasta auvoisen märehtimö -onnelansa kutsuvan meren raikkaisiin myrskypäihin. Asiaa vatvotaan vuosikausia puhki. Perheet riitaantuvat ja suvut jakaantuvat keskenään eripuraisiin leireihin. Osa lähtee länteen Amerikkaan menestymään ja nauttimaan. Osa kärsimään itään Suomeen vilua, nälkää ja tylsyyttä. Tasan tuhat vuotta Hafsfjordin taistelusta 1872 iso joukko rohkeita norjalaisia pakkaa vihdoin kimpsunsa ja kampsunsa ja lähtee innosta ylpeä viikinkinokka väristen kofti vähäpätöistä kyläpahasta nimeltään Kotka siitä huolimatta, että norjalaisten kansalliseepoksessa, Snorri Sturelsonin kirjoittamissa Kuningastarinoissa, Odininin linnut varoittivat norjalaisia Suomenlahden itäisen rannikon ilkeistä suomalaisnoidista, jotka imivät sieluja ja taikoivat kaiken pahaksi. Joukko Kotkaan lähteneitä seikkailijoita on sekavankirjava. Osa joukosta lähtee laivalla, osa Tukholman kautta, jonka huvituksista viehättyneet turskanhajuisen ja sateen riivaaman takapajulan nuoret uunot valitsevat sattumalta onnekseen mieluummin kuin Kotkan. Vasta laivalla vilusta hytisevät merisairaot ja uupuneet norjalaiset kuulevat kuningas Harald Sinitukan aseenkantajan, Obben jälkipolville kirjoittaman ennustuksen kirouksesta, mikä lähtijöitä odottaa. Harald tunsi oman sisäisen lohikäärmeensä voiman heikkenevän rinnassaan, ja pyysi Obbea tuomaan hänelle vuosia aiemmin antamansa kultaisen lohikäärmekorun mukaansa, jotta hän voisi tarkistaa oliko aika jos lopussa. Kuningas Harald kertoo Obbelle tarinaa Havsjor-

din taistelusta ja varoittaa itään lähtemisestä, sillä siellä asuu kostonhimoinen mongolikansa, joka tappaa tylsyyteen vaihtelunhaluiset viikingit. Se on ennustus siitä, miten lähtijöille käy: se on suomalaisnoitien kamala kosto sen jälkeen kun idästä tuli monta laivaa halukkaina leikkiin. Kidoin avonaisin ja koristeluin vantain. Kannot täynnä miestä ja valkoista kilpeä. Länsisaaren peitsiä. Velskien säilää. Berserkit mylvivät puhjetessa myrskyn, susimiehet raivosivat, ryskyi rauta. He urhon saivat tuntea, lähdön hän antoi, idän heimon hallitsija, Utsteinin herra. Hän merivarsat seisahduttivat taistelua varten ja kaikui-
vat kilvet, kunnes pitkäleuka kaatui. Kyllästyivät sotimaan Suuritukkaa vastaan paksuniskakuninkaat, saivat saaren kilvekseen. Haavoittuneet kömpivät penkkien alle, perän pystyyn pannen, ja pään kölin kätköön. Ensin kuoli kuningas Hake. Sitten kuningas Gandalv pakeni taistelupaikalta hävinneenä. Sitten kuningas Östenin pojat, Hogne ja Frode, yllätettiin kesken yötä tuvasta, jossa he nukkuivat ja tapettiin. Sota päättyi siihen, että kuningas Gandalv vihdoin kaatui, ja Harald sai haltuunsa koko valtakunnan Raumjokeen saakka etelässä. Harald halusi vahvistaa asemaansa kuninkaana, ja kosi kuningas Eerikin ylpeää tyttöä Gydaa, joka sanoi että suostuu vasta sitten kosintaan, kun Harald on alistanut koko Norjan valtaansa. Niin Harald tekikin. Kerrotaan, että jaarli Haakon Grotgardinpoika tuli Yrjarista kuningas Haraldin luo tuoden paljon väkeä kuninkaan avuksi. Sitten kuningas Harald lähti Gualarlaaksoon taistelemaan. Hän kaatoi taistelussa kaksi kuningasta vallaten heidän valtakuntansa. Tämän hän antoi Haakonille. Harald jatkoi vimmaista taistelua Trondheimissa kahdeksan kertaa. Kun kahdeksan kuningasta oli kuollut, hän alisti val-

Myöhemmin ajan kanssa häneen tutustuttuani, huomasin hänen olevan luonteeltaan monimutkainen ja eksoottinen hahmo, jonka melankolinen viisauden kyllästämät improvisoinnit ja sisäiset jännitteet saattoivat saada outoja ilmenemismuotoja tottumattomassa ympäristössä, kuten se millä taituruudella hän harrasti täysmittaisesti poltettujen siltojen alaviitteenä kulkevaa välttelyä, eli kohteliaasti sivallettuna negatiivista kohteliaisuutta heikäläisiin, haluamatta ehkäistä kulloisenkin kuulijansa toiminnanvapautta synnyttämällä heikäläisissä lisää kielteisiä kokemuksia ja vihantunteita.

tansa alle koko kaupungin. Hän valloitti myös toisten kuninkaiden sydämiä alistamalla pelkällä uljaalla ulkonäöllään, ja luonnollisella viehätysvoimallaan heidät valtansa alle ilman taisteluita. Mutta yhtä hän ei valloittanut koskaan: itää, jota kaikki viikingit pelkäsivät. Siksi hän ennusti omalle kansalleen: ”Se urho joka sinne käy, saa kaiken toivon heittää, sillä siellä asteilla missä ikävä valtaa mielen, ei Odin enää suojele omiaan. Ja mikä pahinta: nimet ja taistelut muistetaan tarkkaan, mutta mitään yksityiskohtia, sattumuksia tai vivahteita tässä tarinassa ei ole kun kahdessa vuosisadassa norjansukuiset ovat vaipuneet suomalaisnoitien luomaan ansaan ja mongolikansan mukana unholaan.” Muuten niin tylsän ja yksitoikkoisen arjen kaupungin pelastus ovat meri, saaret ja raikkaat tulet, kirjoittivat norjalaiset kotiin jääneille lohdutukseksi, että sentään jotain yhteistä kokemusta he voivat jakaa entisen ja nykyisen minänsä kesken. On Kotkansaarta, Hovinsaarta, Munsaarta, Mussaloo, Hirssaarta, Kukkoa, Varissaarta ja Kuutsaloo. Kaikki tämä koettiin asumalla näissä, unohtamatta Tiutista ja Hallaa, joihin muodostuivat omat tiiviit yhdyskuntansa. Yksi on ylitse muiden vielä vuosisadankin jälkeen: kauneinta Kotkaa on kaikkialla missä laine liplattaa auringonkajon vilistäessä sen pintaa pitkin mereltä päin. Niin silloin kun nykyisinkin, aina kun palattiin sunnuntaisin saarista takaisin kaupunkiin (iltaisin ja syksymmällä se oli lähes jännitystarina kaupungin valojen ohjatessa matkaa eteenpäin): se tunne kun jalat olivat vielä märkinä ja raskaina kallioilla liukasteluista. Hyvä mieli siitä ettei ollut telonut itseään sen pahemmin, mitä nyt paria pinta-armuja, oksanraapaisua ja nilkannyrjähdystä, vaikkei niitä laskettu koskaan mukaan, tai miinukseksi, koska ne kuuluivat

samaan pakettiin saada olla vapaana mistään mitään välittämättä ailahtelevan meren ja villin saaristoluonnon armoilla muutaman päivän irti arjesta ja muista ihmisistä. Hyvässä muistissa viimeiset haikeat silmäykset saareen. Onko kaikki paikoillaan muuttumattomana kun palataan, jos palataan. Laineet lyövät jo siihen malliin, että tuuli yltyy ja ulapalle nousee kohta myrsky. On kiirehdittävä kuten sadat muutkin päivällisen jälkeen vielä saunoneet. Ja sitten jälkensä huolellisesti siivonneet kuin tämä käynti olisi viimeinen niin kuin monelle olikin kohtalon katkaistessa saaristoreissut milloin mihinkin tympeään sattumaan ja ikävään. Sitten edessä pitkä kotimatka, veneiden ja meren äänet, tuoksut ja laineiden liplatus samaa matkaa kun kotiin palaavien putputtajien bensankatku valtaa hengityksen. Ohi Lehmän ja Varissaaren reimareiden ristitulessa. Lopulta koneiden hiljentäminen ihan kuin oltaisiin isommallakin paatilla suuremmassakin satamassa ”redillä” malttamattomina odottamassa omaa vuoroaan päästä täyteen ja ahtaaseen kotisatamaan. Lopulta koneet kiinni jokainen vene valuu kuin unessa hiljaa kohti omaa paikkaansa hiljaisuuden vallitessa ympärillä. Helpotuksen huokaus ja viimeinen silmäys juuri voitettuun mereen: kotona melkein ollaan! Ja on taas se tunne, että ollaan jostain tultu kotiin, siihen oikeaan, on maata turvallisesti jalkojen alla, ja ollaan jotain, kuulutaan johonkin suurempaan yhteiseen hyvään, eletty eilen yksi pala mennyttä maailmaa, se nyt taskussa nuuskia männyn ja risujen tuuleen viemää tuoksua kaikesta tästä kalliista lahjasta, mitä ei enää koskaan saa kokea samanlaisena, kun taas sama ruletti alusta loppuun pakkaamisineen ja laiturille viipottamisineen, lähtö ja humahdus, taas paluu, kun tuttu ja turvallinen kau-

punki kasvaa linnun tavoin siipensä levittäen tuulen yltäessä ja laineisiin myrskypäiden noustessa. Aallonmurtajat silmien edessä ja koneet lopullisesti sammutettuna sen jälkeen kun on livahdettu muiden ohi sisälle; livutaan vaan hiljaa ja ääneti satamaan kuin taikaiskusta millin tarkkuudella ilman näkyvän käden ohjausta omalle paikalle. Ilta alkaa jo häämöttää kun nälkä kurnii mahassa väsymyksen vallatessa mielen ja ruumiin, meren suolainen tuoksu hiuksissa, ja tuulen raikastaman olemuksen hävitessä kaupunkiin askel askeleella yhtä varmasti kuin Museokadun kulmilla on olo jo kuin merta koskaan edes nähneellä maakravulla. On vain muuttunut arjeksi pyhän keskelle, huolten vaivaamaksi kaupunkilaiseksi, ja taakse jäänyt meri myrskypäineen on enää vain mennyttä maailmaa ja huomisen aavistuksia tuulessa - eikä niin varmojakaan. Tänne en enää tule koskaan takaisin. En samanlaisena kuin eilen läksin enkä tänään enää muista miksi. Enkä mitään huomisesta väliä. Ajattelen vain mitä sillä sitten on väliä minulle tai muille. Tässä tämän jutun juju onkin - ensi kerralla nähdään vai nähdäänkö? Ei ainakaan sitä samaa mitä aina luulee kaipaavansa. Ei merellä voi sanoa mistään mitään varmaa kun keikkuu laineilla meren muuttuessa ympärillä harmaaksi verkoksi niin tiukasti kietoutuen ettei enää millään muulla ole väliä, kuin sillä milloin näkee sataman valot. Tai kuulee unohdetut tarinat tuulien kuiskaamana, miten Kuningas Harald taistelee yhä ilmassa suomalaisnoitien kotkaa vastaan suojellakseen omiaan juuri jossain siinä kohtaa, missä ulappa aukenee itään ja länteen. Norjan yhdistäneestä Harald Kaunotukasta tuli isänsä kuoltua kuningas vain kymmenvuotiaana, kun hän sai kuulla että keskimaata hävittivät nyt muut viikingit, jotka talvella

oleskelivat meren takana lännessä. Hän antoi Obbelle tehtäväksi koota tiedustelujoukko. He lähtivät matkaan etsien käsiinsä näiden hurjien viikinkien jälkijoukot, ja ottivat selville heidän lukumääränsä. He noudattivat kuninkaan käskyjä. Eräänä yönä raivosi niin kova rajuilma, etteivät he voinet jatkaa matkaa, vaan jäivät. Silloin he näkivät näyn: Kuningas Harald suri heitä hulluuden partaalle, luullen heidän menehtyneen tiedusteluretkellään. Hän valvoi pitkään heidän silvottujen ruumiidensa äärellä, kunnes niistä tulvahti väkevä kalmanhaju ja kaikenlainen paha katku. Viikingit rakensivat pikaisesti kuninkaan käskystä rovion, ja alkoivat polttaa ruumiita, mutta silloin ruumiit sinistyivät, ja niistä ryömi esiin käärmeitä, sisiliskoja, sammakoita, rupikonna ja kaikenlaisia matelijoita. Kuningas itki karvaasti ja hänen lohikäärmeensä irtosi hänen sisältään. Ja hän hyppäsi sen selkään leijailen ruumiiden yläpuolelle itsekin lohikäärmeeksi muuttuen. Samaan aikaan ruumiit hiipuivat tuhkakksi; kuningas tuli järkiinsä palaten maanpäälle omaan olomuotoonsa ja unohtaen hulluutensa, joka oli saanut hänet manaamaan esiin oman sisäisen lohikäärmeensä. Harald palasi ihmisten ilmoille, mutta kukaan ei koskaan unohtanut tätä näkyä. Tästä lähin kuningas Harald hallitsi valtakuntaansa; häntä virkistivät hänen miehensä, ja Obbe; hänen nuori ja voimakkuutta uhkuva joukkionsa, ja häntä ilahduttivat heidän voimansa ja rohkeutensa, hän heitä, ja hän, ja he yhdessä koko Norjaa. Tästä rohkeudesta kasvoi esiin vahvojen viikinkipoikien ja miesten armeija. Siitä lähtien Harald tarkoitti samaa kuin taistelija ja kahden erilaisen satueläimen taistelun kuvaaminen oli Obben kaltaisille todellisille viikingeille ylpeilyn aihe. Se toistui kaikkialla heidän esineistöstään koristelui-

na; soljissa, miekoissa, koruissa, laivoissa, vankkureissa ja reikien koristeluissa. Niillä oli syvempi ja salaisempi, meille muukalaisille, ja vieraille avautumaton seksuaalinen merkityksensä: Kuningas Harald taistelee yhä ilmassa suomalaisnoitien kotkaa vastaan suojellakseen omiaan matkoilla ja pois oman maansa vuonojen turvista, muuttuen silloin yhdestä salamaniskusta Norjan viikinkiajan kuuluisimmaksi lohikäärmeentappajaksi Sigurdiksi, jonka taikavoimainen idän vakooja ja suomalaisnoitien lähettämä kääpiö Regin aikoi tappaa. Regin takoi alasimella miekkaa apunaan palkeita käsittlevä Sigurd. Sigurd koetti miekan vahvuutta lyömällä sillä alasimelle, jolloin se katkesi. Regin valmisti Sigurdille isomman ja vahvemman miekan. Reginillä oli vastenmieliset kellertävät ja kapeat rottamaiset kasvot. Silmät viirulla kuin ilveksellä, joiden viimeinenkin valo ja rakkaus olivat aikoja siten sammuneet iäiseen ja kaikkea hallitsevaan pimeyteen ruma ja huonohampainen suu katkerien juonteiden valtaama. Toinen suupieli roikkuen, kuolaa valtoimenaan valuen, ihan kuin ahneella koiralla odottamassa kärsimättömästi turhaan ylimääräistä herkkupalaa isännän pitopöydästä. Sigurd näytti Thorilta. Hienovaraiset jalot piirteet yhdistettynä kultaiseen, ja valtoimenaan heiluvaan kiharaiseen silkkitukkaan, ja seksikkääseen leuanmyötäiseen pikkupartaan. Jääkylmänsinisten silmien porautuessa katsojan syvimpiin sisuksiin. Sigurd tajusi nyt kuka tämä kääpiö oli. Se oli se sama suomalaisnoitien lähettämä kotka valepuvussa, jota vastaan hän unessaan ja hulluudessaan kuningas Haraldina oli taistellut. Hän otti miekan ja sivalsi Reginiä huomaamattomasti kun Regin oli vihdoinkin nukahtanut. Sigurd maistoi Reginin verta, joka avasi hänen korvansa ymmärtämään Odinin lintujen

laulua. Linnut varoittivat häntä ja hänen kansaansa tästä kotkasta. Tämän ymmärtämisen lahjaksi minä sain nimeni, joka merkitsee jatkuvaa taistelua. Kun kuningas Harald kuoli tautiin Roglandissa, hänet haudattiin Haugiin Karmsalmen rannalle. Haugsalmella oli kirkko, ja itse kirkkomaan luoteiskulmassa oli kuninkaanhauta. Kirkon länsipuolella oli hänen hautakivensä, joka oli aikaisemmin ollut hänen hautakummulansa; se oli kolmentoista ja puolen jalan pituinen ja lähes kahden kyynärän levyinen. Keskellä kumpua oli hauta; hänen pääpuoliinsa oli pystytetty kivi ja toinen hänen jalkapuoliinsa, niiden päälle oli pantu paasi, ja tämän alusta oli kummaltakin puolelta täytetty pienillä kivillä, joita Odin ylhäältä ilmassa valvoi lohikäärmeiden kanssa. Kun norjalaiset astuivat maihin Kotkaan, he huomasivat saaren olevan kuin kuningas Haraldin hauta. Silloin he muistivat ylpeinä keitä he olivat. Kun laivan kannelta talutettiin maihin itkevä pikkupoikaa, hänelle laulettiin Havsfjordin kunniaksi tehdyn laulun loppusäettä: ”Selkäänsä suojelivat sotaurhot viisaat kiiltävillä kilvillä kivisateen alla, idän kollot kiiruhtivat Jadarin kautta ja Havsfjordin jättivät simahalun saaden.” Nuo iänikuiset ja loppumattomilta tuntuvat salaperäisen totuuden sisältävät hurjat viikinkiseikkailut, jotka kulkevat tarujenhohtoisina litanioina vain oikeiden viikinkisukujen miespuolisilla perillisillä suusta suuhun; lauluina, tarinoina ja runoina jälkipolvelta toiselle, säilyttäen tarkkaan ne suurella huolella omien keskuudessa vuosituhansia kerätyt, ja varjellut salaisuudet, joista kukaan muu ei tiedä mitään, joille ne eivät kuulu tippaakaan, jotka eivät aukene salaisuuksiin vihkiytymättömille. Kuolemansa hetkellä hän kääntyi Obbeen päin ja sanoi, että ensin hän näkee, miten Einar-jaar-

li meni Halvdanin luo, ja piirsi kuoleman kirjat hänen selkäänsä siten, että pisti ensin miekan lapaluiden väliin, ja leikkasi sitten poikki kaikki kylkiluut lanteisiin asti ja veti keuhkot ulos. Sitten hän näkee miten hänen monet ja hänelle etäiset, ja vastenmieliset vallan sokaisemat poikansa halveksivat häntä, ja tekevät väkivallantöitä valtakunnassa, ovat keskenään eripuraisia, karkottavat kuninkaan jaarleja näiden omista valtakunnistaan ja surmaavat heitä. Hänen oman istuimensa otaksui jokainen hänen poikansa saavansa periä hänen kuoltuaan. Tämä synnytti lisää eripuraa. Veljekset tuhoutuivat yksi toisensa jälkeen. Guthormn kaatui Joen suussa taistellessaan Solve Klovea vastaan. Sitten tuli Olavi hänen valtakuntansa hallitsijaksi. Halvdan Valkoinen kaatui Virossa, Halvdan Haalegg Orkeynsaarilla. Torgills ja Frode saivat kuningas Haraldilta sotalaivoja. Lähtivät viikinkiretkelle länteen ja ryöstelivät, raiskasivat ja murhasivat surutta kaiken mikä eteen tuli Skotlannissa, Bretlandissa ja Irlannissa. He valloittivat ensimmäisinä pohjoismaalaisina Dublinin. Kerrotaan, että Frodelle annettiin myrkkijuomaa, mutta Torgils oli kauan kuninkaana Dublinissa, kunnes iiriläiset pettivät hänet ja hän sai siellä surmansa. Haraldin yksi pojista Haakon meni Englannin kuninkaan kasvatijaksi, jota tämä rakasti kuin omaa lastaan, ja enemmänkin, koska Haakon oli kaunis ja isokokoinen viikinkinuorukainen, joka ei jättänyt hyvydessään ja kiltteydessään ketään kylmäksi. Harald kuitenkin vanheni ja väsyi, ja täytti jo 80-vuotta eikä uskonut enää kykenevänsä matkustelemaan maassaan, eikä pitämään huolta kuninkaan vaativista tehtävistä. Niin hän antoi valtikkansa erälle pojalleen, ja sen jälkeen syttyi valtakunnassa muiden elossa olevien Haraldin poikien välille riitaa ja

epäsopua. Harald eli vielä kolme vuotta. Hän oleskeli viime hetkensä onnellisena monissa lukuisissa kartanoissaan Obben seurassa muistellen elämänsä miellyttäviä hetkiä ja nauttien Obben seurasta. Hän valoi vedellä pojanpoikansa, ja antoi hänelle nimeksi oman nimensä, ja sanoi tämän seuraavan valtaistuimelle isäänsä. Kuningas Harald nautti useammat tyttärensä oman maansa jaarleille, ja näistä polveutui laajalle haarautuvia norjalaissukuja, joihin Kotkaankin lähtijät kuuluivat. Nyt he huomasivat Haraldin haudan kasvaneen ajan saatossa isommaksi, ollen nyt kolmentoista ja puolen tuhannen jalan pituinen ja lähes kahden tuhannen kyynärän levyinen. Keskellä saarta oli suuri kallio kuin hänen pääpuoliinsa oli pystytetty kivi ja toinen hänen jalkapuoliinsa, ja niiden väliin ja päälle olisi vain pantu paasi. Ja tämän alusta olisi kummaltakin puolelta täytetty pienillä kivillä, jonka he näkivät taivaalle katsoessaan Odinin ylhäältä ilmassa valvovan lohikäärmeiden kanssa. Silloin heidät valtasi vihdoinkin rauha levottomasta merimatkasta huolimatta, vaikka mielissä kummitteli ennustus sitä miten heille kävisi kahdessasadassa vuodessa: ettei heitä enää olisi jäljellä yhtään. Että he muuttuisivat pikkuhiljaa idän mongoleiksi, sulaisivat hiljaa pois ja vaikenisivat iäisesti tämän vieraan itäisen maan poveen enää koskaan iloitsematta omista tarinoistaan, ellei näitä Haraldeja olisi ja syntyisi olemaan tästäkin lähtien: pitkää siitä huoli, he kuuluivat vanhojen ja viisaiden perinteenjatkajien heitä kehottaen. Olkoon se millainen tahansa, kunhan se on vain oikea tarinankertaja! Miä näin unissa isoisäni silmistä miten vanhat viikinkijumalat toinen toisensa jälkeen kuolivat pois ja menettivät mahtinsa, vaikka niistä tarinoissa, lauluissa ja hiljaisissa rukouksissa, mitä norja-

laiset toisilleen norjaksi aina silloin tällöin, kun suomalaisia ei ollut läsnä uskalsivat kuiskailla, koko maailma oli tulella hävitäkseen armottoman taistelun jälkeen kuin tuhka tuuleen jälkiä peräänsä jättämättä elämänpuun palaessa koko kosmoksen romahtaessa. Näin Ymir - jättiläinen syntyi valtavasta maailmankidasta, Ginnungagapista, saaden ravintonsa kuurasta syntyneestä Audhumla - lehmästä. Ja kun se kerran sitten oli nuoluttu kuuran peittämiä kiviä niistä syntyi jättiläismies nimeltään Buri, joka nai jättiläisneidon saaden kolme poikaa: Odin, Vili ja Ve. Heistä tuli sitten ensimmäiset aasat eli viikinkijumalat. Maailman synnyttäminen vaati kuitenkin Ymirin surmaamisen. Sen lihasta syntyivät maa. Luista vuoret. Verestä meri. Kallosta taivas. Otsasta taivaan pilvet. Kulmakarvoista Midgård. Mutta kaikki tämä hävisi juuri tuolla hetkellä kun norjalaiset astuivat maihin Kotkassa ja menettivät otteensa tarinoihinsa. Ragnarökiksi kutsutun paikan tuhoa edelsi epätavallisen pitkä talvi Fimbulvetr, josta selvisi hengissä erämaassa yksin vaeltamaan maailmanloppuun saakka tuomittu Fern - susi. Kaiken tämän näin isoisäni silmistä samalla kun kuollut isoisäni veli pysähtyi äkisti aavistaessaan meidät läpi kuolemanhunnun paikoilleen jähmettyneenä katsoessaan meitä Sateenkaarisillan takaa tähän päivään, kyöneleet valuen valtoimenaan alas vuorilta puroina hänen kosteista silmistään, kun hän vain pyöritti päätään voimattomana tehdä mitään sille pahalle, minkä hän näki meidän kohtaavaan kumpikin aikoinaan omilla vuoroillamme. Isoisäni silmistä peilaavaan toisen maailman sisällä olin saanut takaisin viikinkiajan hajuainia; haistoin jo kaukaa tämän Rautametsässä näytellyn vanhojen viikinkijumalien kuoleman: miten Ymirin liha, josta maa oli luotu, oli kärsinyt

tuskissaan juuri tässä paikassa vanhan viikinkikuningas Haraldin haudassa. Ja miten hallan paneman jättiläisen luista luodut vuoret jyrähtelivät allani saaren käydessä yhä ahtaammaksi paikaksi elää ja hengittää. Ja miten kallosta tehty taivas tummeni uhkaavasti yläpuolellani verestä luodun meren pauhatessa yli äyräittänsä, samaan aikaan kun Sateenkaarisiltaa pitkin jokeni ylitse laskeutuivat suureksi hämmästyksekseni tyynesti Askgårdista Midgårdiin, ja samalla omaan tuhoonsa, vuoronperään isoisiani kuolleen vastarintaveljen johdolla kaikki vanhat viikinkijumalat surullisen ja kaiken toivonsa heittäneen näköisinä. Silloin tajusin ennustuksen toteutuneen. Sitten kajahti oikealta pitkä aaltoileva toivotus, jonka kaiku vyöryi aavan laidasta toiseen, kun paniikissa pakenevat vanhat viikinkijumalat vaunuineen toistivat vielä kerran törmäilynsä kauhuissaan kuollen julmasti silmieni edessä saamiinsa haavoihinsa saksalaisten luodeista. Ja silloin näin isoisäni kuolleen veljen kyyneleistä muodostuneen vuonon välkehtivän kirkkaasti minua luokseen kutsuen uuteen huomisen auringonnousuun. Vain vesi takanani räiskyi korkealle mahtavien siipien pieksäessä ilmaa kun pahamaineinen Sutr suureksi kotkaksi muuttuneena pelasti itsensä lentämällä kohti vuoria lounaistuulen ja neljän joutsenen auttamana syöksyen vielä kerran uhmakkaan kovaa matalalla yhdessä rintamassa pitkin rimpilammen pintaa. Sitten ne kaikki kohosivat kuin yhdestä sovitusta huomaamattomasti, mutta hyvin harjoitellusta ja lausutusta sanasta raskaasti ilmaan, soutaen väkevin vedoin yli aavan, piirtyen hetken verran silmän verkkokalvoilla valkoisesti hohtavana rivistöinä taivaankantta vasten, jota kadotusta kohti joukkoaan kärkevä musta varjo johti vasten metsänrannan tummuutta joukkion

kaartaessa ennen lopullista häviämistään silmäkantamatto-
miin etelään toitottaen puunlatvojen takaa omaa synkkää sa-
nomaansa kuin yhdestä kurkusta kirkuen pahaenteisesti jäljel-
lä jäävälle autiudelle varoitukseksi siitä, ettei niitä kannattanut
seurata, kunnes äänet vaimenivat rauhalliseksi helähtelyksi
sammuen jonkin ajan kuluttua ikuisen aamun hiljaisuuteen,
Sutrin häipyessä näkyvistä avustajiensa kanssa vuosisadoiksi.
Mutta minä näin isoisäni silmistä, että oli tuleva vielä se päivä
kun Sutr kumppaneineen palaisi ottaen taas sen paikan mikä
sille sen omasta mielestään maanpäällä kuului. Ja se aika ei
ollut enää kovinkaan kaukana vakuutteli minulle allani välkeh-
tivä isoisäni kuolleen veljen kyynelistä muodostunut vuono
Mansikkalahdella. Tällä kertaa Sutr ei lentänytkään tiehensä,
vaan palasi salaa saaren muuttuen siksi pahaksi silmäksi, joka
näki vain pimeän valon maailmankaikkeudessa, sen jälkeen
kun yö oli jo laskeutunut saaren ylle ja sen ihmiset olivat nuk-
kumassa lukuun ottamatta niitä, jotka eivät saaneet koti-ikä-
vässään unta koko yönä. Pimeässä Sutr oli aistinut uusien tu-
lokkaiden hypnoottisen läsnäolon keskeltä ihmisluonteiden
heikkouden. Pian monet heistä kasvatettaisiin uskomaan ole-
vansa muita parempia, ja päätti siksi jäädä paikoilleen jähmet-
tyen saaren kallioiksi, imien itseensä tuulet ja meren suolan
hämäykseksi aikeistaan viiltää syvältä ihmisyyden pinnan ala-
puolelta heti kun sille tarjoutuisi tilaisuus pimentää verhot
kirkkaan, totuudellisen ja läpinäkyvän ajattelun edestä. Ja sil-
lehän tarjoutui, sillä koti-ikävä synnytti muuten hyvin erilais-
ten kohtaloiden välille lähes uskonnon kaltaisen yhteyden ja
tarkkaavaisuuden. Oleminen muuttui kysymykseksi kunnia-
sta. Sodasta. Uhrautuvaisuudesta. Ylpeydestä. Peräänantamatto-

muudesta. Taisteluhengestä. Siitä Norjasta, jossa oltiin hiljaa. Kilttejä ja nöyriä alamaisia ylpeinä valmiina kuolemaan sen kunnian tähden. Kaikki alkoi siitä, kun ”kuningas Olav Haraldsen” meni Trondheimissä viimeiseen viikinkipyhäkköön omien miestensä ja muutamien talonpoikien kanssa, ja kun hän tuli paikalle johon viikinkijumalankuvat oli asetettu. Siinä istui Tor, kaikista jumalista kunnioitetuin, kullalla ja hopealla huoliteltuna. Kuningas Olav Haraldsen kohotti sauvakirveensä, joka hänellä oli käsissään iskien Toria, niin että tämä suistui alas korokkeelta. Nyt juoksivat kuninkaan miehet esiin, ja kaa-toivat kaikki jumalat niiden alustoilta. Kuninkaan ollessa pyhäkössä surmasivat hänen miehensä pyhäkön ulkopuolella viikinkijumalia puolustaneiden tavallisten viikinkitalonpoikien edusmiehen. Tultuaan ulos miestensä luo kuningas sanoi talonpojille, että nämä saivat valita: heidän oli joko käännyttävä kristinuskoon tai taisteltava häntä vastaan. Niin murtui vastarinta, ja viikinkiaika oli lopullisesti ohi Norjassa, muisteli iso-isäni. Vielä Kotkaan saavuttua norjalaisten keskuudessa syntyi sekasotkuja ja kysymyksiä seurauksena tuon ajan todesta ja valheesta, ja he olivat kuvitteellisen voiman vaikutuksesta kommentoivien portinvartijoiden armoilla rytmin muuttuessa ajan myötä heilläkin yksisilmäiseksi menneisyyteen tuijotteluksi ja harhailevan laahaavaksi, Sutrin nostattaessa tahallisesti heidän iholleen sen tuskan minkä jokainen tajusi nähdessään syvälle toistensa suruun tietäessään, etteivät voineet asialle mitään: he olivat enää vain haalistuneita historian hämäriä kuvia, jotka lainaruumiin avulla tulivat hetkellisesti näkyväksi vieraassa paikassa, mikä ei ollut heidän kotinsa, ihmisten keskellä, jotka eivät olleet heidän sukuaan eivätkä ystäviään. Eivät edes ajan

jälkeen. Eivät edes silloin, kun he olivat jo sulautuneet ja hävinneet, tulleet osaksi sitä tyhjyyttä mitä vastaan he olivat vielä hetki sitten luulleet taistelevansa. Mutta isoisä tiesi, että nämä asioita tahallaan vääristelevät puhuivat peloissaan ja lämpimäkseen mistään mitään tietämättä, ja että oikeita viikinkijä löytyi vielä maailmasta aina sieltä missä vain oli ripauskin rohkeutta olla erilainen, ja eri mieltä, tai vähät välittää siitä mitä muut siitä sanoivat. Isoisä otti kaulasta kultaisen lohikäärmeriipuksensa, ja yhtäkkiä silmiäni edessä oli Harald Kaunotukka nuoruutensa kukoistuksessa ja komeudessa vaaleat hiukset valtoimenaan tuulessa hulmuten silloin, kun hän ratsasti nuorukainen edessään kohti elämää, josta hän oli aikaisemmin kuullut puhuttavan vanhempien viikinkipoikien tarinoissa siitä miten oikeat viikingit opettivat toisensa elämän suurempien salaisuuksien, ja mysteerien lähteille Odinin ja Torin opastuksella omissa salaisissa rituaaleissaan, joista ei muille puhuttu. Ja annettiin samalla kyytiä Olav Haraldsenin petokselle. Ja kun isoisäni oli vihdoin lopettanut hänen silmänsä paloivat. Niistä paistoi läpi leppymättömyys ja armottomuus. Ja ne näyttivät ihan Haraldin kuuluisilta käskeviltä silmiltä. Miä katselin lumoutuneena hänen kädessään pitämäänsä Harald Kaunotukan kultaista lohikäärmeriipusta, tuntien samalla kuinka itse kuningas Harald katsoi minua suoraan silmiin kysyvästi. Silloin vasta miä huomasin tuijottavani peilityyneen vedenpintaan, ja että kuningas Harald kaunotukka olinkin miä ite orpopiru kalliolla tähyilemässä ulapalle Mansikkalahdella. Silloin miä sain älynväläyksen ja opin juoksemaan kaikkea pahaa karkuun yhtä kovaa kuin merellä raivoava tuuli treenattuja zombeja ja kysymään itseltäni: voisiko tästä pakollisena seuraava tunne

olla hyödyllinen, jos se vain olisi kohtuullinen? Sitä hieman epäilin. Siksi lainasin kirjastosta ensimmäisen kirjan mikä eteeni tuli: Bocaccion Decameronen ja sitä luettuani kysyin itseltäni: mutta oliko näin vain, jos minut valtaansa saanut tunne oli luonnostaan hyödyllinen eikä alistunut järjen määrälläväksi? kysyin itseltäni molempia vaihtoehtoja tarkkaan punnitien. Eikö ollut niin, että mitä vähemmäksi tunne tuli, sitä vähemmän se onnistui tekemään meille vahinkoa. Ymmärsin, että kohtuullinen tunne voi olla yhtä harmitonta kuin kohtuullinen järjenkäyttö. Ja vasta kun olin itse ymmärtänyt tämän lisäksi, etteivät onnelliset loput olleet yhtään sen tavanomaisempia kuin alutkaan, vaan samettiaänisten hurmurien ja ”muiden jonninjoutavien löyhäpäisten hurlumheihöpöttäjien”, joita ei kumpiakaan voinut edes hyvällä tahdolla pitää minkään valtakunnan satumaisten bilepalatsien tahdikkuuden esikuvina, houreita, saanut turpiin niin että tukka lähti, minut oli häväsity, ajettu kaupungista kissojen ja koirien kanssa niin kauaksi kuin pippuri kasvaa ja kirottu vuosisadaksi kaikkien huulilla pahanilmanlintuna ja turhaa hälinää ja yleistä rauhaa häiritsemään syntyneenä muotopuolena ja häirikkönä. Kaikki vähäisetkin hyvät ja kauniit muistot minut hävitetty, sanomiseni ja tekemiseni vääristelty, tajusin miksi kaikella oli hintansa, ja tässä kaupungissa se oli koko elämä, mistä piti maksaa ennakkona hiljaisuus ja kuuliaisuus ja korkona näkymättömyys, ja miksi isoisäni, tuon hiljaisen vaalean jättiläisen norjansiniset silmät, paloivat tulta ja tulikiveä, kun hänen niiden välkehdinnän seasta leimusi samalla kaikki Norjan myrskyt, ja Harald Kaunotukka katsoi minua nousevana vaahtopäänä Norssaaren vanhan aallonmurtajan kohdalla silmät kosteina, ei säälistä

Kukaan ei ollut koskaan aiemmin kiinnittänyt näihin asioihin sen kummempaa huomiota, paitsi minä itse, sillä tunsin näissä kokemukseni kauhunhetkissä avointa kauhua, jotain konkreettisesti käsiin tarttuvaa kylmänkalseaa epätoivoa vailla pelastumisen mahdollisuutta, tai edessä helpottavana aukeavaa pakotietä, josta kukaan muu ei ollut tietävinään mitään, niin kauan kuin kaikki meni käsikirjoituksen mukaan elämän hymyillessä leveästi.

vaan päätään samalla nyökytellen ja viittoen käsillään läpi ulapalta aaveen tavoin kiirehtivän sumuverhon, että tässä ympäristössä, minkä ihmisten ahneudelle, ilkeydelle ja pahuudelle hävinneet vanhat jumalat loivat vihoissaan kostoksi hornan-kattilaksi, hyvä väkisinikin kääntyy pahaksi ja pojat isiään vastaan pahuuden portiksi, missä meri ja satama ovat pian arkistojen unhoon harvojen herkuksi jäävä ääniraita, ja kaiken tämän menneen tulevaisuus yhtä epävarmaa kuin arvaamaton merellä ohut yläilma ihan samalla tavalla kuin Henrik Ibsenin Kansanviholliset -näytelmässä enemmistö oli väärässä: eikä siksi Harald ole mikään arvoniemi, korkea asema jonka turvin kiusataan ja sorretaan heikompia ja tyhmempiä, tai mikään satiirilakanoissa syntynyt pulleavatsainen ja piloille hemmoteltu kuningas syntyessään, vaan ruma ja vastenmielinen räpäle hyljeksittynä, päälle syljettynä, kirottuna ja hylättynä orpopiruna vailla toivo ja tulevaisuutta muiden silmissä, joka heitetään kuin kouralle luu alimmasta alimpana vähintään kerran sukupolvessa metsään varjojen valtakuntaan susien armoille taistelemaan joka hetki pienimmästäkin suupalasta verissä suin: paikasta auringon alla selviytymään, jotta kusipäisyys pysyisi edes hetken poissa ihmislasten päistä ja hyvään pesinyt paha ylpeyden synnistä pestyksi puhtaaksi. Tämän kaiken oivallettuaani aloin uneksia ja nähdä unia. Otin sen elämäntehtäväkseni vaikka olin tuolloin vasta kahdeksanvuotias pieni pojankolttiainen. Luin Decameronea joka ilta nukahtaen turvallisesti sen kertomuksin, missä itse seikkailin joka yö Fiasolen kukkuloilla kuulemassa näitä ihmeellisiä tarinoita niin että muutuin yö yön jälkeen enemmän ja enemmän itsekin. Eräänä yönä heräsin hikisenä outoon tunteeseen ja näin sini-

sillä aalloilla keikkuvan valtamerihöyryn, ihan kuin olisin nähnyt kirkasta valoa taivaalta tumman pimeyden keskellä: että tämä kaikki mitä koin ja näin ympärilläni ei ollutkaan totta, tai pelkästään vilkkaan lapsenmielen innokkuudesta synnyttämää vauhtisoikeutta, vaan välinpitämättömyyttä ja verho mielekkyyden sekä sen totuuden ja oikean edessä, minkä eteen minun oli pyhitettävä koko elämäni, jos kykenisin - ja sitä halusin kaikkein eniten elämässäni - nähdä ohi niiden tylsimmisten, jotka kirjoittivat tarinoita elämästä viattomien uhrien virellä, ja joilla ei ollut minulle mitään muuta näytettävänä kuin pelko ja taisteluparina tätä siivittämässä herkkä, avoin ja kokenut vastaan etäinen, älyllinen ja varautunut. Valtamerihöyry kasvoi silmissäni kerrostalon kokoiseksi samoin kun aalto, mikä pyyhki sen mennessään valtavalla kohinalla. Silloin ymmärsin, että se mitä unissani siihen saakka olin nähnyt, ei ollut pysyvää, lopullista tai muuttumatonta, vain kangistuneita kaavoja, mitä orjamaiset sielut seurasivat hampaat irvessä äärimmäisen vakavina hiljaisuuden keskeltä, mikä oli täynnä hymyntakaista tyhjyyttä paljastavaa, niin etten ollut pystynyt erottamaan mikä ärsyke tuli ulkoa ja mikä sisältä. Juuri tätä minä en halunnut, vaan sellaisen päivän, josta puuttui kaikki tämä ja sen lisäksi tyhjänpäiväinen puhe. Hyökyaalto hävisi silmistäni ja näin valtamerihöyryn paistattelevan kutsuvasta lämpimän auringon alla. Juuri silloin ensimmäisen kerran sitten syntymäni kasvoilleni ilmestyi hymy ja sen mukana uusi ilme, mikä joudutti äkillistä asioiden ja merkitysten pysäyttämistä ja lokahtamista päässäni oikeille paikoilleen synnyttäen minussa, toimeettomien jahkailijoiden sukupolven edustajasta, minkä jäsenet tekivät tuskaisella vimmallalla vain omia juttujaan,

siitä lähtien ikuisen sinnikkyuden sanansaattajan, joka halusi ensin pelastaa valtamerihöyryn, sitten auringon ja itsensä, ja sitten tämän onnea tuottavan unensa ikuisuuden ja puhtauden. Tämän ymmärrettyäni aloin haaveilla päätoimisesti ja nähdä unia valveillakin. Minua ei niinkään kiinnostanut enää mitä jokin oli, vaan mitä se ei todistettavasti voinut muiden mielestä olla. Halusin nähdä siitä lähtein kaiken harvinaisen epätodellisuuden unena: todellisuuden päinvastoin kuin muut, puolivalmiina: kuvan negatiivina, keskittyä tuohon suunnattomaan viehättävään ja kutsuvaan outouteen suunnattuihin kysymyksiin ja niiden ympäristöön jakamisiin; kuvittelin miten näistä tarinoista esiin nousseisiin kuviin ilmestyivät värit, sävyt ja yksityiskohdat, ja ymmärsin miksi tällainen matkustaminen oli tosi hyödyllistä ja tarpeellista noustessani minua odottavan valtamerihöyryn kyytiin auringon varoitellessa minua ensimmäisestä yhteisestä hyökyaallostamme, jolloin meri altamme vain äkillisesti katoaa, yksi aallokko miljoonasta mikä huono säkä - ei mihinkään - laiva vain putoaa, ja vesi vyöryy voimalla laivan päälle muuttaen kaiken sen sisällä linkousta suorittavaksi pesukoneeksi, ilmestyen yhtä äkisti takaisin kuin oli hetki sitten kadonnutkin samalla kun tuulet ajavat jo täyttää häkää kahta aallokkoa yhteen valmiina iskemään, jos mahdollista, vielä lujempaa. Myrskyn keskellä löysin hiljaisuuden itsestäni ja uskalsin olla ensimmäistä kertaa hiljaa vilkuttaessani valtamerihöyryn kannelta hyvästiksi sille historian kuoppiin jämähtäneelle saarelle, joka olisi ollut kohtaloni ellei tämä vilili uneni olisi siltä minut pelastanut. Ilma oli tyyni. Ja kun katsoin laivan perästä veteen näin laivan tottelevan nimeä m/s Finnstar, ja kuulin sen määränpäänä olevan Italian rannikon

sadunhoitoiset satamakaupungit La Spezia, Civitavecchia ja Napoli.”

Hän oli pettynyt ja samalla helpottunut viedessään ainetta opettajalle pelätessään, että kaikki saisivat tietää hänen surusta ja siitä ettei hänellä ollut perhettä ja että hän asui isossa lastenkodissa, jossa he olivat heitä hoitaneille ”mekkokansalle” vain pelkkiä numeroita. Hän oli onnistunut kirjoittamaan perheestään kun hän oli kuvitellut itselleen kohtalon. Hän, joka hylättiin yksin ja itkevänä eräänä yönä itäisen satamakaupungin pahamaineiseen lastenkotiin vailla tulevaisuutta, oli sukeltanut verhon toiselle puolelle uuteen ja säihkyvään maailmaan; hän oli nyt se tarina mielikuvituksen siivin mistä ei uskaltanut edes aiemmin haaveilla, ikuinen taruolento, jolla oli elämä ja tarkoitus ja merkitys. Eikä se ollut kenellekään muullekaan selvää ja yksinkertaista, saati sitten hänelle. Mutta hän tiesi, että se oli oikea hetki, sillä hänellä oli jotain muuta mitä toisilla ei ollut. Kun hänen nimensä lausui hitaasti ja huolellisesti, luuli että hän omistaa puoli Suomea.

”Jos nykyhomoissa olisi hivenenkin rajua muna”, voisin ehkä harkita ryhtyväni homoksi- siis ehkä! Mutta nyt teen tämän siksi, että olen ihan tyhjä ja kaikkeen typerään kyllästynyt. Taidan olla lisäksi hieman sekaisin, mutta vannon etten tällä kertaa muista. Mutta siitä olen varma, että kyky vastustaa kiusauksia on todellinen luonteen mitta. Ja koska tahtomiseni on rationaalista, se on itselleni laki vain siinä määrin kuin valintani vastaavat pelkän järjen – puhtaan käytännöllisen järjen – vaatimuksia. Ja kun tahtoni on näin itsenäinen, se antaa itselleen oman lakinsa eikä ole riippuvainen mistään järjen ulkopuolista halusta tai taipumuksesta; juuri siksi en valinnut tytön

roolia eikä minusta tullut homoseksuaalia. Olin poika, nyt jo mies mutta silmissäni on jäljellä vielä hitunen poikamaisuutta. Pidän ja ihailen miehiä. Minulla ei ole koskaan ollut isää eikä yhtään turvallista miessuhdetta silti en voisi kuvitella asuvani jonkun miehen kanssa ja seurustelevani hänen kanssa. Nuoruuden pakkoseksiiä lukuun ottamatta en ole seksiä muiden kanssa enää harrastanut. En varsinkaan mitään halpamaista alennusseksiä toisten samanlaisten kanssa - olen muutenkin omituinen ja yksinäinen omantienkulkija enkä halua häväistä ja alentaa enää itseäni ja ruumistani yhtään sen enempää kuin mikä on pakko, jos nyt mikään on pakko, onhan minulla oma luja tahtoni ja kykyni olla näkymätön ja hiljainen: voiko kukaan kuvitella, miksi olisin valinnut kaikista vaihtoehdoista sen huonoimman - valmiiksi poljetun ja alistetun aseman kun tulin jo valmiiksi pahnanhajuisena potkittavana ja ottamassa iskuja ilman suojausta kasvoihini ja yritin vain selviytyä ja etsiä ulospääsyä ahdingostani?”

”...lainausmerkki- epäselvyydet...”

”oletko syntynyt missä ja milloin” - oletko miettinyt perinpohjaisesti mitä väliä ja merkitystä sillä on, oletko syntynyt missä ja milloin tai miksi sitä pidetään niin tärkeänä ja siitä hössötetään joka nurkassa, mitä se kertoo meistä ihmisistä ja mitä sillä halutaan sinulle vihjaista? Kyse on ns. hölynpölyn byrokraatiasta, missä tällaista järjenvastaista ja fatalismilta haiskahtavaa hölynpölyä ei pitäisi tarkastella missään nimessä itsenäisenä sinusta itsestäsi irrallisenä kohteena. Hölynpölystä pitää tarttua kiinni ja karistaa se rivakasti kannoiltaan – oli se mitä oli - ja oli kuinka hyvin naamioitunut järkijutuksi, jotta jaksaisit ja uskaltaisit elää omaa elämääsi pystypäin, sillä se vaanii meitä hiukkasina kaikkialla tunkeutuen hengitysjärjestelmämme avulla keuhkojen kautta aivoihin, tehden niistä lopulta enukkimaisen silotellut ja kiltisti käskystä vaikka järveen hyppäävät kamikaze -narkkarin tylsistyneet löhöhuoneet. Muista, että hölynpölystä saadaan tietoa vain tietoisuuden yhteydessä, ja että sen vastahenki on itsensä ilmaisemista; tämä kaikki seuraa meitä läpi elämämme – halusimmepa sitä tai emme – omaehtoisena tietoisuuden luonnetta koskevana kokemuksena, sillä tämä kokemus on yhteydessä kokemukseen.

”onnettomat olosuhteet”-läpänheiton vastapoolina on kuuluisa ”Rakasta ja näe maailmassa tiedon avulla jotain järkeäkin”- lausuma, aitojen renessanssioppineiden, Pico della Mirandolan ja Marsilo Ficinin ajatusmaailman tavoin näkyvätön näkyväisessä.

”tavallinen perheonni” on muuttunut ”perhehelvetiksi lisääntyvän vapaa-ajan myötä. Nietzsche ennusti osuvasti ihmiskunnan tällaisen vapautumisen ja siitä seuraavan moraalittomuuden: ”Vapaa-ajan lisääntyminen, ja jumalan kuolema tekevät ihmisen elosta tuskaisaa. Ei ole enää mitään valmiita moraalisia käskyjä, joihin astua kuin valmiiseen pöytään kiltisti nauttimaan ohimenevästä, mutta tarkoin määrätystä elämästä oikean elä-

män elämiseen.” Tämän jälkeen harhautetut ja väärän tiedon sekoittamat ihmiset toimivat rituaalinomaisesti totuuden jälkeisessä ajassa Nietzscheen viittämällä kuin robotit haluamattakaan tietää enää asioiden oikeaa ja todellista luonnetta.

”syyttömästä lavastetaan syyllinen, kuten pahan valtaamassa maailmassa on tapana”- toteamus on kaiken sen alku heräämiselle, että tiedämme mistä paha tulee, miten se naamioituu ”hyvään” ja miten se käyttäytyy. Eikä tämä ole uutta. Esimerkiksi amerikkalaisen elokuvan vasemmistolaisista roskista puhdistanut Nixonin suuri idoli, senaattori McCarthy, oli FBI:n transuhomojohtaja Edgrar J. Hooverin mukaan oikeassa päättyessään syvässä tutkimuksessaan riittävän pitkälle, ennen kuin passitettiin viimeisen mölähänsä jälkeen mielisairaalaan:”Batman ja Robin olivat kommunistien salajuoni, jonka tarkoitus oli turmella amerikkalaiset terveelliset ja isänmaalliset nuorukaiset homoseksualismilla. ”Nykyinen ”totuudenjälkeinen aika” on kuin suoraan tuosta 50-luvun maccarthyrismen pahimmista painajaisista labyrintissä, mistä ei ole ulospääsyä koska vaihtoehtoja ei ole peilimaailman kaltaisessa pelottavassa kauhutodellisuudessa ja tahdon heikkous selittää paljon ihmisten mielettömyyttä; totuuden jälkeinen aika ei olisi mahdollinen ilman katteetonta optimismia toiveina ja lupauksina ympäristöönsä ammatikseen levittelevää sosialidemokraattis-kristillistä papistoa ja sen tukena tomerasti häärivää ruohonjuuritason tehokasta selittelykoneistoa tätiarmeijalla johdettuna. He uskovat näet naiiviudessaan vilpittömästi, koska niin heille on opetettu 1500-luvulta lähtien, että kaikki paha, jopa pahin on vain puutetta tai epätäydellisyyttä – hyvän vajuusta joka on korjattavissa lisäämällä hyvän rihmastoja syvällä, pohjimmiltaan hyvän ja hyvää tarkoittavan yhteiskunnan sisällä. Idealistien aikaisempi syytyslanka, vaistomainen halu, ei enää riitä enää edes pienen maailmanparannuksen roihun alkukipinöiksi. Sitä olisi jalostettava, hiottava kirikkaaksi timantiksi, sillä jos idealistinen intohimo jää jalostamatta ja kääntyy vain aineellisen tavoitteluksi, se voi muuttua tuhoiseksi ja raunioittaa moraalil lisäksi kokonaiset kansakunnat, jolloin arvorelativistisesti vain pahuus olisi enää kannattavaa bisnestä. ”Absoluuttisen optimistin mukaan jotkin hyvät asiat osoittautuvat olevan pahoja, mutta vain näennäisesti, ja luonnon kuvat toimivat kuvan kaunistamiseksi – edellyttäen että ne ovat varsinaisia vajuus- vajuuksia, joiden varjot ovat samanaikaisesti sekä pysyviä että ohimeneviä

mitä sopivammalla esteettisellä tavalla”, kirjoittaa asiaa syvällisesti tutkinut filosofian emeritusprofessori Timo Airaksinen kirjassaan ”Markiisi de Saden filosofia (Gaudeamus 1995). Markiisi de Sadea loukkasi Airaksisen mukaan tällainen valheellinen ajattelu ja erityisesti siitä tehdyt virheelliset johtopäätökset. Airaksisen mukaan Sade tuli vihaiseksi ajatellessaan, että minkä tahansa paheen tyydyttämiseen hän vain tähtäsi tai mihin tahansa vahingolliseen yritykseen ryhtyikin loukatakseen ihmisoikeuksia, lopputulokset olivat hyviä tällaisen ajattelutavan mukaan. Airaksinen kirjoittaa yhtä profeetallisesti totuuden jälkeisen ajan ihmiskuvasta samaan paljastavaan tyyliin kuin filosofi Georg Henrik von Wright ennusti osuvasti vuodelta 1981, samana vuonna kun Airaksinen valittiin Helsingin yliopiston käytännöllisen filosofian professoriksi, ilmestyneessä kirjassaan ”Humanismi elämänasenteena”, nykyisen totuuden jälkeisen ajan 2010 -lukulaisuuden mahdollistaneesta 90 -lukulaisesta valistuneen itsekkyyden lisääntymisestä ihmisten mielissä ja maailmassa, mikä oli perusedellytys sille että ihmiset muuttuivat suuriksi kuspäiksi ilman että he olisivat tunteneet häpeää tai syyllisyyttä siitä ettei heillä ollut enää sijaa omatunnonle. Airaksinen väittää yhden optimismin anarkistisista ja siksi ihmisille ja moraalille vahingollisista seurauksista olevan se, että kun ihmisen kerran on hyvään absoluuttisesti uskovan mielestä mahdotonta tehdä väärin, hän voi hyvin pyrkiä johonkin, jonka hän näkee joukkona pahoja seurauksia – jos nämä miellyttävät vain häntä. Näin hän saa Airaksisen mukaan vapaasti yrittää vahingoittaa muita ja hyödyttää vain itseään, sillä tuleehan hänen luuloissaan kaikki kuitenkin kääntymään hyväksi lopussa, kuten hänelle ja koko maailmalle on hyvän nimissä pahaa vastaan uskoteltu, sillä olivatpahan hänen aikomuksensa siten hyviä tai pahoja, ne kuitenkin hyödyttivät tämän ajattelun mukaan myös muita viime kädessä. Siksi tässä katsannossa ihmisen aikeilla ei ole mitään merkitystä.

“Meilläähän ei tuomita, eikä pidetä mielistelynä mitään orjuutta”- joutuu siitä, että kun ihmiset huomaavat ristiriitoja ja aukkoja väitteissä, he kadottavat mielenkiintonsa sekä ajatteluun että totuuteen.

”Hetskuvihaja ja hetskueliitti” - eivät tarkoita sitä että he olisivat yhtenäisen heteroryhmä, vaan sitä että he esiintyvät heteromaailmanomistajina nimissä vasikka joukossa on hyvin todennäköisesti oman kieron hyväksikäyttäjähomoutensa opettajamaisesti piilottaneita hirviöitä. Mutta mikä

tässä on ollessa he ajattelevat etelänlomilla, kun ympärillä juoksee jatkuvasti pilvin pimein kauniita arabinuorukaisia käsikädessä silmää vinkaten ja hymyillen. Raapien muniaan merkitsevästi kysellen koko ajan koska, missä ja kuinka paljon, hän miettii, ja unelmoi jo seuraavasta kiimaisesta panosta. Hän katselee ihastuneena ympärilleen ja raapii muniaan ohikulkueille pikkupojille merkiksi halukkuudestaan maksulliseen seksiin heidän kanssaan. Hänen turpea olemuksensa, paksu niskansa, ja joka paikassa rehoffavat karvat herättävät nuorissa pojissa inhonsekaista ihmetystä, mutta hän on tuiki tärkeä elinkeino heidänlaisilleen nuorukaisille, joilla ei ole töitä, ei viikkorahaa eikä rikkaita vanhempia, koulutusta, tulevaisuutta tai mitään muutakaan mitä muualla turvallisuudeksi sanotaan. Nämä kauniit ja vikkelät pojankoltiaiset kulkevat kuin nälkäiset susilaumat metsästämissä näitä kuoleman, ja yli sadassa kilossaan polttavassa auringossa hikoilevia ja paskalle haisevia elintasorenkaita, jotka yrittävät peittää typeryyden hajunsa kalliisiin merkkituoksuihin.

“Pausanius Platonin dialogeissa Pidot”-kirja on homokirjallisuuden ensimmäinen klassikko, missä käsitellään ongelmatiikka kaunis nuorukainen - vanha ruma ukko perinpohjaisesti ja tyhjentävästi juuri Pausaniuksen suulla. Olen kirjoittanut “Egyptin prinssi ja muita homonovelleja- kirjani kymmenennessä luvussa Sokrateen vaietusta poikaystävästä näin: ”Tarkemmin kerron teille siitä, millaista oli olla tämän hurmaavan ja omalaatuisen likaisen ukon vaiettu poikaystävä, todellisen rakkauden ja kunnioituksen kohde, ja hänen henkinen innoittajansa, josta kukaan ei puhu mitään, ja jonka kateellinen ja yläluokkainen Platon tahallaan ”unohti”, korostaakseen paremmista piireistä tulleen Alkibiadeksen roolia Sokrateen elämässä, ja erityisesti sitä kautta omiin tarkoituksiinsa paremmin sopivaa ”platonilaisista rakkautta ” (joka on täyttä paskaa ja humpuukia). Kun Sokrates sanoi Alkibiadekselle, että hänen rakkautensahan on kuin haikara. Se on ensin hautonut sinussa siivilleen nousevan rakkauden, ja nyt se on vuorostaan sinun rakkautesi hoivattavana, Sokrates tarkoitti jotain ihan muuta, kuin mitä hänen jälkeensä on tulkittu tarkoittavan. Minä tiedän, koska olin itse silloin mukana paikalla kuulemassa tämän.”Platon otti nimekseen Platon, joka tarkoitti mieskuntoista urosta, ja osallistui itse lukuisiin juhliin, joissa miehet panivat nuorukaisia rajusti aamun pikkutunneille asti niin härskeissä bileissä, ettei niistä ole juuri kukaan historioitsija uskaltanut

viralliseen historiankirjoitukseen kommenttejaan koston ja rangaistuksen uhalla kirjoittaa. Eivätkä nämä nuorukaiset olleet mitään poikatyttöjä tai temppeleiden vierusteiltoilla viihtyviä, halpoja huorapoikia, vaan ikäryhmänsä kauneimpia nuorukaisia, joilla oli patsasmaiset jäntevät lihakset, ja ihan eri tavalla haarojenvälissä jyrkästi seisova valtava muna, kuin kuvanveistäjät ovat antaneet ymmärtää. Eihän sitä olisi tullut mitään, että näistä vapaista miesten keskinäisistä aisti-iloista olisi tullut kulttuurimme perusta, siksi Platon hieman siisti tarinoita, otti spermanhajun, kullin mäiskeen, perseen litinän ja lätinän, hurjasti hullaannuttavan himon, ja jatkuvan panemisen, ja kullista haaveilemisen siististi pois tarinoistaan. Sokrates sai pojat puhkeamaan kukkaan, ja vapautti meidät sadun lumouksesta rupisammakon suudelmallaan, ja meissä piilevät voimamme, sillä hän jaksoi aina udella meiltä kaikkea sellaista, jota emme tienneet itsessämme olevankaan. Hän sai meidät punastumaan ja kaipaamaan. Rakastamaan ja unelmoimaan. Näyttämään tunteemme, ja etsimään rakkauden lisäksi totuutta, joka tuntui olevan piilossa kaikkialla ja kaikilta.”

“me olemme mikrokosmos sanoi mitä kuka tahansa ääliömäinen mokka-ajattelijä” sillä Goethen mukaan jokainen esine oli mikrokosminen ilmaus makrokosmoksista. Sitä oli ennen kaikkea ihmiseksi tullut luonto. Henki, maailmansielu, tuli muodoksi kaikkialla, sekä orgaanisessa että epäorgaanisessa luonnossa, ja ihmiseen vaikutti kaikelle muotoa antava idea ja voima. Goethellä kaikkkeen luonnon moninaisuuteen kätkeytyvä ykseys ilmaisi itsensä magneettisessa virtauksessa, jonka ihminen tunsu vaaliheimolaisuutena. Goethen teoksen ensimmäinen ranskannos sai nimekseen *Les Sympathies*. Maailmankirjallisuus sai Goethen Vaaliheimolaisten aatteista ilmauksen sielujen sympatia ja sielunveljeys, vaikka ranskalainen Rousseau oli jo ennättänyt kuuluisassa *Heloise*-romaanissaan kuvata sielujen sukulaisuuden vastustamatonta ja vallankumouksellista voimaa, jolla rakastavaiset uhmasivat yhteiskuntaluokkiensa kahleita ja totuttuja sovinnaisuuksia, ihan kuten Vaaliheimolaissakin:” Jos he vain olivat samassa talossa, ei kestänyt kauan, ennen kuin he seisoivat tai istuivat vieretysten. Vain lähin läheisyys voi heidät tyynnyttää. Silloin ei siinä ollutkaan kahta ihmistä, vaan yksi ainoa, tajuttoman, täydellisen mielihyvän tilassa, tyytyväisenä itseensä ja maailmaan. Olisipa voinut pidättää toista huoneiston viimeisessä sopessa: toinen olisi vähitellen, itsestensä, aikomattaan liikkunut hänen luoksensa.

Elämä oli heille arvoitus, jonka selityksen he keksivät vain yhdessä. ”Egon Friedell kirjoitti Uuden ajan kulttuurihistoriassaan, että nuoresta Goethesta antaa Lottenin sulhanen Kestner kirjeessään erälle ystävälle seuraavan luonnekuvan: ”Hänellä on hyvin runsaat lahjat, hän on todellinen nero ja henkilö jossa on luonnetta. Hänellä on erinomaisen elävä kuvitteluvoima, ja hän ilmaisee enimmäkseen ajatuksensa kuvin ja vertauksin. Hän on kaikissa tunteenpurkauksissaan raju, mutta hänellä on suuri itsehillintäkyky. Hänen ajattelutapansa on jalo. Ollen vapaa ennakkoluuluista hän toimii niin kuin häntä miellyttää, välittämättä siitä, miellyttääkö se muita, onko se muodinmukaista, salliiiko hyvä tapa sen. Hän vihaa kaikkea pakkoa. Hän on sanalla sanoen hyvin merkillinen henkilö. Merkillistä hänessä oli, että hän osasi kaikkea sitä, jota muut vain tahtoivat eivätkä edes selvästi tahtoneet. ”Friedell kuvaa Goethen arvoituksellista käyttäytymistä ja viittaa hänen henkiseen rakenteeseensa:” Hän etsii kaikesta, myöskin naisesta, alkuihmiöitä, ja sen tähden ei voinut kukaan yksityinen häntä ajan pitkään tyydyttää. Edelleen hän taiteilijana, ja se on: aina vaeltavana, ylimalkaan pelkäsi naista, jossa hänen täytyi nähdä vakiinnuttava, kiinnittävä prinssiippi. Mutta syvin syy lienee kuitenkin etsittävä siitä, että hänelle jokainen intohimo tuli esineelliseksi, hyytyi objektiiviseksi ”hahmoksi” sinä hetkenä, jolloin hän näki, että hänen oli pakko tehdä siitä reaaliset johtopäätökset, joko sitten avioliiton tai pysyvän sielunliiton muodossa. Ellei hän olisi ollut runoilija, hän joko olisi pakottanut itsensä ”normaaliin” suhtautumiseen tai hän olisi sortunut näihin ristiriitoihin. Mutta hänellä oli taiteensa venttiili, taiteensa, jolla hän, kuten kenties nykyään sanottaisiin, reagoi itsensä vapaaksi: siinä näemme hänen intohimonsa tulen säilyneenä, mutta jäykistyneenä kylmäksi kiinteäksi laavamassaksi. ” Friedell jatkaa, että Lessing kirjoitti Shakespearen kääntäjälle, Eschenburgille Wertheristä: ”Luuletko, että koskaan kreikkalainen tai roomalainen nuorukainen olisi riistänyt itseltään hengen sillä tavalla ja sen vuoksi?” Friedell vastasi itse”, että ei, sitä ei kreikkalainen nuorukainen olisi milloinkaan tehnyt, saattikka sitten roomalainen, jo sen takia, että siihen aikaan ei vielä ollut keksitty ruutia. Mutta sinäpä juuri oli teoksen uutuus, että se ensi kerran ja vastustamattomin silveltimenvedoin maalasi ” tunteellisen henkilön katastrofin, henkilön, joka ei kuole rakkautensa, ei minkäänlaisiin kohtaloniskuihin, vaan aivan yksinkertaisesti elämänsä. ”Wertherin suuri teko on periaatteellisesti onnettoman rakkauden

keksiminen, jossa myös ilmenee aikakauden feminiininen luonne, sillä tämä on rakkauden erikoisesti naisellinen muoto. Mutta Goethe itse vapautui Friedellin mukaan ”Wertherissään” rakkaudestaan objektivoidessaan sen, tehdessään sen tavallaan itsenäiseksi hänestä irrotetuksi olioksi.

”Mukaisäni ja mukatuomitsemaan”- käsitteet näyttäytyvät selvästi eloku-
vissa Montrealin Jeesus, Pasolinin Matteuksen evankeliumi, ja Monthy Pyt-
honin Brianin elämä, sillä niissä ollaan jäljillä siitä kuka ja Jeesus todella oli,
ja millainen hän olisi tänään. Sitä kuvaa ehkä parhaiten Elisabeth Ohlsonin
Ecce Homo – valkokuvanäyttely; sellainen hän oli ja olisi vielä tänäänkin.
Homoaktivisti. Kapinallinen. Köyhien ja syrjittyjen homojen ystävä. Vihai-
nen vääryyttä ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan taisteleva iso nyrkki, joka
ei kaihtaisi keinoja paljastaa hyvän kaapuun ovelasti naamioitunutta pahaa,
joka tekopyhästi teeskennellen väittää toimivansa kaikkien hyväksi. Eikä
hän yrittäisi tuoda hiljaisuutta ja sopua sinne missä on itku ja hammasten-
kirstitys, vaan raudanlujaa tahtoa uskaltaa käyttää jokaisessa meissä piilevää
voimaa ja tahtoa suojella itseään ja elämää, yhdistämällä ja suuntaamalla
yhteisvoimin ne täsmäiskuun kohti sitä pahaa, joka kuristaa meitä arjen
keskellä, vieden hyvän elämisen mahdollisuudet, ja täyspainoisen onnellisen
elämän eväät. Mutta ennen kaikkea Jeesus muistuttaisi jatkuvasti kaikkia
väheksytyjä ja sorrettuja siitä, että ensimmäinen tulee aina lopulta kuiten-
kin viimeiseksi. Meidän aikamme katsoo tätä ongelmaa yhteiskuntaetiikan
kysymysten kautta; ehkä tässä oli kysymys myös Georg Lucasin kritisoiman
modernismin virheestä kun modernismi teki yhteiskunnallisista ongelmista
yleisinhimillisiä ja ylihistoriallisia, eikä pyrkinytkään purkamaan konkreet-
tisesti kaikkialla rehottavaa epäoikeudenmukaisuutta synnyttäen Proustin
muistelevan tajunnan, joka suuntasi huomionsa persoonalliseen kykyimme
nähdä yhteiskunnalliset kysymykset osana henkilökohtaista elämäämme,
jota häiritsi vain 1700-luvun Valistuksen valheellinen perinne esittää jul-
kisuudessa esimerkillisen hyveellisiä ihmisiä muille opiksi ja ojennukseksi.

”Mukatärkeitä asioita”- maailma on täynnä epämerkityksellistä puppua,
joka vie harhaan koska pohdinta ja päättely ovat tälle maailmalle vieraita.
Siitä puhuu myös Filosofian tohtori ja kirjailija Jan Blomsted kirjassaan
”Kenen siirrot (WSOY 1993) luvussa ”Heräävä mielenkiinto” kuvates-
saan ”Homeroksen laulavan mielenkiinnon” ja erityisesti Odysseuksesta
kirjoittaessaan: ”Koska pohdinta ja epäily olivat tälle maailmalle vieraita,

edes minän ongelma ei näyttäytynyt tiedollisena kysymyksenä. Odysseus tuli kuitenkin lähelle ongelman nostamista metafysiselle tasolle – keskelle suurta seikkailua. Kykloopin vankina ollessaan hän ilmoitti yksisilmäiselle hirviölle nimekseen ”Ei kukaan”. Odysseus oli viekas mies, niin viekas että onnistui puhkaisemaan kykloopin ainoan silmän. Hädissään hirviö kutsui kumppaneitaan apuun (käsittämättä lauseen ”tieto-opillista” luonnetta) valitti: ”Ei kukaan uhkaa minua viekkaudella ja voimalla!” Kykloopit painuivat matkoihinsa, eihän heitä tarvittu. Nimisekaannus, joka säästi Odysseuksen ja hänen kohtalontoverinsa henget, oli tahaton metafysisen viitsi. Itse vaaratilanteessa, keskellä seikkailua. Odysseuksen keksintö – tai taktinen siirto – todisti lähinnä käytännöllistä älykkyyttä. Sokean runoilijan silmäniskuna kiireettömille kuulijoille episodi kertoo muustakin kuin viekkaudesta. Kuten Giambattista Vico myöhemmin antoi ymmärtää, logiikan ja metafysiikan juuret olivat runoudessa ja tarinankerronnassa, tämäntapaisissa kohtauksissa.”

”Siitäkin huolimatta, että nykyisin on epämuodikasta ”hörhöillä”- ja uskoa Jumalaan sekä Jeesukseen, minä uskon ortodoksina, sillä joka ilta Jeesus puhui minulle lapsena minun omalla äidinkielelläni asioita, joista kukaan muu eikä välittänyt mitään. Kun sanoin sille kerran, että tiedän kuinka kaunis olen ja etten siksi ole vielä päättänyt alanko pojaksi vai tytöksi, se ehdotti että alkaisin homoksi, missä yhdistyivät molempien sukupuolten parhaat puolet. Jeesuksen sanojen mukaan minussa yhdistyivät ”taattu kermaperseit ja helppoa elämää kaipaavia” ällöttävä haavoittavuus ja ulkopuolisuus herran sanoin ”Herra suojeli orpoja, mutta jumalattomien tien hän teki mutkaiseksi.”, mikä oikein ymmärrettynä oli Jeesuksen mielestä kaiken nerokkuuden ainoa todellinen ja tehokas polttoaine elämänpituisella matkallani, se tärkein jota ei etuilioiden kouluissa opittu, koska sitä eivät opettaneet kiltiksi naamioituneet ja tylsyydessään ennen aikoja vääräuskoi-siksi mummoiksi lassytsloitsujansa ladellessaan vanhenneet keskinkertaiset ja hiljaa vaikeroiden sisäänpäin kääntyneet ja piipittävät pikkutyöt, jotka pitivät hyppysissään feminiiniseksi muuttuneen länsimaailman älyttömyyttä tekosiveillä ja hurskailla kasvatustoiveillaan tasa-arvoisesta tulevaisuuden onnellisesta ihmisrodusta - se sama, joka halusi kussa yleisissä vessoissa yhdessä miesten ja naisten kanssa.

”Suhtkohtselvinpään”- ilmaisu on samaa kaliiberia kun Andy McCoy'n taannoinen raitistuminen. Andy vanhana velmuna ja pummina oli päättänyt kutsua erään lehden toimittajan ravintolaan kertomaan ”raitistumises-taan”. Andy ei enää vetänyt kovia huumeita. Haastattelun lopuksi toimittaja kertoi Andyn juoneen toimittajan työnantajan piikkiin kahdeksan tuopil-lista lonkeroa ja polttaneensa toimittajan valkoisia Marlboro -savukkeita puolitoista askillista.

”Det lille frække Frederik”- Tanskan ehkä kuuluisin lastenlaulu, jonka on säveltänyt Henning Hansen ja sanoittanut Halfdan Rasmussen.

Den lille, frække Frederik
som elsker sjov og mekanik
har købt en bil og kører nu
og sir babu, babu babu!

Han gir den rigeligt med gas
og kører hen til Højbro Plads
hvor Absalon ta'r hjelmen af
og si'r goddag, goddag goddag!

Så kører han til Jægerspris
og bytter bilen for en gris
og bytter grisen for en bog
med billed af et lille tog.

Så kører han med toget hjem
og spiser middag klokken fem,
og så er den fortælling slut,
og toget siger futtefut!

”kaikkivaltiaan mukajumalan ihmeellisen kirjan nimissä” - kirkkohistoria on hyödyllinen harrastus. Sieltä voimme oppia kristikunnalle tärkeiden ns. seitsemän kirkolliskokouksen päätösten lisäksi myös eksegetiikkaan kuulu- luvan Raamatun alkuperän, selitykset ja miten eri osat ovat siihen aikojen osassa liitetyt ja miksi.

Tämä salaperäinen yksinäisyys kouraisi syvältä rinnasta ja potki pöydän alla nilkkoihin. Se oli niin osumatarkkaa, että samalla sekä hirvitti että innosti. Se oli sama alamaailma mistä syntyivät salaperäiset toiveeni ja outoa selittämätöntä himoa. Olin jo myös huomannut, että tässä hiljaisessa yksinäisyydessään sai alkunsa myös kaikenlainen kummallinen, mikä veti minua kutsuvasti puoleeni; mutta se tunne kaiken tämän jälkeen. Se suuri puistattava yksinäisyys. Se surullinen tuska mikä housuja napitettaessa hänestä tuntui aina, joka kerta, kuin viiltävä kipu aivoissa merkiksi siitä, ettei kaikki mennyt oikein tai ollut kohdallaan. Ne nopeat ja välttelevät katseet. Hylkääminen. Ei sanoja. Ei nimiä. Ei kiitosta. Ei mitään lämpöä. Ei halauksia. Ei puhelinnumeroiden vaihtamisia. Ei hyvän päivän kuulumisten vaihtelua. Ei leppoisia keskusteluja. Ei istuskelemisia vierekkäin tai toisistaan nauttimista. Ei mitään sellaista, mistä hän piti.

”TAIMIKÄSENYTLIEOLI!” - Jumala rakastaa lapsiaan olivatpa ne naisia tai homoja, mutta kaikki papit eivät yhtä paljon kuin maallista mammonaa. Kumpi on väärässä?

”Herodotosta” - tätä satuseppoa pidetään historian isänä.

”Nuo omissa likaisissa ajatuspesissään nyhräävät tyhjäntoimittajasepostelijat” - Platon inhosi ja piti tyhjänpäiväisiä runoilijoita vaarallisina ideoille ja yhteiselle hyvälle. Pahan kukka- runokokoelman kirjoittaja, ranskalainen Charles Baudelaire taas toimittajia ja sanomalehtiä, joita piti välinpitämättöminä murhaajina, koska suhtautuivat vakaviin asioihin välinpitämättöminä kiinnostuen vain niiden skandaaliarvoista.

”Peterpanismia?” - katsokaa söpöjä lapsenkasvoisia kerubihomoja mitä heistä tulee vanhoina; satyyrejä!

”On paljon muutakin kuin asioilla tai sanoilla leikittely.” - kuten oikeista asioista oikeilla sanoilla puhuminen.

”Miten skitsofreninen on ulkomaille muuttaneen ihmisen identiteetti, kun se mennessä, kasvatuksena ja muistoina on jakaantunut lapsena äidinmaidosta imettyyn kieleen ja kulttuuriin, ja nykyisyydessä aikuisena pakosta sekä selviytymisen tarpeesta” opittuun kieleen ja kulttuuriin?” - kysymys kuuluu kaikille.

”Wienin piirin loogisen positivismin historiaa oli Suomessa tutkittu liiaksikin, mutta Oxfordin tavallisen kielen filosofia on jäänyt vaille huomiota.” - tavallisen kielen filosofit arvostelivat minun tavoin varhempaa analyttistä filosofiaa liiallisesta loogisen analyysin käytöstä kielen tutkimisessa, joka tavallisen kielen filosofien kritiikin mukaan tavoitti parhaimmillaan vain epätavallisen muodollisen kielen merkityksen. Minä tutkin tähän väliin jäävää harmaata vyöhykettä: alistetussa asemassa olevien keskinäistä ja salaliittolaista kommunikointia vaikeissa olosuhteissa kuten lastenkodeissa.

Kehittelemäni Aikamatkaaja – hanke (luova luokka) yritti innostaa ihmiset tutkimaan sanoin ja kuvin omaa ja vanhempiensa lähimenneisyyttä; kommunikoimaan keskenään nykypäivän vinkkelistä mennyttä maailmaa Platonin Menon -dialogin hengessä, joka kuvaa sitä, miten ”itse” on erityisesti läsnä oppiessamme vaativampia asioita Sokrateen sanoin: ”Hän herää tietämään kenenkään opettamatta vain siten, että häneltä kysytään. Hän siis löytää tiedon itsestään.” Tutkin sitä, miksi ”itse” ei muodostu yksin vaan yhteisössä ja miten ”itse” ilmenee silloin kun sille ei ole annettu mitään

mahdollisuutta tyyliin ”mennään läpi vaikka harmaan kiven tai rikkaruohot puskevat aina lopulta läpi asfaltin”, jos ymmärrätte mitä ajan takaa. Ajan sitä takaa, ettei ihminen vähästä lannistu. Menon -dialogissa muut ihmiset mahdollistavat ”itsen” ilmenemisen. ”Itse” on kuitenkin koko aina kaikilla ihmisillä olemassa, toisilla se on hiljaa ja näkymättömissä, toisilla taas esillä voimakkaana. Mutta mitä on ”itse”, silloin kun ei ole mitään muuta? Tarkemmin sanottuna: mikä on itse silloin kun se on oikeasti niin kuin sen pitää olla ja mitä se silloin on?

Luova luokka oli pätkätöitä tekevä luovien alojen uusi sukupolvi, johon kuuluvat mm. valokuvaajat, toimittajat, pelinrakentajat, media- alan ammattilaiset ja tanssija, muusikot sekä näyttelijät.

Minua nauratti kuulla muiden, tavallisten ja normaalien ihmisten ”viha-rakkaus-juttuja” omasta lapsuudestaan. Useat heistä puhuivat niistä lakkaamatta, ihan kuin silloin saadut pelimerkit, tapahtumat ja ”ystävyyss- vihasuhteet” olisivat koulumenestyksen myöten määritelleet meidän koko tulevaisuutemme ja paikkamme yhteiskunnassa.

Joskus muinoin keksittiin filosofia auttamaan ihmisiä ratkomaan arjen kinkkisiä ongelmia. Ja koska filosofointi oli mukavaa, mukaan hyppäsivät myös pätemisenpaikan löytäneet tärkeilijät ja selittelijät, jotka varastivat tavalliselta kansalta koko homman ja muuttivat sen harvojen harrastukseksi. Tällä tavalla savolaisittain voisi hyvin tyypistää koko länsimaisen ajattelun muutamaa lauseeseen ja sen tärkeimmän ongelman, siitä ammatikseen papattavien vaikeaselkoisuuden tietoisuutta etsiessään, vaikka jo Goethe pelkäsi tiedostamisesta tulevan valtavan sairaalan, jossa olemme toistemme sairaanhoitajia. Kokonaan toinen ongelma tulee siitä kun alamme tutkia mitä kaikkea filosofia on sisäänsä niellyt aikojen kuluessa, sillä inhimillinen tieto on pohjimmiltaan vallantahtoa, missä näkymätön valta piiloutuu ovelasti mieliimme jota rangaistaan huomaamattomalla ja hienovaraisella kontrollilla – myös filosofian keinoin. Tavallinen ihminen ei voi luottaa mihinkään muuhun kuin omaan järkeensä, joka pohjautuu siihen että hän osaa ja haluaa elämässään erottaa oikean ja väärän toisistaan. Vain järkemme on se arkkitehtoninen kyky, jonka ansiosta löydämme yksityisestä yleisen ja pystymme erittelemään asioita ja ihmisiä ympärillämme. Järkevyys olisi tässä asiassa kykyä jalostaa kokemuksemme avulla perittyjä käsitteitä, näkemällä ne sellaisissa uudessa valossa, missä ne ovat avaimia uusien ovien

eteen, eikä niin kuin ne nyt ovat, historiallisesti jämähtäneitä unohdushorisontteja, jotka on verhottu epävarmuuden, epäselvyyden ja selvien asioiden selittämättömän monimutkaiseen munkkilatinalla kuorrutettuun usvaan ja hämäämään; koska ihmisen on kestävä osansa ja väistämättömään on sopeuduttava, filosofian tehtävä pitäisi olla auttaa ihmistä katsomaan eteenpäin, ei taaksepäin. Mutta filosofia opettaa nykyisin tavalliselle ihmiselle kovin vähän mitä hän ei itse jo tietäisi omassa arjessaan etukäteen.

”Marcus Aureliuksen tärkeät sanat miten piti vain ottaa vastaan kaikki mikä eteen tuli, vaikka se olisi vaikeaa, ilman ylpeyttä, ja päästää siitä irti heti kun oli tarvis, ilman turhia kamppailuja tai omistamishalua” - Hadrianuksen jälkeen viimeinen suuri stoalaiskeisari.

”Muutama maalainen isojen kapsäkkiensä kera”-hyvässä mielessä iisalmelaisia siltä ajalta kun isoisa ensimmäistä kertaa astui junankytyiin.

”Ripsutti tihnuu” -karjalaisilmaisu voi olla mitä tahansa ja tarkoittaa mitä tahansa.

”Kyoon, mikä oli yksi kuuluisan munkki Ikkyuun (1394-1481) lukuisista runoilijanimistä” - Riehaantunut pilvi, Kyoon, oli yksi kuuluisan munkki Ikkyuun (1394-1481) lukuisista runoilijanimistä. Hän oli epäsovinainen ja särmikäs henkilö, joka oli kiinnostunut zenin opeista, temppelien ja munkkien tapainturmeluksesta ja homorakkauden iloista. Kapinallisesta ja monien ristiriitojen munkista kehkeytyi tavallisen kansan suusta suuhun elävä sankari, joka oli suorasanainen ja ovela auktoriteettien uhmaaja. Aina heikkojen puolella sorrettuja puolustamassa. Ikkyuulle ihminen oli varustettu yhtä uljaalla typeryydellä kuin härät, hevoset ja muut elikot. Runous oli hänen mukaansa alun perin helvetissä keksitty: ”silkkää kärsimystä, turhamaisuus, tekopyhyys, itsepäisyys. Ja miten etevästi nämä pirut saavuttivat päämääränsä,” voi hyvä tavaton hän sanoi. Hänelle hyvät runot olivat kallisarvoisia aarteita: ”Sanat ja säkeet säilyttivät ihmisiä.. Minä sanon pyh tuollaisille kotkotuksille ja käännän selkäni. Ehkä huomenna paistaa aurinko. Ehkä ei. Sillä ei ole niin väliä. Jatkan taas matkaani. Ehkä näen tiellä jonkun mukavan pojan, joka haluaa jakaa seuraavan yön kanssani. Ehkä. Ehkä hänellä on mukanaan riisikupillinen ja pullo vahvaa viinaa. Ehkä! Ehkä ei! Kuka tietää?

Ihminen oli Aristoteleen mukaan luonnostaan poliittinen olio, jolle moraalilla oli yksi elämän ehto ja sen tärkeimmistä arvoista.

”aivottomat ja perseellään ajattelevat nuijat ja tosinuijat uskovaishörhöt” - esimerkkinä käy hyvin kristityiksi itseään kutsuvien hurmahenkisten heterohullujen parissa vallalla olevasta toisista piittaamattomasta psykoottisesta pahuudesta saa, kun sadat konkreettista pahaa erilaisille ihmisille jumalaltaan halunneet idioottikristityt rukoilivat poptähti Lady Gagan ”Born This Way Ball”-kiertueen edellä, että tähdelle sattuisi jokin paha onnettomuus eikä hän voisi esiintyä. He rukoilivat toisissaan laajoina joukkoina ympäri Amerikan umpimielistä raamattuvyöhykettä julmalta jumalaltaan, ettei konserttia järjestettäisi, jottei ”pornografia ja homoseksuaalisuus” leviäisi ympäri maailmaa. Puolassa katoliset konservatiivipoliitikot eivät hyväksy Euroopan neuvoston yleissopimusta, jolla ehkäistäisiin naisiin kohdistuvaa väkivaltaa, koska se heidän mielestään uhkaa perinteistä perhe-elämän mallia jossa ukko saa hakata ja haukkua miten huvittaa koko perheensä, myös inhoamansa ja homoksi epäilemänsä hiljaisen runopoikansa. Poliitikkojen mukaan sopimuksessa myötäillään feministipiirien maailmaa ja sen pelättään johtavan homoliittojen laillistamiseen maassa. Maan oikeusministeri perusteli sopimuksen hylkäämistä sillä, että sopimus kehottaa allekirjoittajamaita taistelemaan naisen ja miehen perinteistä roolijakoa vastaan. Minä en julkaissut tätä etukäteen ristiriitoja ja vastustusta samoissa piireissä herättänyttä kirjaani ”Egyptin prinssi ja muita homonovelleja” vuonna 2012 Helsingin Priden yhteydessä, niin kuin ohjelmaan oli merkitty, siksi että sain kuukautta ennen kirjan julkistamista sähköpostini täyteen typeriä ja uhkaavia viestejä itseään ”tosikristityiksi” kutsuvilta äärihengellisiltä koirilta, ja koska en erityisemmin pitänyt heistä, enkä halunnut joutua viattomana leijonien luolaan kaikenmaailman uskovaishullujen sylkykupiksi, päätin perua kirjani julkistamistilaisuuden turhan kohun ja hälyn välttämiseksi, ettei olisi syntynyt suukopua ja yhteenottoja kirjani ympärille, ja 12-vuoden takainen Elisabeth Ohlssonin Ecce Homo-valokuvanäyttelyn nöyryyttävä ja piinaava tapahtumasarja olisi uusiutunut, missä nämä hullut uskovaiskoirat heiluttivat nyrkkiä ja sylkivät homovalokovanäyttelyn avajaisvieraiden päälle vihaansa. Netissä kotisivuillani ollut homo-Jeesusnovellini: ”Miksi he aina ymmärsivät minut tahallisesti väärin”, josta olen lainannut tähän tekstiin homo-Jeesus osuudet, hermostutti nämä äärihullut uskovaiskoirat, niin että sain uhkauksen, että eräs uskovaisjoukko oli järkyttyneinä oikeistani perustanut nettiin ”Jeesus ei ollut homo”-toimintaryhmän saatuaan

vihjeen, että Jeesusta yritettiin taas kerran kristittyjä rienaavien taholta väittää homoksi. He aloittivat rukouuskampanjan homokirjani julkaisemisen estämiseksi yhdessä muiden samanhenkisten äärikristittyjen kanssa ja kirjoittivat tiedotteessaan: ”Yhdessä novellissa: ”Miksi minut aina tahallaan ymmärrettiin väärin”, homo-Jeesus myy itseään nuorena temppeleissä vanhoille ukoille, ja kertoo myöhemmin muodostaneensa opetuslapsineen rikollisen homojengin, joka terrorisoi ympäristöään. Kirjoitus on hävyttömyydessään ainutkertaista rienaamista ja vääristelyä, sillä Jeesus ei ollut homo eikä homojen puolella, vaan oli kaikkea iljettävää ja luonnotonta vastaan. Pyydämme kaikkia oikeita kristittyjä rukoilemaan sen puolesta, ettei kirjaa julkaistaisi ja levitettäisi Suomessa. Toivomme, että otatte yhteyttä omiin poliitikoihinne, poliisiin ja kristittyihin yhteisöihinne, ja keräisitte nimelistaa kirjan julkistamista vastaan. Toivomme, että osallistuisitte yhdessä kanssamme kirjaa vastustavaan hiljaiseen rukousmielenosoitukseen Richardinkadun kirjaston toimipisteen pääoven ulkopuolella. Kokoonnumme paikalle hyvissä ajoin jo tuntia ennen tilaisuutta, ja otamme kitarat mukaan. Tarkoituksemme on osoittaa yhteislauluin, rukouksin ja ylistyksin Jumalan ja Jeesuksen todellista rakkautta kaikille niille homoille, jotka menevät kirjanjulkistamistilaisuuteen kuuntelemaan tätä saastaista homokirjailijaa ja hänen valheellisia väittämiään Jeesuksesta. ”Koska kyse oli turhanpäiväisestä ja jonninjoutavasta kuohunnasta en sitä itse kommentoi, sillä olen jo aikaa sitten löytänyt oman Epiktetokseni, mutta peruin kirjan julkistamistilaisuuden kolmesta syystä. Ensiksikin en halunnut kirjani ympärille tällaista halpaa ja helppoa pintavihajulkisuutta. Toiseksi olen ääriään myöten henkilökohtaisesti täynnä tätä kaikkialla rehottavaa puolilaillista homovihamielisyyttä kohtaan oman ja muiden homojen vaikean homoelämän kauheiden muistojen riivaamana ja ahdistamana. Kolmanneksi inhoan syvästi ahdasmielisiä, vihaa ja kaunaa levittäviä äärioikeistolaisia rumia ja tylsiä kristillisiä fanaatikkoja, sekä heidän suvaitsematonta epä-älyllistä ”aivot narikkaan -asennettaan”, ja aivan erityisesti inhoan tähän ryhmään kuuluvan äärikristillisen Päivi Räsäsen ja hänen hengenheimolaistensa vanhoilliskristillistä heterovihasanomaa kristillisyyden nimissä levittävää älyllisesti alamittaista joukkiota. Näen edelleenkin itseni hellenistisen kulttuurin perinnön vaalijana, missä kuvia kumartelematon ja eteenpäin suuntautunut järkiperäinen edistysellinen ajattelu on antiikin

ajoista vastustanut ansiokkaasti juuri tätä vallanpitäjien ja heidän hännys-
telijöidensä hellimää ja suosimaa ”aivot narikkaan -asennetta”, jossa järki
alistetaan Jumalalle, ja koko elämä nähdään ennalta määrätynä ilman että
siihen olisi ihmisellä mitään mahdollisuutta puuttua. Siksi ei olekaan ihme,
että historia on ollut jatkuvaa ja kovaa taistelua järjen ja järjettömyyden sekä
uskomusten ja tiedon välillä. Vanhan säilyttäjät ovat ottaneet niin kristil-
listen liikkeiden sisällä kuin yhteiskunnassa vastaan uudistajien kritiikkiä
heikosti. Erityisesti kristinuskon historia on surkukupaisa sepostus siitä,
miten hyvää tarkoittavasta rakkaudensanomasta saatiin väännettyä ahdas
ja tiukkapipojen säännöillä elämää ja ihmistä kuristava heteromoraalinen
panta jälleen kerran ihmismvapauden kaulalle.

Jeesus oli mielestäni selvästikin äärioikeistolaisten vanhoilliskristittyjen
monopolisoimista valheellisista ja tiukkapipoisista vääristelyistä huolimatta
opetuksissaan selväsanainen ja tiukka homppeli. Hän oli ankara oman
aikansa heteroviisastelijoille ja hurskastelijoille, toimien aina ja kaikkialla
hyvänä muutosvoimana vanhaa valtaa ja luutuneita ajatuksia vastaan. Hän
yrityi viedä ihmisten keskuuteen rakkauden, armon ja anteeksiannon sa-
nomaa korostamalla lähimmäisenrakkautta kaikkien tekojen tärkeimpänä
lähtökohtana. Hän ei halunnut perustaa mitään ”uskontoa” Se oli hänen
opetuslastensa missio, ja sen tehdessään he tulkitsivat Jeesusta omista ahtais-
ta ja jyrkistä lähtökohdistaan niin, että itse Jeesus ei olisi katsonut hyvällä
heidän eripuraansa ja opillisia hiustenhalkomisiaan. Jeesus yrityi yhdistää
sanat ja teot rohkaisemalla ihmisiä hyvään muutokseen oikeudenmukai-
suuden puolesta käytännön elämässä. Hän ei ollut tuomitsija, vaan halusi
ihmisten puhaltavat yhteiseen hiileen ja keskittyvän toisten virheiden et-
simisen sijasta parantamaan omilla henkilökohtaisilla rakkaudenteoillaan
oman ja yhteisen elämänsä ongelmia. Jeesus näki ensimmäisenä ihmisistä
koostuvan joukkoliikkeen hyvät puolet ja osasi valjastaa sanomansa koko
joukon yhteiseksi hyväksi. Suurin ongelma kristinuskossa näyttää olevan se,
että rumat ja vanhat vihaiset heteromiehet ovat omineet jumalan ja muo-
vanneet sen omakuvakseen. Kristinuskon tulevaisuus näyttääkin riippuvan
siitä, miten naiset ja homot kykenevät murtamaan tämän vanhan ajattelun
kahleet ja nostamaan esille uusia painotuksia. Kristinuskon alkuvoima on
sama kuin poliittisten muutosliikkeiden, jotka synnyttävät ajatteluun uut-
ta radikaalia ajattelua. Mutta kaikella on aikansa. Historia todistaa, että

suuretkin aatteet jäähmettyvät jo alkumetreillä fraaseiksi, ja juhlamenoiksi vailla todellisia tarkoitusperiä tai sisältöjä palvelemaan kulloinkin vallassa olevan eliitin tarpeita. Kristinusko on ollut poissa muodista sitten Darwinin. Tänä päivänä postmoderni filosofia on parhaillaan kyennyt näiden historiallisina jäänteinä kristinuskon varjolla ja nimissä toimineiden epäoikeudenmukaisten heterovaltarakenteiden horjuttamiseen ja avaramman, erilaisuuden politiikan, sekä valoisamman nykyyhomoidentiteetin ymmärtämiseen. Erityisesti nyt pitäisi puhua kristillisen äärioikeiston ”henkisistä murhista”, jotka saivat alkunsa abortin ja yhteiskunnallisen vapautumisen vastapainona 60-luvulla. He uskoivat jumalalliseen oikeuteensa ohjata yhteiskuntapolitiikkaa raamatun näkökulmasta syrjäyttäen samalla kaikki muut ymmärryksen lähteet. Heille on ollut punainen vaate länsimaiselle sivistisyhteiskunnalle ominainen yksilön arvostus, kunnioitus ja vapaudenaate. Heistä tuli Reaganin kaudella tärkeä yhteiskunnallinen taustavoima, vaikka vanhan ajan kristillisyyden uskottiinkin yleisesti kuihtuvan tieteen ja kohoavan koulutustason sekä tekniikan ihmeiden tieltä. Tätä ns. raamatulla päähän lyövää vanhakristillistä linjaa edustavat kristillisessä perinteessä lähes kaikki hurmos- ja ääriliikkeet, ja heidän vaatimuksestaan monet poliitikot maailmassa ovat kaventaneet ihmisoikeuksia ja sortaneet kaikkialla maailmassa intohimoisesti erityisesti juuri homoja. Tällainen äärioikeistolainen vanhakristillisuus synnytti vastavallankumouksen ns. vapautuksen teologiasta, jossa korostettiin Vuorisaarnaa sekä köyhien ja sorrettujen puolelle asettumista valtaapitäviä vastaan. Kristilliset radikaaliteologit kehottivat kristittyjä yhteiskunnalliseen taisteluun sortoa, syrjintää ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan, ja on myöhemmin synnyttänyt 90-luvulla melko hengettömän ja mitättömän pienen homojen kristillisen liikkeen länsimaisten kristillisten kirkkojen sisälle. Hyvänä poikkeuksena yhteisöllisyydestä, kannattavuudesta, ja yhdessä yrittämisestä on kuitenkin Amerikan mustien kirkko, jossa elävä usko on muutakin kuin lohtua uupuneille tai varautumista kuolemaan. Mustien kirkko toimi yhteiskunnallisena muutosvoimana, mikä pelasti samalla sekä yksilöä että yhteiskuntaa. Amerikkalaisen mustan kirkon näkyvä hedelmä on Yhdysvaltojen humanistikristitty ja edistyksellinen vaikuttaja, presidentti Barack Obama, jonka senaattorikaudella 2006 julkaisema teos: ”Rohkeus toivoa -ajatuksia amerikkalaisen unelman pelastamiseksi”, käy hyvin käytännön esimerkiksi

siitä miten humaani ja edistyksellinen kristinusko voi rohkaista ihmisiä hyväksi katsomiensa yhteiskunnallisten uudistusten puolesta, löytäen teoilleen perustan silti raamatusta. Siksi ei olekaan ollut yhtään hämmentävää seurata miten Obama käy yhdessä homojen kanssa kamppailua heidän yhteiskunnallisen tasavertaisuutensa ja täyspäisten demokraattisten oikeuksiensa toteutumisen puolesta viimeisenä umpimielisen vanhoilliskristillisyyden saastuttamana linnakkeena tiedetyssä USAssa, juhlistamalla konservatiivisten ja heteroperhearvojen nimeen vannovien lahkolaisten äärikristittyjen suureksi mieliharmiksi avoimesti kesäkuuta ”amerikkalaisten pridekuuna”.

”Olav Haraldsen”- tapauksessa kaikki alkoi siitä, kun kuningas Olav Haraldsen meni Trondheimissä viimeiseen viikinkipyhäkköön omien miestensä ja muutamien talonpoikien kanssa, ja kun hän tuli paikalle johon viikinkijumalankuvat oli asetettu. Siinä istui Tor, kaikista jumalista kunnoitetuin, kullalla ja hopealla huoliteluna. Kuningas Olav Haraldsen kohotti sauvakirveensä, joka hänellä oli käsissään iskien Toria, niin että tämä suistui alas korokkeelta. Nyt juoksivat kuninkaan miehet esiin, ja kaatoivat kaikki jumalat niiden alustoilta. Kuninkaan ollessa pyhäkössä surmasivat hänen miehensä pyhäkön ulkopuolella viikinkijumalia puolustaneiden tavallisten viikinkitalonpoikien edusmiehen. Tultuaan ulos miestensä luo kuningas sanoi talonpojille, että nämä saivat valita: heidän oli joko kääntyttävä kristinuskoon tai taisteltava häntä vastaan. Niin murtui vastarinta, ja viikinkiaika oli lopullisesti ohi Norjassa, muisteli isoisäni.

”muut jonninjoutavat löyhäpäiset hurlumheihöpöttäjät”, joita ei kumpiakaan voinut edes hyvällä tahdolla pitää minkään valtakunnan satumais-ten bilepalatsien tahdikkuuden esikuvina, houreita, saanut turpiin niin että tukka lähti, minut oli häväisty, ajettu kaupungista kissojen ja koirien kanssa niin kauaksi kuin pippuri kasvaa ja kirottu vuosisadaksi kaikkien huulilla pahanilmanlintuna ja turhaa hälinää ja yleistä rauhaa häiritsemään syntyneenä muotopuolena ja häirikkönä. Kaikki vähäisetkin hyvät ja kauniit muistot minut hävitetty, sanomiseni ja tekemiseni vääristelty, tajusin miksi kaikella oli hintansa? Tässä kaupungissa se oli koko elämä, mistä piti maksaa ennakkona hiljaisuus ja kuuliaisuus ja korkona näkymättömyys, ja miksi isoisäni, tuon hiljaisen vaalean jättiläisen norjansiniset silmät, paloivat tulta ja tulikiveä, kun hänen niiden välkehdinnän seasta leimusi samalla kaikki Norjan myrskyt, ja Harald Kaunotukka katsoi minua nousevana vaahtopää-

nä Norssaaren vanhan aallonmurtajan kohdalla silmät kosteina, ei säälistä vaan päättään samalla nyökytellen ja viittoen käsillään läpi ulupalta aaveen tavoin kiirehtivän sumuverhon, että tässä ympäristössä, minkä ihmisten ahneudelle, ilkeydelle ja pahuudelle hävinneet vanhat jumalat loivat vihois- saan kostoksi hornankattilaksi, hyvä väkisinkin kääntyy pahaksi ja pojat isiään vastaan pahuuden portiksi, missä meri ja satama ovat pian arkistojen unhoon harvojen herkuksi jäävä ääniraita, ja kaiken tämän menneen tule- vaisuus yhtä epävarmaa kuin arvaamaton merellä ohut yläilma ihan samalla tavalla kuin Henrik Ibsenin Kansanviholliset -näytelmässä enemmistö oli väärässä: eikä siksi Harald ole mikään arvonimi, korkea asema jonka turvin kiusataan ja sorretaan heikompia ja tyhmempiä, tai mikään satiirilakanoissa syntynyt pulleavatsainen ja piloille hemmoteltu kuningas syntyessään, vaan ruma ja vastenmielinen räpäle hyljeksittynä, päälle syljettynä, kirottuna ja hylättynä orpopiruna vailla toivo ja tulevaisuutta muiden silmissä, joka hei- tetään kuin kouralle luu alimmasta alimpana vähintään kerran sukupolvessa metsään varjojen valtakuntaan susien armoille taistelemaan joka hetki pie- nimmästäkin suupalasta verissä suin: paikasta auringon alla selviytymään, jotta kuspipäisyys pysyisi edes hetken poissa ihmislasten päistä ja hyvään pesinyt paha ylpeyden synnistä pestyksi puhtaaksi.

“Jos nykyhomoissa olisi hivenenkin rajua munaa”, he osaisivat Albert Camusin Ruton tavoin nähdä elämänsä viihtymisongelmien erääksi puh- keamisen syyksi juuri tällaisen typerän ja vaihtoehdottoman tylsyysselämän- sä umpikujan, ja siellä äärimmilleen viritettyjen valheellisten verkkojen ku- ristusotteen heissä synnynnäisesti olevan vapaudenkaipuunsa, ja oppisivat ehkä parhaimmillaan kantapään kautta jonkun rohkean poikkeushomon rohkaisemina tästä viisastuneena rohkeudellaan yhdistämään jo kadotetuksi luullun ihmiskunnan avaraa valoa tuikkivan homohumanismin avarakatsei- suuden, sen poikkeuksellisen rohkean luovuuden ennakkoluulottomuuden, ja jatkuvasti pulputtavan mielikuvituksen voimakkaaseen ja ylpeään itsetie- toiseen, hyvään muutokseen pyrkivään homotunteeseensa ja sitä ohjaavaan viiltävän terävän homojärkeen, jolloin mahdollisesti paikoilleen jämähtä- neissä kovien arvojen hallitsemisessa heteroyhteiskunnissa voisi syntyä jälleen luovuuden kuohuntaa, ja rajattoman sekä jatkuvasti uutta luovan homoälyn pokahtelua renessanssin tavoin.

Nuori itäisen suomalaisen satamakaupungin lastenkotiin hylätty ulkomaalaistaustainen orpopoika joutuu visaisen tehtävän eteen, kun opettaja antaa hänelle mahdottomalta tuntuvan tehtävän kirjoittaa aineen perheestään, jota hän ei tunne, sillä hän ei ole kenellekään kertonut olevansa orpo ja asuvansa lastenkodissa. Youtubesta tulee samaan aikaan kiinnostavampi Kylie Minoguen video "Tour Aphrodite". Hän tietää olevansa kaunis, mutta ei ole vielä päättänyt onko hän poika vai tyttö, ja siksi haluaisi mieluummin olla yhtä vapaa rajoitteista kuin Kylie Minogue omassa showssaan. Suomen ainoa queerkirjailija ja Ruotsin kirjailijaliiton jäsen Harald Olausen tuli tunnetuksi viime vuonna organisoidessaan vastalauseen hallituksen anteeksipyyntöille ilman tekoja lastenkotilapsien kaltoinkohtelusta, ja kirjoittamalla siitä kirjan "Anteeksipyyntö ei riitä ja muita epätoivon esseitä". Viime vuonna hän julkaisi myös ensimmäisen nuorille suunnatun queerkirjansa "Kissojen kissat - queeravaruukissaseikkailun", sekä jokaisen poikkeavan ihmisen erilaisuudenkokemukseen pohjautuvan ja koskettavan Orlando - romaanin, johon jälkisanat kirjoitti tunnettu queertohtori ja Helsingin yliopiston sukupuolentutkimuksen dosentti Antu Sorainen kutsuen Olausenia "Takapihojen Tolstoiksi". My life as Kylie Minouge - romaanin yllättävä loppu ja kaunis kieli vievät lukijansa mukanaan uuteen ja kiinnostavaan

todellisuuteen, unien ja unelmien kauniiseen maailmaan, missä kaikki on mahdollista ja totta. Kirja on tarkoitettu vauvasta vaariin kaikille kauneudesta ja hyvyydestä kiinnostuneille "harrypotterikäisille" lukijoille.

ISBN: 978-9 52-6668-36-9

9 789526 668369 >